

İMKÂNSIZ BİR AŞK, BÜYÜLÜ BİR MİRAS.
TEHLİKELİ BİR KEŞİF.

ISABEL IBÁÑEZ

KÜTÜPHANENİN SAKLADIKLARI

#1 NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

NEHRİN BİLDİKLERİ İLE 'BAŞLAYAN HİKÂYE, ÇARPICI
BİR ŞEKİLDE SONA ERİYOR. MISIR'DA GEÇEN, MACERA
DOLU, TARİHİ VE FANTASTİK BİR ROMAN... DÜŞMANKEN
SEVGİLİYE DÖNÜŞEN, BENZERSİZ BİR AŞK HİKÂYESİ!

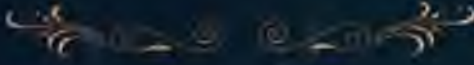

1885, Mısır...

Inez Olivera, kuzeni Elvira'nın öldürülmesi ve annesinin ihanetiyle sarsılmıştır. Kendisine kalan miras konusunda Tío Ricardo'dan bir ültimatoma aldığı anda, düşünmesi gereken tek bir seçenek kalmıştır:

Whitford Hayes ile evlenmek.

Eski bir İngiliz askeri olan Whit, Inez'in bir zamanlar düşmanı ve amcasının yaveridir. Mısır'da kalmak için kendine özgü gizemli nedenleri vardır. Inez, her şeyi mahvedebilecek gizli planları olan tek kişiye kaderini bağlamak zorunda kalarak kalbini tehlikeye atmak üzeredir.

"Cesur bir kahramanı, antik Mısır'da geçen, tarihi temellere dayalı, Indiana Jones tarzı bir macerayı ve şaşırtıcı miktarda büyüü bir araya getirin... Ortaya son derece keyifli bir okuma çıkıyor."

—JODI PICOULT, *New York Times* Çok Satan Yazarı

Instagram • X • TikTok | @artemismilenvum

KÜTÜPHANENİN SAKLADIKLARI GİTLİ

9786255882486

Yeterince uzun süredir
onların savaşının içine
sürükleniyordum ve yaşamak
için sadece bir dakikam
daha varsa, onu kendim için
yaşayacaktım.
"Ben kendimi seçiyorum."

YAYIN NO: 2668

MİLENYUM: 162

Kütüphanenin Sakladıkları
Isabel Ibañez

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Damla Atamer
Editör: Hasan Ozan Elma
San Okuma: Mıhrıban Onur
Kapak Tasarım: Micoela Alcarino
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Basım: Eylül 2025
ISBN: 978-625-5882-48-6
Sertifika No: 43949

Kütüphanenin Sakladıkları
©2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Where The Library Hides
©2024, Isabel Ibañez

Kitabın Türkçe yayın hakları AnadoluLİT Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Taryn Fagerness Agency ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

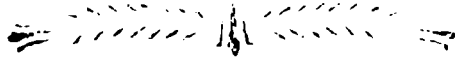

ISABEL IBAN EZ
K T PHANEN N
SAKLADIKLARI

Çevirmen: Damla Atamer

*Nehrin Bildikleri'nin sonu yüzünden bütün gece uykusuz
kalıp acı çeken okuyucular, bu kitap size ithaf edilmiştir.*

KARAKTER LİSTESİ / HATIRLATMA

Inez Emilia Olivera: *Kahramanımız*

Elvira Gabriella Montenegro: *Inez'in sevdiği kuzeni*

Amaranta Lucia Montenegro: *Inez'in sevmediği kuzeni*

Tía Lorena: *Inez'in halası*

Tío Ricardo Marqués: *Inez'in dayısı ve vasisi, Abdullah'ın iş ortağı ve kayınbiraderi, kazıcı*

Lourdes Patricia Olivera: *Inez'in annesi, tarihi eser soyguncusu ve kaçak*

Cayo Roberto Olivera: *Inez'in babası*

Whitford Simon Hayes: *Ricardo'nun yaveri*

Porter Linton Hayes: *Whitford'ın abisi*

Arabella Georgina Hayes: *Whitford'ın kız kardeşi*

Leo Lopez: *Asker, Whitford'ın en yakın arkadaşı*

Abdullah Salah: *Ricardo'nun iş ortağı ve kayınbiraderi, kazıcı*

Farida Salah: *Abdullah'ın torunu, fotoğrafçı*

Kareem Ali: *Aşçı yardımcısı ve Filai kazısında kazı alanı işçisi*

Sallam Ahmed: *Shepherd's Hotel müdürü*

Charles Fincastle: *Silah uzmanı ve Filai kazısında paralı tetikçi*

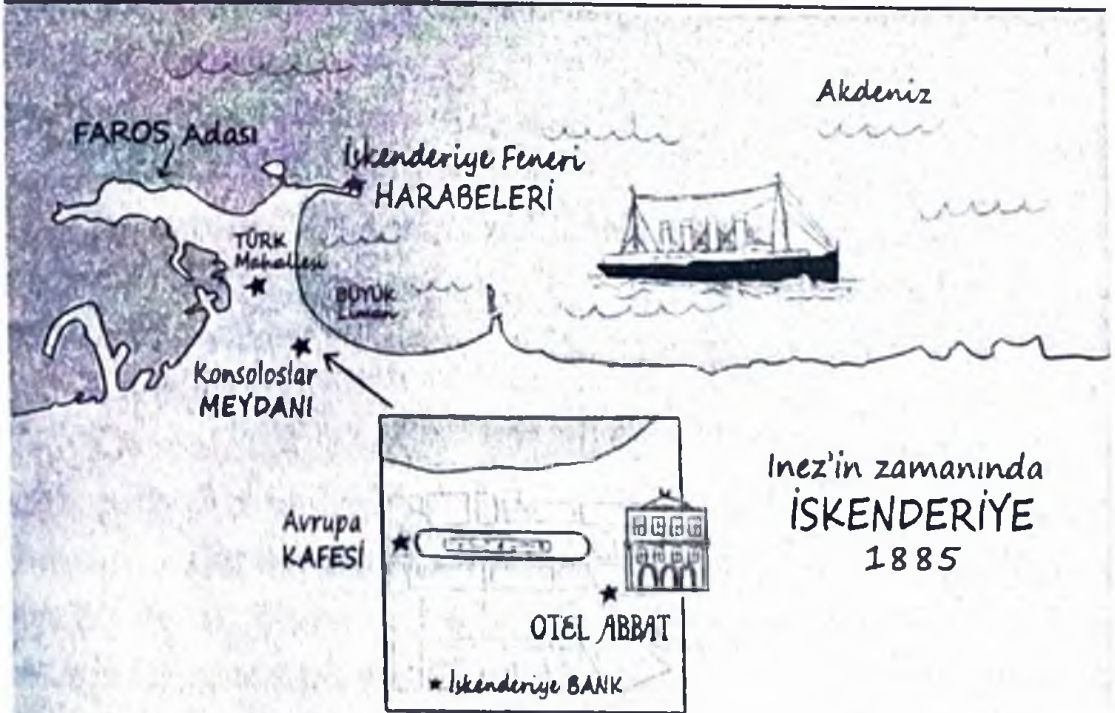
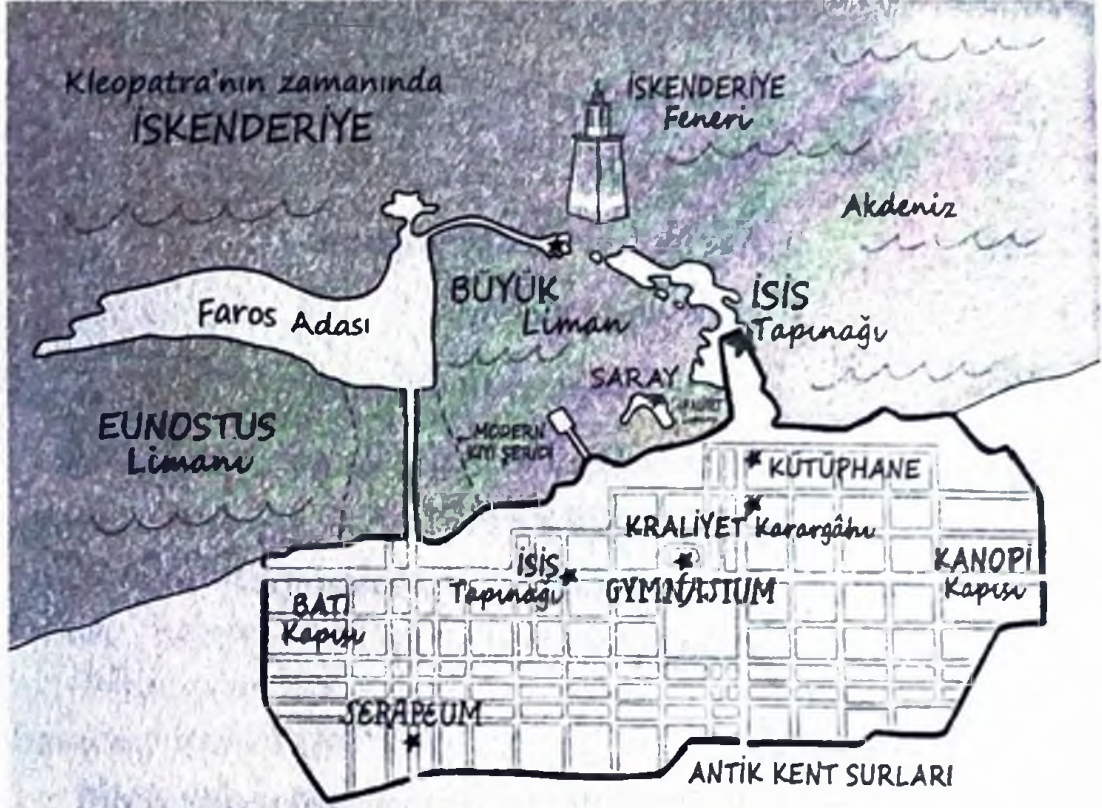
Isadora Fincastle: *Charles'in kızı*

Basil Digby Sterling: *İngiliz tarihi eserler memuru*

Mösyö Gaston Maspero: *Fransız Mısırbilimci, kazılar ve tarihi eserler genel müdürü*

Sir Evelyn Baring: *Mısır Başkonsolosu*

İSKENDERİYE HARİTASI / 1885

MISIR'IN (GENİŞ) BİR TARİHİ

MÖ 2675 - 2130	Eski Krallık
MÖ 1980 - 1630	Orta Krallık
MÖ 1539 - 1075	Yeni Krallık
MÖ 356	Büyük İskender'in doğumu
MÖ 332 - 305	Makedon Dönemi
MÖ 69	VII. Kleopatra'nın doğumu
MÖ 31	Aktium Muharebesi (Kleopatra ve Marcus Antonius'un ölümleri)
MÖ 31	Roma egemenliğinin başlangıcı
639	Arapların Mısır'ı işgali
969	Kahire'nin başkent olması
1517	Mısır'ın Osmanlı İmparatorluğu'na dâhil olması
1798	Napolyon'un Mısır seferi (Rosetta Taşı'nın keşfi)
1822	Champollion'ın hiyeroglifleri çözümlemesi
1869	Süveyş Kanalı'nın açılışı
1870	Thomas Cook'un ilk Nil turu
1882	İngiliz filosunun İskenderiye'yi bombalaması ve kaleleri yıkması
1922	İngiliz himayesinin kaldırılması, Tutankhamun'un mezarının keşfi
1953	Mısır'ın bağımsızlığı

GİRİŞ

“**B**unun yerine benimle evlen.”

Kelimeler odanın içinde sekerek dolaştı ve sonunda her bir hece bir tokat gibi hissettirerek göğsüme çarptı.

Dudaklarımı yaladım ve kendimi sisin içinden konuşmaya zorladım: “Evlenmek istiyorsun.”

Whit gözlerini ayırmadan bakarken, mavi gözleri yakıcıydı, kenarları kızarmıştı. Tereddüt etmeden, “Evet,” dedi.

“Benimle,” dedim, açık olmasına ihtiyacım vardı. Sisi yarıp geçecek biraz ışık. Ondan uzaklaştığımda beni bıraktı. Yatağın etrafından dolaşırken ona huzursuzca baktım, aramızda elle tutulur bir şeye ihtiyacım vardı. Ondan uzaklaşınca, etrafındaki viskinin dumanlı ve zengin kokusu da dağıldı.

Cevabı yine kesin ve hızlıydı: “Evet.”

“Evlenmek,” diye tekrarladım çünkü *halâ* bir açıklamaya ihtiyaç vardı. İçki içmişti ve görünüşe göre tek bir kadehle de yetinmemişti. “Bir kilisede.”

“Öyle olması gerekiyorsa, evet.”

“Öyle olmak zorunda,” dedim. Bu fikir kulağa normal ve mantıklı geliyordu, konuşmamızın aksine. Bir kilisede evlenmek, hayatımın daha önceki döneminde zaten yapmam gerektiği düşünülen bir şeydi, Buenos Aires’te yetiştirildiğim o dönemde. Halamın onayladığı genç bir caballero¹ olan yakışıklı Ernesto ile evlenecektim ve muhtemelen halamın beni hep gözleyeceği bir komşusu olarak yaşayacaktım. Kahire seyahatleri olmayacaktı. Eskiz defterime

---

1 *İsp. Caballero: Beyefendi.*

tapınak duvarları çizme günlerim sona erecekti. Bunun yerine, hayatım başka biriyle geçecekti ve sonunda çocuklarımla etrafında dönecekti. O geleceği sanki yaşıyormuşum gibi net görebiliyordum. Kalbim itirazla küt küt atarken, kendime Mısır'da olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım.

Tam da olmak istediğim yerde.

Whit kaşlarını çatı. "Bu bir evet mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Şu anda bir cevaba mı ihtiyacın var?"

Whit kolunu, üzeri fırfırlı etekli etekler ve pirinç düğmeli ceketlerle kaplı olan lüks otel yatağımın üzerinden geçirdi. Birkaç çift çorabın, neredeyse eskimiş olan en sevdiğim kombinezonumun yanına, dolgun bir yastığın üzerine saçılmış olması dehşete kapılmama neden oldu. Bakışlarımı takip etti ve sonra takdire şayan bir davranışla iç çamaşırlarım hakkında yorum yapmadı.

"Şu anda bir cevap almam gerekmiyor ama bir cevap almayı tercih ederim, evet," diye mırıldandı. "İç huzurum gibi küçük bir şey için."

Tavırları artık beni çileden çıkarıyordu. Bu, vereceğim en önemli kararlardan biriydi ve şayet bunu ciddiye almamı istiyorsa, o da ciddiye almalıydı. Giysilerimi bir kenara ittim, sonra eğilip yatağımın altından valizimi çektim ve yatağın üstüne koydum. Kırışıklıklara aldırmadan giysilerimi valizin içine atmaya başladım. Türk şalvarlarım, pamuklu gömleklerim ve pilili eteklerimden sonra iç çamaşırlarımı da toplayıp valizin içine fırlattım.

Whit endişeyle, büyüyen eşya yığınımına baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi duruyorum?" Saten terliklerimi, Filai'deyken giydiğim botlarımı ve deri topuklularımı valize fırlattım. Ellerim belimde, başka ne var diye odaya baktım.

"Konuşmamız gereken konuya odaklansan daha iyi olmaz mı?" Whit öne doğru uzanıp önce birkaç parça giysiyi, sonra botları valizden çıkardı.

"Pardon da eşyalarımı topluyorum," dedim ve eşyalardan birini yeniden valize koydum.

Whit, buruşuk gömleğime iğrenerek bakarken, “Bu gezegende kimse senin yaptığın şeye eşya toplamak demez,” dedi.

“Şimdi de kabalık ediyorsun.”

“Sana bir soru sordum, Inez.”

Ona dik dik bakarak botlarımı almak için elimi uzattım. “Verir misin şunları, bana lazım olacak.”

“Şu anda lazım değil, ihtiyacın yok.” Whit botları yere bıraktı ve gözlerini benden ayırmadan, iki eliyle valizimi kavrayıp ters çevirerek içindekileri yatağa döktü. “Seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini bana neden söylemiyorsun?” diye sordu.

Cielos,² dayanılmazdı. “İçmişsin.”

“Yani?”

Sesim, bir hanımefendiye yakışmaz bir şekilde birkaç desibel yükseldi. “Yani mi? Ciddi olup olmadığını nasıl anlayacağım?”

Whit emin adımlarla yatağın çevresinden dolandı. Sözleri, bir idam mangasının önünde söylediği son sözlermiş gibi kesin ve net çıktı: “*Seninle evlenmek istiyorum.*”

Yatağın üzerindeki eşyalarımın oluşturduğu *Inez dağını* işaret ettim. “Hem de dağınıklığıma rağmen.”

İşaret parmağının ucunu yavaşça ağzımın köşesine dokundurdu. “Başka hiç kimseyle.”

“Ah.”

“Evet?”

Göz ucuyla, yataktan kayıp ayakkabısının üzerine düşmüş bir iç çamaşırı gördüm. Almak için eğildim ama o benden önce davrandı. Alıp dikkatlice yastıklardan birinin üzerine koydu.

Yanaklarının üst kısmında hafif bir kızarma görür gibi oldum.

İşte o zaman, daha önce Whit’in kızardığını hiç görmediğimi fark ettim.

Onu dağılmışken, sırtırken, öfkeliyken ve eğlenirken görmüştüm. Ama hiç utandığını görmemiştim. Bana karşımdakinin kim olduğunu hatırlatan bu görüntü oldu. Whit benim arkadaşımdı, hatta sahip olduğum en iyi arkadaş bile olabilirdi. O mezarda hapsolmuş hâlde öleceğimizi düşünürken ve hava sessiz bir tehlikeyle

2 *İsp.* Cielos: Tanrım.

12 KÜTÜPHANENİN SAKLADIKLARI

yavaşça aleyhimize dönerken, beni öpmüştü. Karanlıkta elimi tutmuş ve en büyük pişmanlığını paylaşmıştı benimle.

Bana zarar verme cüretini gösteren birinin işini bitirmişti.

Elimi tutmak isteyen adamdı o.

“Sana daha fazla zaman verirdim,” dedi, “ama *ülkeyi terk ediyorsun.*”

Bu doğrudu. Dayım, kendi güvenliğim için gitmemi istiyordu. Kuzenimin on adım ötemde kafasından vurulduğunu görmenin dehşetini yaşamışken, sanki beni hâlâ koruyabilirmiş gibi.

Elvira.

Kalbime acı saplandı ve bir kafa karışıklığı bulutu indi üzerime. Annesinin pek çok kuralından birini çiğnemek üzereykenki yaramaz sırtışırlarını bir daha görmem imkânsızdı. Sesini asla duyamayacak ya da yazdığı hikâyeleri bir daha asla okuyamayacaktım. Hayatı kısa sürmüştü. Sonu korkunç bir kâbus olarak yazılmış ve sonsuza dek kapatılmış bir kitap...

Onun için Mısır’da kalmak zorundaydım.

Ölümünün sebebi hain annemdi. Keder beni sıkı yumruğunun içinde sıkarken, bir hıçkırık yükseldi boğazımdan. Duygularımı acımasızca bastırarak yere yığılmamı önleyecek bir başka duygu aradım.

Öfke, patlamaya hazır bir şey gibi kanımda kaynıyordu.

Annemi yakalamayı her şeyden çok istiyordum. Onu sonsuza dek çürüyeceği bir hapishaneye yollamayı. Babam hâlâ hayattaysa, bir yerlerde mahsurda ve onun nasıl bulunacağını bir tek annem biliyorsa, ona ne yaptığını bana söylemesini istiyordum. Papá’nın bana yazdığı son mektuptaki sözleri geçti aklımdan.

Beni aramayı asla bırakma.

Başka bir kıtada olursam, hiçbir şey yapamazdım.

Whit’in neyi ima ettiğini hemen anladım. Onunla evlenirsem, kaderimin dizginleri özgürce benim elimde olurdu. Bu başımı döndürdü. Kontrol edilemeyen bir kader... Servetime erişebilecektim, artık dayıma bağımlı olmama da evli bir kadın olacağım için her yere bir refakatçiyle gitmeme de gerek olmayacaktı. Whit’in teklifi

cazipti. Bir şey daha vardı. Mısır'a gelirken tahmin edemediğim bir şey.

Whitford Hayes'e âşık olmuştum.

Beynim bana iyice düşünmemi söylese de, onu tüm kalbimle seviyordum. Onu *sonsuza dek* anlamına gelecek bir şekilde seviyordum. Bir şekilde aynı anda hem savunmasız hem de uzak olan yüzüne baktığım bu âna kadar bundan emin değildim. Bir dehşet sardı içimi. Kendimi hiç bu kadar sarsılmış, bu kadar çığ ve bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Beynim yine, *Hissettiğin bu şey tam bir saçmalık*, dedi.

Kulağa sert ve ikna edici geliyordu.

"O zaman bir düşün ve bana haber ver." Hafifçe gülümsedi ve sonrasında söyledikleri, ona özgü sözlerdi: "Tercihen İskenderiye'ye giden trene binmeden önce."

Kapıyı ölçülü bir tıkırtıyla kapatıp gitti.

Boş odaya, "Miércoles,"³ dedim.

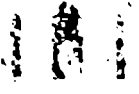
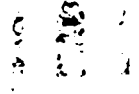
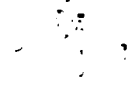
3 *İsp.* Miércoles, çarşamba anlamına gelir. Ancak Inez, kötü kelimeler kullanması ailesi tarafından yasaklandığı için *mierda* (bok) kelimesiyle aynı tınıda olan bu kelimeyi kullanıyor.

BİRİNCİ KISIM

ŞEHİRLERİN ŞEHİRİ

BÖLÜM BİR

Whitford Hayes'i beklettim.

On iki saat sonunda, hâlâ kararımı vermemiştim. Evet demeyi bu kadar çok istediğimi fark etmek beni endişelendiriyordu. Mısır'da geçirdiğim sürede öğrendiğim bir şey varsa, o da kendi yargılarıma güvenemeyeceğimdi. Bu, hüsrana uğratan ve korkutan bir farkındalıktı. Bundan böyle, kalbim ne isterse istesin tetikte olmak zorundaydım. Hem onunla evlenirsem ne olacaktı ki? Whit bir başkasıyla sözlüydü ve her ne kadar bu onun kendi tercihi olmasa da, başkasına söz vermişti. Mesafeyi koruma konusunda ısrar etmişti ve sadece arkadaş olma konusunda anlaşmıştık. Ama sonra, tam ölümün kıyısındaiken öpmüştü beni, bunun üzerine terazinin kefeleri değişmişti ve biz dengemizi kaybetmiştik.

Bir mezarın içinde kilitlendiğimizde değişmişti her şey.

Teklifi beni önemseydiği anlamına mı geliyordu? Onun duyguları da benim duygularım kadar derin miydi? Ona bunu sorabilirdim ama öyle olsa, teklifte bulunurken herhangi bir şey söyleyemez miydi? Basit bir, *Sana hayranım*, cümlesini oldukça takdir ederdim. Şimdi düşündüğümde, Whit aslında bana bir soru sormamıştı. *Bunun yerine benimle evlen*, demişti, hem de gayet doğal bir şekilde. Öylesine sarsılmıştım ki, odadan çıkmadan önce düşüncelerimi gözden geçirecek vaktim olmamıştı. Korku ve sevinç arasında bocalamıştım sadece. Sevdiğim tüm güzel şeyler gitmişti elimden. Sahip olduğuma inandığım aile. Elvira. Kleopatra'nın mezarının keşfi. Hepsi tek bir kişi tarafından yok edilmişti.

Ya Mamá bunu da bir şekilde mahvederse?

Boğazımdaki fuları çekiştirdim. Annem bunu bana Kleopatra'nın mezarındaki düzinelerce eseri küçülteyim diye vermişti ve her nedense, yakmam gerektiği hâlde saklamıştım. Bu kumaş parçası onun ihanetinin kanıtıydı. Bu, beni ona bağlayan bir zincirdi sanki. Belki de yeterince sert çekersem, bir şekilde beni onun saklandığı yere götürürdü.

"Şu fularla oynamayı kes. Neden oyalanıyorsun?" diye sordu Tío Ricardo, sabırsızlık dolu bir sesle. "Whit ağaç oldu."

Gözümü kırıştırdım. Ah, evet, Whit'in şu anki daimî hâli. "Él es paciente, Tío."⁴

"Ne! Whit mi? Sabırlı ha? Onu benim kadar tanımıyorsun," diye alay etti dayım. "Son birkaç gündür mideme giden tek şey çorba, y me muero de hambre."⁵ Doyurucu bir yemeğe ihtiyacım var, Inez. Ve tek bir kelime bile karşı çıkacak olursan, bağırmaya başlayacağım."

Ona hoşnutsuz bir bakış attım ama o görmedi. Kesinlikle açlıktan ölüyor falan değildi, ben şahsen bundan emindim. Şiddet yanlısı biri değilimdir ama kafasına sessizce bir şey fırlatmayı geçirdim aklımdan. Tío Ricardo *bir kez daha* yatakta kalmayı reddetti. Duyan da çiğ soğanı bir elma ısırır gibi ısırmasını önerdiğimi sanırdı. Yatağında kalmak yerine, Shepheard's'ın gösterişli yemek salonuna doğru yol aldığımız sırada bir eliyle bileğimi sıkıca tutup beni çekiştirdi, diğer kolu bir askı ile boynuna bağlıydı. Onu Filai'den uzak tutabilecek her şeye içerlemiş hâlde ara sıra bakışlarını yere indiriyordu. Bir de koridorda yanımdan geçen herkese derin bir şüpheyile bakıyordu. Ana merdivenlere çıkan koridora iki beyefendi girdiğinde, dayım beni aşağıya çekip adamların geçmesini bekledi.

Bu sefer öfkemi gizlemeye çabalamadım. "Otelin üçüncü katında sence başıma ne gelebilir?"

Tío Ricardo bana bakmıyordu, muhtemelen odalarına doğru yürüyen iki beyefendinin sırtlarına odaklanmıştı. "Daha önce onları görmüş müydün?"

Kolumu çekip elinden kurtuldum. "Dinlenmelisin ve turistleri yargılamaktan vazgeçmelisin."

4 İsp. Él es paciente, Tío. (O sabırlıdır, dayı.)

5 İsp. Y me muero de hambre. (Ve açlıktan ölüyorum.)

Dayım sonunda sakallı yüzünü benim yüzüme çevirdi. Narenciye sabunu kokulu yüzü tepemde duruyordu. Kıyafetleri ilk kez ütülü, ayakkabıları ise temizdi. Son birkaç gündür otelde kalmanın sonuçları... “Hiçbir şey mi öğrenmedin? Herhangi biri bile Lourdes’in bağlantılarından biri olabilir.”

“Beni öldürmek isteseydi, bolca fırsatı olmuştu ama yapmadı,” diye fısıldadım. “Ben yine de onun kızıyım. Tek çocuğu.”

“Onun, çıkarlarını korumak için ne kadar ileri gidebileceğini gördün. Sana bir anne şefkati duyabileceğine güvenme.” Dayımın ağzının köşelerinde birikmiş derin çizgiler düzeldi. Bana, ruh hâlimize göre renk değiştiren ela gözlerindeki yumuşak bakışla baktı. Gözlerinin içinde bir acıma gizliydi ve ben buna katlanamıyordum. “Nereye giderse gitsin, sorun da onun peşinden gider. Bunu herkesten çok sen bilmelisin.”

Zihnime bir anı hücum ederken dudaklarım aralandı. Tenime saplanan bir bıçak gibi hızlı bir şimşek.

Elvira, adımı haykırıyordu... Tetik çekilirken beni çağırıyordu, kurşun hızla ona doğru gidiyordu. Ve bir saniye sonra, dağılmış suratı... Tanınmaz hâlde. Başının altında biriken kan, altın rengi kumda lekeler oluşturuyordu.

Eğer becerebilseydim, bu anıyı zihnimden silmek için hayatımdan birkaç yılı feda ederdim.

“Aşağıya inmenin güvenli olduğunu düşünüyorum,” dedi ve beni sağlam koluyla yine tutup koridordan aşağıya çekti. “Tartışmamız gereken çok şey var.”

Normalde bir karşılık verirdim ama sözleri beni ürpertti. Anemin kim olduğunu asla unutamazdım. O usta bir manipülatör ve kurnaz bir stratejistti. Yalancı bir kadındı, hatta hırsızdı. Kızına ihanet edebilen ve güce aç, servet elde etmek için her şeyi yapabilecek bir kadın. Elvira’yı hiç pişmanlık duymadan feda ederken soğukkanlı ve acımasızdı.

Rüzgârda kaybolmuş bir kadın.

Kendine dikkat et, dedim içimden. Yemek salonuna doğru yürümeye devam ettik ama bu sefer, dayım etrafımızı dikkatle gözlemlerken ben de ona katıldım.

Otel misafirleri yemek salonunu doldurmuştu. Onlar kar beyaz masa örtüleriyle kaplı yuvarlak masalarda otururken, garsonlar da çevik bir şekilde gümüşten çaydanlıklar ve porselen fincanlarla dolu tepsileri taşıyorlardı. Whit karşımda oturuyordu, her zaman-ki hâkî rengi pantolonunun içine sıkıştırdığı mavi bir gömlek giymişti. Kaslı yapısı, zarif koltuğu dolduruyordu. Geniş omuzları ise sandalyenin arkasını ele geçiriyordu. En sevdiği, diz üstüne kadar bağcıklı çizmelerini giydiğini bilmek için masanın altına bakmama gerek yoktu. İkinci fincan kahvesini koyduğunda, kahveye şeker veya krema koymadan, sade içmeyi tercih edeceğini biliyordum.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım, dayımın iki adım ötemde oturduğunu fark edince, yanaklarımı gizlemek için çay fincanını kaldırdım. Dilime değen sıvı sıcaktı ama kendime zaman kazandırmak için yutuverdim. Dayımın sessizce değerlendiren ve dikkatlice izleyen bakışlarının ağırlığını hissettim. İstedğim son şey kendimi ele vermektir.

Tío Ricardo, Whit'e olan duygularımın derinliğini takdir etmezdi. "Birkaç güne yola çıkacağız," dedi, Whit'e.

"Korkarım ki doktorunun emrettiği şey bu değildir," dedi Whit, sakın bir şekilde. "Bir iki gün daha ayağa kalkmamanı söyledi ve bir anda çok fazla şeyle uğraşmaman konusunda da uyardı. Kesinlikle uzun mesafelere seyahat edemezsin. Çok fazla karışıklığa neden olur."

Dayım kısık sesle homurdandı. "Filai çok da uzakta değil."

"Sadece birkaç yüz mil," dedi Whit, Tío Ricardo'nun huysuzluğundan rahatsız olmadan. "Dikişlerin atabilir, enfeksiyon riskiyle karşı karşıya kalabilirsin..."

"Whitford."

Neredeyse iradem dışında, ona doğru kaydı bakışlarım. Elimde değildi, tıpkı ağzımdan kaçan yumuşak kahkahayı engelleyemediğim gibi. Dayım sadece bana karşı huysuz değildi, o alaycı tavrını aynı zamanda Whit'e de yansıtıyordu.

O, benden daha iyi idare ediyordu sadece.

“İsteddiğini yapacaksın ama ben yine de doktora uyarıda bulunacağıma dar söz verdim,” dedi Whit hafifçe gülümseyerek. “Ve şimdi, en azından bu durumda vicdanım rahat.”

Saatler önce evlilikten bahsedenin o olduğunu asla anlayamazdınız. Tavrı her zamanki gibiydi; derin bir alaycılığı gizleyen, eğlenen bir hava. Gözleri öz güvenle dayımınkilerle buluştu, sözleri ağzından hiç titremeden çıkmıştı. Elleri kahve fincanının kulpunu sıkıca kavramıştı.

Tek bir şey onu ele veriyordu.

Oturduğumdan beri, benim olduğum yöne bakmamıştı.

Bir kez bile.

Tío Ricardo gözlerini kıstı. “Başka ne işlere bulaştın? Yoksa diğer olayları bilmek hoşuma gitmeyecek mi?”

“Uzak duracağım,” dedi Whit ve içeceğinden uzun bir yudum aldı. Hâlâ bana bakmıyordu. Sanki bakışlarımla karşılaşınca tüm sırları açığa çıkar diye endişeleniyordu.

Dayım tabağını itti. Pidesini humus ve tahine banmış, yanında da sahanda yumurta yemişti. Ona duyduğum öfkeye rağmen, iştahının yerine geldiğini görmek beni mutlu etti. “Of,” dedi Tío Ricardo ama konuyu kapatmadı. Ceketinin ceplerini karıştırıp, “Hadi, Inez,” dedi. “İskenderiye’ye tren biletini aldım. Hafta içi yola çıkacaksın, ben de umarım ki o zamana kadar sana yolculuğun için bir refakatçi bulmuş olurum. Bayan Acton’ın çoktan yola çıkmış olması ne yazık.” Bana sinirli bir bakış attı. “Bu arada, onu bırakıp kaçmanın ardından sakinleştirmek için çok uğraştım. Çok kırılmış.”

Mısır’a geldiğimde, dayımın beni Arjantin’e geri götürmesi için tuttuğu sevgili Bayan Acton’ı unutmuştum neredeyse. Onu kandırarak, dayımın beni paketleyip gönderene kadar kilit altında tutmak istediği otelden kaçmıştım. Ama bir pişmanlık duygusu hissedemiyordum bir türlü. Bir cevap bile oluşturamıyordum.

Aklım, yaklaşan ayrılma tarihime takılıp kalmıştı.

Bir hafta içinde.

Dayım cebindeki çıkarırken bir zafer sesi çıkardı. İki kâğıt parçasını kaldırdı ve bana doğru uzattı. Kâğıtlara dokunmayı

reddederek bakışlarımı indirdim: İskenderiye'ye bir tren bileti ile Buenos Aires Limanı'na gemi bileti.

Salondaki gürültü seviyesi azaldı, sürekli devam eden gevezelik yerini sessizliğe bıraktı. Biletleri su bardağımın içinde ıslatıp yok etmeyi geçirdim aklımdan. Biletlerin üzerindeki biniş kısımlarını yırtıp, dayımın suratına fırlatmayı düşündüm. Whit'in evlilik teklifi büyüdü gözümde, sürgünden kurtulmamın tek yolu buydu. Whit bana bir can simidi, her şeyi yoluna koyma şansı sunuyordu. Bağımsızlığa erişim şansıydı, annemi ve onun iğrenç davranışlarını durdurmanın bir yoluydu. Whit'in teklifine cevabım zihnimde berraklaştı. Yavaşça yüzümü kaldırıp ona baktım.

Ve oturduğumdan beri ilk kez bakışlarımız buluştu.

Mavi gözleri alev alevdi.

Whit kaşlarını kaldırdı. Bu, cevabını yalnızca benim bildiğim sessiz bir soruydu.

Yüzümde bir şeyler okumuş olmalı ki kahvesini indirdi, sandalyesini masadan geriye itti. "Sen ayrıntıları hallederken, ben terastayım."

Tío Ricardo dalgın dalgın mırıldanıyordu. Dikkati, odanın karşı tarafında ailesiyle yemek yiyen koyu tenli bir adamdaydı. Adamın başında bir fes, üzerinde de mükemmel bir şekilde ütülenmiş tertemiz bir takım elbise vardı. Whit uzaklaşmadan önce bana hızlı ve anlamlı bir bakış attı. Nabzım hızla atıyordu. Dışarıda, dayımdan uzakta onunla buluşmanın bir yolunu bulmamı istediğini biliyordum.

"Bana bir dakika izin ver. Bir arkadaşımı gördüm," dedi Tío Ricardo. "Burada bekle."

"Ama kahvaltımı bitirdim," dedim. "Odama geri dönmeyi düşünüyorum..."

"Bensiz olmaz," dedi dayım, ayağa kalkarken. "On dakika bile sürmez." Talebini kabul etmemi bekleyerek bana sert bir bakış attı.

Fazla kolay oldu sanki. Dudaklarımı inatçı bir çizgi hâlinde birbirine bastırdım ve isteksizce pes ettim. Başını sallayıp arkasını döndü, boş sandalyemi fark etmeyeceğinden emin olduğumda yemek salonundan çıkıp Whit'in beklediği terasa doğru yürüdüm. Lobi dört bir yandan gelen misafirlerle doluydu, arasından geçtiğim

kalabalıktan duyulabilir şekilde birkaç farklı dil yükseliyordu. Ön kapılar benim için açıldı ve dışarı çıktım, güneş ışığında gözlerimi kırptırdım. Tepede, Kahire'nin üzerinde tek bir bulutun bile olmadığı mavi bir gökyüzü uzanıyordu. Bazı ünlü tarihçilerin dediği gibi, burası *şehirlerin şehriydi* ve ben bununla hemfikir olmadan edemezdim.

Burası, zamanın başlangıcından beri harika bir yerdi.

Bu şehri arkamda bırakacak olma fikrinden nefret ediyordum.

Whit, koyu yeşile boyanmış en sevdiği hasır masada oturuyordu, sırtı duvara dönüktü, sokağa bakıyordu. O bakış noktasından, gelip geçenleri görebiliyordu. Yanına yürüdüm, oturmaya zahmet etmeyip ayakta bekledim. Beni elbette terasa çıktığım anda fark etmişti. Doğrudan bana bakmak için çenesini kaldırdı.

"Mezardayken beni neden öptün?" diye sordum.

"Çünkü bunu bir kez olsun yaşamadan ölmek istemedim," dedi hemen. "En azından."

Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Ah."

"Hayatımda ilk kez kendim için seçim yapıyorum," dedi sessizce. "Bir yabancıyla evlenmektense, bir arkadaşım ile evlenmeyi tercih ederim."

Bir arkadaş. Onun için sadece bir arkadaş mıydım? Onun gibi soğukkanlı olmaya çalışarak koltuğumda kıpırdandım. Kendine bu kadar hâkim olması sinir bozucuydu. "Nişanlının üzölmeyecek mi?"

"Canım, inan hiç umurumda değil." Öne eğildi, bakışlarını bakışlarımda tuttu. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Hâlâ cevabını bekliyorum, Inez."

İçimden bir elektrik akımı geçerken, titrememek için kendimi zor tuttum. Büyük bir karardı bu, hayatımın en büyük kararı. "Emin misin?"

"Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"O zaman evlenelim," dedim nefesim kesilerek.

Endişeyle doldurulmuş bir balona benziyordu. Gerginliği hafifledikçe omuzları düştü. Bir rahatlama belirtisiyle yüz hatları rahatladı, ağzı yumuşadı, çenesi gevşedi. Cevabımı beklerken bu kadar telaşlı olduğunu fark etmemiştim. Derimin altında heyecan

verici bir his yankılanarak kalp atışlarımı hızlandırdı. Whitford Hayes'in gerilmesine neden olmuşum.

Ama hemen kendine gelip gülümsedi. "Üç gün sonrası senin için uygun mu?"

"Üç gün mü? Bunun imkânı var mı?"

"Kesinlikle imkânsız değil." Dağınık saçlarını çekiştirdi. "Ama çok karmaşık."

"Nasıl yani?"

"İhtiyacımız olan, bir papaz, bir izin, bir kilise ve bir şahit," dedi, her birini söylerken parmaklarıyla sıralayarak. "Bu durumda Kahire'deki İngiliz Konsolosluk Ofisi'ne bildirimde bulunmam gerekecek, onlar da Britanya'daki Genel Kayıt Ofisi'ne bildirecekler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunları üzerine düşünmeye epey vakit harcamışsın." Karnıma bir huzursuzluk yerleşti. "Evet diyeceğimden bu kadar emin miydin?"

Whit tereddüt etti. "Evet demeni umdum. Reddedilme olasılığındansa ayrıntılara odaklanmak daha kolaydı."

"Dayımın burnunun dibinde olduğumuz için kesinlikle araştırılması gereken ayrıntılar," dedim. "Yakalanmamamız gerek."

"Dediğim gibi, çok karmaşık." Whit hâlâ gülümsüyordu. "Ama hâlâ üç günümüz var."

Masanın kenarına tutundum. Hayatımın böyle bir yöne gitmesine inanamıyordum. Coşkudan nefessiz kaldım ama bir şeyleri kaçırdığım hissinden de kendimi alamadım. Papá sürekli olarak gözden kaçırdığım ayrıntılara dikkat etmem için yavaşlamamı isterdi. Zihnimin içinde onun kuru sesini, beni nazıkçe azarlayışını duydum.

Hızlı hareket ettiğinde, hijita, tam önünde olanı kaçırmak kolaydır.

Ama babam burada değildi. Nerede olduğunu, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Annem, dayımın babamı öldürdüğünü söylemişti ama o yalancıya inanamazdım. Babam bir yerlerde kilitli bir şekilde, bulmacanın parçalarını birleştirmemi bekliyor olabilirdi. Endişelerimi bir kenara ittim. Dikkatimi vermem gereken başka ayrıntılar vardı. Whit ve benim, kimsenin bilgisi olmadan evlenmek için bir şekilde kaçmamız gerekiyordu.

Özellikle de dayımın bilgisi olmadan.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Hasır sandalyesine yaslandı, ellerini düz karnının üzerinde birleştirip gülümsedi. “En iyi yaptığın şeyi, Inez.” İfadesi sıcaktı, yarı eğlenceli, yarı cilveliydi. Gülümsemesi beni çok iyi tanıdığını söylüyordu. “Tam da olmaman gereken yerde olmanı istiyorum.”

WHIT

Bu, şimdiye dek aklıma gelen en kötü fikirlerden biriydi.

Avrupa tarzında tasarlanmış, sade renklere boyanmış, yemyeşil palmyelerle ve ağaçlarla çevrili bir yapı olan Khedivial Spor Kulübü binası karşımda yükseliyordu. Dilim, en parlak dönemini yıllar önce yaşamış bir şarap gibi ekşi bir tatsızlıkla kaplıydı. İçeriye yalnızca İngiliz askerleri ve yüksek rütbeli İngiliz subayları girebiliyordu. Adım ve ünvanım bu gereklilikleri karşılarsa da, ordudaki yerimi -onursuz bir şekilde- kaybetmiştim. Rezil olan ve öyle kalmak isteyen İngiliz çocuğu...

Kimse kapıları açıp hoş bir şekilde karşılamadı beni.

Ama bir papaza, bir kiliseye, bir şahide ve izne ihtiyacım vardı. Evliliğimizin inandırıcı bir ağırlığının olabilmesi için, listemdeki son iki maddeyi içerideki birine sormam gerekiyordu. Aylardır konuşmadığım birine. Aman Tanrım, bir yıl mı? Ben ordudan atıldıktan sonra o, sürünürcesine, bulanık bir şekilde uzaklaşıp gitmişti. O benim arkadaşımdı ve her ne kadar onu kendimden uzaklaştırmış olsam da, elimden geldiğince onunla iletişim hâlinde olduğumu o bile bilmiyordu. Ailesi Bolivya’da çiftçiydi ve onu henüz sekiz yaşındayken İngiltere’ye göndermişlerdi. Ailesinden nadiren bahsederdi çünkü bu tür sohbetlere yetecek kadar boş vakti olmazdı. Ata binmeyi ve içki içmeyi severdi. Kumar oynamaktan kaçınırdı ama hemen hemen her gün hayatıyla kumar oynardı.

Hızlı atlar, ön saflar ve sert içkiler...

Ama Leo Lopez, itibarımın hâlâ yerinde olduğu zamanlar hariç asla tek başıma mücadele etmeme izin vermemişti.

Ahşap kapıları iterek açıp içeri girdiğimde, çenemde bir gerginlik düğümü oluştu. Dişlerimi sıkarak, tiksintimi açıkça göstermeyen bir ifade takınmaya zorladım kendimi.

Fuaye, lüks sandalyeler, pahalı perdeler ve desenli duvar kâğıtlarıyla herhangi bir İngiliz salonu kadar güzeldi. Puro dumanı girdapları, odayı puslu, sıcak bir parıltıya büründürürken, gürültülü sohbet sesleri her yerden aynı anda ulaşıyordu kulağıma. Terzi dikimi takım elbiseler ve cilalı ayakkabılar giymiş adamlar, rahat koltukların, alçak sehparların ve saksı bitkilerinin bulunduğu birkaç girintide duruyorlardı. Tam babamın tarzı bir yerdi. Toplumun kaymak tabakasıyla kaynaşmak, zengin ve toprak sahibi kişilerle dirsek temasında bulunmak, onların ilgi bekleyen eşlerinin inci ve mücevherlere olan düşkünlüğünden hayıflanmalarını dinlemek için uygun bir yerdi. Babamı burada, tamamen ayık bir hâlde zayıflıkları değerlendirirken ve saldırmak için beklerken hayal edebiliyordum. Daha sonrasında masada öğrendiği her şeyi kullanırdı.

Kapı arkamdan duyulabilir bir şekilde çarparak kapandı.

Fark edildiğimi o anda anladım.

Salona yoğun bir sessizlik çöktü. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Görünüşe göre ilgi çekiciliği fazla abartmıştım.

Bir adam ayağa kalkarken hafifçe sallanarak, “Burada ne halt ediyorsun?” diye sordu. Üniformasının çarpıcı kırmızısının karşısında gözlerimi kırıştırdım. Neredeyse yedi yıl boyunca aynı üniformadan giymiş olduğum gerçeği gözüme inanılmaz göründü. Birdenbire ismini hatırladım: Thomas’lı bir şeydi. Liverpool’da bir sevgilisi, bir de akşam yemeğinin üzerine Porto şarabı içmeyi seven yaşlı ebeveynleri vardı.

“Leo’yu arıyorum,” dedim, umursamazca. “Onu gördün mü?” Birkaç kişi daha ayağa kalktı, yüzleri kızarmıştı.

“Bu spor kulübü sadece *üyelere* özeldir.”

“Lanet olası firariler için değildir,” diye bağırdı bir diğeri.

“Yazıklar olsun,” diye bağırdı bir başkası.

“Kalmayacağım,” dedim onların öfkeli haykırıışlarının arasından. “Benim aradığım...”

“Whit.”

Dar bir koridora açılan kapıya doğru döndüm. Leo, bir hayalet görmüşçesine şok içinde kapının çerçevesine yaslanmıştı. En son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu, yakışıklı piç. Tiril tiril, parlak çizmeler, ütülü üniforma. Siyah saçları düzgünce geriye taranmıştı. Beni nasıl karşılayacağını bilemiyordum.

“Selam, Leo.”

Salonda gezinen gözleri ifadesizdi ama durumu anladığını fark ettim. Birkaç adamın bana yaklaşıp etrafımı sardığını gördüm, daha doğrusu hissettim. Bir ona bir bana bakıp yakınlığımızı değerlendiriyorlardı. Leo bir şey söyleyecek oldu, sonra aniden vazgeçti, gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı. O parıltıyı hemen tanıdım: Ona bir iyilik borçlu olmaya değer miydim? Ben vatansız bir adamdım, namım çamurlu bir su birikintisinden beterdi. Ama sır toplama yeteneğimin olduğunu biliyordu. Kaşlarımı kaldırıp ona pişmanlıkla gülümsedim. Göğsüm sıkıştı, ciğerlerim hava doldu. Tek yapması gereken elini uzatmaktı, böylece en azından birkaç dakikalığına orada kalabilirdim. Arkadaşımın ne yapacağını görmek için bekledim.

Leo bakışlarını kaçırdı.

Bu da bir başka cezaydı.

Kaba elleriyle uzanıp kıyafetlerimi çekiştiren adamlar beni girişe doğru götürdüler. Biri omzuma vururken, bir diğeri bacaklarıma tekme atarken bile hiçbir direnç göstermedim. Öfke kanımda bir nabız gibi atıyordu. İçimdeki kükreyen canavarı susturmak için ellerimi kaldırdım. Kendimi savunma isteğim beni neredeyse altüst etmişti. Bu dürtüye yenik düşemezdim. Beni Kahire Hapishanesi'ne sürüklemek için her türlü bahaneyi ararlardı. Oraya bir kez gitmiştim ve o iğrenç kokuyu, umutsuzluğun ezici ağırlığını, zayıflamış mahkûmları hâlâ hatırlıyordum. İçeri girersem, asla geri çıkamazdım. Tam olarak istediklerinin bu olduğunu biliyordum.

Kendini kaybedip öfkesine yenilen pervasız Whit. Bir subaya saldıran onursuz Whit.

Eğer tepki verirsem, Inez'le evlenme şansım ortadan kalkardı.

Ve evlenmem şarttı.

Subaylar beni ön kapıya sürükleyip dışarı attılar. Ellerim ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Avuçlarım taşlara sürtündü. Adamlar neşeyle şarkı söyleyerek tezahüratlarla uzaklaştılar.

Lanet olsun. Şimdi ne olacaktı?

Spor kulübü, otele kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Ellerimi ceplerime soktum ve geldiğim yoldan geri döndüm, bu sırada zihnim işe yaramaz fikirlerle bulanıklaşmıştı. Leo benimle görüşmeyecekti, nikâh şahidim gitmişti böylece. Ordunun papazının bahsi bile geçemezdi, izin işinin de öyle. Bunlar olmadan, nikâhı İngiltere’de resmî olarak kaydettirmezdim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Zihnim uğuldarken, bir blok yürüdüm. Kahire’deki vatandaşlarımın hiçbiriyle geçinemiyordum. Hepsi ileri gelenler ve diplomatlardı, emirleri yerine getiremeyen adamlara tepeden bakan sadık emperyalistlerdi.

Arkamdan ayak sesleri geldi, biri patikadan aşağıya doğru koşuyordu.

“Whit!”

Durdum ve sırtıtmamak için kendimi zor tutarak arkamı döndüm. Eski dostum, sonunda gelmişti. Leo durdu, düzgün saçları artık o kadar düzgün değildi.

“Ne saçmalıyorsun,” dedi. “Neyin pençesine düştün?”

“Evleniyorum,” dedim. “Ve bunun dürüstçe yapılması, ayrıca doğru kişilerin şahitlik etmesi gerekiyor.”

Kaşları kalktı. “Tanrım. Seni tebrik mi etmeliyim, yoksa başsağlığı mı dilemeliyim?”

Elimi sırtına vurdum. “Düğünde karar ver... şahidimiz sen olacaksın.”

Bir başka bardaydım.

Shepherd’s’in meşhur işletmesindeki maun ağacından yapılmış alan düzinelerce müşteri tarafından ele geçirilmişti, hepimiz otuz santimlik alan için mücadele ediyorduk. Leo, açık renk köpüklü bira seven ordu papazı Henry Poole’u nerede bulacağını bildiği konusunda ısrar etmişti. Beni yeniden Shepherd’s’a sürüklediğinde, gelecekteki karımın önümde duruyormuşçasına net

olan görüntüsü zihnimde canlandı. Ehlileştirilemeyen koyu renk bukeler, doymak bilmez bir merakla aydınlanmış altın rengi büyümlü gözler... Muhtemelen dayısına fark ettirmeden otelden gizlice çıkmayı planlıyordu. Şimdi bile Ricardo'nun programını öğreniyor veya bir çalışandan yardım istiyor olabilirdi.

Konu Inez olunca, asla bilemezsiniz.

Leo, İspanyolca olarak, "Sormadan önce ona bir tane daha ısmarla," dedi, ağzının köşesinden.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. İspanyolca öğrendiğimi nereden biliyordu? Askerdeyken birkaç cümle öğrenmişim ama şu anda konuşabildiğim veya anlayabildiğim kadar değildi. Görünüşe göre gizlice takipte olan sadece ben değildim.

İçkisinden bir yudum alıp kararlı bir şekilde omuz silkti. Sonra çenesini ordunun papazına doğru çevirdi. Dirseğimin dibindeydi ve lüks mekândaki gürültülü sahneyi izlerken ağzında bir gülümseme vardı. Daha önce buraya Ricardo'nun işleri için birçok kez gelmişim. Başka pek bir gayesi olmadan, sadece iyi vakit geçirmek için birçok kişi geliyordu bu meşhur bara.

Henry öne eğilip üçümüzün siparişini söyledi, o sırada yarım düzine kadar kişinin de siparişini alan garson ona hızlıca başını salladı. Onun çoklu görev becerisinde bu kadar yetenekli olmasına hayran kaldım. Papaz sırtarak bana baktı. Çok fazla arkadaşının olmadığını ve arkadaş edinmeye can attığını hissettim. Onun sıkıcı, gergin ve huysuz biri olmasını beklemiştim.

Oysa -bir İngiliz için gerçekten tuhaf bir şekilde- neşeli ve gevzeydi, ayrıca neredeyse sarhoştı. Çok fazla gülümsüyordu ve fazla güvenen tiplerdendi, zavallı herif. Barmen ağzına kadar dolu üç bardak daha uzattığında, tereddüt ettim.

Zaten iki tane içmişim.

"Silah illaki gerekli mi?" Papaz hıçkırdı. "Burada hiçbir tehlike yok, kesinlikle."

"Silahım olmadan hiçbir yere gitmem," dedim.

Leo eğilip, belimde takılı olan silaha burnunu yaklaştırdı. "Onun tabancası hâlâ sende mi? Bunca zaman sonra?"

"Kimin?" diye sordu Henry, ilgiyle bakarak.

“General Gordon’ın,” dedi Leo kısık bir sesle, sonra da kadehini ciddi bir selamlaymayla kaldırdı.

“Şu meşhur General Gordon mı?” diye sordu Henry hayretle fısıldayarak. “Bu onun silahı mı?”

Başımı sertçe sallayıp kadehe uzandım. Başka bir şey düşünmeden içkimden uzun bir yudum aldım.

“Ama nasıl aldın?” diye geveledi papaz. “Başının kesildiğini duymuştum...”

“Bir tur daha?” diyerek lafa girdi Leo.

“İçeceklerimizi daha yeni aldık,” diye itiraz etti Henry.

“İçimden bir ses bana bir tane daha isteyebileceğimizi söylüyor,” dedi Leo, bana doğru tedirgin bir bakış atarak. Elbette, ordudaki itibarsız zamanıma dair tüm geçmişimi biliyordu. Kendimi ifade edecek veya geri kalanlara veda edecek vaktim olmadan kovulmuştum. Umurumda değildi... Sadece Leo’nun hayatından çıkmış olmam dışında belki.

Ama o zaman bile, benim tarafımı açıkça tutamamış olmasına rağmen, beni anlayacağını hissediyordum. Fakat artık bir önemi yoktu çünkü şimdi buradaydı.

“Derler ya hani, dibine vurun diye,” dedi Henry hıçkırıkları arasından.

Kadehlerimizi kaldırdık. Battı balık yan gider.

Öyle derler ya hani.

~~~~~

Lanet olası saat kaç olmuştu? Leo’nun yüzü önümde bulanıklaşıyordu. Şarkı sesi daha da yükselmişti. Tanrım, *çok yüksek*. Ama barda bize birkaç santim daha alan kazandırmıştım. Zafer.

“Henry’ye bir şey sormayacak mıydın?” diye kükredi Leo kulağıma.

“Tanrım,” dedim irkilerek.

Güldü, yüzü kıpkırmızıydı, artık derli toplu görünmüyordu.

Henry barın diğer ucuna gitti, sonra biraz daha birayla geri döndü. Her zaman daha fazla birası vardı. Biradan yaratılmış olmalıydı.

“Evlenmem gerekiyor!” dedim, bağırarak.

“Ne?” diye bağırdı Henry.

“EVLENMEM GEREKİYOR!” diye bağırdım. “BUNU SEN YAPAR MISIN?”

Gözlerini kırptırdı, birası bardağın kenarından döküldü. Elini omzuma koyup, “Ebette!” dedi. “Cenazelerden *nefret* ederim.”

“Buna bir viski gerek,” dedi Leo, sonra da yumuşak, pişman bir kahkaha attı. “Daha fazla viski,” diyerek kendini düzeltti.

Zihnimi kaplayan sise rağmen rahatladığımı hissettim. Bir papazım vardı. Bir şahidim vardı.

Ve Inez'im de olacaktı.

Tanrı'ya şükür.

Kadehimi kaldırdım ve bilinçsizliği kucakladım.

***

Bardan sendeleyecek çıktığımızda, lobi sessizdi. Leo birkaç adım attıktan sonra devasa granit sütunlardan birine yaslanmak zorunda kaldı. Uzuvarım gevşemiş gibiydi, zihnimse yoğun bir sisle kaplıydı, bu da düşüncelerimi kavramamı zorlaştırıyordu.

“Bunu yapacağını mı söyledi o?” diye sordum, papazın sözlerini hatırlamaya çalışarak. Bir saat önce gitmişti. Belki de daha fazla zaman önce. İçerideki ahşap saate bakmayı bırakmıştım.

Leo önce başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. “Evlenmen gerektiğini haykırdığını hatırlamıyor musun?”

“Ne? Hayır.” Öyle ise bayağı bir aptallık etmişim çünkü planlarımını kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Herkes bu haberi vermek için ünlü Ricardo Marqués'e koşabilirdi.

“İçerideki hemen hemen herkes seni tebrik etti,” diye ekledi. Ondandır birkaç adım ötede duruyordum ama yine de nefesindeki sert içkinin kokusunu alabiliyordum.

Alkolün etkisiyle başım döndüğü hâlde, bir huzursuzluk hissi yükseldi. Dilimdeki asit tadını yuttum. Bardan çıkan bir grup müşteriyi izledik sessizce; aralarından bazıları dik duruyordu, diğerleri sallanıyordu, birkaçı da arkadaşları tarafından taşınmak zorundaydı. Dik durmakta hiç sorun yaşamadığım için oldukça gururluydum.

“Geri dönün,” dedi Leo aniden, gözlerini bizden on adım ötede duran büyük kalabalığa sabitlemişti.

Refleks ile bar girişinden uzaktaki bir sütunun arkasına saklandım. Gruba baktım.

“Dur,” diye tısladı Leo.

Ama çok geçti. Eski komutanımı görmüştüm. Arkadaşıma bakışından, ikimizi birlikte içerken gördüğü belliydi. Hatta papazını da bizimle birlikte görmüş olabilirdi.

Leo sert bir ıslık çaldığında, birkaç kişinin gülerек, yüksek sesle konuşarak yaklaştığını duydum. Sütunun etrafından dolaştım, arkadaşımın askerlerle çevrili olduğunu görünce şaşırdım. Aralarından birkaçı bana birer kadeh viski ısmarlamıştı. Leo’nun onların cüsselerini kullanarak beni komutanın dikkatli bakışlarından korumayı umduğunu biliyordum ama bu işe yaramamıştı.

Komutan yaklaşıncı askerler doğruldu, bazıları otelin girişine doğru koştu. Süslü üniforması, salonda titreşen mum ışığında parıl parıl parlayan kurdelelerle ve pirinç iğnelerle doluydu. Komutanın ısıltılı gözleri değerlendirme yaparak üzerimde gezindi, dudakları onaylamaz bir şekilde gerildi. Tozlu çizmelerime, buruşuk gömleğime ve uzamış saçlarıma baktı, nefesimdeki alkolü fark etti.

“Whitford,” dedi. “Kulübe uğradığını duydum.”

Sanırım ağzımı kapalı tutmam en iyisi olacaktı.

“Hâlâ Ricardo için çalışıyorsun,” dedi. “Yeğeniyle evlenmeyi planladığını biliyor mu?”

Kanım yüzümden çekildi.

“Hiç sanmıyorum,” dedi soğuk bir gülümsemeyle. “Hâlâ aynısın, Whitford.” Başını iki yana salladı, sert yüz hatlarında küçümseme izleri vardı. “Baban daha iyisini hak ediyordu.” Dikkatini hâlâ ayakta durmak için sütunu kullanan Leo’ya çevirdi. “Sabah görüşürüz.”

Omuzları ve sırtı dik bir şekilde uzaklaştı.

Kulaklarımda bir gök gürültüsü yankılandı. “Ricardo’nun yeğeniyle olduğumu nasıl anladı?”

Leo kahkaha attı. “Barda söyledin ya, aptal.”

Aman Tanrım. Artık başka çare yoktu: Inez ve ben daha erken evlenmek zorunda kalacaktık. Hayatımı mahvetmek isteyen biri varsa, o da beni askerî yargıca ihbar ederdi.

Leo'ya veda ettikten sonra merdivenlerin tepesinden birinin beni izlediğini hissettim. Başımı geriye yasladım. Ağzım kuru, gözlerim bulanıktı. İlk basamakta tökezledim ve zor da olsa ayakta kalmayı başardım. Şekil tanıdık görünüyordu.

Şeklin netleşmesi bir dakika kadar sürdü, çizgileri daha da keskinleşti. Genç bir kadındı, ifadesini okumak zordu. İnanılmaz bir dehşet ifadesi olabilirdi. Döndü, sabahlığının kuşağını ince beline sıkıca bağladı ve hızla yürüyerek uzaklaştı. Koyu bukleleri omuzlarında sallanıyordu. Sonunda onu tanıdım.

Inez...

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM İKİ

Whit'in sarhoş görüntüsü beni delip geçti. Ellerimi birbirine vurup, gördüğüm şeyi ve ne anlama geldiğini merak ederek otel odamda volta atıyordum. Shepheard's'tan, herkesin kullandığı ana giriş dışında bir çıkış yolu bulmayı umarak çıkış aramaya gitmiş ve onu *askerlerden* oluşan bir kalabalığın arasında ayakta dururken görmüştüm. Orduda geçirdiği zamanlar hakkındaki hislerini düşününce, bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim. Onlar hakkında kişisel olarak hissettiklerinden bahsetmiyorum bile. Ama işte oradaydı; rahat rahat gülümsüyor, biraz sendeliyor ve açıkça eğleniyordu. Ardından süslü bir üniforma giymiş olan rütbeli biriyle konuşmuştu ve bu görüntü midemi bulandırmıştı.

Anlam veremiyordum.

Whit'in orduyla hiçbir ilgisi yoktu. Öyle olduğuna inandırmıştı beni. Yaşadıklarını hatırlatan hiçbir şeyi istemiyordu, bu nedenle onun hoş bir sohbete daldığını düşünemezdim. Üstelik herhangi bir İngiliz askeri veya yüzbaşı, onursuz bir şekilde ordudan atılmış biriyle neden sohbete girerdi ki?

Temiz havaya ihtiyacım olduğu için balkon kapılarını açık bırakmıştım. Ay yüzünü göstermişti, gece durgun ve sessizdi. Yatağa girmeliydim ama kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Whitford Hayes'e güvenemediğim bir zaman olmuştu. Onunla ilgili en kötüsüne inandığım bir zaman. Ama bana gizlediği bir yanını gösterince, onunla ilgili daha önceki varsayımlarımı düzeltmek zorunda kalmıştım.

Bana kendimi güvende hissettirmişti.

Ancak bu geceki, askerlerle birlikte, sarhoş ve neşeli hâlini gördüğümde... kalbim, içini kemiren bir korku hissiyle yaralandı.

Ya onunla ilgili varsayımlarım aslında doğruysa?

— Isabel Ibañez

“Uyan, Inez.”

Yastığa karşı gözlerimi kırıştıtırıp örtülerin altında kırırdandım. Ses, Whit’inkine benziyordu. Döndüm ve gözlerimi kısarak cibinliğin ağır tülünün arasından baktım. Evet, Whit’ti.

Sesimi çıkarabildiğimde, “Bak, bak, kim uygunsuz davranıyor,” dedim.

Bu, genellikle keyifli bir gülümseme, hatta bir kıkırdama ile karşılık vermesini sağlayabilirdi. Fakat Whit’in bulanık vücudu sessiz ve hareketsiz kaldı.

“Saat kaç?” diye sordum.

“Erken,” dedi kısaca. “Çıkacak mısın yataktan?”

“Muhtemelen hayır.”

Karnım kontrol edilemez düğümler hâlinde kasılırken iç çektim. Whit cibinliği kenara çekti, ben de bunun üzerine, yataktan kayarken sessizce teşekkür ettim. Geceliğim bol ve uzundu, bilinçli ve utangaç bir şekilde üzerimi çekiştirdim. Whit geri çekildi, ifadesi mesafeli ve temkinliydi. Önceki geceki kıyafetleri vardı üzerinde. Duman girdabında viski, karanfil ve turba kokuyordu. Yatak yüzü gördü mü yoksa gecenin geri kalanında asker arkadaşlarıyla mı kaldı acaba diye merak ettim.

“Seni lobide gördüm.”

Çenesi seğirdi. “Biliyorum.”

“O adamlar kimdi?”

Omuz silkti. “Önemli birileri değillerdi.”

Düşünceyle başımı yana eğdim. Bu kişiler belli ki milis güçleriydi ve Whit’in onları tanıdığı da barizdi. Sormam gereken, muhtemelen düğün hazırlıklarıyla meşgulken neden onlarla içmeye gittiği idi. Benden tam olarak ne yapmamı istediğini anlatığından beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Kendi yapılacaklar listesi uzundu. Bir düğünü bu kadar kısa sürede, hem de dayımdan saklayarak gerçekleştirmenin bir mucize gerektirdiğini ima etmişti.

“Uyudun mu?”

Whit sorumu elini sallayarak geçiştirdi. Bir adım daha yaklaştım, kan çanağına dönmüş gözlerindeki örümcek ağını andıran kırmızı damarları ve sıktığı çenesindeki gergin çizgiyi fark ettim. Genellikle sinekkaydı tıraşlı yüzü son yirmi dört saattir jilet yüzü görmemişti. Bir kez daha, bir anlığına telaşlandım. Gergin ve sinirli görünüyordu.

Düğünü iptal edecekti. Bundan emindim.

Bu teklifte bulunarak bir hata yapmıştı; çok pervasızca bir hareket, asla yüksek sesle dile getirilmemesi gereken bir fikirdi. Bana dayımla aynı fikirde olduğunu, Mısır'dan ayrılmamın en iyisi olduğunu, sonrasında ise başka birini bulmam gerektiğini söyleyecekti. İnsanlar her zaman kesinlikle rahat etmek için evlenirdi. Olması gereken...

"Bugün evlenmemiz lazım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "¿Qué?"

Kollarını kavuşturdu. "Bugün olması gerekiyor. Birçok insan araya girebilir, dayını bir yerde yakalayıp ona planlarımızdan bahsedebilir."

Zihnim karman çorman oldu. "Ama..."

"şahidimiz ve bizi evlendirecek biri var. Ama izin konusunda çalışmam gerekecek." Ben derin sularda çırpınarak suyun üstünde kalmaya çalışıyormuş gibi hissederken, o devam etti: "Shepherd's'tan çıkmanın bir yolunu bulabildin mi?"

"Evet," dedim. "Elbisem yok. Bugün olmak zorunda mı?"

"Eğer izin belgesini alabilirsem, evet. Güneş battığında Asılı Kilise'de buluşalım."

Whit gitmek üzere döndüğü sırada ona doğru uzandım ama o çoktan odanın diğeri tarafına geçmiş ve kapıya varmıştı.

"Odama nasıl girdin?" diye sordum. "Anahtar bende."

"Aşağıdan yedek anahtarı çaldım," dedi omzunun üzerinden. "Otelin güvenliğı berbat."

"Whit..."

Aceleyle, "Gitmem gerek," dedi ve ben tek bir kelime daha edemedi gitti, neden kendisi gibi davranmadığını sormadan, yüzüne bakmasını talep edemedi çekip gitti. Bir kez bile bakmadan.

Hareketsiz, bunalmış bir hâlde ve dehşet içinde kalakaldım. Beni eve doğru sürükleyen geminin ayaklarımın altındaki sallantısını şimdiden hissedebiliyordum sanki.

Nikâhımda siyah giyindim ve eğer duygusal hissedecek olsaydım, Whit'i, aynı kıyafetler içinde gördüğüm ilk ânı aklıma getirirdim. Ama o berbat, ham korku hissi bir kefen gibi yapışmıştı üzerime ve aklıma Whit'in daha önceki mesafeli tavrından başka bir şey gelmiyordu. Takmayı seçtiğim tek aksesuar olan, Mamá'nın parlak desenli, nesneleri küçülten fularını elledim. Onu yanıma almamayı düşünmüştüm ama bana neden evlendiğimi hatırlatıyordu.

Annemin kazanmasına izin vermeyecektim.

Keskin bir çığlık beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Bir araba sürücüsü, küçük bir pazar tezgâhının önünde oynayan birkaç çocuğa neşeyle havlayan başıboş bir köpeğe çarpacaktı az kalsın. Baharat fiçilerinin kokusu yayılıyordu etrafa. Kırmızı biber, kimyon ve zerdeçal. Yan tarafta otlar ve kokular konusunda uzmanlaşmış olan Harraz isimli bir dükkân vardı. Hem birçok Mısırlı hem de turistler dükkândaki çeşitli ürünlerin arasında geziniyordu. Hepsi de esansiyel yağların kokusuna bürünmüş hâlde çıkıyordu dışarıya, ben de birkaç tanesini denemek isterdim ama vaktim yoktu. Kilişenin önündeki sokağın köşesinde Whit'i beklerken, Kahire'deki günlük hayatın akışını izleyerek vakit geçiriyordum. Sokağın köşesinin sonunda tek başına öylece duran dul kadına kimse bakmıyordu. Shepheard's'ın ön girişinden kılık değiştirmiş bir şekilde, dakikalar geçtikçe giderek azalan bir öz güvenle dışarı süzülüyordum.

Whit geç kalmıştı. Hem de çok.

Güneş batmıştı, gökyüzü yavaş yavaş kararırken serin hava çökmüştü şehrin üzerine. Akşam ezanının sesi gecenin karanlığında yükseldi. Bunu genellikle rahatlatıcı buluyordum ama şimdi bana sadece evleneceğim kişinin gelmediğini hatırlatıyordu.

İçimden bir ses onun hiç gelmeyeceğini söylüyordu.

Belki izin belgesini alamamıştı. Belki de dayım planlarımızı öğrenmişti ve şimdi, tam da şu anda Whit'le yüzleşiyordu. Zihnimden, mantıklı olasılıklar olan binlerce neden ve açıklama geçiyordu. Ama midemde sindirilemeyen bir yumru olarak oturan ağır

bir neden, en büyük korkularıyla aynı alanı paylaşan bir neden vardı.

Whit benden kolayca uzaklaşabilen insanlardan biriydi.

Dikilmiş dururken ayak değiştirip en kötüsünü düşünmemeye çalıştım. Fakat bu, zihnimde bir buhar gibi yükselmeye devam ederek ensemin terden ıslanmasına neden oldu. Whit fikrini değiştirmiş olabilirdi. Hayatımda ilk kez bir cep saatim olsun istedim. Otele geri dönmenden önce ona birkaç dakika daha vermeyi düşündüm ve içimden saymaya başladım. Beş yüzü geçtiğimde, sonunda gerçekte yüzleştim.

Gelmeyecekti.

Ayaklarım kendiliğinden hareket eder gibi yavaş yavaş otele doğru yürümeye koyuldum. Şimdi ne yapacaktım? Annemin fularını kullanarak kendimi küçültmeyi düşündüm ama sihir muhtemelen insanlarda işe yaramazdı. Sokağın karşısına geçmek üzereyken bir bağırış duydum ve birinin bana seslendiğini fark ederek irkildim.

“Olivera!”

Yolun ucunda, elleri ceplerinde tanıdık bir yüz belirdi. Yaklaştıkça, acıyan bir yaraya merhem sürmüşçesine bir rahatlama çöktü içime. Yüz hatlarını incelerken titrekçe nefes verdim. Whit bir şekilde daha hafif, daha rahat gibiydi. Umut, kararlı bir sarmaşık misali kalbime doğru yol aldı.

Whit önümde durdu.

“Selam,” dedim sakince.

Whit sırtarak tek bir kâğıt çıkardı. “Aldım.”

“İzin belgesi mi o?” diye sordum. “Biri evlenmemize izin verdi mi yani?”

Başıyla onayladıktan sonra ellerini uzatıp beni kendine çekti. “Bunu başarabileceğimizi düşünmemiştim, Inez.” Kollarından biriyle sırtımın alt kısmını kavradığında ayak parmaklarıma kadar sıcak bir his yayıldı. Başımı göğsüne yaslamış bulundum, gömleğinin yumuşak ketenini yanağımda hissederken düzenli kalp atışlarını duydum.

“Neden titriyorsun?” diye fısıldadı saçlarıma doğru.

“Gelmeyeceksin sandım,” diye fısıldadım.

Whit, yüzüme bakabileceği kadar geri çekildi. “Neden öyle düşündün ki?”

“Günün ilk saatlerinde mesafeliydin,” dedim. “Bu işte birlikte değilmışız gibi hissettim. Ayrıca dün gece seni lobide gördüğümde, neler olup bittiği konusunda endişelendim.”

“Bir arkadaşımın iyilik istemek zorunda kaldım,” dedi yüzünü buruşturarak. “Ve kendimi rolüme fazla kaptırdım.” İşaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. “Seninle evlenme fikrimi değiştirmem, Inez.”

“Bu, muhtemelen korkunç bir fikir,” dedim. “Değil mi?”

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama elimizdeki en iyi seçenek, öyle değil mi?”

Haklıydı ama evlilik niyetimizden son çaremizmiş gibi bahsetmekten nefret ediyordum. Kıyafetlerimize baktım. İkimiz de kutlamaya uygun giyinmemiştik. Kurdeleli ve fırfırlı yeni bir elbise giymemiş ya da bir takımyıldız gibi parlayan mücevherler takmamıştım. Giysilerimin kumaşı ağır geliyor ve iğrenç hissettiriyordu. Yas tutuyor gibi giyinmişim. Belki de bir parçam yas tutuyordu. Nikâhımın mavi gökyüzünün altında, avucumun içi gibi bildiğim bir kilisenin içinde kıyılacağını, ardından da muhteşem bir yemekle sonlanacağını düşünmüştüm hep. Ebeveynlerim ve akrabalarım benimle olacaktı, en sevdiğim kuzenim Elvira da yanı başımda...

Ne var ki kuzenim ölmüştü, babam hâlâ kayıptı, annem ise bir hırsızdı.

Roma yapımı bir Babil kalesinin girişine inşa edilmiş antik kiliseye ulaştık. Whit, hâkî renkli pantolonunun içine sıkıştırdığı buruşuk lacivert gömleğiyle önden yürüyordu. Ayakkabılarını değiştirmemişti. Baldırına kadar uzanan bağcıklı çizmeleri tozlu ve yıpranmış hâldeydi. Yüzünde, mezarın içinde geçirdiğimiz zamanın izleri görünüyordu; yanağında bir morluk vardı, kirli sakallı çenesinin çizgisini yüzeysel bir kesik takip ediyordu. Ve gözleri hâlâ kan çanağıydı.

Hayatım boyunca pervasız şeyler yapmışım ama gizli bir törenle evlenmek hepsini geride bırakan bir hareketti. Tío Ricardo ve Tía Lorena şimdi beni görseler ne söylerlerdi diye düşünmemeye çalıştım. Ama yine de uyarıları çınladı kulağımda.

Düşüncesiz. Aptal. Aceleci.

En azından kendi hayatımın sorumluluğunu alıyordum. Bir hata olsa bile, kendi istediğimi yapmama izin veren bir karar alıyordum. Hata olsa bile, bir yol bulacaktım. Her zaman bulmuştum. En azından ne istediğimi bileceğim konusunda kendime güvenebilirdim.

İstediğim şey ise -mümkün olduğunca- Mısır'da kalmaktı.

"Buraya neden Asılı Kilise dendiğini biliyor musun?" diye sordu Whit, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Sivri kemerli bir çatının altında bulunan demir kapıları ve oymalı ahşap kapıya çıkan yirmi dokuz basamağı işaret etti. "Çünkü nef, bir geçidin üzerinde asılı duruyor."

"Çok güzel," dedim, dikkatim arabesk girişi çevreleyen ikiz çan kulelerine takıldı. Çiçeklerle ve saten kurdelelerle süslenmiş olsaydı harika görünürdü.

Whit öne doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. Onunla aynı anda adımlar atarken kalbim küt kür atıyordu. Birlikte merdivenlerden çıktık, sonra Whit ağır kapıyı çekip açtı. Omzunun üzerinden bir bakış attı, bakışları hızla gözlerimle buluştu. Günün son ışığında ifadesi okunamıyordu. Akşam ezanı kararan havaya doğru yükselirken, mor bir ışık yayılımı gökyüzünü kaplamıştı.

Kısık sesle, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazır mıyım?" diye tekrarladım. "Hayır. Bunu yapacağımıza inanamıyorum. On dakika önce başka biriyle evlenecektin. Beş dakika önce gelmeyeceğini düşünüyordum. Ama şimdi benimle evleniyorsun ve işte, buradayız. O kapıdan girdiğimizde, bu aptalca fikir gerçek olacak. Zihnim aniden bulanıklaştı. Seninki de bulanıklaştı mı?"

Whit kapıyı kapanması için bıraktı. Çenesi düştü, dikkati çizmelerinin burnuna kaydı. Yüzünü tekrar kaldırdığında, ifadesinde dikkatli bir tarafsızlık vardı. Beni loş ışıktaki inceledi ve bir karara varmış bir hâle büründü. "Bunu yapmak zorunda değiliz, Inez. Shepherd's'a geri dönebiliriz ve..."

"Ya sonra ne olacak?" Sesim tizleşti. "Servetimi hâlâ Tío Ricardo kontrol ediyor. Hiçbir şeyim yok, uyuyacak bir yerim bile

yok. 10 Ocak'ta odayı boşaltmak zorundayım. Bu arada, fark etmemiş olabilirsin diye söyleyeyim, bugün 9 Ocak."

"Düşündüğün bir şey vardır," dedi Whit, sırtarak. Ama gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşamadı. "Her zaman düşünürsün."

"Altı hamle sonrasını planlamaya çalışmaktan yoruldu. Mısır'a gelebilmek için dul taklidi yapmak, halama yalan söylemek, otelden iki kez gizlice kaçmak ve sonra da gizlice *Elephantine*'e binmek..."

Sesi nazikti, kapı kolunu hâlâ sıkıca tutuyordu. "Olivera, biliyorum."

"Başka seçeneğim yok," diye devam ettim. "Ve Mısır'da kalmam gerekiyor. Annem..."

Whit kapı kolunu bırakıp bana yaklaştı. Ellerini omuzlarıma koydu, dizlerini büktü ve gözlerini gözlerimle buluşturdu. Nefesi ağzıma değiyordu. "Tatlım, *biliorum*."

Sevgi ifadesi yumuşak bir dokunuş gibiydi, şakaklarıma baskı yapan gerginlik düğümünü yumuşatıyordu. Bunu nadiren -sadece teselli edilemez durumlarda veya ölümcül bir tehlike altında olduğumda- kullanırdı. Yakınlığı duyularımı bastırdı. Bu heybetli adam eğer istersem kocam olacaktı. İnanılamaz, imkânsız bir şey gibi görünüyordu bu. Heyecan kanımda nabız gibi atıyordu. Whit'i istiyordum ama aynı zamanda hayatımın kontrolünü de istiyordum. Whit'e evet demek, dayımın artık planlarıma karışamayacağı, geleceğimi dikte edemeyeceği anlamına geliyordu. Mısır'da kalabileceğim anlamına geliyordu.

Artık plan yapma yoktu. Artık hile yoktu. Bu tür davranışlar bana annemi hatırlatıyordu. Ve ben, onun gibi olmak istemiyordum; bunca insana zarar verebilecek bir şeyi miras almak istemiyordum. Ama aniden, zaten bunu miras aldığımı hatırladım.

Çevirdiğim tüm entrikalar Elvira'nın ölümüne yol açmıştı.

Tetiği başka biri çekmişti ama Elvira benim peşimden gelmişti. Her şeyden çok, davranışlarımin kefaretiini ödemek istiyordum. Annemin Kleopatra'ya ait olan eserleri satmasını engellemek istiyordum. Babamın başına ne geldiğini öğrenmek istiyordum. O kadar özlemle doluydum ki her biri omuzlarımda yük olup beni

yere doğru bastırıyordu. Tüm bu *istek*, diri diri gömmekle tehdit ediyordu beni.

Bir şey yapamazsam şayet...

“Konuş benimle,” diye fısıldadı Whit. “Ne düşünüyorsun?”

Başımı iki yana sallayarak, bulunduğumuz yere ve şimdiye odaklanmaya çalıştım. Karşımda duran adama. Bazen onu kolayca okuyabiliyordum. Kalplerimiz birleştiğinde, bir anlığına dünyayı aynı şekilde görmüştük. Ama çoğu zaman onu güçlkle anlıyordum. Hâlâ neden benimle evlenmek istediğini bilmiyordum.

Sevgi ifadesi bir sözcüktü sadece, verilen bir söz değildi.

“Benim evlenmek için nedenlerim var,” diye fısıldadım. “Seninkiler ne?”

Bu soruyu bekliyormuş gibi başını sallayıp bir adım geri çekildi. Bir gün önce söylediği sözler hâlâ kulağımda çınliyordu. Yumuşak ve aristokrat aksanlı derin bariton sesiyle konuşmuştu. Geniş omuzları gergin be keskindi, elleri titriyordu. Sözlerinin ağırlığıyla gerilmişti.

Onun yerine benimle evlen.

Bunlar o zamanda kalmıştı. Şimdi ise, kilisenin önünde dururken, kararımın değişmezliğini tam olarak kavradığımdan emin değildim. Evlenmek, *sonsuz dek* demekti. Ya da en azından ben *sonsuz dek* demek istiyordum. Cevabını gözle görülür bir şekilde tartarken taş gibi hareketsiz kalan Whit'i inceledim.

Ellerini ceplerine soktu.

“Sana evlenme teklif etmek benim seçimimdi, bir başkasının değil,” dedi. “Tam bir kaos içindeki hayatımda mantıklı olan tek şey sensin. Bana sebeplerimi sordun, henüz hepsini bilmiyorum ama bildiğim önemli bir şey var.” Titrek bir nefes aldı, yüzümden hiç ayırmadığı gözlerinin derinliklerinde gizlenen ham duygu beni neredeyse yere serdi. “İstediğim sensin, Inez.”

Dudaklarım aralandı.

Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. “Lütfen beni bu dünyadaki en mutlu adam yap.”

Ve gezegen yeniden sarsıldı, dengesi şaştı. Zemin ayaklarımdan altından kayıyordu sanki, dizlerim boşaldı. Whitford Hayes çok kenarlı bir prizma gibiydi ve onun her yönünü gördüğümü

düşünüyordum. Ölçüsüz göz kırpışları olan ölçüsüz bir flörtöz, generaline sadık bir asker, cebinde bir içki matarası saklayan gözleri kıpkırmızı bir sarhoş, dinamit kullanmayı bilen bir maceracı, Mısır âşığı bir adam ve tek kız kardeşine tapan bir abi.

Ama onun ham savunmasızlığını hiç görmemiştim. Whit'in bu yönü beni nefessiz bıraktı.

Beni dürterek, "Bu senin için yeterli mi?" dedi

"Evet," diye soludum.

Whit başını salladı, ciddi ve sert bir kararlılığı vardı. Saç diple-
rinde ter damlaları vardı, hâlâ gergin olabileceğini düşündüm. Be-
nim için sakin ve güven verici görünmeye çalışıyor olabilirdi ama
içten içe belki de kalbi benimki kadar hızlı atıyordu.

Kapıyı açıp elini uzattı. Tereddüt etmeden küçük bir gülüm-
semeyle elini tuttum; dayımla, annemle, halamla ve yoluma çıkan
diğer herkesle baş edebileceğimi hissettim.

Birlikte içeri girdik...

BÖLÜM ÜÇ

Kilisenin içi, dışından da güzeldi. Büyük salonun ucunda bir sunak vardı, onun ötesinde ise duvarları lotus şekilli kakmalı ahşap paneller süslüyordu. Ahşam sıralar, aralarında üç koridor olacak şekilde arka arkaya dizilmişti. Doğu ucunda ise neredeyse görüş alanının dışında üç kutsal alan vardı. Abanoz ve fil dişiyle süslenmiş ayrıntılı paravanları görmek için o yöne doğru ilerlemeye koyuldum.

Whit koluma girip beni kendine doğru çekti.

“Sanat gözüme çarptı da,” diye açıkladım. “Desenlere daha yakından bakmak istedim. Belki bir dahaki sefere eskiz defterimi getiririm...”

Gözlerinin köşeleri eğlenen bir ifadeyle kırıştı. “Neden burada olduğumuzu unuttun mu?”

“*Elbette* hayır. Sadece merak ettiğim...”

“Inez.”

“Whit.”

“Hızlı olmalıyız,” dedi bezgin bir tavırla. “Ortalıkta olmadığımız fark edilmeden. Malum, *gizlice evleniyoruz*.”

Ben gülümseyince o da gülümsedi. Şu anda Filai’ye geri dönmüş, duvarlardaki antik kabartmaları inceliyor, berbat kahveler içiyor ve ellerimizi kirletiyor olabilirdik.

“Papaz bekliyor,” diye ekledi Whit. “Nerede ki... ah.” Güçlü bir oh çekti. “Gidip onu uyandırayım.”

Boş bir sıraya doğru ilerledi. Hayır, sıra boş değildi. Kenardan sarkan bir çift çizme vardı. Whit öne eğilip diziyle çizmelere vurdu.

“Leo, uyan,” dedi.

Yanma gidip, uyuyan adama baktım. Alnına dökülen koyu dalgalı saçları onu oldukça genç gösteriyordu. Uyurken bile ağzı sert ve alaycı görünmeseydi, Whit'ten birkaç yaş küçük olduğunu düşünürdüm. Parıldayan kırmızı bir palto giymişti, onu daha önce gördüğümü fark edince irkildim. Dün gece Whit'in yanındaki askerlerden biriydi.

"Leo," dedi Whit tekrar, bu sefer sesini bir tık yükselterek.

Leo senfonik bir horultu çıkardı.

"Tam da ondan beklenileceği gibi. Her türlü tehlikeli işte ona güvenebilirim ama ince konularda? Ayağa kalkmaya bile zahmet etmez. Ya da uyanmaya," diye ekledi Whit, tiksintiyle. "Peki. Neyse, onu bırakalım."

"Tam olarak kim o?"

"Şahidimiz."

"Ah. Nikâh için uyanık olması gerekiyor mu?"

"Bence önemli olan burada olması. Hadi, otele ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi."

Başımınla onayladım. "Önden buyur."

Whit yürürken, görüş alanından çıkacağımdan korkuyormuşçasına kolumu tuttu. Kilisenin ön tarafında bekleyen bir adama selam verdi. Adam gençti, kahverengi saçlıydı ve yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Gözleri nazikti. Elindeki deri ciltli İncil'in sonlarına doğru bir yeri açılmıştı. Ama kutsal kitap yerine bana bakıyordu. Taş zemine sürtünen uzun, soluk bir cübbe giymişti.

"İyi akşamlar, hanımefendi," dedi yanına vardığımızda. "Sanırım başlamadan önce başınızın dertte olup olmadığını sormalıyım." Sesi bir fısıltı kadar yumuşaktı. Sağlam ahşap sıraları, büyük pencereler çevreliyordu. Yumuşak ışık, yüzlerimizde desenli şekiller oluşturarak bizi gümüş bir parıltının içine sokuyordu. Sunakta yakılmış olan mumların dumanının incecik kıvrımları davetkâr daireler hâlinde yükseliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Bir sorun yok. Neden ki?"

Papaz, Whit'e eğlenir bir ifadeyle gülümsedi. "Şey... bu çok sıra dışı da. Öncelikle, ailen nerede? Refakatçilerin? Hizmetçin?" Gözlerini kıstı. "Yasta mısın sen? Bir gelinin çiçeği olmaz mı hem?"

Hiçbirinin -kayıp ailenin de siyah elbisemin de- öneminin olmadığını söyleyecektim. Ama son sorusu nefesimi kesti, üzerime çöken hüznün dalgasına hazırlıksızdım. “Çiçeğim olsun çok isterdim,” diye fısıldadım.

Whit kaşlarını çatarak bana baktı.

Ama sonra papaz yeniden konuşarak dikkatimi dağıttı: “Damat ise nikâhına silah getirmiş.”

Nişanlımın silahı mı vardı? Ona döndüm. “Whitford Hayes, belinde silah varken evlenemezsin.”

Whit güldü ve tabancayı kılıfından çıkardı. Hafif ışıktaki tabancanın üzerindeki tanıdık baş harfleri gördüm. Teslim olmuş bir edayla silahı havaya kaldırdı ve sıralardan birine koydu. “Çok büyük bir ihtimal...” dedi, her zamanki hâli gibi konuşmasına gülümsemeden edemedim. “...hâlâ sorusuna vereceğin cevabı bekliyor.”

“Hangi soru? Ah! Doğru, evet.” Dudaklarımı yaladım. “Bu benim kararım.”

Papaz başıyla onayladı. “Öyleyse başlayabiliriz. Yeminlerin üzerine düşündün mü?”

Gözlerimi kırptırdım. Kiliseye gizlice gelmek dışında nikâha pek kafa yormamıştım. Tío Ricardo’nun dikkatini çekmeden hareket etmek zordu. Shepheard’s’tan, korkunç bir şekilde başım ağrıyormuş gibi davrandıktan sonra ancak çıkabilmişim.

“Evet,” dedi Whit.

Kutsal mekân her geçen saniye daha da ısınırken, “Yeminler mi?” diye sordum.

“Eh, onları senin için yazacak değilim,” dedi papaz gülerek. İstavroz çıkardıktan sonra, evliliğin sorumlulukları üzerine uzun bir konuşmaya başladı. Yeminlerimi hazırlamaya öylesine odaklanmıştım ki, anlattıklarına dikkat edemedim. Tenimin üzerinden bir endişe kaydı. Bu benim nikâh günümdü, hayatımda yaşayacağım ilk ve tek nikâh günü. Beklediğim veya hayal ettiğim gibi değildi. En azından Whit’e verdiğim sözün mükemmel olmasını isterdim. Çünkü bir gün kilisenin görünümünü, ne giydiğimizi veya belki de papazın kendisini bile unutabilirdik.

Ama söyleyeceğim bir sonraki sözün hep aklımda kalmasını istiyordum.

Bir şekilde, bu sözün hayatımın geri kalanında benimle kalacağını biliyordum. Ellerimi ovuşturarak sunağın önündeki yoldan aşağıya doğru, papazın ve Whit'in etrafından geçtim ve ardından sıraların arasındaki üç boşluktan birinden yürümeye başladım. Belli belirsiz bir şekilde papazın sesinin, Whit'e devam edip etmemesi gerektiğini sormadan evvel uzunca durakladığını fark ettim.

“Düşünüyor ama lütfen yemin vakti gelene kadar devam et sen,” dedi Whit keyifle. “Sonunda geri gelecek.”

“Şey... Tamam o zaman.” Papaz boğazını temizleyip yumuşak bir uğultuyla devam etti.

Her kelimede acı çekerken, bazen fısıltıyla bazen de mırıldanarak konuştum. Papaz önce saçmalamalarımı takip etmeye çalıştı ama sonunda vazgeçti. Sıralardan birine oturdu ve ben yeminlerimin üzerinden geçerken sessizce İncil'ini okudu. Leo horlamaya devam ediyor, sesi taş duvarlarda yankılanıyordu. Whit yüzünde hafif bir gülümsemeyle koridorda bir aşağı bir yukarı yürümemi izledi ve ben tekrar yanına gittiğimde, artık ne söyleyeceğimi biliyordum.

“Bitirdin mi?” diye sordu papaz ayağa kalkarak. İncil’i açık bir hâlde, sunağın önündeki ilk pozisyonuna geri döndü.

Whit'e döndüm ve ellerini ellerimin arasına aldım. Çenemi kaldırdım, bakışlarımı bakışlarında tuttum. "Hazırım."

Leo yüksek bir inlemeyle uyanıp oturdu. Durduğum yerden görünen tek şey başı ve omuzlarıydı. Whit yarım bir şekilde ona döndü. “Bize katılmakla nezaket gösterdin, aptal.”

Leo gözlerini kırptırdı, kiliseye bakındı, sonra uykulu gözleri bana odaklandı. “Nikâhı kaçırdım mı?”

“Tamamını değil,” dedi Whit kuru bir şekilde.

“Yeminlerini söyleyebilirsin,” diye dürttü papaz. Leo hafifçe sallanarak ayağa kalktı ve arkamızda durdu. Varlığı bende bir merak uyandırdı. O, Whit’in geçmiş yaşamına ait biriydi, bu yüzden dilimin ucuna binlerce soru geliyordu. Ona her birini sormak, hiç tanımadığım Whit hakkında her ayrıntıyı ortaya çıkarmak istiyordum. Asker ve yabancılaştırmış bir oğul. Sadık kardeş ve sadık arkadaş.

“Ona sormak istediğin şeyleri düşünmeyi bırak,” dedi Whit. “Törenden sonra sorularını sormak için zamanın olacak.”

“Ne düşündüğümü nasıl bildin?”

“Çünkü seni tanıyorum.” Kaşlarını kaldırdı. “Yeminlerin?”

“Doğru.” Boğazımı temizledim. “Whitford Hayes, seni onurlandırıp kollayacağım ama sadece makul davranırsan sana itaat edeceğim. Aslında, sana itaat etmemi hiç beklemebilirsin. Bu benim doğama aykırı. Ben evliliğe dürüst bir şekilde başlamayı tercih ederim.” Sözlerim karşısında dudakları seğirdi. Daha güçlü bir şekilde devam ettim: “Sana sadık kalacağım ve saygı duyacağım ancak buna layık olmayan şeyler yaparsan, o zaman Tanrı yardımcın olsun.” Whit’in güleceğini düşünüyordum ama sessiz kaldı. “Hastalıkta ve sağlıkta, hayatımın tüm günlerinde senin olacağım.”

Whit dudaklarını yaladı, mum ışığının altında yüzü solgundu. “Inez, seni onurlandırıp kollayacağım ve senin için hayatımı vereceğim. Hastalıkta ve sağlıkta senin yanında olacağım.” Bana hafifçe gülümsedi. “Ve söz veriyorum ki senden asla itaat beklemeyeceğim.”

“Birbirinize vereceğiniz birer yüzüğünüz var mı?”

Şaşkınlıkla papaza baktım. “Yüzük mü?”

“Âdettendir,” diye açıkladı papaz, sanki ben bilmiyormuşum gibi. Ama kiliseye, Whit’in gelip gelmeyeceğini bilmeden gelmiştim. Yüzük meselesi ise hiç aklıma gelmemişti.

“Yüzük yok,” dedi Whit.

“Yok mu? Neyse... Bence yüzükler nikâha bir ihtişam ve tören havası katıyor.” Whit gözlerini devirdi ve papaz aceleyle, “Sizi karı koca ilan ediyorum,” diye ekledi. Güldü. “Gelini öpebilirsin.”

Bir anda törenin sonunda ne yapıldığını unutarak irkildim. En son öpüştüğümüzde terk edilmiş bir mezarın içinde öleceğimizi zannediyorduk. Whit eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. O ânı ezberlemeye, dudaklarının sıcaklığını, mavi gözlerinin neredeyse şefkatli bakışını yakalamaya çalıştım. Fakat yalnızca bir saniye sonra geri çekildi ve ben sersemlemiş hâlde ayakta dururken, papaza teşekkür etti.

Whit’in arkadaşı, “Tebrikler,” dedi bana. “Ben Leo.”

Ona bakıp, “Duydum,” dedim. Uzun boylu ve zayıftı, darma-
dağınık siyah saçları ve sert, kalın kaşlarının altında kurnaz koyu
gözleri vardı. Bakışları, uçmak için sabırsızlanan huysuz bir kuz-
gun izlenimi veriyordu. “Ve teşekkür ederim.”

“Ailen Bolivya’da,” diye yorumda bulundu.

“Evet,” dedim şaşkınlıkla. “Nasıl...” Onu ilk nerede ve kimin-
le gördüğümü hatırlayarak sözümü yarıda kestim. “Whit söyledi
herhâlde.”

Leo başıyla onayladı. “Benim ailem Santa Cruz’da.”

Ama net bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve İngilizler için
mücadele veriyordu. Soru sormak için ağzımı açtım ama sözümü
kesti:

“Uzun hikâye, üstelik daha da kötüsü, sıkıcı.” Merakla bana
baktı, ben de onun incelemesi altında kıpırdandım. “Beklediğim
gibi değilmişsin.”

“Ne bekliyordun ki?”

Leo gülümsedi. “Korkarım ki çok parası olan, çekingen bir İn-
giliz hanımefendisi hayal etmiştim. Değerli taşlar ve parlak inciler-
le kaplı. Pastel bir elbise giyen.”

“Ah,” dedim. “Ne kadar tuhaf.”

“Aslında değil,” dedi hafifçe kaşlarını çatarak. “Sadece eski ni-
şanlısını tarif ettim.” İfadesi netleşti. “Beni yanlış anlama, seninle
evlenmesine sevindim. Sadece onları kestirip atacağını düşünme-
miştim.”

“Kimleri kestirip atacağını?”

“Ebeveynlerini,” diye açıkladı Leo. Sonra elimi tutup öptü, ar-
dından da Whit’i kenara çekti. Aralarında bir fısıltı alışverişi oldu,
Leo bir yandan da çılgınca hareketler yapıyordu. Whit kollarını
kavuşturmuş, dikkatini çizmelere vermişti. Arkadaşının anlattı-
ğı şeyler hiç hoşuna gitmiyor gibiydi. Merakım beni neredeyse alt
edecekti ama müdahale etmemek için kendimi tuttum. Leo’nun
veda sözleri uçuyordu zihnimde.

Whit’in, ebeveynlerinin seçtiği kadınla evlenmek istemediğini
biliyordum, üstelik onların Whit’in benimle evlenmesinden hoş-
nut olmayacaklarını da hissediyordum. Ama Whit’in ebeveynleri-
ni hayatından çıkaracağını düşünmemiştim. Sadakatin yönettiği

aile bağlarına değer verecek şekilde yetiştirilmiştim ama yine de Mısır'da geçirdiğim zaman bana insan kalbinin çabucak değiştiğini öğretmişti. Anneme güvenemiyor veya ona sırtımı dayayamıyordum, üstelik annem olduğu hâlde.

Sonunda Leo gitmek üzere arkasını döndü, papaz sıralardan birinin yanında onu bekliyordu. Leo, "Bana borçlusun, Somerset," diye bağırdı omzunun üzerinden.

Whit başıyla onaylayıp yüzünü dikkatle ifadesiz tutarak onun gidişini izledi. Sonra bana baktı, gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. Bana doğru yürüyüp elini uzattı. Elini tuttum, tanıdık nasırlarını ve sert avucunu hissettim. Leo ile papazın peşinden gittik, huzursuzluk tuhaf bir şekilde nefesimi kesiyordu. Onun hakkında hâlâ bilmediğim, anlamadığım çok şey vardı. Hayatımın en büyük hatasını yapmış olmamayı umuyordum. Sonra, içimden bir gerginlik sızarken, Whit kıvrıkcık saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ondaki sevdiğim şeyleri hatırladım. Beni güldürüyordu ve bana sadıktı, verdiği sözü tutacaktı. Bundan emindim. Doğru kararı vermiştim.

Biz artık evliydik.

Evli.

BÖLÜM DÖRT

Shepherd's'ın terasında toplanmış olan bir sürü insan serin açık havada yemek yiyordu. Sohbetleri otelin basamaklarının dibinde durduğumuz yere kadar ulaşıyordu. Kahire'nin üzerine gece çökmüştü ve yıldızlar Filai'de bulduğumuz mezarların tavanına resmedilmiş yıldızlar gibi parlıyordu. Evlendiğimiz sırada hava serinlemişti. Nil Nehri'nden bir esinti gelince içim titredi. Mısır'da mükemmel bir kış akşamıydı. Hava, ağır siyah elbisem için yeterince soğuktu. Whit'in bakışları, bardaklarına gömülmüş zengin gezginlerin üzerinde gezindi. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ricardo'ya fark ettirmeden bir şekilde gizlice içeri girmemiz gerek. Bizi birlikte görmek hoşuna gitmeyecektir, üstelik saatlerdir ortada yokuz."

"Yatağında istirahatte olmalı."

Whit bana eğlenen bir bakış attı. "Dayına düşündüğünden daha çok benziyorsun."

Elimi belime koydum. "Nasıl yani?"

"Eğer yaralansaydın, yaranın seni durdurmasına izin verir miydin?"

"Yaraya bağlı." Alt dudağımı büktüm. "Ama muhtemelen izin vermezdim," diye itiraf ettim.

"Aileden geliyor olmalı," dedi gülerek. "Bana akşam yemeğine yetişmeye çalışacağını söyledi. Bir onluğuna bahse girerim ki şu anda resepsiyondadır, ayakta durmaya ve sohbet etmeye çalışıyor. Bandajlarıyla falan."

Whit ve ben lobideki yoğun kabalığı avantaja çevirerek ön kapıdan yan yana geçtik. Ama iki adım bile atmamıştım ki dayımı gördüm. Kaşlarını çatmış, birkaç beyefendiye bakıyordu. Bir elini sallarken hüsrana uğramış gibiydi. Çok büyük bir acı içinde olmalıydı ama yine de korkutucu görünmeyi başarıyordu. Whit'i sertçe dürtüp yüksek sesle boğazımı temizledim.

Bir homurtu çıkardı. "Fısıltı yeterli olurdu."

"*Bak.*"

"Onu senden önce gördüm. Sadece senden daha az dramatik biriyim."

"Keyifsiz görünüyor."

"Türk halısının her yerine kanı bulaşmış."

Nefesim kesildi. Gerçekten de dayımın pamuklu gömleğinde kan lekesi vardı ve korkunç bir şekilde yayılmaya devam ediyordu. Yatağında olmalıydı ve biri ona bir kâse çorba götürmeli ya da en azından kirli bandajını değiştirmeliydi. Ama hayır, sesi yüksekçe gürlüyordu ve yarasının açıldığının farkında değil gibiydi. Dayım tartışma başlatmada çok iyiydi. İçgüdüsel olarak bir adım attım ama Whit beni Karnak'taki ünlü sütunlardan esinlenerek yapılmış devasa granit sütunlardan birinin arkasına çekti.

"Şu anda pek iyi bir ruh hâlinde görünmüyor," diye fısıldadı. "Ve senden özellikle odanda kalmanı ve bütün yayıntılarını toplamanı istemişti."

"Whit," dedim sitemle.

"Eşyalarını yani," diye düzeltti Whit, dudakları seğiriyordu. "Çok fazla eşyan var."

Beni, vücudunun uzun çizgisiyle aynı hizaya gelene kadar kendine çekince, itiraz ettim. Bana baktı, ağzının kenarında alaycı bir gülümseme oluştu.

"Bu sütunun arkasında sana sahip olmaya çalışmayacağım, Olivera. Sadece görülmeni istemiyorum."

Yanaklarım ısındı. "Biliyorum."

Göz kırptı. "Elbette biliyorsun, benim küçük masumum."

"Şakalaşmanın zamanı değil."

Elimi tuttu. "Hadi bir deneyelim."

“Tío Ricardo bizi görürse olay çıkarır,” diye uyardım. “Duyma yetin asla eskisi gibi olmaz.”

Kalabalığa baktı. Dayım, içgüdüsel olarak büyük merdivene kolayca ulaşabileceği bir yerde durması gerektiğini biliyormuşçasına tam ortada duruyordu. Ama en azından lobinin girişine doğru bakıyordu ve bizim gitmemiz gereken yöne sırtı dönüktü.

“Benim yaptığımı yap ve asla tökezleyecek veya bayılacak kadar aptalca bir hareket yapma.”

En kibirli ses tonumla, “Hayatımda hiç bayılmadım,” dedim.

Beni sütunun etrafından çekti ve yavaşça kalabalığın arasından yürüdük. Whit dikkatle dayımı izlerken, ben de dikkatle kocamı izliyordum.

Kocamı.

Buna asla alışamayacağıma yemin ederdim.

Whit aniden durup arkasında kalmamı işaret etti. Mısırlı dört iş insanından oluşan bir grubun yanında durduk, adamların uzun fesleri Whit’in heybetli boyunu gizliyordu. Purolarını tüttüren adamlar pamuk fiyatlarını tartışıyorlardı. Aralıklardan dayımın ateşli bakışlarının alanda dolaştığını gördüm. Çukur yanakları ve kızarmış gözleriyle o kadar korkunç görünüyordu ki, dinlenmesi için onu yukarı çıkarmak istedim. Ama sonra, ülkeyi terk etmem yönündeki talebi geldi aklıma.

Sinirlendim.

Whit elimi sıktı. Salonun içinde eğilerek sanki devasa bir satranç tahtasındaki oyun taşlarıymışız gibi fırlayıp ilerledik. Şurada bir adım geri, burada iki adım yana. Bir anlığına, süpürge gibi tüylenmiş yaprakları olan devasa bir saksı bitkisinin arkasına saklanmak üzere ayrıldıktan sonra, sonunda merdivenlerin başına ulaştık. Whit yemek salonuna giden koridora baktı.

“Hemen döneceğim,” deyip koridorda koşmaya başladı.

Ağzım açık şekilde arkasından bakakaldım, sonra kemerli bir pencereyi gizleyen hacimli perdenin arkasına geçtim. Kalın işleme- li kumaşın yanından baktığımda, dayımın oyuklardan birinde bulunan deri bir koltuğa çöktüğünü gördüm. Öne eğildi ve bir kenara atılmış gazeteyi eline alıp sayfaları karıştırdı.

Perdeyi etrafıma dolayıp derin bir nefes aldım. Whit nereye gitmişti? Ve tam o anda gerçekten yapması gereken bir iş mi vardı? Varsa bekleyemez miydi?

“Çizmelerinin burunlarını görebiliyorum,” dedi eğlenen bir ses. Whit perdeyi açtı. Sol elinde, Elvira’nın öfkeli olduğu zamanlarda gözlerinin büründüğü rengi anımsatan koyu yeşil bir şişe tutuyordu. Daha yakından bakıp kendimi toparladım. 1841 yılına ait pahalı bir Veuve Clicquot şampanyasıydı. Sırtarak üst kata çıktık ama benim düşünebildiğim tek şey kocamın yanında yürüdüğümdü.

Artık birbirimize aittik.

Tüm geceyi hayal ederek gizlice bir bakış attım ona. Kızıl ya da kahverengi olduğuna karar veremeyen kızılımsı saçları, güçlü omuz çizgisi ve bazen ciddi, bazen yaramaz, bazen de kan çanağına dönmüş olan mavi gözleri.

Whit yan yan bana baktı. “İyi bir takım olduk, Olivera.”

Üçüncü kata ulaştığımızda, “Gerçekmiş gibi gelmiyor,” diye mırıldandım.

“Yine de buradayız işte.” Whit elimi tuttu, sıcak avucu benimkine değince ürperdim. “Şimdiden pişman mı oldun yoksa?”

“Yarın tekrar sor.”

Otel odamın kapısına ulaştığımızda aptal aptal etrafa bakınırken, bir nikâhtan *sonra* genelde yaşanan kısmın yeni farkına varmıştım. Whit çerçeveye yaslandı, bakışları yüzümden ayak parmaklarıma doğru kaydı. Bana hiç bu kadar dikkatli bakmamıştı. Onun bu inceleyici bakışlarının altına kendimi çıplak hissettim. Hâlâ el eleydik ama ikimiz de kapı kulpuna uzanmak için hamle yapmadık.

“Evlenmek için acele ettik,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama bu gece acele etmemize gerek yok.”

Yanaklarım kızardı, düşünürken ayaklarımı oynattım. Düşünmem gereken pratik nedenler vardı. Yaptığımız şeyi geri alma şansımız olmayacaktı. Planımızda zayıf bir nokta varsa, dayım bunu fark ederdi. “Dayıma ne yaptığımızı söylediğimizde,” dedim yavaşça, “yapacağı ilk iş nikâhı iptal ettirmek olacak.”

Whit’in ifadesi karardı. “Lanet olsun ki yapar.”

“Yapacağı ikinci iş ise,” diye devam ettim, “bekâretimin bozulup bozulmadığını kontrol etmesi için beni bir doktora götürmek olacak.”

“Bu, fazla uç olur.”

“Blöfümü ortaya çıkarmak için yapar.” Bo azımı temizledim. “Yapmış gibi davranır ama aslında yapmamış olursak yani.” Yanaklarımı ateş bastı. “Birle meden bahsediyorum.”

Hayatımda hiç bu kadar utanmamı tım. Benimle dalga geçebilirdi ama ama ifadesi sabırlı ve nazikti, mavi gözleri yumu aktı. Yavaş yavaş utancım azaldı ve utancın yerine iliklerime kadar işleyen bir doğruluk hissiyle doldum. Bu gece Whit’le olmak benim seçimimdi. Elimi bıraktı, bir tutam saçımı kula ımın arkasına götürürken, parmakları elmacık kemi ime de di.

“Saçların her zaman çok hoşuma gitti.”

“Gerçekten mi?” dedim ka larımı kaldırarak. “Ama çok g r ve her zaman p s rl  oluyor, sürekli i ne tokalardan çıkıyor...” Sa malamayı bitirmemi sabırla bekledi. Tanrım, çok gergindim. Eğer bir çaydanlık olsaydım,  u an yüksek sesle ısı  çalardım. Eğer bir  ampanya  i esi olsaydım, mantarım çoktan patlamış olurdu. A zımdan çıkan kelimeleri takip etmeyi bıraktım ve sesim kısıldı. Çaresizce omuz silktim ve bir şekilde Whit ne duymam gerektiğini anladı.

“Dayın umurumda değil,” dedi. “Bu seninle benim aramda, başka kimseyle ilgili değil. Seni hazır olmadı ın bir şey için acele ettirmek istemiyorum.”

“Ya sen? Sen hazır mısın?”

Bana yavaşça gülümsedi, şefkatli ve biraz utanır gibi. “Filai’den beri, Inez.”

Whit ile ilgili onlarca anı zihnimi doldururken, karnımda bir sıcaklık birikti. Kleopatra’nın son istirahatg hını bulduğumuz ve gözümüzden ya lar süzülecek kadar g ld   m z o an. Beni kurtarmak için Nil’e daldı ı ve son nefesimi verecekken bana nefes verdiği an. Nehrin bulanık sularının altındayken ağzını a zıma bastırmadan önce aramızda kabarcıklar u u urken yüzünün nasıl olduğunu hâlâ anımsıyordum. Ve bir cesaret  nında ona nasıl hissetti imi söylememin ardından, onun sessiz cevabını hâlâ

duyabiliyordum. Sessiz sözleri omurgamdan aşağıya doğru lezzetli bir ürperti göndermişti:

Inez... Karşılıklı.

Herkesin yanındayken taktığı maske kaybolmuştu ve onun yerine, nehirde boğulmak üzere olduğumdaki gibi nefesimi çalan keskin bir savunmasızlık vardı.

Şimdi de aynı ifadeyi takınmıştı ve bu bana kendimi cesur hissettiriyordu. Whit'e yavaş yavaş, nehrin sularında, kayıp bir mezar odasında, bir çadırın içinde ve bir teknede âşık olmuştum.

Beni mezarın karanlığında tutarken, artık geri dönülemez bir noktadaydım. "Hazırım," diye fısıldadım. "Uzun zamandır hazırım. İstedğim bu. Sen ve ben."

Ağzının köşesinde bir sırıtış belirdi. Öne doğru hamle yapıp başını eğdi ve beni öptü. Dudaklarıma değen dudakları yumuşaktı, yavaş ama kendinden emin hareket ediyordu. Bileğimde sallanan çantanın içine elini soktu ve ağzıma doğru gülümsedi. Kapının kilidini açan anahtarın sesini belli belirsiz duydum. Beni içeri çekip, kapıyı arkamızdan ayağıyla kapattı. Sesi güçlkle duydum. Fark ettiğim şey, dudaklarıma değen dudaklarının tatlı ve derin bir şekilde hareket ettiğiydi. Beni kendine doğru çekti, sol eliyle başımın arkasını kavradıktan sonra sağ koluyla belimi tuttuğunda, elindeki şişe sıkıca belime değdi.

Whit alnını alnıma bastırdı ve bir kalp atışı süresinde aynı nefesi paylaştık. İki... Sonra bir tane daha. Uzaklaşıp öne doğru eğildi, çizmesinin içine sıkıştırdığı bıçağı aldı. Güçlü bir bilek hareketiyle bıçağı bastırdığı mantarı düzgünce çıkardı. Köpüklü şampanya dökülünce ikimiz de güldük. Şişeyi ağzına götürüp bir yudum aldı, ben de bronzlaşmış boğazının uzun çizgisini izledim.

Hiçbir şey söylemeden şampanyayı bana uzattı.

Derin derin içtim, dilimdeki ekşi ve kuru tadı hissettim. Köpüklü sıvı vücudumun her köşesine ulaşırken ve gecenin başka neler getireceğini beklerken, kendimi köpürmüş, coşkulu ve sabırsız hissettim. Whit beni yeşil kanepeye götürürken yarı yolda döndürdü, böylece oturduğumuzda onun kollarındaydım, bacaklarım kucağına doğru uzanmıştı. Kendim bir yudum aldıktan sonra ona da

biraz daha şampanya teklif ettim. Başını iki yana salladı ve şişeyi alıp nazikçe yere koydu.

“Önce konuşacağız,” dedi. “Bir şekilde, sen her zaman benimle ilgili çok fazla şey öğreniyorsun, oysa ben senin ikinci adını bile bilmiyorum.”

“Çünkü ben soru soruyorum.”

“Hem de çok fazla.”

Gülümsedim. “Ben de senin ikinci adını bilmiyorum.”

“Önce sen.”

“Emilia. Bu bir aile adı.” Omzunu dürttüm. “Sıra sende.”

“Lord Whitford Simon Hayes.”

“Sana asla Lord Somerset demeyeceğim.”

Whit ürperdi. “Dersen, giderim.”

Whit’i bir asker olarak düşündüm, emre aykırı olarak bir arkadaşını kurtarmak için tüm zorluklara karşı doğrudan savaşan. Ricardo’ya karşı bile, bazen sinir bozucu derecede doğuştan gelen bir sadakat gösteriyordu ama sadece sorularıma cevap vermek istemediği zamanlarda. Öne eğildim, kulağını ısırdım. “Benden asla gitmeyeceksin.”

Yüzündeki şakacı ifadenin tüm izleri silindi, bir mumu söndürmüş ve geriye sadece bir duman sütunu kalmıştı sanki. “Beni kesin konuşacak kadar iyi mi tanıyorsun?”

“Ne kadar yüksek sesle itiraz edersen et, Bay Hayes, onurlu biri olduğunu benden saklayamazsın.”

“Birçok onursuz şey yaptım ben, Inez,” dedi sessizce.

“Sana hiç kendine karşı fazla sert olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Daha önce sana hiç insanların iyi olduğuna inanmanın tehlikeli olduğunu söyleyen oldu mu?” diye karşılık verdi.

“Bence tüm bu alaycılığın altında, sen derinden seven birisin. Ayrıca sadıksın da. Ve nazıksın,” diye ekledim, kendimi tutamadan.

Whit bir kahkaha attı. “Nazik de değilim, Inez.”

“Olabilirsin,” dedim inatla. “Öylesin de.”

Whit sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve bacağıma çimdikledi. Kıvrınarak kurtulmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu, bir kolu belime dolanmıştı, diğeri bacaklarıma doğru sarkıyordu. Elbisem

ayak bileklerimde toplanmıştı. Bu pozisyonda olacağımı hiç hayal etmemiştim. Tanıdık konuşma ritmimize, düzinelerce sıkı dönüşün olduğu hızlı bir valse düşmüştük. Beni nefessiz bırakmış ve tuhaf bir şekilde öz güvenli hâle getirmişti. Whit benim kendim olmamı kolaylaştırıyordu.

“Sadece bir kişiye karşı gerçekten nazik oldum.” Beni daha da kendine yakınlaştırdı.

Yavaşça başımı iki yana salladım. “Katılmıyorum.”

Whit hafifçe gülümsedi. “Sana birkaç kez nazik davranmış olabileceğimi kabul ediyorum.”

Birkaç kezden fazla. “Ne büyük bir taviz.” Duraksadım. “Kimden bahsediyorsun peki?”

Cevap olarak beni daha da yakınına çekip dudaklarını dudaklarıma sürttü. Açık ve temiz hava ile bir portakal diliminin ekşi tadının bir karışımı olan kokusu aramızda dönüyordu.

“Konuşmayı bitirdik mi?” diye sordum nefes nefese.

Bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi. “Seninle ilgili bilgi edinmek istiyorum. Ailenle ilgili.”

Böylece ona anlattım. Ebeveynlerimin Mısır’dan dönmesini beklediğim uzun yılları, halamı ve sinir bozucu tavırlarını, bir hanımefendi gibi davranmayı bilen kuzenim Amaranta’yı, ardından da Elvira’yı. En sevdiğim kişi oydu. Sırdaşımdı. Omzumun üzerinden her baktığımda, o oradaydı. İçimdeki en iyiyi gören oydu ve ben, yan yana yaşayacağımızı, büyüyünce arsız kedilere dönüşen yavru kediler toplayacağımızı düşünürdüm.

Onu kaybettiğim ânı asla unutamayacaktım. Hâlâ nefes aldığı an ve bir saniye sonra yüzünün paramparça olduğu an. Tanınmaz hâlde... Hatası, benim adımlarımı takip etmek ve benim yaptığımı gibi gizlice Mısır’a gelmekti. Ben cevapları aramaya gelmiştim ama Elvira beni aramaya gelmişti. Her zaman yaptığı gibi. Omzumun üzerinden baktığımda, artık orada olmayacaktı.

Whit yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe sildi. Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Onu kaybedeli bir haftadan kısa bir süre olmuştu ama bu süre sonsuzluk gibi gelmişti. Onunla en son birlikte olduğumuz günün üzerinden daha fazla gün geçeceğinden nefret ediyordum. Günler aylara, aylar yıllara, yıllar on yıllara

dönüşecekti. Ve zaman acımasız olacaktı çünkü anılarımı alacak ve onları onu o yapan ayrıntıları unutana dek bulanıklaştıracaktı.

“Arabella’yı kaybetsem, ben de teselli edilemezdim,” diye fısıldadı.

“Arabella?”

“Bahsettiğim kişi oydu.”

“Kız kardeşin,” dedim hatırlayarak. Sulu boya resim yapmayı seven, doğuştan meraklı, neredeyse yetişkin olmuş bir kız. Arkadaş olmak isteyeceğim birine benziyordu. Onun Whit ile aynı renkte saçları ve soluk mavi gözleri olduğunu hayal ettim.

“Kız kardeşim,” diyerek onayladı. “Ailemizin en iyisi ve en tatlısı. Bir sinek kuşu gibi uçuşur evin içinde, hizmetçileri güldürür, hayvanları büyüler, Grimm masallarının sayfalarından fırlamış gibi görünen sulu boya resimleri yapar. Biz onu hak etmiyoruz.” Yüzü asıldı. “Onun için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

“Nazik ve sadık,” diye düşündüm.

Whit gözlerini devirdi. “Bir şeye karar verdiğinde, vazgeçmenin hiç yolu yok, değil mi?”

Hayran olduğum niteliklerini neden sürekli görmezden gelmeye çalıştığını anlayamıyordum. “Komik, ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim.”

“Ben bir kahraman değilim,” diye mırıldandı, çenesi aşağıya dönüktü. “Ailemle konuşsan, gerçeği anlardın.”

“Kulağa tüm çocuklarına sert davranmışlar gibi geliyor.”

Başıyla onayladı. “Abim ve ben buna dayanabiliriz ama Arabella dayanamaz.”

“Sen de bu yüzden onu korudun.” Elimi ensesine doğru kaydırdım ve saçlarının uçlarıyla oynadım. Gözleri kapatıp başını kanepeye yasladı. “Abinden pek bahsetmiyorsun,” dedim.

“Porter,” dedi. “Çünkü o korkunç derecede sıkıcı, mantıklı ve pratik biridir.”

“Sen de pratik birisin,” diye gözlemimi ilettim.

İğrenmiş bir surat ifadesi takındı. “Böyle saçmalıkları duymak istemiyorum.”

“Gelecekte olacak şeylere daha iyi hazırlanmış birini tanımıyorum.”

Gözlerini açtı. “Porter daha beterdir. Her şeyi getirir: giysiler için bir sandık, ilaçlarla dolu bir sandık, ayakkabıları ve silahları için bir sandık, gideceğimiz yerin haritalarıyla dolu bir sandık, köpeği için oyuncaklarla dolu bir sandık...”

“Ama o senin abin ve onun için de ölürsün.”

“Ne kadar dramatik,” diyerek gözlerini devirdi. “Ama evet, ölürüm.”

Hayatını feda edecek kadar derinden sevdiği kişilerin listesi çok kısaydı. Gülümsemelerini ve öpücüklerini özgürce dağıtıyordu ama kalbini yumruğunun içinde güvende tutuyordu. Ona fazla yaklaşırsanız, saldırırdı. Yine de, bu dünyada onun kalbinde olan en azından iki kişi vardı.

Umarım ben de onlardan biri olabilirdim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Öp beni, Whit.”

Beni daha da yakınına çekti, dudakları dudaklarıma değdi, sonra öpücüğünü derinleştirdi ve ağzıma doğru inledi. Parmaklarım ensesinde kıvrılırken dudaklarımı ayırıp hafifçe dilimi emdi. Daha önce hiç bu kadar derin öpülmemiştim. Bu hâldeyken aradan bir yıl da geçse fark etmezdim. Yavaşça tek bir çekişte boynumdaki fuları çıkardı, kumaş yumuşak bir fısıltı gibi tenime değdi.

“Bunu neden hâlâ saklıyorsun?” diye sordu.

“Güçlü bir sihir,” dedim. “İşe yarayabilir.”

Whit bakışlarını kıstı, ben de kucağında kıpırdandım. “Sihir için mi sakladın?”

Fuları geri aldım ve parmaklarımı parlak deseninin üzerinde hafifçe gezdirdim.

“Annemindi.”

“Biliyorum,” dedi, sesi nazikti.

“Ondan kurtulamıyorum,” diye fısıldadım. “Ama kurtulmalıyım, değil mi?”

“Ne zaman bırakmaya hazır olursan, o zaman bırakırsın,” dedi. “Ayrıca eğer o gün hiç gelmezse, onu saklamanda da utanılacak bir şey yok.”

Fuları, tüm ipliklerinden fıskıran sihri hissederek düzgünce katladım. Sihri ilk yapan ve bu özel aksesuarı takmış olması

gereken *büyücü*ü merak edişim ilk değildi. Sihrin bir kısmının bu kadar sıradan bir şeye tutunacağını biliyor muydu acaba? Yoksa...

“Inez,” diye fısıldadı Whit. “Fulardaki sihri düşünmeyi bırak.”

Pişmanlıkla gülümsedim.

“Bana dön.” Bir elini sırtımın alt kısmına koydu, diğer elini ise elbisemin önüne doğru hareket ettirip tek tek düğmelerimi açtı. Yakası ipek bir kurdeleyle tutturulmuş olan beyaz geceliğim çıktı ortaya. Whit kurdeleyi çekince düğüm çözüldü ve göğüslerimin kabarıklığı belli oldu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, boğazımı masum bir dehşet yakaladı. Whit öne eğildi ve beni tekrar öptü. Papá’nın kütüphanesine dağılmış bilimsel kitaplar sayesinde ne bekleyeceğimi biliyordum ama hiçbirisi beni bu anın nasıl hissettireceğine hazırlamamıştı.

Yokuş aşağı çok hızlı bir araba yolculuğu...

Dengeyi korumak için kollarımı uzatmış bir şekilde daireler çizerek çılgınca dönüyordum. Yükselen ve delirme tehlikesi yaratan bir ateş...

Arzudan başım dönüyordu. Keten gömleğini kavradım, tutunacak bir şey arayarak kumaşı yumruklarımın içine topladım.

“Kalbin çok hızlı atıyor,” diye mırıldandı Whit, ağzıma doğru. Avucumu göğsünün üzerine koydum. “Seninki de öyle.”

Whit kıvrıkcık saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saç örgüm bozulmuştu. Aynaya bakmayı bile düşünmemiştim. Nasıl göründüğümü Tanrı bilirdi.

“Çok güzelsin,” dedi.

Ayağa kalktı ve beni yatak odasına taşıdı. Sonra nazikçe yatağın üzerine yatırıp ağırlığını vermemeye dikkat ederek üstüme çıktı. Başını eğip boynuma öpücükler kondurdu. Elbisemin önü açıktı, bir parmağını köprücük kemiğim boyunca gezdirdi.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Emin misin, Inez?” diye fısıldadı.

“Sen emin değil misin?”

Yüzünde bir şey, okuyamadığım bir ifade parladı. Göğsümü kavrarken hafifçe alt dudağımı ısırdı ve başparmağı, ince pamuğun üzerinden vücudumda kaydı. Karnımda bir sıcaklık birikirken, nefesim kesildi. Beni tekrar öptü; öpücüğü başta yumuşaktı ama kısa

62 KÜTÜPHANENİN SAKLADIKLARI

süre içinde daha derin, daha vahim bir hâl aldı. Dilinin her hareketi kalbimin daha hızlı atmasına, başımın dönmesine neden oldu.

Çok sonra, ancak Whit örtüyü kızarmış tenlerimizin üzerine çektikten ve ben, uykuya benden önce dalan Whit'in yumuşak nefesini dinledikten sonra, soruma cevap vermediğini hatırladım.

BÖLÜM BEŞ

Yumuşak bir şey boynumun arkasına dokundu. Hassas tenimde hafif bir kayma hissettim. Gözlerimi kapalı tutarken, rüya gördüğümünden ve uyandığım anda hissin sona ereceğinden emindim. Ama güçlü bir kol belime dolanmış, beni geniş bir göğsün üstüne sıkıştırmıştı. Balkonun açık bırakmıştım. Soğuk hava, cibinliğin sıkı dokusundan bir koza gibi yatağın etrafına dolanmıştı. Bir gözümü açıp incecik kumaşa baktım ve şafak vaktinin puslu fırça darbelerini gördüm.

“Buenos días,”⁶ diye mırıldandı Whit, saçlarıma doğru.

Titredim ve bedenimi onun sıcaklığına daha da yaklaştırdım. Dün gecenin anıları birbiri ardına zihnimde canlandı. Whit’in vücudumun her santimini keşfederken ellerinden yayılan sıcaklık... Düşünmeyi zorlaştıran öpücüklerinin başımı döndürmesi... İlk birleştiğimizde hissettiğim keskin acı ve bu acının kaybolarak vücudumu ele geçiren bir şeye dönüşmesi... Tarif edilemez. Nazik ama sahipleniciydi. Sabırlıydı. Yine de çıkardığı seslerde ve ağzıma doğru olan yumuşak soluklarında hissettiğim sabırsızlığı... Gerçek olamayacak kadar inanılmaz görünüyordu. “Rüya mı gördüm?” diye sordum hayret dolu bir tonda. “Dün gerçekten yaşandı mı?”

“Öyle olmasını umuyorum, aksi takdirde senin yatağında olmam söz konusu olamazdı.”

Yastığa doğru gülümsedim. “Uyuyabildin mi?”

“Elbette uyuyamadım.” Gerindi ve beni daha da yakınına çekti, sonra saçlarım burnunu gıdıklayınca hapşırıldı. “Gece boyunca seni arzulayarak uyandım.”

---

6 *İsp.* Buenos días: Günaydın.

Kızardım. "Ah."

Whit, başparmağı ile kaburgalarımda hafif daireler çizerek güldü, sonra parmağı yavaşça yukarı doğru kaydı. "Bir karım olduğuna inanamıyorum." Kulağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Yaptığımız şeyin muazzamlığı, geleceğimiz çözülmüş bir kurdeleymiş gibi uzanıyordu önümde. "Ne yapmak istiyorsun?"

Whit durakladı, başparmağı omzumun kıvrımına yaslandı. "Tam şu anda mı?" Eğleniyor gibiydi. "Yoksa günün geri kalanında mı? Ya da genel olarak mı?"

Kollarında merakla dönerken, nikâhtan sonra ne olacağını konuşmadığımızı inanamadım. Annemle ilgili meseleyi hallettikten sonra önümüzde koca bir hayat vardı. Derler ya, dünya bizim istiridyemizdi. Gülümsedim, Whit ise kaşlarını çatarak bana baktı.

"O kafanın içinde neler oluyor?"

"Dünya bizim istiridyemiz," diye açıkladım.

"Ah," diye fısıldadı. "Yine Shakespeare."⁷

Parmağımı, aylar önce resmettiğim inatçı çenesinin sert çizgisinde gezdirdim. "Önce bir askerdin, sonra dayımın casusu oldun. Şimdi ise paramız var ve istediğimizi yapabiliriz." Dudaklarımı yaladım. "Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

"Bence daha doğru olan soru senin ne yapmak istediğin. Sonuçta bu senin servetin."

"Bizim servetimiz," dedim çünkü evliliğimize sanki ikimiz farklı taraflardaymışız gibi başlamak istemiyordum. Uzun zamandır ailemden kopuk, bağısız ve nerede durduğumdan veya nereye ait olduğumdan emin olmadan kalakalmış hâldeydim. Tek istediğim, birlikte yarattığımız bir şeyin parçası olmaktı. Bir ailenin. Annem bizim ailemizi parçalamıştı. Kuzenimin yüzü belirdi zihnimde ve yine kederlendim. Hissettiğim keder güçlü bir içki kadar kuvvetliydi. Bir kereliğine olsun, dokunduğum bir şeyin milyonlarca parçaya ayrılmasını istemiyordum.

"Inez, *sen* ne istiyorsun?"

7 William Shakespeare'in *Windsor'ın Şen Kadınları* oyununda Pistol adlı karakterin repliği olan sözün tamamı şu şekildedir: "Öyleyse dünya benim istiridyemdir, onu kılıcım ile açacağım." -ed.n.

“Babama ne olduğunu bilmek istiyorum,” diye fısıldadım. “Hayatta olup olmadığını, değilse nereye gömüldüğünü bilmek istiyorum. Elvira...” Nefesim göğsümde düğümlendi ve güçlkle yutkundum. “Elvira, annem yüzünden öldü,” dedim. “Onu hapse tıkmak istiyorum. Adalet istiyorum.”

“Bunların hiçbirisi parayla olmuyor.”

“Annemin izini sürmenin bir bedeli olacaktır.”

Whit omuz silkti. “Sadece doğru insanları bulman gerek.” Başparmağını alt dudağıma sürttü. “Ya sonrasında?”

Henüz kelimelere dökmediğim bir şey vardı. Mısır sokaklarında her yürüyüşümde beni ele geçiren bir his. Bu his; merak duyguma, yavaş yavaş yeni bir dil öğrenmenin verdiği uyarıcı meydan okumaya, buradaki insanların sıcaklığına ve misafirperverliğine dikkat etmemi söylüyordu bana. Mısır iliklerime kadar işlemiştii ve burayı daima özleyeceğimi biliyordum. Peki ya... burayı yuvam olarak adlandıırırsam? Ya burayı yuvamız olarak adlandıırırsak? Dayım ve Abdullah ile birlikte çalışmak beni mutlu etmişti. Bir ekip olarak çalışmak ve yaptıkları işe destek olmak bana bir amaç vermişti. Bir doğru olma hissi. Düşüncelerimi ilk kez açıkça dile getiriyordum. “Mısır’da kalmak ve Abdullah’ın kazılarını finanse etmek istiyorum. Belki Kahire’de bir ev satın alabilirim.”

“Burada yaşamayı mı istiyorsun?” diye sordu Whit, sanki beni tam olarak anladığından emin olmak ister gibi her kelimeyi yavaşça uzatarak. Yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi.

“Başka hiçbir yeri evim olarak hayal edemiyorum,” diye itiraf ettim. “Ya sen?”

“Her zaman İngiltere’ye dönmem gerekiyordu, bu yüzden kendime farklı bir şey umma veya bekleme izni vermedim. Tıpkı seninle evlenmeyi beklemediğim gibi.”

“Evlenmeyi,” diye fısıldadım. “Tengo un esposo.”⁸

“Evet, var.”

Ana dilimi konuştuğumda beni anlayabildiğini unutmuştum. Tenimde hoş bir heyecan kıvılcımı çaktı. Aramız hep böyle olacaktı. Yavaş sabahlar ve fısıltıyla yapılan sohbetler. Beni güldürüyordu, bana sadıktı. Ona güveniyordum. “İspanyolcan ne kadar iyi?”

8 *İsp.* Tengo un esposo: Bir kocam var.

Whit üstümden kalktı, beni sırtüstü yatırdı. Nabzım hızlanarak kanımı harekete geçirdi. Dağınık saçları yumuşak dalgalar hâlinde alnına dökülüyordu. Geniş omuzları her şeyi kapatıyordu. Uykulu gözlerle bana bakarken uyanıktı ama tetikte değildi. Aylak bir gülümseme ağzının köşelerini derinleştirdi. Eğildi, yumuşak dudakları nazikçe dudaklarımı birbirinden ayırdı, sessiz bir vahşilikle ısırarak ve tadını alarak öpmeye başladı.

Oda hâlâ karanlıktı ve ben, sonunda onun vücudunun yavaşça uyandığını, nefesinin hızlandığını, elinin boynumdan aşağı, sonra daha da aşağı doğru kaydığını hissedene dek bir rüyadaymışız gibi hissettim.

Ağzı köprücük kemiğime doğru hareket ederken, “*Deberia practicar más,*” dedi.

“Ne?” Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnimden boş bir sis geçiyordu ve asla içinden çıkmak istemiyordum. Sonsuza dek kaybolsam bile sorun olmazdı. Haritaya gerek yoktu.

Whit başını kaldırıp gülümsedi ve gülümsemesinde bir nebze kendini beğenmişlik sezdim. Bana doğru hareket ettiğinde nefesim kesildi. Gülümsemesi büyüdü, başka da bir ipucu yoktu.

Bakışlarımı kısıtım. “Berbat derecede kendini beğenmişsin.”

“*Daha fazla pratik yapmalıyım dedim,*” diye fısıldadı, sonra çenemi ısırarak için durdu, ardından da İspanyolca olarak tekrar söyledi.

Sözcükleri doğru telaffuz ediyordu ama aksanı için çalışmaya ihtiyacı vardı. “Tío Ricardo ile İspanyolca konuşmalısın.”

Dayımın adı geçince ikimiz de donup kaldık. Whit beni neredeyse ezecek kadar biraz daha alçaldı ve boynuma doğru nefes verdi. Sonra doğruldu ve kendini yastığına doğru geri attı.

Sesi düzdü. “Ricardo.”

“Ona bugün söylemeliyiz,” dedim.

Tavana bakarak başıyla onayladı. “Bu sabah.”

“Çok öfkelenecek,” dedim. “Bir doktor tutabilir, boşanma konusunda çabalayabilir.”

Whit yavaşça başını bana doğru çevirdi ve gözlerime baktı. Sesi tehlikeli bir fısıltıdaydı. “Kimse nasıl yaşayacağımı dikte edemez,

Inez.” Beni kendine doğru çekti, kulağımı onun kalbinin üzerine koydum. Ritmi sabitti. “Hiç kimse.”

Ona inanıyordum.

Merdivenlerden aşağı ikinci kata doğru yürüdük, dokunmadan, konuşmadan. Whit her adımda herkesin önünde taktığı maskeyi takınarak tavrını belli belirsiz değiştirmişti. Elinin altında bir matara tutan umursamaz haydut, gülümsemeleriyle nasıl ikna edeceğini bilen çekici flörtöz. Whit’in bu versiyonu tanıdıkta ama karanlıkta ortaya çıkardığım versiyonunu özlemiştim. O Whit beni sıkıca tutuyordu. Sözleri, keskin ve alaycı sertliğini yitirmişti

Kıvrımlı ve spiral oymaları olan koyu yeşil boyalı kapıya ulaştık ama ben kapıyı çalamadan Whit parmağı ile serçe parmağıma uzandı ve bir saniye kadar tuttu. Beni tek bir parmağıyla tuttuğu hâlde, kendimi ona bağlı hissettim. Bu yolda birlikteydik.

Whit beni bırakıp kapıyı açtı, içeri önce o girdi. Dağınık bir oturma odası karşıladı bizi. Sehpanın üzerinde gelişigüzel yayılmış eski gazetelerin yanı sıra, yenmemiş yiyeceklerle dolu birkaç tepsi vardı: pide ve humus, domates suyunda haşlanmış bakla. Mevcut olan hemen hemen tüm yüzeyler boş kahve kupalarıyla doluydu.

Oda havasızdı ve erkek teri kokuyordu.

Burnumu kırıştırdım. Dağınıklıkla başa çıkmaya çalışmıştım ama Tío Ricardo durmam için ulur gibi bağırıyordu. Birkaç dakika yanında oturmama izin verdikten sonra, odadan çıkıp kendi eşyalarını toplamamı emretmişti.

Whit yatak odası kapısını çaldı ve dayımın sinirlerimi altüst eden homurtusu duyuldu. Nefesim titredi, Whit bunu duymuş olacak ki beni kapalı kapıdan geri çekti.

“Tek başıma da söyleyebilirim,” diye fısıldadı. “Burada olmana gerek yok.”

“Biz bir takımız,” dedim.

“Bununla başa çıkabilirim.”

“Yapabileceğini biliyorum,” dedim parmak uçlarıma yükseleerek. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Ama buna mecbur kalmamalısın.”

Elimi tuttu. “O zaman, birlikte.”

Whit yatak odasının kapısını açıp içeri girdi. Oturma alanına *dağınık* denirse, dayımın yatak odasının hâli tam bir felaketti. Her yere dağılmış giysiler vardı, botları pencerenin yakınına fırlatılmıştı, yatağının üzerinde ise bir sürü kitap vardı. Pencere pervazına birkaç boş kupa dizilmişti, komodinin üzerinde ise bir tabakta yenmemiş bir tost vardı. Yüzümü buruşturdum ve odayı toplamayı zihnime not ettim.

“Ah, iyi. Biletlerini masada bırakmışsın. Şurada, zarfın içindeler. Eşyalarını topladın mı?” diye sordu dayım, kucağındaki bir kâğıt yığınının odaklanmış hâlde. Günlerdir tıraş olmamıştı, bu da ona asık suratlı bir bozayı görünümü vermişti. Üzerinde solmuş, paçaları yıpranmış çizgili pijamalar vardı. Annemin ona vermiş olabileceği bir şeye benziyordu. Annem ona bakmayı severdi çünkü dayım hiç kendine bakmazdı. Annem aklıma gelince, içimdeki öfke bir kum bulutu gibi yükseldi. Onu düşününce aklıma Elvira da geliyordu hemen.

Lourdes’i aklımdan hemen uzaklaştırdım.

Whit konuşmaya hazırlandı ama ben ondan önce davrandım:

“Sana söylediğim gibi, Mısır’da kalıyorum.”

Dayım gözlerini bana doğru kaldırıp, “Benim de sana defalarca söylediğim gibi,” dedi. Kâğıt yığınının bir kenara fırlattı, dört bir yana savurduğu çarşaflardan birkaçı yataktan düştü. “Ben senin vasinim, bu yüzden benim dediğimi yapmak zorundasın. Arjantin’e bir tabut daha göndermek istemiyorum.” Daha fazlasını söylemek üzere ağzını açtı ama sonra donup kaldı. Dikkati, birbirine kenetlenmiş ellerimize kaymıştı. Yüzündeki tüm renk çekildi ve yüzü bembeyaz kesildi. İfadesi şaşkın bir öfkeye dönüştü. “*Whitford*.”

“Sana haberimiz var,” dedi Whit, bu sefer gülümsemiyor ya da göz kırpmıyordu. Tavırlarında mezarlıkta yürüyen bir adamın ciddiyeti vardı, ciddi ve saygılıydı.

“Ondan uzaklaş.”

Whit tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Dayım bu hareketi fark etti, çarşafı bir kenara savurdu ve ayakları sertçe halıya bastı. Hafifçe sallanarak ayağa kalktı ama sonra yatağın yanında tökezledi.

“Hayır, dur...” diye bağırdım.

Whit, Tío Ricardo yumruğunu kaldırırken beni arkasına aldı. Whit darbeyi durdurmaya çalışmadı; dayım, kocamın suratına yumruk atarken çıkan darbe sesini duydum. Whit sendeledi, onu ayakta tutabilmek için iki elimi de kullanmam gerekti.

“Ne yaptın?” diye gürledi Ricardo. “Bana söz verdiğin bir şey vardı...”

“Bana da bir söz verdi,” dedim.

“Inez,” diye uyardı Whit, dudağından akan kanı silerken. “Henüz değil...”

Ricardo’nun ela gözleri büyüdü. Ben, “Biz evlendik!” diye şakırken, Ricardo, “Carajo,” dedi.

Kelimeler top ateşi gibi gürleyip etrafımızda patladı. Duvarların titrememesine, zeminlerin çatlamamasına şaşıp kaldım.

“Hayır,” dedi Ricardo, yatağa düşerken. “Hayır.”

Öfke güçlü dalgalar hâlinde yayıldı. Ayağa fırladı, bir elini kaldırdı ama Whit yana doğru bir adım attı ve dayımın hareket gücünü fırsata çevirerek onu döndürüp bizden uzaklaştırdı.

“Bitti,” dedi Whit.

“Bitti,” dedi Tío Ricardo tükürürcesine. “İptal ettireceğim.”

“Çok geç,” dedim neşeyle. “Bekâretimi ona verdim.”

“Inez,” dedi Whit inleyerek. “Lanet olsun.”

Tío Ricardo döndü, gözlerinde bir delilik vardı. “Yalan söylüyorsun... bu da senin hilelerinden biri!” Beni boğmak istercesine ellerini uzatmış hâlde bana doğru geldi.

Ama Whit aramıza girdi. “Bana bağırabilirsin,” dedi sessizce. “Hayal kırıklığına uğramış olabilirsin, ihanete uğramış gibi hissedebilirsin. Ama karıma sesini yükseltemezsin. Savaşacak birini arıyorsan benimle savaş, Ricardo.”

“Bir doktor çağıracağım,” dedi işaret parmağını bana doğru uzatarak. “Gör bakalım yapıyor muyum! Blöf yapıyorsun.”

“Yap,” dedim çenemi kaldırarak. “Ama sonuçlar hoşuna gitmeyecek.”

Dayım şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. Öfkeli ve şaşkın ifadesi yüzünden yavaş silindi, yerini tam bir çaresizlik aldı. Mısır’a

geldiğimden beri ona cehennemi yaşattığım anları bir bir hatırladığını tahmin ettim.

Öyle birkaç an olmuştu.

“Aman Tanrım,” dedi Tío Ricardo. “Dios.” Omuzları titreyerek yatağa düştü. Tekrar konuştuğunda sesi düz ve duygusuzdu. “İptal ettireceğim.”

“Hamile olabilirim,” dedim, bu sefer daha az neşeli bir şekilde. Whit’in yüzündeki kan çekildi. “Aman Tanrım, Inez.”

Dayım burnunu sıktı, belli ki kontrolünü sağlamak için mücadele ediyordu. Haberin onu gerçekten yaralayacağını beklemiyordum. Öfkelenmesini bekliyordum ama derin bir endişe duyacağını beklemiyordum. Öfkemle, bunun sadece kontrolle ilgili olduğunu varsaymışım. Ama yanılmışım. Dayım benim iyiliğimi önemsiyordu ve gerçekten de beni incitmek istemiyordu. Buna neden olan ister annemin entrikaları olsun ister Whit.

Whit bana çileden çıkmış gibi bir bakış attı. “Biraz zarif olmayı deneyebilir misin?”

Kendimi dayımın kibrini hatırlamaya zorlayarak, “O zariflikten anlamaz,” dedim. Sonuçta o beni mecbur bırakmasaydı, ben de Whit ile gizlice evlenmezdim. Bana başvurabileceğim hiçbir alan bırakmayan onun baskıcı davranışlarıydı. Sadece iki seçeneğim vardı.

Ya Mısır’ı terk et ya evlen.

“Belki de bu odadaki herkesi, ben de dâhil, korkutmamaya çalışırsan, konuşma daha üretken bir yere gidebilir.”

Dayıma döndüm. “Kabullenmek zorundasın.”

“O seni hak etmiyor. Whit meteliğe kurşun atan bir tipti ve onu bulduğumda zilzurna sarhoştı. Hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyordu.”

“Bana anlattı,” dedim, gerçi bu tam olarak doğru değildi. Yeni kocamın beş parasız olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bunun bir önemi de yoktu. Benim onun adına ihtiyacım vardı. Bir kocaya.

“Whitford, onun savunmasız olduğunu düşünmene yetecek kadar bilgi paylaşır kendisiyle ilgili,” dedi dayım yorgun bir şekilde. “Ama sadece görmeni istediği şeyi görmene izin verir.”

Sanki bir kulenin tepesinde oturuyordum da dayım her bir cümlesiyle altımdaki bir tuğlayı çekiyordu. Devam ederse, tüm bina çökecekti. Ve ben molozların altında kalacaktım.

“Yeterince şey biliyorum,” dedim, sesim çatlarken. Whit bana ailesinden, geçmişinden, kaybettiği arkadaşlığından, orduda geçirdiği yıllardan duyduğu hayal kırıklığından bahsetmişti. Ona gizlice bir bakış attım, yüzünün tamamen taş gibi olduğunu ve kendini kapattığını görünce irkildim.

“Onu tanıyorsun.” Tío Ricardo parmağını kocama doğru salladı. “Ona haklı olduğumu söyle.”

Sözcükleri tenime sürtmüşçesine irkildim. Kendimi sözlerinden nasıl koruyacağımı bilmiyordum çünkü içimde aynı şeyden endişe duyan küçük bir parça vardı. Evliliğimiz avucumdan kayan kumdu sanki. Aramızdaki zayıf bağ her an parmaklarımın arasından kayabilirdi.

Whit gözle görülür bir çabayla, bana silahının yüzeyinden yansıyan ışık hüzmelerini anımsatan bir gülümsemeyle eleştiriye karşılık verdi. Silahını taşır gibi taşıyordu gülümsemesini. “Benim hakkımda bu kadar kötü düşündüğünü bilmiyordum.

Dayım, Whit’i umursamaz sözleriyle nasıl incittiğini hiç fark etmemiş olabilirdi ama ben fark etmişim. Artık nereye bakacağımı bildiğim için, gergin çenesindeki, katı omuzlarındaki o ince acıyı görebiliyordum. Yanaklarında bir kas kıpırdandı. Ama kendini savunmayacaktı. Her suçlamayı, karakterine ve onuruna atılan her bir darbeyi izlerken acı veren bir kopuşla karşılıyordu.

İşte, Whit böyle hayatta kalmıştı.

Kendini kapatıp yaralarını gömerek. Bir şişe viskinin, cıva gibi bir gülümsemenin ve alaycı bir zekânın, tekrar incinmesin diye onu dünyadan koruyan alaycı tuğlalardan oluşan bir duvarın arkasına saklanmıştı.

“Kilisede mi evlendiniz?” diye sordu Tío Ricardo aniden.

“Evet,” dedim. “Bir papaz nikâhımızı kıydı.”

Dayım gülümsedi. “Öyleyse henüz resmî değil, Inez.”

“Abime bir telgraf gönderdim,” dedi Whit. “O da buna göre başvuruda bulunacak ve ilan okunacak. İngiltere’nin dört bir

yanında. Lord Somerset nişan akdini bozdu ve evlilik piyasasından resmî olarak çekildi.”

Ona sorgulayan bir bakış attım. Bir telgraf gönderdiğini görmemiştim. Ama zaten, tüm zaman boyunca birlikte de değildik. Sabah beni uyandırdıktan sonra göndermiş olabilirdi. Whit gözlerime bakmayınca fark ettim, belki de yalan söylüyordu? Evet, dayımı kandırıyor olmalıydı.

Tío Ricardo bu bilgiyle şaşkın döndü, ben de Whit’in bu hızlı düşünebilme becerisini sessizce alkışladım. Sonra dayım öne doğru eğildi ve ben istemsiz bir şekilde onu dirseğinden kavrayarak sabit tuttum. Hâlâ çok solgun görünüyordu, kıyafetleri zayıf vücudundan sarkıyordu. O kurşun ile vurulduğundan beri kilo vermişti. Ona mükemmel bir şekilde bakıldığını, içinde eski bir şifa sihri olan akçaagaç şurubunun da bakımına dâhil olduğunu biliyordum. Doktor bana şişeyi göstermişti.

“Seni asla affetmeyeceğim,” dedi.

Bunu bana mı yoksa Whit’e mi söylediğini soracaktım ama dilimi tuttum. Kime söylediğinin önemi yoktu. “Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama kararımı verdim. Mirasım bana ait, sen de tüm vesayet sorumluluklarından kurtuldun. Mısır’da kalmakta özgürüm ve bu konuda da Whit’le olan evliliğim konusunda da başka tek bir kelime daha duymayacağım. Bitti.”

Biri süitin ana kapısını çalınca, ses beni bir anlığına şaşırttı. Sanki denizin ortasında, karadan kopuk bir yerdeydik, sanki salımızda krater büyüklüğünde bir delik oluşmuştu da üçümüz de suyun üzerinde kalmaya çalışıyorduk.

Whit odadan çıktı, sonra elinde bir şeyle geri geldi. Getirdiği şeyi Tío Ricardo’ya verdi. “Sana bir telgraf var.”

Dayım telgrafı yırtıp açtı ve sayfayı çıkardı. Kısa satırları hızlıca okuduktan sonra yüksek sesle bir küfür savurdu. Fırlattığı sayfa yatağa düştü.

Not şöyleydi:

SANA FİLAİ’DE İHTİYACIM VAR STOP
FELAKET HEMEN GEL STOP
DOKTOR DA GETİR STOP
ABDULLAH

“Anlamadım,” diye haykırdım. “Hastalanmış mı? Ne olmuş olabilir?”

“Eğer mesele ciddi olmasaydı asla böyle bir mesaj göndermezdi.” Tío Ricardo sertçe sandığına doğru yürüyüp gömleklerini onun içine fırlattı. Botlarını almak için eğilince keskin bir şekilde inledi ve hemen yaralı koluna dokundu. Ona yardım etmek için öne atıldım, daha çok kırılganlar diye gömleklerini katladım. Eşyaları toplarken görüş alanımda Whit’in kolu belirdi. İrkilip bakişlarımı kaldırdım. Whit bana dayımın ceketini, pantolonunu ve birkaç çift çorabını uzatmıştı.

“Kendi eşyalarımı kendim toplayabilirim,” diye homurdandı dayım. “Biçare değilim.”

Whit ve ben onu duymazlıktan geldik, görevi tamamlamak için birlikçe çalıştık. İki çakıyı, kibriti, birkaç Mısır banknotunu, dayımın okuma gözlüğünü sandığa koydu. Ben de diş fırçası ve pudrasının yanı sıra temiz bandaj rulolarını katlayıp koydum.

“Bence gitmeyi yeniden düşünmelisin,” dedim. “Hâlâ iyileşme aşamasındasın. Neden Whit ve ben gitmiyoruz? Eminim ki biz...”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti dayım. “Whit ve ben gideceğiz, sen burada kalacaksın.” Dayımın beni sinirlendirme becerisinin bir sınırı yoktu. Ardı arkası gelmeyen “beni geride bırakma veya uzaklaştırma” girişimleri, derime kör bir bıçak saplamaya çalışıyormuş gibi sinir bozucuydu.

“Whit nereye, ben oraya.”

Kocam belli belirsiz başıyla onayladı. “İlaçlarını, cep saatini ve o akçaagaç şurubu şişesini unutma. Soğuk akşamlar için fazladan bir battaniye almalısın. Yarandan dolayı daha zayıf olacaksın.”

“Pratik,” dedim.

“Hazırlıklı,” diye karşılık verdi.

“İkisi aynı şey.”

Dayım, konuşmanın dışında bırakılmaktan açıkça bıkkın bir şekilde sesini yükseltti. “Bu, Nil Nehri’nde dahabiya ile rahat bir yolculuk olmayacak, Inez.”

“Birlikte gidiyoruz,” dedim inatla.

Tío Ricardo yüzünü buruşturup kocama dönerek, “Oraya hemen varmamız gerek,” dedi. “Bu yüzden yolun bir kısmını trenle,

geri kalanını ise deveyle gideceğiz.” Yumruğunu sıktı. “Bana ne borçlu olduğunu hatırla.”

Whit sinirli bir şekilde homurdandı, ardından ise dayımın yatak odasından çıkarken onu takip etmemi işaret etti. Midemde biriken bir korkuyla, dediğini yaptım.

Mahremiyet için kapıyı arkamızdan kapattım.

Whit bana doğru döndü, elleri ceplerindeydi. “Haklı. Bizi yavaşlatacaksın, üstelik şu an en önemli şey zamanında Abdullah’ın yanına varmamız.”

Sözlerini başta idrak edemedim. Sonuçta Whit bana böyle saçmalıkla söylemez, söyleyemezdi. Ona inanmaz gözlerle baktım. “Sizi yavaşlatır mıyım? Ben neredeyse her yere koşarak giderim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Kaskatı kesildim. “Korkarım ki bilmiyorum. Benim de senin gibi iki bacağım var, değil mi?” Hayal kırıklığı gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

Ya fark etmedi ya da görmemiş gibi yaptı. Her iki durumda da konuşmaya devam etti ama sözcükler birbirine karışmış gibiydi. “Sen hiç deveye binmedin,” dedi. “Tren yolculuğu ise berbat ve sıcaktır, ki bu sadece Asvan’a olan yolculuk. Sonra çölde yürümemiz ve çadırlarda uyumamız gerekiyor. Hayır, dur... tek bir çadırda. Bir tane. Çok fazla şeyi yanımızda taşıyamayız.”

Dudaklarım aralandı. Whit beni arkasında, bir başıma bırakacaktı.

“Ciddi olamazsın.”

Bana ciddiyetle baktı ve imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Ciddiyim.”

“Yani aslında arkada kalmamı istiyorsun.”

Whit başıyla onayladı. “Doğru.”

Dayım haklıydı. Yeni kocamı hiç tanıımıyordum. Elimi havada sallayarak, “Ne dersem diyeyim, kendi istediğini yapacaksın, değil mi?” dedim. “Sanki yeteneklerimi kanıtlamamışım veya yeterince çalışmamışım gibi...”

“Inez.” Whit anlamlı bir şekilde dayımın kapısına baktı, kaşları yine imalı bir şekilde kalktı. “Önemli olan bu değil. Ricardo’nun

zamana ihtiyacı var ve mesafenin faydalı olacağını düşünüyorum. Onunla ilgileneceğim, onunla konuşacağım ve bence döndüğümde, evliliğimize alışmış olacak.”

Ne kadar akıllıca bir mantık yürütme... Söylediği her şey mantıklıydı ama yine de her kelimesinden nefret ediyordum. “Ama...”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim,” dedi Whit aniden. “Mantıksız davrandığımı düşünmüyorum.”

“Evlenirken aynı tarafta olacağımızı ummuştum.”

“Öyleyiz.”

Bakışlarına sakinlikle karşılık verdim. “Hayır, sen sadece benden habersiz bir şekilde bir karar verdin. Bir takım arkadaşı bunu yapmaz.” Yutkunarak, cevap vermesi için ona zaman tanıdım. Cevap vermeyince, sırtım dik bir şekilde dayımın süitinin çıkış kapısına doğru yürüdüm. “İyi yolculuklar, Whit,” diye mırıldandım ve o, acımın boyutunu görmeden odadan çıktım. Kollarımı göğsümde kavuşturarak sert adımlarla, tamamen öfkeli bir şekilde koridorda yürüdüm. Dışlanmaktan, herhangi bir fikrim veya sesim yokmuş gibi emir almaktan ne kadar nefret ettiğimi bilmiyorsa...

Arkamdan gelen hızlı adım seslerini duydum.

“Inez.”

Ah, hayır... Ondan daha fazla emir duymaya hazır değildim. Daha hızlı yürüdüm ama Whit elini dirseğime dolayıp beni kendine doğru çevirdi.

“İletişimimiz üzerine çalışmamız gerek,” dedi çileden çıkmış bir hâlde.

“Ah, ne dediğini duydum,” dedim öfkeyle. “Fikrimi değiştirmeyeceğim. Orada kafa karıştıracak bir durum yok, Bay Hayes. Bilmeni isterim ki bu kendini beğenmişliğin hoşuma gitmiyor...”

“Genellikle çabuk anlayan birisin,” dedi. “Kaç kez dönüp dönüp dayının kapısına bakmak zorunda kaldım...”

“...hislerimi hiç düşünmeden hareket etmen...”

“...kapının arkasından dinlediği barizken...”

İkimiz de aynı anda sustuk.

“Ne?” diye sordu Whit. “Kendimi beğenmişliğim mi?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Çabuk anlamak mı? Dayım kapıdan mı dinliyordu?”

Şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk.

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu Whit.

“Ya sen?”

Whit, yüksek sesle soluk soluğa gülmeye başladı, omuzları titriyordu. Eğildi ve kendini toparlamak için derin nefesler aldı. Ama benim kaşlarım hâlâ çatıktı. Yüzüme bakınca bir kez daha gülmekten iki büklüm oldu. Kolumu bırakıp gözlerini sildi, ayakta durabilmek için koridor duvarına yaslanması gerekiyordu. “Sen bana *kendini beğenmiş* mi dedin?” diye sordu nefes nefese.

“Öyle davrandın,” dedim.

“Ben sadece dayının duymak istediği şeyleri söylüyordum,” dedi Whit, gülümsemeye devam ederek, “çünkü sürüklenir gibi kapının yanına geldiğini duydum. Tanrım, sen de ondan daha iyi değilsin.”

“Ah,” dedim, sonunda anladım, moralim önemli ölçüde düzelmişti. Whit benden ayrılmayı istemiyordu. “Yani benim de gelmemi istiyorsun.” Yavaşça başını iki yana salladı, ani sevincim bir anda yok oldu. Ama öne çıkıp ellerini omuzlarıma koydu ve sonraki söyledikleri her şeyi biraz daha toparladı.

“Aslında... Biz yokken dayının odasını karıştırmaya ne dersin?”

WHIT

Trenle Asvan’a kadar gittik, Ricardo sadece kesinlikle gerekliyse benimle konuşuyordu. Dürüst olmak gerekirse, yolculuk boyunca hasta görünüyordu, vagonun her bir sarsıntısı onu sersemletiyor ve terlemesine neden oluyordu. Ama ne kadar hasta hissederse hissetsin, bir şekilde düzenli aralıklarla bana bakmayı başarıyordu. Üzerinde silah olsaydı beni vururdu, bundan emindim. Onda Inez’den o kadar çok şey görüyordum ki, suçlayan gözlerine bakamıyordum.

Bir gün planım başarısız olursa, Inez’in de bana aynı şekilde bakacağını biliyordum.

Ricardo bizi Filai’ye götüren teknenin kenarına çöktü. Nehrin dalgaları tekneye çok nazik çarpıyordu ama buna rağmen

Ricardo düzenli aralıklarla nehre kusuyordu. Güneşin amansız parıltıları altında sırtımdan ter damlıyordu. Kış olmasına rağmen Asvan gündüzleri Kahire'den daha sıcaktı.

"Belki de tek başıma gelmeliydim," dedim kürek çekerken.

Ricardo ağzını koluyla sildi. "Estoy bien."¹⁰

Kusursuz tonunu duyunca sessiz kaldım. Ama Inez'e Ricardo'yla konuşacağımı söylemişim, bu yüzden kürek çekmeye ara verdim ve kürekleri kucağıma bıraktım. "Bir şey yaşanmamış gibi yapamazsın."

İç çekti, beni görmek istemiyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. Inez'le birlikte olmamızı benimseyeceğini hiç düşünmemiştim ama beni bu kadar aşağı göreceğine de inanmazdım.

Bir sarhoş, çapkın ve yalancı. Eğlenmek dışında hiçbir derdi yok. Sinsi ve ketum. Babamın söylediği bir şeydi bu. Aynı odada bir kez daha bulunsak muhtemelen yine aynı şeyi söylerdi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Whit," dedi Ricardo. "Onu kullandın."

Verecek cevabım olmadığından sessiz kaldım. Gerçeği bildiği hissine kapılarak kayıtsız bir ifade takınmaya zorladım kendimi. Belki de tartışmaktan kaçınmayı umduğumu düşünürdü. Bir parçam bunu umuyordu. Ama bir yanımda onun kasvetli fikrine sövüyordu. Gözle görülür hayal kırıklığı, beni ulumaya ve şişeyi istemeye sevk etti.

"Görüyorum ki inkâr etmiyorsun."

"Her şey yoluna girecek," dedim dişlerimi sıkarak.

Ricardo bana taş gibi baktı. "Artık onun servetine erişebildiğin için, yani."

Aman Tanrım. Tahta oturakta kıpırdandım. Filai görüş alanıma girdi, suyun çok üzerinde tapınak yükseliyordu. Her seferinde nefesimi kesmeyi başaran manzara. Ricardo omzunun üzerinden bir bakış attı ama sonra bir kez daha bana döndü. Onu görmezden gelmeme izin vermeyecekti.

"Ben ne yaptığımı biliyorum," dedim sonunda. "Bir planım var."

"Nedir o?"

---

10 İsp. Estoy bien: Ben iyiyim.

“Seni ilgilendirmez.

“O *benim* yeğenim.”

“Biliyorum,” dedim. “*Benim* de karım.”

Ricardo’nun çenesinde bir kas seğirdi. “Eğer onu incitirsen...”

Sözünü bitirmesine gerek yoktu. Onu çok iyi anlamıştım. Ricardo, Inez Emilia Olivera’yı gördüğüm güne beni pişman edecekti.

Sanki daha önce pişman olmamışım gibi.

Kürekleri suya daldırdım ve adanın kıyısına varana kadar kürek çektim.

Ricardo kendini karaya attı ve tekneyi kıyıya doğru sürüklemeye başladı. Hayatımda bu kadar inatçı birini görmemiştim, tabii ki karım hariç. Ama ağzımı açmadan ona yardım ettim. Tekneyi çekme işi bittikten sonra, sıkı topraktan yükselen çıkıntılı kayalardan kaçınmaya özen göstererek hafif eğimden yukarı çıktım, Ricardo da ağır nefeslerle arkamdan geliyordu. Inez’e İngiltere’ye gideceğimi söylediğim yerden geçtik. O zaman yüzünde tam bir teslimiyet ifadesi vardı.

Lanet olsun.

Nasıl bir karmaşanın içindeydim.

“Abdullah!” diye bağırdı Ricardo, terk edilmiş gibi görünen kamp alanına ulaştığında. Kumlar ateş çukurunu neredeyse doldurmuştu ve durduğum yerden bile yağmalanmış karargâhı, devrilmiş kasaları, yarı gömülü boş şişeleri, sihirli nesnelerin bulunduğu boşaltılmış kasayı görebiliyordum. “Burada ne olmuş böyle?”

Gözlerimi kıstım, elimle gözlerimi güneşin şiddetli parıltısından korumaya çalıştım. Sıcak kum, çizmelerimin derisini haşlamıştı ama ben bunu zar zor fark ettim. Burada kazı yapan veya öğle yemeğinin tadını çıkaran onlarca işçinin olması gerekiyordu ama hiç kimse yoktu. Çadırların hepsi parçalanmıştı ve kanla lekelenmiş kum yığınları vardı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım.

Ricardo tapınağa doğru sendeleyerek uzaklaşırken, “Orada öylece durma, gel de onları aramama yardım et,” dedi.

İmparator Krajan’a, hatta belki de İmparator Augustus’a kadar uzanan bir tapınak olan Trajan Köşkü’nü aradım ama yer altında

kimse yoktu, kürekle tüneli temizleyen veya yolu açan kimse yoktu. Gizli merdivenlerden yukarı çıkıp tekrar kamp alanına yürüdüm, belki biri bir not bırakmıştır diye. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece bir kavganın izleri vardı: çalınan ekipmanlar ve kanlı kumlar. Hiçbir uyarı yoktu. Burada yaşanmış olabilecek şeyler duyularımı doldurdu; acı dolu çığlıklar, acı içinde çığlık atan atların sesi, çeliğin çeliğe çarpış sesi. Nefesim göğsümde soğudu. Kollarımı ovuşturdum...

Kendini toparla.

Geçici odalar olarak kullandığımız taş yapıdan yumuşak bir inleme sesi geldi. Döndüm ve sendeleyerek dışarı çıkan şekle doğru yöneldim. Gözleri kızarmış, yanakları çökmüştü.

“Elhamdülillah,” dedi Abdullah, Arapça. “Günler önce burada olacağınızı umuyordum.”

“Telgrafın ulaşır ulaşmaz geldik.” Ona endişeyle baktım. Gömleği ve ceketinin sağ kolu yırtılmıştı, elbette giysileri bundan daha iyi günler görmüştü. Yanağındaki morluk, öfkeli koyu mor bir renk almıştı. “Berbat görünüyorsun.”

“İyiyim.”

“İyi olmadığın açık,” dedim. “Burada mı yatıyordun? Tek başına?”

“Biliyorum, biliyorum.” Abdullah terleyen alnını sildi. “Farida bilseydi, bana çok kızardı.”

“Abdullah!” Ricardo bize doğru yürürken, ayak sesleri gürledi. Terden sıırıslıklam olmuş pamuklu gömleği, üzerine ikinci bir deri gibi yapışmıştı. “Mezarı! Her şey... her şey...” Boğuk bir çığlıkla sözünü kesti, bakışları kayınbiraderinin hırpalanmış hâline takıldı. “Dios mío, ¿qué te pasó?”¹¹

Abdullah kaşlarını çatı. “Neden yaralısın?”

“Vuruldu,” dedi Ricardo kolunu tutarak, solgun ve terli bir şekilde. Durumu kontrol altına almam gerektiği açıktı. Hemen yanına gidip gömleğini inceledim. Yine bandajı kan olmuştu. Gözlerimi ovuşturdum, kendi kendime küfürler mırıldandım. Ricardo fark etmedi, dikkati hâlâ Abdullah’taydı. “Diğerleri nerede?”

“Kamp alanına yapılan saldırıdan sonra gittiler,” dedi Abdullah, gri sakalını sıvazlayarak. “Çok sayıda kişi yaralandı.”

11 *İsp.* Dios mío, ¿qué te pasó? (Aman Tanrım, sana ne oldu?)

“Sana yardım edeyim,” dedi Ricardo, soluyarak. “Tıbbi yardıma ihtiyacın var.”

“Otur da düşme,” diye çıkıştı ona. “Kendine de yardım etmen gerekiyor. Hadi tekneye gidelim. İkinize de yardımcı olacak malzemeleri ve ilaçları getirdim, Abdullah da bize neler olduğunu anlatsın.”

“Neden doktora gitmedin, Abdullah?” diye sordu Ricardo.

Tencere dibin kara, seninki benden kara. Gözlerimi devirmek için kendimi zor tuttum.

“Sen gelene kadar kamptan ayrılamazdım,” dedi Abdullah. Yüzünü asmadan önce utangaç görünecek kadar sağduyusu vardı. “Her şey gitmiş olsa bile.”

İkisini de nehre doğru yönlendirmeye çalışarak, “Ne?” diye sordum sertçe. “Ne dedin?”

“Kleopatra’nın mezarı yağmalandı. Her şey çalındı,” diye onayladı Ricardo donuk bir şekilde. “Lahit, tüm heykeller, mücevherler. Gitti.”

“Aman Tanrım.” Bakışlarım Abdullah’a kaydı. “Kampa kim saldırdı?”

Abdullah kuru dudaklarını yaladı. “Bay Fincastle.”

Sonra gözleri göğe doğru döndü, ardından da devrilip yere düştü. Ben dönüp tekneye doğru koşarken, Ricardo ona doğru atıldı. Arkamda kayınbiraderine bağılıyor, uyanmasını, onu korkutmasını söylüyordu.

Yemin ederim ki bu ikisi beni erkenden mezara sokacaklardı.

İkisini de yerleştirip ilaçlarını verdim, sonra Ricardo’nun yarasını yeni sargı bezleriyle sardığımda, ikisi de hareket edebilecek kadar sabitlenmişti. Abdullah birkaç kez uyanmıştı, şimdi Filai’den uzaklaşmak üzere ben kürek çekerken, o huzursuzca uyuyordu.

Ricardo’nun bronzlaşmış yüzü solgun ve bitkindi ve adadan ayrılırken kısmen bana sırtı dönüktü. Çizgili alnına işleyen umutsuzluk oyukları derinleştirmişti. “İyi olacak,” dedi.

Cevap verirdim ama benimle konuştuğunu düşünmedim. Sesi mırıltılıydı, etrafımızda akan nehrin sesinden güçlkle duyulabiliyordu. Ricardo aniden bakışlarını tapınaktan uzaklaştırdı ve gözlerini ovuşturdu.

“Her şeyi almış,” dedi. “Yüzlerce eseri ve parşömen rulolarının her birini. Hiçbirini okuma şansım olmadı.” Omuzları çöktü. “Kleopatra’nın *Hrisopoeiası* da elinde... bundan eminim.”

Düşünmeden başımı iki yana sallayıp, “Hayır, değil,” dedim.

Ricardo yavaşça doğruldu, bana yoğun bir bakış attı. “¿Cómo sabes?”¹²

Lanet olsun bana. Bu kadar yorgun olmasaydım, ikisi için de bu kadar endişeli olmasaydım, sessiz kalırdım. Ama Ricardo’yu vazgeçirmenin bir yolu yoktu. “Çünkü onu önce ben aradım.”

“Neden?” Sesi buz gibiydi. Öğle vakti güneş bile bu buzu eritemezdi.

Daha sertçe asıldım küreklere, onun hayal kırıklığından, kınamasından nefret ediyordum. “Aşikâr olanın dışında mı?”

Ricardo kurnazca bana baktı. “Ebeveynlerinden ilk mektup geldiğinde eve gitmemenin sebebi bu muydu?”

Tereddüt ettim. “Sebeplerden biri buydu, evet.”

“Simya parşömeni burada değilse, nerede o zaman?” diye sesli düşündü Ricardo.

Uyanık olduğum her an beni rahatsız eden soruydu bu.

Ve cevabı öğrenmek için her şeyi yapardım.

---

12 *İsp.* ¿Cómo sabes? (Nereden biliyorsun?)

BÖLÜM ALTI

Dayımın en kötü kokan çoraplarını omzuma atıp yatağının altına eğildim. Bol eteğimin kumaşını çekiştirdim, bu etek yüzünden hareketim pek zarif görünmüyordu. Bazı kravatlar ve kum kaplı botlar buldum ama başka önemli bir şey yoktu. Hafifçe nefes aldım ve yatağın altından beceriksizce dışarı kaydık-tan sonra ayağa kalktım, ceketimin kollarını toz topaklarından arındırmak için elimle temizledim. Tüm kitaplarını çoktan karış-tırmış, süitindeki masaya da bakmıştım. Bana annem hakkında daha fazla bilgi verecek hiçbir şey bulamamıştım.

Ellerim belimde kısık gözlerle yatak odasını inceledim. Kesinlikle dayımın bilmemi istemediği bir şeyler vardı. Whit, annemin çifte hayatıyla ilgili dayımın bildiği veya hatırladığı her şeyi payla-şacağına güvenmediğini açıkladığında, bana söyleyemeyeceği şeyi anlamıştım. Kayıtsız davranmıştı ama şimdi onu daha iyi okuya-biliyordum.

Benim yüzümden Tío Ricardo artık ona güvenmiyordu.

Evliliğimiz bir ihanetti ve dayım bunu kolay kolay affetmeye-cekti, hem de hiç. Whit'e güvenmeyecek, onunla plan yapmayacak veya entrika çevirmeyecekti. Dayım bir müttefikini, kendisinden isteneni soru sormadan yapacak birini kaybetmişti. İlişkileri bozul-muştu ve Whit bunun bedelini dayımın soğuk ve mesafeli davra-nışlarıyla ödeyecekti.

Bilmediğim, Whit'in bu konuda tam olarak ne hissettiğiydi.

Sorsaydım, muhtemelen bana gerçeğin bir varyasyonunu söylerdi ama içgüdülerim bana duygularımı korumak istediğini

söylüyordu. Bunu istememesini umardım ama bu daha sonra konuşulacak bir konuydu.

Yatağa oturduğumda parmaklarım çarşafların etrafında kıvrılıp keskin bir köşeye değdi. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı indirdim ve elimin değdiği şeyin bir yastık kılıfı olduğunu fark ettim.

Tüyle değil, başka bir şeyle dolu bir yastık kılıfı.

“Selam, gizli şey,” diye fısıldadım ve içindikileri yatağa döktüm. Ama içinde saklı tek bir şey vardı. Kapağını, şakayıkların desenlerinin süslediği bir günlük. Anneme aitti. Bu günlüğü *Elephantine* kum fırtınasına yakalandığında okumuştum. Şimdi Mamá’nın bu günlüğün her bir sayfasını dayım hakkında yalanlarla doldurduğunu biliyordum. Ona göre dayım şiddet yanlısı ve tacizciydi, suç eylemlerine batmıştı ve değerli eserleri çalma niyetindeydi.

Oysa bunların hiçbiri doğru değildi. O zaman dayım neden ısrarla annemin günlüğünü gizliyordu?

Daha da ilginç, neden tutuyordu?

Tüm eşyalarımı -gracias a Dios,¹³ çoğunu toplamıştım bile- Whit’in çok daha küçük odasına taşıdıktan sonra, listemdeki bir sonraki maddeye yöneldim.

Daha fazla eşya toplamaya.

Ebeveynlerimin eşyalarını ayırmayı yeterince ertelemiştim ve artık odalarında kalmayacağıma göre, daha fazla erteleyemezdim. Tüm kıyafetleri, bir sürü başka şeyle birlikte sandıklarına koydum ve bir otel görevlisi çağırıp hepsini Whit’in odasına taşımasını istedim. Oda hızla kitap yığınlarıyla ve ebeveynlerimin eşyalarıyla dolmaya başladı. Halılar, fenerler, alçıdan piramit ile kedi heykelleri ve birkaç kavanoz uçucu yağ satın almışlardı. Dar yatak ve komodin ile eski ahşap şifonyer arasında neredeyse yürüyecek yer kalmamıştı. Whit’in bir zamanlar düzenli olan odası, artık eşyaların unutulmaya terk edildiği bir tavan arasına benziyordu. Whit ise dağınıklıktan nefret ederdi.

İhtiyacımız olan daha büyük bir odaydı. Paramı çekmek için doğrudan bankaya gidebilirdim ama Whit olmadan bunu

13 *İsp.* Gracias a Dios: Tanrı’ya şükür.

yapamazdım çünkü kocam artık kanunun izin verdiği şekilde mirasım üzerinde tam kontrole sahip olan kişiydi.

Dağınıklığı ayıklayıp her şeyi iki yığın olarak ayırırken kaşlarımı çattım. Yığınlardan birini Arjantin'e gitmesi için, diğerini bağış olarak verilmek üzere ayırdım. Yığınlardan birinin diğerinden daha büyük olması kimseyi şaşırtmazdı. Kendimi Papá'nın kitaplarından, Shakespeare oyunlarından veya takım elbiselerinden ayrılmaya ikna edemedim. Belki de takım elbiseleri Whit giyerdi? Hayır, bu mümkün olmazdı. Whit, babamdan on beş santim kadar daha uzundu.

Her şeyi vermek zorunda kalacaktım.

Üçüncü gün geldiğinde, görev beni duygusal olarak öylesine tüketmişti ki, eşyaların nereye gideceği konusunda daha acımasız hâle gelmiştim. Annemin bütün eşyalarını verecektim ve bundan hiç üzüntü duymuyordum. Elvira olsa Mamá'nın zevksizliği konusunda komik bir espri yaparak kararımı alkışlardı. Beni güldürür veya annemin elbiselerini deneyerek dikkatimi dağıtırdı. O, kendini komik biri olarak görmese de beni kolayca güldürürdü. Dünyanın tuhaflıklarını kendi bakış açısıyla görmesinin bir yoluydu bu. Bir keder çöktü üzerime ve gördüğüm, dokunduğum her şeyi bir türlü kurtulamadığım bir kasvet duygusuyla kapladı. Keşke Elvira burada, yanımda olsaydı.

Yumuşak yatağa oturdum ve annemin günlüğünü kucağıma aldım, asık bir suratla günlüğe baktım. Whit gittiğinden beri işe yarar hiçbir şey bulamamıştım ve annemin nereye gidebileceği konusunda hiçbir fikrim olmamasından nefret ediyordum. Kesin olarak hissettiğim tek şey, Mısır'ı terk etmeyeceğiydi; çaldığı eserlerle Mısır dışına çıkmazdı. Onca eseri fark ettirmeden taşımak onun için çok riskli olurdu.

Ama... Mamá'nın Kahire'de açıkça pek çok bağlantısı vardı. Biri ona -ona ve Kleopatra'nın eşyalarıyla dolu sandıklarına- yardım ediyor olabilirdi.

İç çekerek günlüğünün sayfalarını karıştırdım, parça parça okuyarak ilerledim. Gündelik hayatına ilişkin pek çok şey yazmıştı: yaptığı veya gördüğü şeyler, ziyaret ettiği yerler ve tanıştığı insanlar. Çevirdiğim her sayfada bir düzenin ortaya çıktığını fark

ettim. Başlarda annem günlüğüne hemen hemen her gün yazmışken, sonralarında yazıları arasında süre önce aylara, ardından ise yıllara dönüyordu.

En son sayfalarda dayımla ilgili endişeleriyle dolu yazılar vardı. Bunların yalan olduğunu biliyordum. Bir noktada, bu günlük dayıma lanet okumak için kasıtlı ve özenle seçilmiş bir yola, ona karşı kullanabileceği bir nesneye dönüşmüştü.

Yaptığı şey öylesine zekice ve hesaplıydı ki midem bulandı. Nasıl öz kardeşinin hayatını mahvetmeyi planlayabilirdi?

On yedi yıl önce yazılmış olan eski yazılarına dönüp rastgele bir sayfa seçerek okuduğumda kaşlarım çatıldı.

Son ziyaretimizden kısa bir süre sonra, Cayo'nun ısrarı sonucunda yine Mısır'a döndük. Şimdi ise bana daha uzun süre burada kalmak istediğini söylüyor. Muhtemelen bir yıldan daha uzun bir süre. Cayo, Inez'in bebekliğinde yokluğumuzu hissetmeyeceği konusunda ısrarcı ama ben bundan o kadar emin değilim. Burası her zamanki gibi kaotik, otel dört bir yandan gelen insanlarla dolu. En azından eski arkadaşlarımla karşılaştım, böylelikle, şükürler olsun ki, günlerimi kazı üzerine olmayan sohbetlerle doldurabildim.

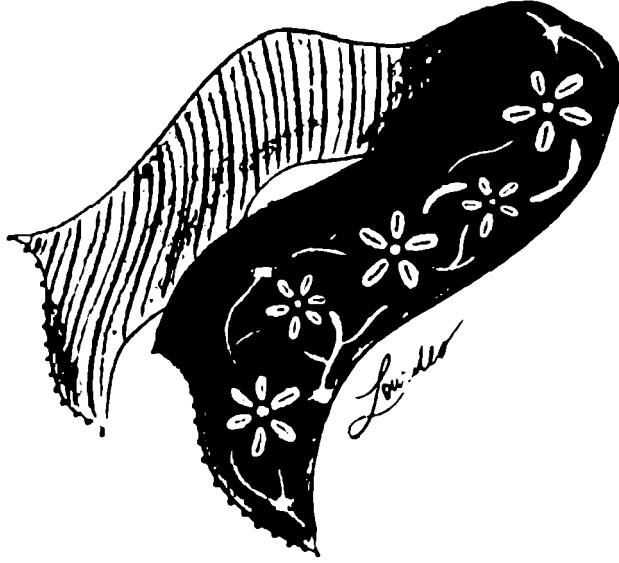
Cayo, kazı alanına planlanandan daha erken gitmemizi istiyor ama ben bundan korkuyorum. Aklına bir fikir geldiğinde, bunu değiştirmenin bir yolu yok. Bense otelin konforunun ve burada geçirdiğim zamanı katlanılabilir kılan küçük ritüellerin tadını çıkarmayı tercih ederim.

Cayo'nun bensiz gitmesi çok mu korkunç bir fikir olur acaba?

Böylece onu yavaşlatmamış olurum veya sıkıntılarımla ve şikâyetlerimle onu rahatsız etmem. Abdullah bile çölde ne kadar perişan olduğumu görüyor. Belki de ona sorarım. Burada kalmam herkes için daha iyi olur. Böylece çizim ve resim yapabilirim, arkadaş olduğum hanımefendi ve beyefendilerle görüşebilirim. İstedikim kadar okuyabilirim. Otelde keyif alabileceğim bir sürü kitap ve malzeme var.

Mamá'nın sözcükleri ve satırların arasına sakladığı duygu derinliği beni oldukça etkiledi. Mısır'a dönmek onu perişan etmişti. Zaman geçirmenin yollarını, günlerini katlanabilir kılacak şeyleri aramıştı. Bu arada, Papá'nın coşkusu fazlasıyla belirgindi ve belki de annemin apaçık perişanlığından habersizdi. Bebekliğimde beni uzun süre terk ettiklerini bilmiyordum. Neden benimle olmayı istememişlerdi? Titrek bir nefes aldım ve içimde yükseldiğini hissettiğim duyguyu kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Bu, canımı çok fazla acıtıyor ve düşünmeyi imkânsız hâle getiriyordu.

Sayfayı çevirdim ve onun çizdiği pek çok eskizin ilkiyle karşılaştım. Az önce okuduğum yazıdan bir sonraki sabahın tarihi yazıyordu. Sihrin dokunduğu fuları tanıyınca, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Onu tam burada, Shepheard's'ta bulmuştum.

Kapının vurulması düşüncelerimi böldü. Ayağa kalktım, dizlerim çatırdıyordu -bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim- ve topallayarak kapıya doğru yürüdüm. Çay sipariş etmiş ve tamamen unutmuş olmalıydım. Ama kapıyı açtığımda, karşımda bir çay tepsi yoktu.

Bal rengi saçları başının tepesine tutturulmuş, kalın bukleleri çukur yüzünü çevreleyen genç bir kadın bana bakıyordu. Mum ışığında koridorda dururken, soluk teni ile bir hayalete benziyordu. Üzerindeki mavi yürüyüş elbisesi ilk bakışta arkadaşlık için saygın bir görünüm veriyordu ama ikinci bakışta eteğinin kirli olduğunu fark ettim.

Onu neredeyse tanımayacaktım.

“Isadora!” Haftalar önce dayımın dahabiyasına gizlice bindiğimde tanışmıştık. Başta onun hakkında ne düşüneceğimi bilememiştim. İyi yetiştirilmiş, görgü kurallarını bilen biriydi ama benim erişemeyeceğim bir yere sakladığı çok şeyin olduğunu hissetmiştim. Ama onunla tanıştıktan birkaç gün sonra, şık bir tabancayı ustalıklarla kullanıp timsaha ateş ettiğinde hayatımı kurtarmıştı.

Böylece ona olan hayranlığım ve saygım artmıştı.

Isadora çenesini kaldırdı. Gözlerinin altında oluşan derin çukurlara rağmen, asil bir şekilde sırtı dik duruyordu, çekingen ellerinde pamuklu seyahat çantası vardı. Çanta da yıpranmıştı, toz içindeydi ve deri sapı bozulmuştu.

“İyi misin?” diye sordum. “Sanki... bir belanın içinden çıkmış gibisin.”

“Beni hâlâ arkadaşın olarak görüyor musun?” diye sordu Isadora, herhangi bir ön söz söylemeden.

“Elbette,” diye cevapladım hemen. “Neden görmeyeyim ki?”

Sert ifadesi, çekingen ve rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü. “O zaman içeri girmeme izin verir misin?”

Hemen kenara çekilip, bir kez daha, “Elbette,” dedim.

Isadora yanımdan geçtikten sonra, neredeyse tahta sandıklarından oluşan kuleye çarpacakken kendini tam zamanında toparlayıp aniden durdu. Omzunun üzerinden geriye baktı, zarif kaşını kaldırdı ve sandıkların etrafından dolaştıktan sonra Whit’in -bizim odamızın geri kalanını inceledi. “Bu da ne böyle?”

“Üç gündür bunlarla uğraşıyorum,” dedim. “Ama sanki daha da kötüye gidiyor.”

Hafif bir ıslık çaldı. “Banyoda daha fazlası var! Bunlar nereden geldi böyle?”

İç çekip kapıyı kapattım ve rulo hâlinde duvara yaslanmış uzun halıların arasından bakarken sesini takip ettim. “Hepsi annemle babama ait. Aslında hemen hemen hepsi. Buralarda bir yerde kendi sandıklarım da var.”

Isadora etrafına bakınırken mavi gözleri her şeyi tarıyordu. “Odanın daha büyük olacağını düşünmüştüm.”

“Hangi odanın benim olduğunu nasıl bildin?”

“Resepsiyon,” diye cevapladı, dalgın dalgın. “Aman Tanrım, burası gerçekten çok küçük.”

“Şimdilik idare ediyor.”

Isadora başını salladı, yüzü kısmen bana dönük değildi ve o sırada, sonunda bir şey saklamaya çalıştığını fark ettim. Elleri titriyordu ve nefesi sık homurtular hâlinde çıkıyordu. Karşımda sallanınca, göğsümde bir alarm çaldı. Ona yatağa oturmasını işaret ettim.

“İyi misin?” diye sordum tekrar.

Oturdu, hâlâ sakın ve soğukkanlıydı. “İyiyim. Sadece biraz başım dönüyor.”

Bir kez daha kıyafetlerinin hâline, alnındaki yorgun çizgilere baktım. Duruşu mükemmeldi ama gözlerini açık tutmakta zorlanıyor gibiydi.

“En son ne zaman bir şey içtin?” diye sordum. “Ya da yedin? Baban nerede?”

Isadora gözlerini kırptırdı. “Bu sabah bir fincan çay içmeyi başardım. Birkaç gündür hiçbir şey yemedim. Babama gelince...” Sesi kısıldı ve soğukkanlılığı bozuldu. “Hiçbir fikrim yok.”

Yanına çöktüm. “Anlamıyorum.”

Yumuşak bir sesle, “Zorlu birkaç gün geçirdim,” diye itiraf etti. “Buraya geldim çünkü... nasıl desem, yardımına ihtiyacım var.”

“Yardıma mı ihtiyacın var?” diye sordum, kaşlarını kaldırmak için.

Suratını buruşturdu, kendini toparlamaya çalışırken bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm, bu konudan bahsetmek çok zor.”

Daha fazla bilgi vermesi için ona baskı yapmamak, yapılacak en nazik şey olurdu. Bunu biliyordum ama o tanıdık merak parıltısı boğazımı yakıyordu. Sorular bir bir aklıma geliyordu. Kleopatra’nın mezarında bulduğumuz harikulade eserleri kaydetmek için birlikte çalıştığımız yer altı günlerinde Isadora hiç şikâyet etmemişti. Sıcaklığa, girdiği zahmetlere katlanmış ve babasının sürekli gözetimi karşısında soğukkanlılığını ve sakinliğini kaybetmemişti. Şimdi bana son birkaç günü zor geçirdiğini söylüyorsa, bu gerçekten de cehenneme gidip geri geldiği anlamına geliyordu.

Açık sözlü olmam gerekiyordu. “Hasta ve bitkin görünüyorsun. Ne oldu?”

Gözlerimin içine bakarak kıpırdandı. “Sana güvenebilir miyim?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Hangi anlamda? Bir sır konusunda mı? Öyleyse, evet. Ama benden bir cinayeti örtbas etmene yardım etmemi isteyeceksen, o zaman hayır. Çünkü bunun için seni yeterince tanımıyorum, umarım anlayışla karşılırsın.” Solgunlaştım. “Aslında asla bir cinayetin örtbas edilmesine yardım etmem ama ne demek istediğimi anladığımı umuyorum, değil mi?”

Güldü ve omuzlarında taşıdığı sıcak gerginlik biraz azaldı. “Sanırım şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Daha önce olsa, bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm.”

“Harika,” dedim. “Bu arada, yavaş yavaş meraktan deliriyorum.”

Onu tekrar güldürmeyi ummuştum ama yüzündeki tüm neşe kayboldu. “Bunu yüksek sesle ifade ettiğimde... iş bitecek. Gerçek olacak. Söylediklerimi geri alamam. Geri dönüşü olmaz.” Alt dudağı titredi. Onu bu kadar perişan görmenin şokuyla neredeyse ayağa fırlayacaktım. Ama kendimi sakın kalmaya zorladım. Onu bayıltana kadar sarsmak istiyordum.

“Her şey yoluna girecek,” dedim. “Anlat bana. Başın derde mi girdi?”

Isadora açıkça sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. “Benim hakkımdaki düşüncelerin değişecek.”

Onunla daha yeni arkadaş olmuştuk. Kendisi hakkında ne düşündüğümü neden önemseddiğini hayal edemiyordum. Isadora yüzünde kurnaz bir ifadeyle beni izliyordu.

“Benim hakkımdaki düşüncelerini umursuyorum,” diye fısıldadı. “Sana babamın berbat bir hırsız olduğunu söylemek istemin sebebi de bu. O, zannettiğim gibi bir adam değil.”

“Bir hırsız,” diye tekrarladım.

Kısık sesle verdiği cevabı güçlükle duydum: “Evet.”

İçimde, düzenli bir bahçeden çıkan yabani otlar misali, bir huzursuzluk hissi yükseldi. Dehşet, midemin derinliklerine doğru kıvrıldı. Bir şekilde cevabı önceden tahmin etsem de, soruyu sormaya

korkuyordum. Babası Bay Fincastle'ı Filai'de Kleopatra'nın mezarını bulduğumuz günden beri görmemiştim. Kesinlikle bahsettiği bu olamazdı...

Ama Isadora içimde büyüyen korkuyu doğruladı.

Bana doğru uzanarak, "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Beni çok iyi anladığınızı görüyorum." Uzun, titrek bir nefes aldı. "O ve altı yedi kişilik bir grup kampa saldırdı ve Filai'deki her şeyi aldı."

Oda dönüyordu. Isadora'nın kavrayışından kurtulup kollarımı karnıma doladım, kendimi dağılmaktan kurtarmaya çalıştım. Yüzümü ellerimle kapatıp boğuk bir çığlık attım. Abdullah'ın Tío Ricardo'ya acil telgrafı göndermesinin nedeni buydu. Muhtemelen çoktan Filai'ye ulaşmış ve Bay Fincastle'ın ihanetini keşfetmişlerdi. Isadora'nın sözleri, paniğimi ve tenimde sürünen umutsuzluk hissini körükledi. Babası *kampa saldırmıştı*. Ekibi dağıtmak için silahlarını kullanmışlardı. *Dios mío*.

Kimsenin yaralanmamış olmasını diledim.

Şimdi orada olmalıydım, bu yüzden Kahire ile Filai arasında kilometreler olmasına öfkelen dim. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Değerli olan her şeyi, altından yapılmış her şeyi götürdüler. Hatta... hatta..." Isadora sözünü yarım bıraktı.

Daha fazlası konuşmamasını diledim, sesi kulağıma çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sözcükleri sanki kumun altında gömülmüşlerdi. Sonunda ne demek istediğini anlamak için derinlere inmek zorunda kaldım.

"Ne hatta?"

"Mumyası. Babam onu da götürdü."

Bir dehşet sardı içimi. "Demek istediğin..."

Isadora başını salladı, yüzünde yoğun bir keder vardı.

Bay Fincastle, Kleopatra'yı çalmıştı.

"Bu gezi, babamla ilişkimiz ile alakalı olacaktı," dedi, sesi daha yüksek, daha kendisi gibiydi. "Olanlardan sonra bizi tekrar bir araya getirecekti."

"Ne oldu ki?" diye sordum uyuşmuş dudaklarımla.

"İşte," diye fısıldadı Isadora. "Benim hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsememin sebebi de o." Sonra, canını kurtarmak

istercesine tuttu elimi. “Annem ve babam bana hayatımın büyük bir kısmında yalan söylemişler, ta ki sonunda ben gerçeği öğrenene kadar. Babamın evli bir kadınla ilişkisi varmış.” Derin bir nefes aldı, gözle görülür bir şekilde gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. “Bu çok şeyi açıklıyordu... mesela annemin neden her yılın yarısında gizemli bir iş için Güney Amerika’ya gittiğini.”

“Güney Amerika’ya mı?” diye tekrarladım, aptala dönmüş hâlde.

“Arjantin’e.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım, kocaman bir çukurun derin karanlığına atmak istedim kendimi. Yine, o daha söylemeden, ne diyeceğini biliyordum. Başımı dizlerimin arasına almak zorunda kalarak devrildim. Elimi sıkıca tuttu. Dokunuşunu güçlkle hissediyordum. Kendimi sıradaki şeye hazırlıyordum. Ama annemin aldatmacasının derinliğine, Papá’ya ve bana ne kadar büyük bir ihanet ettiğine kendimi hazırlamamın bir yolu yoktu. Isadora tekrar konuştuğunda, sözleri dişlerimin üzerine atılmış bir tekme gibiydi.

“Ben senin kız kardeşimim.”

BÖLÜM YEDİ

Yüzüme soğuk su çarptım ve aynaya bakmaktan kaçındım. Annemin geride bıraktığı hasarın izi beni altüst etmişti. Bunca zaman boyunca annemin Bay Burton -daha sonra ihanet ettiği kişi- ile ilişkisi olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır. O, babamı Bay Fincastle ile aldatmıştı.

İsmi ni hiç öğrenemediğim Bay Fincastle.

Silahlara düşkün, kaslı, kaba ve baskıcı, Isadora'nın gününün her dakikasını kontrol eden İngiliz adam. Kazı ekibine tepeden bakan, herkese ve her şeye şüpheyile, onaylamaz bir şekilde yaklaşan kişi.

Annemin böyle bir adamla birlikte olduğuna *inanamıyordum*.

Annem kesinlikle daha sağduyuluydu. Keskinlikle daha iyi bir zevki vardı. Babam ondan yirmi yaş büyüktü ama nazik, düşünceli ve açıkça destekleyici biriydi. Mısır'dayken, keskinlikle kendisinden çok farklı olan yaşam tarzını umursamamıştı. Aylarca annemden ayrı kalmıştı, oysa ben onların birlikte olduğuna inanıyordum. Kalbimde keskin bir sızı tomurcuklandı ve ne kadar zaman geçerse geçsin, mesafe ne kadar olursa olsun, bu sızının asla geçmeyeceğini biliyordum.

Annem bizi paramparça etmişti.

Ayrıca babam hakkındaki gerçeği de biliyordu. Whit ve Tío Ricardo'nun babamın öldüğüne inandıklarını biliyordum, Papá'nın kayıp olduğu süre uzadıkça, ben de öyle olduğuna daha çok inanmaya başlıyordum. Whit'in odasına bitişik küçük banyonun lavabosuna yaslandım. Yanaklarıma sayısız kez soğuk bez bastırduğım hâlde yüzüm hâlâ sıcaktı. Ne kadar süre içeride kaldığımı

bilmiyorum, sonunda Isadora beni hâlâ onu bıraktığım yatakta bekliyordu.

Kız kardeşim.

Hermana.

Duygularım karmakarışık: inanmazlık, kafa karışıklığı ve kalp ağrısı. Ve her şeyi kapsayan şaşırtıcı bir mutluluk. Elvira öldüğünde, hayatımın merkezindeki birini kaybetmişim ve o günden beri hem uyumsuz hem de huzursuz hissediyordum.

Ama şimdi bir kız kardeşim vardı.

Sonra aklıma geldi. Isadora'nın Mamá'yla birçok ortak özelliği vardı. Filai'de onun manipülasyonlarına ve kurnazlık anlarına, kendi ihtiyaçlarını başkalarınınkinden üstün tutma ve başını belaya sokma eğilimine tanık olmuşum.

O da ben de taşıyorduk tüm bu özellikleri.

Ahşap tezgâhın kenarını kavradım, hâlâ aynaya bakamıyordum. İkimiz de annemiz gibi olmaya mahkûm muyduk? Aynı hataları tekrarlamaya? İnsanları düşünmeden ve dikkate almadan incitmeye? Bu fikir beni korkuttu. Çünkü aynaya bakarsam, kendi yansımamı görmeyeceğimi biliyordum.

Elvira'yı görecektim.

Kapı açıldı ve ben porselen lavabodan başımı kaldırıp lanet olası aynaya baktım. Bakışlarım Whit'in gözleriyle buluştu, uzun boylu vücudu arkamdaydı. Döndüm ve kendimi onun kollarına attım. Şaşkın bir ses çıkardı ve kolları belime dolanırken kapıyı ayağıyla itti. Kokusu sardı etrafımı, temiz hava ve güneşin ısıttığı turunçgillerin izi. Uzun bir yolculuk gibi kokuyordu.

"Geri dönmüştün," diye mırıldandım gömleğinin yumuşak ketenine doğru. Gözleriyle uyumlu, mavinin bir başka tonuydu rengi.

"Geri döndüm," diye doğruladı. "Şüpheli mi vardı?"

"Yazmadın."

"Zaman yoktu," diye mırıldandı. Whit yüzüme bakabilecek kadar uzaklaştı, ifadesi bulanıktı. Beni dikkatle inceledi. "Ağlamışsın."

"Biraz."

Kaşlarında gerginlik birikti. "Pekâlâ. Halledebilirim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ama o çoktan çıkıp arkasından kapıyı kapatmıştı. Filai'den yeni döndüğü için orada keşfettiği şeyin ne olduğunu, bunun sadece onu değil, Abdullah'ı ve dayımı nasıl etkilediğini biliyordum. Yine de Whit sesini yükselttiğinde şaşkınlıkla nefes verdim.

"Burada ne halt ediyorsun sen?"

Ağzım açık bir şekilde tuvaletten dışarı fırladım ve uzun sandık yığınının çarpmamak için dikkat etmeye çalıştım. Whit'in daha önce bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştım. Bu öfke ya da soğukluk değildi. Bu, acımasız bir küçümsemeydi. Bunu yapabileceğini hiç düşünmezdim.

"Whitford Simon Hayes."

Kocam bana bakmak için başını çevirdi. Ağzımdan tam adını duymak onu şaşırtmıştı sanki. Ama Isadora yüksek sesle boğazını temizlerken, Whit ona sert bir bakış attı. "Sana bir soru sordum. Burada ne halt ediyorsun?"

"Sana ne," diye karşılık verdi Isadora, soğukkanlılığını bozmasa da sözcüklerinde bir yıpranmışlık vardı. Ben tuvalette saklanırken ağlamıştı sanki. Kalbimde, sanki Isadora tutunup çekmiş gibi bir çekilme oldu. Koruyucu içgüdülerim alevlendi.

"Burası benim otel odam," dedi Whit.

"Hayır, burada Inez kalıyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Whit'in düşüncelerini tahmin edebiliyordum. Dudaklarının pişmanlık dolu kıvrılışı onu ele veriyordu. İkimiz de buradaki tanıdıklarımıza evleneceğimizi duyurmamıştık. Bu açıklamayla birlikte gelen karmaşık soruları cevaplamaya hazırlanmamıştım kendimi. Yine de sonunda gerçek ortaya çıkacaktı, hatta oteldeki bazı çalışanlar tahmin ediyor bile olabilirdi. Zaten birçoğu oda değiştirmeme yardım etmişti.

"O benim karım."

Isadora'nın nefesi kesildi. "Ne zamandan beri?"

"Birkaç gün önce evlendik," dedim. "Sürpriz."

"Seni hiç ilgilendirmez," dedi Whit, sandık kulelerinden birine yaslanıp. "Ama ben hâlâ cevap vermeni bekliyorum."

Isadora omuzlarını dikleştirdi. "Yardım istemek için Inez'e geldim."

Whit dişlerini sıkarak, "Yardıma başka yerde ara," dedi. "Belki de baban neredeyse, oraya gidebilirsin. Şüphesiz ki o piç Filai'den çaldığı tüm o eserleri ayıklıyordur."

"Isadora'nın bu meseleyle hiçbir ilgisi yok," dedim sertçe.

"Elbette var," dedi Whit.

Sakince, "Hayır," deyip ondan uzaklaştım. Isadora, onun tarafını tutacağıma pek inanmıyormuş gibi dimdik duruyordu. "Düşündüm de... bizimle kalabilirsin," diye güvence verdim ona. Küçük alanı işaret ettim. "Sıkışık olacak ama idare edebiliriz. Belki..."

"Inez," diye homurdandı Whit.

"...bir karyola alırsız," diye bitirdim sözümü yüksek sesle. Sonra Whit'e baktım. "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum," dedi Whit. Sonra işaret parmağını Isadora'ya doğrulttu. "O burada kalamaz. Aslında onu zindana atmaları için konsolosluğa götüreceğim."

"Zindana mı?" diye soludum.

Isadora sert bir nefes aldı. "Sen nasıl beni kınama cüretinde bulunursun? İngiliz ordusunda bir askerdin. Kendini temiz mi sanıyorsun?"

Whit yumruklarını sıktı, yüzünden kan çekildi. Teğmen olarak geçirdiği yıllar, üzerinde yaralar bırakmıştı. Odanın tamamını kaplıyormuş gibi görünüyordu. Yorgundu, omuzları çökmüştü, gözleri ifadesiz ve düşünceliydi. Filai'ye vardığında tam bir yıkımla karşılaşmak, Kleopatra'nın ebedî istirahatgâhının yağmalanıp talan edildiğini görmek nasıl bir şeydir diye hayal etmeye çalıştım. Daha önce deneyimlemediğim ama uzaktan hissettiğim bir dehşetti bu. Dizlerimin üzerine çöküp kalmama yetmişti.

Abdullah ve Tío Ricardo'nun hayatlarına ait yıllar ellerinden alınmıştı.

"Peki sen neredeydin?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Baban kampa saldırırken yani?"

"Kararını desteklemediğimi görünce beni tapınaktaki odalardan birine kilitledi," dedi. "Adamlarından birini kandırıp kaçtım."

"Nil'deki bir adadan kaçtın?" Whit inanmadığını gizlemedi. "Uçtun mu? Yoksa timsahların sırtına mı bindin?"

Isadora sırtını dikleştirdi, yanakları renkten renge girdi. “Kız olmam âciz olduğum anlamına gelmiyor. Çantam yanımdaydı, dil konusunda da idare edebiliyorum.”

“Kız olmanın herhangi bir şey anlamına geldiği yok,” dedi Whit dişlerini sıkarak. “Karıma bak, istese kaplumbağa sırtında Paris’e bile gidebilir.” Çenesini sıktı. “Kabul et, sen babanın planının bir parçasıydın.”

“Ben ona inanıyorum,” dedim. Ben de olsam, hırsız annemle aynı kefeye konulmak hiç hoşuma gitmezdi.

Yay gibi gergin olan Whit sustu. “Seni manipüle etmeye çalışıyor.”

“Belki de sana öyle geliyordur.” Isadora’nın yanına gittim, omuzlarımız birbirine değdi. “Her şeyi bilmeyen sensin.”

Whit bana buz gibi bir bakış attı.

“Annem, Bay Fincastle ile bir ilişki yaşamış. Üstelik neredeyse yirmi yıldır da devam ediyormuş.” Derin bir nefes aldım, gergin enerji parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu. Isadora’dan açıkça hoşnutsuz olması ve güvensizliği beni tedirgin etti. Haklı bir nedeni olmadığı için değil, benimle evli olduğu için. Birkaç saniye içinde, kardeş olduğumuzu öğrenecekti. “O benim kız kardeşim, Whit.”

Ona bir sirke katılmayı planladığımı söyleseydim, ancak bu kadar şaşırdı. “Bu saçmalık.”

“Değil,” dedi Isadora, sesi düz ve sakindi. “Bunu kanıtlayabilirim.” Bana doğru döndü. “Onu Mamá olarak tanıyordum ama yakın arkadaşları ona Lulis derdi. Sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalmayı, geç saatlere kadar uyumayı severdi. Mamá kahveden nefret ederdi ama anlaşılabilir bir şekilde bitter çikolatayı severdi. Kedileri köpeklerle, tatlıları tuzlu yiyeceklerle tercih ederdi ve çayını limonlu değil, sütlü severdi.”

Whit alaycı bir şekilde güldü. “Bunları çevrede sorarak da öğrenebilirsin. Eski bir hizmetçisine falan belki.”

Isadora onu duymazlıktan geldi, dikkati sadece bana odaklanmıştı. “Karnında bir doğum lekesi var, göbek deliğinin yakınında.”

“Bunu da yine hizmetçisi söylemiş olabilir.”

“Saçlarını boyuyordu çünkü şakaklarındaki beyazlayan tutamlardan nefret ediyordu. Ama ben onun hep güzel görüldüğünü

düşünürdüm.” Whit ağzını açtı ama Isadora aceleyle sözlerini tamamladı. “On altı yaşındayken, kapıya gazete getiren çocuğa âşık olmuş. Adı Feliciano’ymuş.”

Whit sustu.

Isadora’nın bunu, Mamá ona anlatmadığı sürece bilmesinin imkânı yoktu. Bunu tesadüfen, annem ve babam kapalı kapılar ardında ve benim uyuduğumu sanarlarken ettikleri nadir kavgalardan birini dinlerken öğrenmiştim. Babam onu Feliciano ile ilişimde kalmakla suçlamıştı ama annem bunu kesinlikle inkâr etmişti. Ayrıca Mamá, Arjantin’deki evimizdeki yatağının yanındaki komodinin üzerinde bir şişe boya bulundururdu. Yıllar boyunca, yaşlanmasının kanıtlarını yok etmesini izlemiştim.

“İtalyan parfümlerini severdi.” Isadora ellerini önünde sıkıca kenetledi. Hüküm giymeyi ve mahkûm olmayı bekleyen bir kız gibi. “O parfümlerde Roma’nın kokusunu aldığını düşünüyordu...”

Yumuşakça araya girip, “Romantik,” dedim.

Isadora bakışlarımla buluştu, sırtı dikti, elleri hâlâ kenetliydi. Gururundan, çenesini bir santim bile aşağı indirmiyordu. Karar vermemi bekliyordu ama hiç soru sormadı. Onu kovmayacaktım. Öne uzanıp elini tuttum ve nazikçe çektim. Aynı boydaydık, vücut yapımız da aynıydı. Yaşlarımız yakındı. Ona sarılırken boğazım duyguyla düğümlendi. Isadora’nın omzunun üzerinden Whit’e baktığımda, hayal kırıklığı göreceğimi biliyordum.

Whit dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgi hâline getirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ama sessiz kaldı.

“Isadora kalıyor,” dedim ona.

Bakışlarını kaçırdı. Ama sonuçta hayır demedi. Bu, en azından doğru yönde küçük bir adımdı.

Isadora benzen uzaklaştı, çenesi hafifçe titriyordu. “Teşekkür ederim. Bana inanmasaydın ne yapardım, bilmiyorum.”

“Bence bir şekilde başka bir çözüm bulurdun.” Bu da ortak noktalarımızdandı. Saçlarını yüzünden çektim. “Aşağıya inip bizim için bir çay tepsisi sipariş eder misin? Sanırım ihtiyacımız olacak. Belki bir de karyola?”

Başıyla onaylayıp odadan çıkarken, Whit’ten uzak kalmaya özen gösterdi. Hayal kırıklığı giderek genişleyen halkalar hâlinde onu ele geçiriyordu. Üç gündür ilk kez kocamla yalnızdım.

Whit benden uzaklaşıp, “Ona güvenmiyorum,” dedi.

“Bunu açıkça belirttin zaten.”

Yatağın diğer tarafında duruyordu, bakışları hâlâ bende değildi. Evli bir çift olarak ilk gerçek anlaşmazlığımız... Bunu nasıl atlatacağımızı merak ediyordum. Annem ve babam nadiren kavgaya ederler, hatta nadiren fikir ayrılığına düşerlerdi. Bu yolda nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyordum. Ama sonuna kadar götürecek kadar önemsediyimi biliyordum.

“Buraya gel, Whit.”

Hızla başını kaldırdı. Kaçacağımı düşünüyormuş gibi temkinli bir şekilde yaklaştı. Önümde durduğunda, avuçlarımı göğsüne bastırdım.

“Bir ailem yok sayılır artık,” dedim yumuşak bir sesle. “Ve ben Isadora’ya inanıyorum, Whit.”

Elini elimin üstüne koydu ve ifadesi düşünceli bir hâl aldı. Benimle hemfikir değil gibiydi, bu yüzden diken üzerindeydim. Geri çekilmeye çalıştım ama beni tuttu.

“Yargılarımın çok iyi olmadığını biliyorum,” dedim. “Ama ona bir şans verirsen, bu benim için çok şey ifade eder.”

“Annenden mi bahsediyorsun?” diye sordu Whit, elimi sıkarak. “Filai’de olanlar yüzünden hâlâ suçluluk mu duyuyorsun?”

“Neresinden tutarsam tutayım, olanlar benim hatam gibi geliyor. Annemin başarıya ulaşmasını sağlayan benim saflığım oldu.”

“Seni manipüle etmişti,” dedi Whit. “Ve duygularını, ona olan sevgini sana karşı kullandı. Annenin senin iyiliğini istediğine inanmak istediğin için kendini hiçbir şekilde suçlamamalısın.”

Yavaşça başımı salladım. “İyi de, benim için böyle düşünüp Isadora’ya başka türlü davranamazsın.” Öne doğru bir adım attım, gözlerine daha iyi bakabilmek için çenemi yukarı kaldırdım. “Isadora da şaşkın. Gafil avlanmış. Tıpkı benim gibi. Babasının eylemleri onu doğrudan suç ortağı yapmaz.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum,” diye mırıldandı Whit. “İşte, ben karımı rahatlatığımı düşünürken, sen bunu bana karşı bir argüman olarak sunuyorsun.”

“Sana karşı değilim,” dedim. “Sadece ona bir şans vermeni istiyorum.”

Whit gerildi, omuzlarının çizgisi sertleşti. Sinirli bir şekilde uzunca iç çekti.

Elimi uzatıp parmak uçlarımla çenesini okşadım. “O tek başına ve yardıma ihtiyacı var...”

“Isadora hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi. “Hiç konuşmak istemiyorum.” Sonra elini belime koyup beni daha da yakınına çekti. Kollarımı boynuna doladım ve ayak uçlarımda yükselip onu öptüm. Ağzıma doğru mırıldandı. Dilini dilimde gezdirdiğinde, titredim ve parmaklarım ensesindeki saçlarla oynamaya başladı. Whit beni ayaklarım yerden kesilecek şekilde kaldırdı ve ağzını eğip öpücüğünü derinleştirdi. Ayrıldığıımızda, ikimizin nefesi de kesik kesik homurtular hâlinde çıkıyordu.

Whit alnını alnıma bastırdı. “Ben yokken beni düşündün mü?

Kokusunu içime çekip başımla onayladım. “Ya sen?”

“Aklımdan hiç çıkmadın.”

Saçlarını sertçe çektim. Önce güldü, sonra beni bıraktı. Ardından oturulabilecek tek yer olan yatağa yönlendirdi beni. Yan yana oturduk. O uzun bacaklarıyla yere basabilirken, benim ayaklarım zar zor yere değiyordu. Kalçaları kaslıydı, üstümde süzülürken nasıl görüldüğünü, yüzündeki yumuşak gölgelerin nasıl titreştiğini hatırlayınca yutkundum.

Bana hafif bir gülümsemeyle bakarak, “Neden kızardın?” diye sordu.

“Hiçbir nedeni yok,” dedim hemen.

Öne eğilip, “Söyle hadi,” derken, mavi gözlerinden sıcak bir ısıltı yayılıyordu.

“Dayımın odasında ne bulduğumu sormadığına inanamıyorum.”

Whit kaşlarını kaldırdı. “Ne buldun?”

Ayağa fırladığımda, yumuşak kıkırdayışı biraz daha kızarmama neden oldu. Ama ona annemin günlüğünü uzattığımda, gülümsemesi kayboldu.

“Bunu daha önce görmüştüm,” diye mırıldandı. “Bu Lourdes’e aitti. Kayboluşundan hemen önce bu günlüğe bir şeyler yazdığını görmüştüm.” Sayfaları çevirdi.

“Çoğu yalan,” dedim. “Ama ilginç olan, dayım bunu yastık kılıfının içine saklamıştı.”

100 KÜTÜPHANENİN SAKLADIKLARI

Whit omuz silkti. "Bu günlüğün yanlış ellere düşmesi çok kötü olabilir."

"O zaman neden saklarsın ki?" diye ısrar ettim. "Neden yakmazsın? Nil'e atmazsın?"

"Çünkü dayın çöp atmayı sevmez."

"Ciddi ol, Whit."

Dudakları seğirdi. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Annemi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey bulma çaresizliği içinde günlüğü alıp sayfaları çevirdim.

Whit'in eli öne doğru fırladı. "Bekle. Bu ne?"

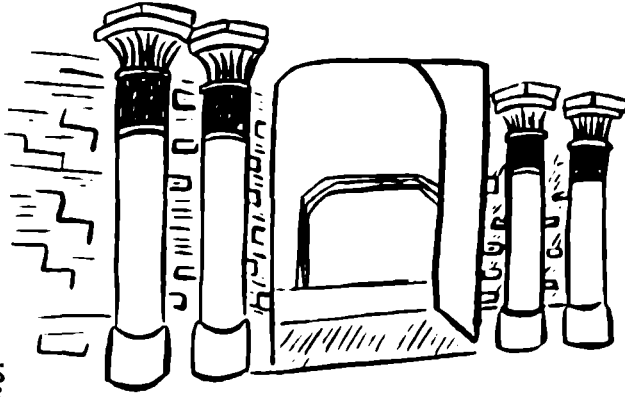
İşaret ettiği yere baktım. Annem bir sayfayı çizimlerle ve karalamalarla doldurmuştu.

Mısır tapınakları modern kütüphaneler ve devlet binaları olarak hizmet verir, doğum, ölüm vb. şeylerin sularına er sahipliği yapardı.

Tapınaklar

Tapınaklar, hizmet ettikleri yerel veya evrensel tanrı veya tanrıçanın evi olarak adlandırılırdı. Örn.

Hera'nın Evi

Rahib & Rahibelerin kıyafetleri

Geniş yakalı
kilt, peruk,
tılımlı
sarkaç kolye

Deriden ve kamıştan
sandaletler

Sarma elbise

Anlaşılmaz görünüyordu. Antik Mısırlılarla ilgili çizimlerin ve bölük pörçük bilgilerin yanında rastgele eskizler. Annemi, Shepherd's'in kütüphanesinde kitap okurken, babamın Mısır hayranlığını anlamaya çalışırken hayal edebiliyordum. Annem öğrenebildiği her şeyi öğrenerek babamla sohbetlerine ayak uydurmaya çalışıyordu. Sayfayı çevirdim ve başka bir yazı daha gördüm.

Cayo'dan bir mektup aldım, yine kazı alanından dönüşü gecikecekmış. Arkadaşlarımdan çoğu, gezilecek yerleri görmek için yola çıktı. Belki ben de onlarla gitmeliydim ama Cayo her an gelebilir diye bekledim. Bu bir hataymış. Neyse ki otelin kütüphanesinde okunacak birçok ilginç materyal var. Mısır'ın son firavunu -VII. Kleopatra- hakkında birkaç kitap buldum. Herkesin anlatığına göre büyüleyici bir kadınmış, soyu ise daha da ilgi çekici.

Whit günlüğü elimden alıp sayfayı tekrar geri çevirdi ve taslakları inceledi. Şaşkınlıkla ona baktım. "Nedir bu?"

"Hiçbir şey olmayabilir," diye itiraf etti.

"Ne hiçbir şey olmayabilir?"

Sayfayı kaldırdı. "Bu sence bir yılanı benziyor mu?"

"Belki biraz. Garip, kıvrımlı bir ucu var."

"Bir yilandan yapılmış." Whit başını salladı. "Bu işaret bir göz olabilir."

Gözlerimi kısarak görmeye çalıştım. Bu belki de bir yilandır ama aynı zamanda rastgele bir işaret de olabilirdi.

"Bir Ouroboros'a¹⁴ benziyor."

"Yani?"

Whit parmağını dalgınlıkla alt dudağına vurdu. "Annenin Filai'de özel bir şey aradığını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Devam et."

"Antik dünyada, felsefe taşını üretebildiği söylenen dört kadın varmış."

Hafifçe kaşlarımı çatarak başımı eğdim. "Bunu duymuştum... Kaybolmuş antik sihirlerden." Felsefe taşı... Bunu daha önce

14 Ouroboros, kendi kuyruğunu yiyen yılan ya da ejderha sembolü. Sonsuz döngüyü, yeniden doğuşu, kendini yok edip yeniden yaratmayı temsil eder. -ed.n.

nerede okumuştum? İnanılmaz derecede tanıdık geliyordu. Önemli bir nesneydi.

“Doğru. Bu kadınlar simyacı ve büyücülerdi. Ve bunlardan birinin adı da Kleopatra’ydı. Sana ondan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?” Ben başımla onaylayınca devam etti: “Filai’de gizlenmiş mezarını bulduğumuz *bizim* Kleopatra’nın atalarından.” Parmağını annemin yazdığı yazıya vurdu. “Şuna bak... Kleopatra’nın atalarıyla ilgili bir şeyler okuduğundan bahsediyor.”

Heyecan ağzımda bir nabız gibi atıyordu.

“Simyacı Kleopatra’nın felsefe taşının yapımını tek bir parşömen yaprağına yazdığı rivayet edilir. Bu efsanevi yaprak *Kleopatra’nın Hrisopoeia’sı* olarak adlandırılır ve Kleopatra bu yaprağın üzerine bir Ouroboros çizmiş.”

Annemin çizimine baktım. “Dolayısıyla buna benzer bir şey?”

Whit başıyla onaylarken bir yandan da hafifçe yüzünü buruşturdu. “Biraz abartı olduğunu biliyorum. Ama annen, Filai’de umduğunu bulamadıysa, hâlâ arıyor olabilir.”

“Diğer sayfadaki tarihe bak,” dedim. “Bu, yıllar önce yazılmış. Bir kitaba rastlaması, bir çizim görmesi ve sonra bunu rastgele bir şekilde günlüğüne çizmesi inanılmaz geliyor. Aradan on yıldan fazla bir süre geçtikten sonra mı Kleopatra’nın Hrisopoeiası’nı aramaya karar veriyor?”

“Rivayete göre, parşömen, onun soyundan gelenlerle birlikte gömülmüş,” dedi Whit. “Felsefe taşının ne olduğunu biliyor musun, Inez?”

Başımı iki yana salladım. “Duymuştum ama tam olarak hatırlayamadım.”

“Kleopatra’nın Hrisopoeiası’nda *kurşunun altına* nasıl çevrileceğine dair talimatlar bulunuyor.”

Babam anneme sihirle ilgili hikâyeler anlatarak her zaman onun nefesini keserdi. Buenos Aires’te sihrin dokunduğu nesnelerin kademeli olarak ortadan yok olmasıyla birlikte, sihrin bir zamanlar sıradan bir şey olduğu kolayca unutuldu. Sihirler ve bunların kullanımı gündelik yaşamın dokusuna işlenmişti. Uzun zaman önce yapılmış bir sihrin kalp atışlarını hâlâ taşıyan bir şeyle ne zaman

karşılaştım, böylesine sıra dışı bir şeyin tehlikeye atılmasına nasıl izin verdiğimiz bir kez daha şaşırıyordum.

Üstelik sihir yakın gelecekte bir gün tamamen ortadan kalkacak, geri plana çekilecek ve tarihin içinde bir dipnot hâline gelecekti.

Birinin neden Hrisopocia için ölmeyi de öldürmeyi de göze alabileceğini anlıyordum. “Sayfayı bulan kişi onu fahiş bir fiyata satabilir,” dedim.

Whit başını iki yana salladı. “Büyük düşün. Bir kişinin simyayı anladığını ve taşı yaratabildiğini hayal et. İnsanlar yüzyıllar boyunca bu belgeyi aradılar. Tıpkı Kutsal Kâse gibi,” dedi. “Ya da Nuh’un Gemisi. Büyük İskender’in ebedî istirahatgâhı...”

“Ya da Kleopatra’nın mezarı.”

Whit başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Bir anı zihnimin bir köşesini kemiriyordu. Bu hisse tutunmak için kendimi zorladım ve bir saniye kadar sonra, annemle olan bir anımı hatırladım. Filai’deki geçici çadırımın içindeydik ve bana tek bir yapraklık bir parşömen görüp görmediğimi sormuştu.

“Haklısın,” dedim. “Annem bana bir parşömen yaprağı sordu. Hrisopocia’yı arıyor.” Parmağımı günlüğün sayfasına vurdum. “On sene önce de o parşömenin varlığından haberdar olduğuna dair yazılı kanıtımız var.”

“Eh, ama bulma konusunda başarılı olamamış.” Dudaklarını büktü. “Keşke bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayabilseydi.”

“Annem pes etmeyecek,” dedim. “Çizgiyi fazla aştı. Şimdi hepimiz onun kim olduğunu ve yaptıklarını biliyoruz. Buradan geri dönüş yok. Mesele, yaprağı arayacağı bir sonraki yerin neresi olacağı.”

“Aklımda birden fazla yer var,” dedi Whit. “Mısır’ın, Simyacı Kleopatra için önemli olabilecek herhangi bir yerinde olabilir. Ya da sihir konusunda yetenekli olduğu söylenen onun neslinden gelen biri için.”

Zihnimde canlandan güçlü görüntüleri -Mısır’ın son firavunu uzun bir masanın üzerine eğilmiş, dirseğinin altındaki otları ve

iksirleri karıştırıp ölçüyor- anımsayarak, “Öyleydi,” dedim. “Bir iksir üreticisiydi, hatta kendisi de belki bir büyücüydü.”

Whit çenesini indirdi. “Sen nereden biliyorsun?”

“Altın yüzükten gelen sihir,” dedim. “Beni Kleopatra’nın bazı anılarına bağladı. Onu çalışma yaparken gördüm, malzemeleri karıştırıyordu, aletlerinin ayarlarını yapıyordu.”

“Bu, annenin gitmiş olabileceği yerlerin listesini bir düzine kadar tapınakla sınırlıyor.”

Başımı ellerimin arasına gömüp inledim. Sesim boğuk çıktı.

“Yine de fazla.” Aklıma gelen düşünceyle birlikte başımı kaldırdım. “Bir dakika... sen de aynı şeyi aramıyor muydun?”

Whit kıpırdandı, dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı. “Evet, üstelik bunu annene söylemek gibi bir hata yaptım. Sohbetimiz yeniden ilgisini canlandırmış olabilir. Günlüğünde bahsettiği bu kitaba rastladığını hatırlamış olabilir.”

“Peki sen onu nasıl keşfettin?”

Tereddüt etti. “Simyacı Kleopatra’yı kimya ile ilgili kitaplarımdan birinden öğrendim.”

“Simya ve kimya birbiriyle ilişkili konular mı? Biri ağırlıklı olarak sihirle, diğeri bilimle ilgili değil mi?”

“Bazı düşünce ekollerinde ikisi aynı şeydir. Simya, kimyanın öncülüdür. Tam burada, Mısır’da icat edilmiştir.”

“Hiç bilmiyordum.” Omuzlarım çöktü. “Hâlâ yetismeye çalışıyorum gibi hissediyorum kendimi. Hâlâ annemin ve onun bildiklerinin gerisindeyim. Eğitimimde bu kadar boşluk varken onu nasıl bulacağım ki?”

Whit bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Endişelenme, Inez. Küçük bir adım bile olsa, ilerleme kaydettik.”

Hafifçe gülümsedim. “Isadora hakkında konuşmaya hazır mısın?”

Whit homurdandı. “Kesinlikle hayır.”

“Benden yardım istedi... Onu geri çeviremem.”

Eteğimin fırfırlarıyla oynayarak, “Onda bir tuhaflık var,” dedi. “Isadora ve babası, Filai’deyken hiç birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Unuttun mu?”

“Bunu açıkladı. Barı ma s recindelermi . Bana anlattığına göre, ebeveynleri sürekli tartı ıyormu  ve birlikte seyahat etmekten nefret ediyorlarmı . G r n  e göre Isadora mutlu bir çocukluk ge cirmemi . Filai’ye yaptıkları yolculuk, babasının geçmişi telafi etme giri imiymi .”

Whit çizmesinin ucuyla bir kitap yı ınını d rtt  ve odada volta atmak için ayağa kalktı. Kutuların, sandıkların ve etrafa saçılmış rastgele nesnelerin etrafında yürüdü. “Ne büyük tesadüf.”

“Pekâlâ,” dedim, gözlerimle onu takip ederken. “Diyelim ki kötü bir planı var. Ne olabilir? Belki de İngiliz monar isini devirmeye  alı ıyordur.”

Bana bir bakış attı. “Meseleyi ciddiye almaya  alı .”

“*Seni* bu kadar ciddi görmeye alı kın değilim.”

“Ben de... Oldukça yorucu.” Whit i  çekti, bakışlarını kaçırdı, kaşlarını kaldırdı. “Yatak odama ne yaptın böyle?”

“Sanırım yatak *odamıza* demek istedin.”

Whit ağzını açtı ama Isadora elinde çay tepsisiyle geri döndüğünde, aniden kapattı.  ay koymakla meşgul olduk. Ben pek a  değildim, onlar da a  görünmüyordu ama çay koymak gibi sıradan bir ritüeli gerçekleştirmek rahatlatıcıydı.

Karyola gelince, Whit etraftaki da ınıklı ı olabildiğince toplayarak karyola için yer açtı. Sandıkları yata ımızın çevresinde yarım bir duvar oluşturarak şekilde üst üste yı dı. Bu kadar küçük bir alanda mahremiyet yaratma çabası karşısında g l msesem de bunu sakladım. Isadora karyolası yerine dar yatağa geçip yerleşti ve “Sanırım ikimize yetecek kadar yer var, Inez,” dedi.

Whit yedek battaniyeyi yatağın üzerine fırlatırken donup kaldı. Bana bezgin bir bakış atıp boğazını temizledi. Ama Isadora savunmasızdı ve eğer ihtiyacı olan buysa, benimle yatabilirdi.

“Sadece bir veya iki geceli ine,” diye fısıldadım. “Daha büyük bir yer bulana kadar.”

Whit homurdanıp yatak odasının köşesine kurulan karyolaya yerle irken, Isadora’ya bakarak kaşlarını çattı. D   nd   m gibi, çok sıkı ık bir yerdi ama ne yapılabileceğini bilmiyordum. Hesabımdaki parayı çekmek için Kahire’deki merkez bankasına gitmemi tik. Birincisi, yeterli vakit olmamıştı, ikincisi ise Whit

ile evlenmeme rağmen dayımın hâlâ servetimi kontrol edip etmediğinden emin değildim. Ama paraya ihtiyacımız olduğu açıktı, sadece daha büyük bir oda istemek için olsa bile.

Dar yatakta kız kardeşimin -bu kelimeye ne zaman alışacaktım?- yanına yerleştim, o da otomatik olarak dibimde kıvrıldı, saçları yüzünü kısmen gizliyordu. İnanılmaz derecede genç ve savunmasız görünüyordu. İçimde korumacı bir içgüdü uyandı ve bu, Elvira'ya hissettiğim içgüdüye öylesine benziyordu ki, dökülmeyen gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacaktım, Annemi ve onun zavallı sevgilisi Bay Fincastle'ı durdurmak için elimden geleni yapacaktım.

Ama her şey sıraylaydı.

Yarın, Whit'in beni bankaya götürmesi gerekiyordu.

WHIT

Sabah erkenden uyandım. Oda karanlıktı ve uyuyan iki kadının birbirine karışan yumuşak nefesleri dışında sessizdi. Portatif karyola berbat bir yataktı. Gerinip, ağrıyan sırtımı rahatlatmaya çalışırken içimden berbat bir küfür savurdum.

Tanrım, beni hemen al. Inez'le yeniden bir araya gelmeyi hiç böyle hayal etmemiştim. Ama bu, Isadora'yı tekmeleyerek ve çığlıklarla odadan dışarı sürüklemem gerekse bile, bu sefil yatakta geçirdiğim son geceydi. Ayağa kalkıp ona baktım. Bir midye kabuğu gibi sarmalamıştı karımı. Kollarını çözmek, onu uyandırmak ve ona gerçeği sormak istiyordum.

Çünkü *yalan* söylüyordu.

Hiçbir kanıtım yoktu, sadece içgüdümün sesiydi. Savaşta beni hayatta tutan şey buydu, yasak olsa bile General Gordon için geri dönmemi sağlayan şey buydu. Inez neye inanırsa inansın, ben içgüdümü görmezden gelemezdim. Isadora'ya karşı çok hassastı -bu barizdi- oysa benim içimdeki her şey kız kardeşinin bir engerek olduğunu haykırıyordu.

Şüphe sertçe kıvrıldı göğsümde.

Isadora'nın babasının gözü, Filai'de olduğumuz süre boyunca hep Isadora'daydı. Onları sürekli birlikte, özel sohbetler ederken

gördüğümü hatırladım. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda Isadora'ya karşı şefkatliydi. Ama ben her zaman onları izliyordum. Tek çocuğunu tapınağa kilitlemiş olması, onu tehlikeye atmış olması bana akılalmaz geliyordu. Abdullah yaşanan tüm şiddetti anlatmıştı; mürettebatımızdan bazıları direnmeye çalışırken vurulmuş, diğerleri bağlanıp çölde ölüme terk edilmişlerdi. Bay Fincastle ya harekete geçmeden önce kızını göndermişti ya da Isadora planın bir parçasıydı.

Abdullah'a durumun bunlardan hangisi olduğunu sormak hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi yüzlerce kilometre uzaktaki bir hastanede tedavi görüyordu. Bir mektup veya telgraf göndermem ve kendisini er geç cevap verecek kadar iyi hissetmesini ummam gerekecekti.

Karyoladan kayarak indim ve küçük tuvalete doğru yürüdüm, işimi etkili ve sessiz bir şekilde gördüm. Ordunun sağladığı lütf-lardandı bu. Lavabonun üstünde asılı duran aynanın farkındaydım ama dikkatlice bakmaktan kaçındım. Inez ile evlendiğimizden beri hiç aynaya bakmamıştım. Porselen lavabonun kenarını sıkıca kavradım. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü.

Vaktim vardı. Hem de bolca.

Ama aklıma gelse bile aynaya bakamıyordum.

Sabah ışığı sonunda küçük odaya dolmuş, dökülmüş mürekkep gibi etrafına saçılmış dağınık saçları ile çiçek açmış gibi görünen karımı aydınlatıyordu. Ona bir bakış daha atmadan dışarı çıktım. Koridor boştu ve bu benim tercihimdi. Sabah saatleri günün en sevdiğim kısmıydı. Uzun bir süredir kendime bunun tadını çıkarma izni verememiştim. Çok fazla içki ile de bunu imkânsız kılmıştım. Şafak, ordudaki görevimden dolayı keyif alınacak bir şey değildi.

Terasta birçok boş masa vardı, bahçelere bakan balkona en yakın olanı seçtim, sırtım duvara dönüktü. Serin bir sabahtı ve garson siparişimi almaya geldiğinde, her zamanki kahve cezvemden istedim. Beklerken, Isadora meselesini ve bu konuda ne yapacağımı etraflıca düşündüm. Abdullah'la tekrar konuşmak gerekecekti. Ricardo da Isadora'ya güvenmezdi ama onu bu işe dâhil etmenin akıllıca olup olmadığını iyice düşünmek gerekti. Inez, dayısıyla

aynı çizgide olduğum takdirde kendini pusuya düşürülmüş hissedebilir ve benim içgüdülerime güvenme eğilimi daha da azalabilirdi. İkisinin ilişkisi zaten karmaşıktı.

Benim hakkımdaki düşüncelerinden bahsetmiyorum bile.

Kahve geldi ve cennette gibi hissettiren ilk yudumu aldım. Koyu, lezzetli, kremasız.

Ama sonra, biri gelip beni şaşırtarak karşımdaki hasır sandalyeye oturdu, oysa ben kolay kolay şaşıran biri değildim. Sert giysiler giymişti, nişastalı pamuk kıyafetler ve ütülü pantolonlar dışında bir şey tercih edebilirmiş gibi sanki. Bana selam verirken gülümsedi ama onu görmeyeli uzun yıllar olduğu hâlde sözcükler ağzımdan öfkeli ve suçlayıcı çıktı:

“Burada ne işin var?”

Porter elini kaldırıp garsona işaret etti. “Aç mısın?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, içimde bir panik hissi vardı. Ama onun bunu görmesine izin vermedim. Başımı iki yana salladım. Garson geldi ve Porter kendine kahvaltı sipariş etti: haşlanmış yumurta ve iki dilim tost ekmeği. Sade, tereyağı yok. Kendine hiçbir zaman hoşgörü göstermezdi. Tıpkı babam gibi.

Ama kart oynamaya gelince işler değişiyordu. Babam o zamanlar bu kadar dindar değildi.

Bir kez daha yalnız kaldığımızda, “Parayı tahsil etmeye geldim,” dedi Porter, o lanet olası sakın sesiyle.

“Tahsil etmeye...” diye tekrarladım.

Tanrım. Telgrafi gönderdiğimde, kardeşimin bu kadar çabuk davranacağını ya da Kahire’ye kendisinin geleceğini düşünmemiştim.

“Son telgrafından öncekinde yeni durumunu açıklamıştın.”

“Evet,” dedim, sesim sertti. “Ama bu ziyarete gelmen için bir teklif değildi. Hâlâ iş üzerinde çalışıyorum. Konu çok hassas ve eğer bir hata yaparsam, her şey çok daha kötü olur. Ben daha yeni...”

“Bugün hallolmalı.”

Sözcükleri öfkeli bir fırtına yaratırcasına etrafımda hızla dolaştı.

“Bugün olmaz. Yarın olmaz. Bu ay olmaz, Porter.” Çenemi sıktım. “Yıllardır o harap evde yaşıyorlar. Bir yıl daha yaşasalar ölmezler.”

“Bir yıl daha,” diye tekrarladı Porter, hafifçe.

“Paraya ihtiyaçları varsa, piyanomu satmalarını söyle.”

“O çoktan satıldı.”

Yıllar boyunca süren eğitim sayesinde, so ukkanlılı ımı korudum. “Bak sen  u i e.”

“Diğer tablolarla, bakır pişirme kaplarıyla ve pirinç  amdanlarla birlikte,” dedi Porter. “Sen sormadan söyleyeyim, onlara vereceğim param kalmadı.”

Sormak  zereydim... Porter yıllar önce, daha on sekiz yaşındayken bir miras sahibi ile evlendirilmi ti. O ve karısı birbirlerinden uzakla mı lar ve tamamen ayrı hayatlar yaşıyorlardı. Bildiğim kadarıyla Sophia İngiltere’de bile ya amıyordu.

Babamız, ortaya çıkan skandaldan dolayı onu hayatlarından  ıarmaya  alı mı  olsa da, Porter’ın bunu tercih ettiğini biliyordum.

“Ayrıca o harap evde başka kimin ya ad ı ını hatırlatmama gerek var mı?”

Sakin durmaya çalıştım. “Bir yıl daha hayatta kalır. Buna mecbur.”

“ atı akıyor,” diye devam etti Porter. “ alı anları i ten çıkardılar. Sadece a  ı kaldı.”

Bir planım vardı ve bu plana sadık kalmam gerekiyordu. Sözlerini duymamaya çalıştım ama i ime sızdılar.

“Bütün mücevherler gitti,” dedi. “Değerli olan her şey. Yolun sonuna geldiler artık. Hem de *hepsi*. Bu yüzden buradayım.”

“Bu seni  a ırtabilir ama bir stratejim var.” Yüzümü sıvazladım. Sonra masaya birkaç banknot fırlatıp ayağa kalktım, abim sendeleyerek arkamdan geldi ve sandalyesini beceriksizce geriye itti. Nereye gitmek istediğimi bilmeden hareket ediyordum. Tek bildiğim içeri girmem gerekti iydi.

“Peki, nedir o strateji?” diye seslendi arkamdan.

“Herkes istediğini alacak.” Kulaklarım u uldarken başımı salladım. “Porter, biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Bana yeti ti ve ba ını yana e erek yüzüme baktı. Görünüş olarak sanki aynada kendimize bakıyormu  asına benziyorduk birbirimize. Aynı renk sa lar, aynı soluk gözler. Ama nedense ben

anneme, o ise babama benziyordu. Porter'ın hatları benden daha sertti ve daha zayıftı.

"Planın ne?" diye sordu tekrar.

Dizdiğim tüm parçaların dağılışını izledim. Yapbozu yeniden düzenlerken ve işe yarayan bir şey bulmaya çalışırken hayal kırıklığım arttı. Fakat abim bana onaylamaz bir şekilde bakarken, cevaba ulaşmak zorlaştı. Lobiyi hızla geçtik, sonra ikişer ikişer merdivenleri çıktım, çaresizlik bacaklarımı daha hızlı, daha hızlı hareket ettirmeme neden oluyordu.

"Bana karından bahset," dedi soluk soluğa. "Merak ediyorum."

"Bana değer veriyor," dedim duygusuz bir sesle.

"Talihsiz bir durum."

Katımıza ulaştığımda daha rahat nefes alıyordum. Sözleri zihnimde dolaşıyor ve başımı ağrıtıyordu. Ne yaptığımı tamamen fark etmeden kendimi odamızın önünde buldum. Neden yukarı çıktığımı bilmiyordum ama yine de cebimden anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. "Burada bekle," dedim kısaca.

"Whitford, ne yapıyorsun?"

Onu güçlükle duydum. Oda boştu. Inez'in hâlâ uyuyor olduğunu düşünmüştüm.

Porter kafasını içeri uzattı. "Burası bir yatak odası mı yoksa bir depo mu?"

Bu kadar erken saatte nereye gitmişti? O ve cehennem kaçkını kız kardeşi... Abim odaya bir adım attı ve ben onun içerideki her yeri incelediğini görmekten ziyade hissettim.

"Aman Tanrım! Bu portatif karyolada mı yatıyorsun sen?" diye haykırdı Porter. "Çok rahatsız görünüyor."

Güçlükle düşünebilirken, "Hadi gidelim," dedim. Inez terasta yürümek için çıkmış olmalıydı. Ama onu orada görmemiştim. Dağınık saçları ve hızlı adımlarıyla onu fark etmemek zordu.

Abim, "Sen bu kıza değer veriyorsun," dedi hayret dolu bir tonda. "Karına."

"Öyle olsaydı," dedim, "onunla evlenmezdim."

Göz ucuyla beni inceledi. Yargılayışını, çaresizliğini hissettim. Neden bunca yolu geldiğini anladım. Ama pes etmeyecektim.

"Whitford."

“Sözümü tutacağım,” diye çıktım. “Onların mirasçısı olarak görevimi yapacağım. Ama biraz zaman istemek de çok değildir herhâlde?”

Porter şüphesi duruşunu net bir şekilde gösterince, ben telaşla bir adım öne çıktım. “Arabella’nın vakti yok. Hafta sonu evlilik sözleşmesini imzalayacaklar. *İki hafta* içinde de evlenecek. Lord Fartherington ile.”

Donup kaldım, söylediği şeyler beni savunmasız bıraktı. Beni suçluluk duygusuyla harekete geçirmeye zorlamasını engellemek için bir kalkan oluşturmuştum. En sevdiği taktiklerden biriydi bu. Biri buydu, biri de bana küçük oğul olduğum için sıramı beklemem gerektiğini söylemesiydi. Ama Arabella'ya karşı zırhım yoktu. Ailemin çaresiz kaldığını biliyordum. Babamın alacaklılarının gelip beni arayacaklarını biliyordum. Babamın yıllardır pokerde berbat olduğunu da biliyordum. Ama çaresizliğin insanları nasıl canavara dönüştürdüğünü unutmuştum. “*Fartherington?* O çok yaşlı. Babamdan en az yirmi yaş büyük.”

“Durumun ciddiyetini anladığına göre, şimdi yapman gereken bir seçim var.” Porter gözlerimin içine baktı. Her zamanki sakinliği yerine, kız kardeşimiz için duyduğu ham korkuyu benden saklamadı.

Üstesinden gelmeyi öğrenmem gereken birçok şey vardı.

Ebeveynlerimin hayal kırıklığı.

Ayarlanmış bir evlilik.

Satın alınmış ve ödemesi yapılmış bir kariyer.

Bir silah.

Ama abim, ne kadar sinir bozucu olursa olsun, aşılmaz durumunun altını görmeme izin verdiğinde, dikkat kesildim. Bu, her zaman korktuğu anlamına gelirdi ve korkusu asla kendisi için değildi.

Beni düşündüren yüzündeki ifadeydi: yeni bir plan yapmanın vakti gelmişti. Saçımı çekiştirdim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bir içki istiyordum. Bilincimi yitirmek istiyordum. Bunların hiçbirinin olmasını istemiyordum. "Senden nefret ediyorum."

Porter bir kaşını kaldırıp bekledi. "Seçimini yap, kardeşim."

BÖLÜM SEKİZ

Isadora'nın yemek salonunu sevdiğini söyleyebilirim. Dikkatini parlak çatal bıçak takımından pelüş halılara, ısıldayan bardaklara ve saten masa örtüsüne çevirdi. Sonra masanın karşısından bana baktı, duruşu dikti ve sırtı sandalyenin arkasına yaslı değildi. Annem benim de yıllarca o şekilde dik oturmamı sağlamaya çalışmıştı. İkimizin de aynı kadın tarafından yetiştirildiğimizi gösteren başka küçük ayrıntılar da vardı. Isadora saçlarını annemin sevdiği tarzda örüp başının tepesinde kıvırmıştı, birkaç ince tutam elmacık kemiklerine değiyordu. Dirseklerini masadan uzak tutuyordu ve her iki ayağını da yere basıyordu. Annem ve Isadora hareketsiz oturmayı biliyorlardı ama ben asla hareketsiz oturamıyordum, sürekli kıpırdanıyor, şarap kadehimle oynuyor ve ayak parmaklarımı yere vuruyordum.

Isadora görgü kurallarının hepsini biliyordu ama öte yandan, keşifler yapmasına, silah kullanmasına ve kazı yapmasına da izin verilmişti. Kendisi olmasına izin verilmişti. Ben ise hileye, gizlenmeye ve yalan söylemeye başvurmak zorunda kalmıştım. Annemin de istediği hayatı yaşamak için aynısını yapmak zorunda kaldığını fark ettim.

Yepyeni bir aile ile.

Isadora'nın önündeki yemek tabağı dokunulmamış hâlde duruyordu. Sıcak pide çoktan soğumuştı, taze otlar ve limonlu sarımsaklı sos ile tatlandırıldıktan sonra bir gece boyunca yavaş ateşte pişirilen lezzetli bir bakla lapası yemeği olan ful medames de öyle. Kareem'i *Elephantine*'de bu yemeği yaparken izlemiştim. En sevdiğim yemeklerden biriydi.

“Domates ve salatalık salatasını denedin mi?” diye sordum.
“Çok lezzetli oluyor özellikle de...”

“Aç değilim,” dedi Isadora.

Hayal kırıklığı ve endişeyle sandalyemde öne doğru çöktüm, sonra çaydanlığı ona doğru itmek için masanın üzerine eğildim. Yemek salonundaydık, etrafımız turistlerle ve garsonlarla çevriliydi, gürültü seviyesi değişken olmakla beraber yüksekti.

“Biraz olsun bir şeyler ye.”

Isadora’nın dudakları seğirdi. “Fazla... *kardeş* gibisin.”

“Öyle miyim?”

“Kendime nasıl bakacağımı bildiğimi hatırlatmama gerek var mı?”

“Ya benim son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemediğini hatırlatmama gerek var mı? İnanılmaz derecede stres altında olduğunu?”

Gülümsedi.

“Neden güldün?”

“Besin alımım konusunda endişelenmen beni eğlendiriyor.”

“Sadece nesnel davranıyorum,” diye mırıldandım ve sandalyeme yaslandım. Mamá’nın kurallarından birini çiğnemiş oldum. “Sokağın ortasında bayılsan ne olacak?”

“Böyle bir şey hiç başıma gelmedi.”

“Babam, zor bir günün ardından bir şeyler yediğinde kendini daha iyi hissettiğini söylerdi.” Mısır’a gitmeden önce bana alfajores bırakırdı. Pudra şekeriyle kaplanmış ve dulce de leche katmanlarıyla dolu sandviç kurabiyeler. Onun yüzünden tatlıya oldukça düşkündüm.

“Nasıl biriydi?”

Ona sert bir bakış attım. “Annem sana ondan hiç bahsetmedi mi?”

Isadora tabağı itti. “Bahsetmedi. Sanırım hayatının o kısmını ayrı tutmak istiyordu.”

“Ya sen annemizin bir kızının daha olduğunu biliyor muydun?”

Isadora gözünü kırpmadan baktı bana. “Hayır. Ta ki sen, Ricardo ve Whit, Filai’den ayrılana kadar. Babam bana o zaman senin kim olduğunu söyledi.” Bakışları aşağıya kaydı. “Bir bakıma

şaşırmadım. Nehirden çıkarıldığın andan beri sana karşı bir çekim hissediyordum.”

“Ama annem beni bir sır gibi saklamış,” dedim, içimde bir burukluk yükselirken.

“Sanırım annemiz kendine yeni bir hayat kurmaya çalışan mutsuz bir insan.”

Ailemizi ateşe veren yeni bir hayat. Onu bir suçluya dönüştüren yeni bir hayat. Isadora’nın onu savunduğuna inanamıyordum. Mamá’nın gerçekte kim olduğunu bilmemesi inanılmaz görünüyordu.

“Biliyor musun,” diye söze girdim yavaşça, “annemiz de baban kadar suçlu.”

Isadora’nın ağzı açık kaldı. Bunun yüzünde gördüğüm ilk gerçek ifade olduğunu fark ederek şaşırdım. Öne değildi, nefesi hızlı bir homurtu şeklinde çıktı. “Ne? Sen neden bahsediyorsun?”

“Sence şu anda nerededir?”

Isadora kaşlarını çatı. “Elbette evde.”

“Ev nerede?”

“Londra,” dedi. “Hayatımızı İngiltere ile İskenderiye arasında geçirirdik. Orada bir dairemiz, Gresvenor Meydanı’nda ise bir evimiz var.” Annemin kendine yeni bir hayat sağlamak için gittiği mesafeler pek inandırıcı görünmüyordu. Babamdan nefret ediyor olmalıydı. Papá’yı ve beni tamamen terk etmeyi mi planlıyordu? “Isadora, annemiz burada, Kahire’de ticaret yapıyor, hem de karaborsa.”

Isadora ayağa kalktı ve sandalyesini düzgünce masaya doğru kaydırarak yerleştirdi. “Bana yalan söylüyorsun.”

“Otur lütfen.”

“Neden bunu yapıyorsun?” diye sordu. Sesinde hiçbir duygu yoktu, dimdik duruyordu ve çenesi yukarı doğru kıvrıktı. Ben kendimi parçalanmaktan nasıl koruyacağımı bilmeyi dilerken o korkutucu derecede sakindi. Annem hakkında konuşmak beni hep huzursuz ederdi, ya öfkelenir ya incinir ya da dehşete kapılırdım.

“Gerçek bu,” dedim. “Otur lütfen.”

O, çıkışa doğru bakarken, ben nefesimi göğsümde tutup bekledim. Bu salondan ve hayatımdan çıkıp giderse ne yapacağımı bilmiyordum.

“Nereye gideceksin?” diye sordum.

Isadora yavaşça başını çevirdi. Yüzü ifadesizdi ama elleri titriyordu. “Şehirde arkadaşlarım var.”

Kalbim sızlayarak başımı salladım. En azından yalnız olmayacaktı. “Sevindim. Lütfen iletişimde olalım.”

Hâlâ ayakta duruyordu ama yemek salonunun girişine doğru bir harekette bulunmadı. Benim onunla tartışmaya girmemi bekliyor olmalıydı ama ben insanlara kalmaları için yalvarmak konusunda epey tecrübeliydim. Sonu hiçbir zaman iyi olmazdı. Annem ve babam her seferinde yine de gitmişlerdi, hatta beni yanlarına almaları veya benimle evde kalmaları için her şeyimi vereceğimi bildiklerinde bile.

“Annemin bu işin içinde olduğuna dair kanıtın var mı?”

“Var,” diye fısıldadım.

Isadora sandalyesinin çekip yavaşça otururken, beni ihtiyatla izliyordu.

Sonra tabağını kendine çekti ve soğuk pideden küçük bir ısırık aldı.

“İkimiz de birer şok yaşamışız...”

“İnsanın babasının bir suçlu olduğunu fark etmesi gibi mi?”

Boş tabağımdaki çatalla oynadım. “Evet... bu kesinlikle zor olmalı. Gerçekten hiç bilmiyor muydun?”

Isadora dudağını çekiştirdi ve o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, cevap vermeyeceğini sandım. Konuştuğunda, kelimeleri ağzından duraksayarak çıktı: “Bunu kafamın içinde tekrar tekrar düşündüm... ve gerçek şu ki... her zaman aklımın bir köşesinde bir soru işareti vardı.”

“Devam et,” diye üsteledim.

Isadora çayından bir yudum aldı. “Sanırım içimden bir parça, haftada birkaç kez gecenin bir yarısı bir yerlere gitmelerini tuhaf buluyordu. Oturma odasında onlarca insanı misafir ettikleri zamanlarda, misafirleri her ne kadar... şüpheli görünseler de, onlara hiç soru sormadım.”

“Nasıl şüpheli?”

Dudaklarını kıvrarak yüzünü buruşturdu. Sanki limon yemiş gibi görünüyordu. “Kibar bir toplumdan değillerdi. Annem onlara hiçbir zaman yiyecek veya içecek servis etmezdi. Hatta bazıları oldukça kaba görünüyorlardı ve gece geç saatlere kadar kalıyorlardı.”

Ona gerçeğin ne kadarını anlatacağımı bilmiyordum. İçgüdü, onu koruma yönündeydi. Lourdes ve Bay Fincastle’ın görüştüğü kişilerin de yasa dışı tarihî eser ticaretiyle uğraşıyor olmaları muhtemeldi. Ama onun yerinde olsaydım, bu kadar el bebek gül bebek olmak istemezdim.

“Ne oldu?”

Yüzümü buruşturdum. Isadora çabuk anlıyordu ve ondan bir şey saklamak hatırı sayılır derecede çaba gerektiriyordu. Düşünürken, nedense Elvira’nın yüzü geldi gözümün önüne. Onu da korumaya çalışmıştım, ona da sıklıkla gerçeklerin sadece bir kısmını anlatmıştım. Bunun onu hangi sona götürdüğüne bir bakın...

“Tüccar Kapısı’nı duydun mu hiç?”

“Hayır,” dedi Isadora. “Wilkie Collins’in yazabileceği türden bir şey gibi geliyor kulağa.”

Kaşlarımı çattım.

“Gizem romanları yazarı,” diye açıkladı Isadora.

“Ah,” dedim. “Korkarım ki bu örgüt gerçek ve paha biçilemez eserleri çalıp bunları çoğunlukla Avrupa’daki çeşitli pazarlardaki alıcılara satıyor. Müzeler, özel koleksiyoncular ve benzerleri. Annem gerçek bir hırsız... Bu pazarı bir servet edinmek için kullanmış. Görünüşe göre Bay Fincastle sadece işin içinde olmakla kalmıyor, aynı zamanda ortaklar. Filai’de olanları açıkça birlikte planlamışlar.”

Isadora bir hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde homurdandı; bana öylesine benziyordu ki, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Dikkat ettiğimde, tavırları bana annemi hatırlatıyordu. Saçını kulağının arkasına sıkıştırma şekli, elbisesinin yakasıyla oynayışı, mükemmel derecede dik oturduğundan emin olması. Omuzlarının düz çizgisi, mükemmel duruşu. Isadora gerçekten de annemin her zaman yetiştirmeyi hayal ettiği genç hanımdı.

Ama sonra, Isadora'nın şık tabancasını çıkarıp timsaha ateş ettiği ânı hatırladım. Cesaretli ve öz güvenli bir hareketti. Görgü kurallarını biliyordu ama bu onun sıkıcı ve nazlı olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu, oyunu kendi lehine nasıl oynayacağını bildiği anlamına geliyordu.

"Mantıklı," dedi Isadora. "Sadece bunun bir parçası olduğum için üzgünüm, sırf etrafta bulunmuş olsam bile. Şimdi ne yapacağımı, tüm bunları nasıl aşacağımı bilmiyorum."

"Tartışmamız gereken birçok ayrıntı var," diye kabul ettim. "Ama şimdilik, lütfen Whit'in ve benim yanımda her zaman bir yerin olacağını bil. Bizimle yaşamanda hiçbir sakınca yok, bakımını üstlenecek araçlarım var."

"Bu arada, kocan bu sabah nerede?"

Ağzımın köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı ve "Bilmiyorum," dedim. "Muhtemelen bir iş için dışarı çıkmıştır."

Hoşça kal bile demeden çekip gitmiş olmasından rahatsızdım. Eğer ben böyle bir şey yapsaydım, o bunu hoş karşılamazdı. Aslında, benim yapacağım da buydu. Başarmak istediğim şey için Whit'in yanımda olması gerektiğini biliyordum, öte yandan bir şeyler yapmam da gerekiyordu, belki servetime erişebilmek için tam olarak ne yapmam gerektiğini öğrenirdim. Belki de sadece Whit'ten veya dayımdan bir not veya belge şeklinde evliliğimizin bir kanıtını göstermem gerekirdi. Her ne olursa olsun, gidip sorularımı bizzat sorabilirdim.

Hiçbir şey yapmamaktan çok sıkılmışımdı.

Isadora kurnaz bir şekilde bana baktı. "Az önce ne düşünüyordun?"

"Bana bankaya kadar eşlik etmek ister misin?"

"Emin değilim," dedi kuru bir şekilde. "Son günlerde oldukça meşgulüm."

Güldüm ve kahvemi bitirdim.

Isadora'yı Anglo-Egyptian Bank'ın lobisinde, parlak örgülü yastıklarla dolu akşap bir bankta rahatça oturur hâlde beklerken bıraktım. Binanın dekorasyonu bir Avrupa ve Arap dekorunun

karışımıydı ve Paris sokaklarında görülebilecek bir şeye benzeyen şekilde tasarlanmış olsa da, pencerelerde Mısır'da yaygın olan muhteşem kafes işçiliği vardı. Dışarısında, yemyeşil bitki örtüsüyle Ezbekiye Bahçesi görülebiliyordu ve uzun palmiye ağaçlarının ötesinde, iki rezervasyon büfesinin yanında görkemli Khedivial Opera Binası duruyordu.

Belki daha sonra oraya gidip, sahnelenen herhangi bir müzikale bilet alabilirdim. Belki de üçümüzün ihtiyacı olan şey dışarı çıkmaktı. Isadora ve Whit'in birbirlerini daha iyi tanımak için birlikte vakit geçirmeye ihtiyaçları vardı. Isadora'ya isterse bizimle birlikte kalacağını söylerken yalan söylememiştim.

Ahmed adındaki banka memuru ofisine girmemi işaret ederek, "Bu taraftan, Bayan Hayes," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Hâlâ yeni adıma alışamamıştım, omurgamdan aşağı hoş bir heyecan süzüldü. Hayatının geri kalanında Inez Emilia Hayes olacaktım. Gerçek bir aile olabiliydik. Sanırım yasal olarak zaten bir aileydik. Bu yeni bir başlangıç, işleri kendi tarzımızda yürütme şansıydı. Karnımda bir sıcaklık birikti ve banka görevlisine gülümsedim. İfademden dolayı şaşırmış gibiydi ama bana *Bayan Hayes* diye hitap eden ilk kişi olduğunu ona söyleyemezdim.

Ahmed, yüksek arkalıklı sandalyesine yerleşirken, ben de onun karşısındaki, gösterdiği koltuğa oturdum. Üzerinde koyu renkli bir takım elbise vardı, tüm hatları temiz ve etek uçları düzgündü.

"Bir kadını ağırlamanın sizin için oldukça sıra dışı bir şey olduğundan eminim," diye söze girdim. "Ama birkaç gün önce evlendim ve fonlarımın mülkiyetinin vasimden kocama devredilmesi sürecini başlatmak istiyorum."

Ahmed ağzını açtı ama o hayır diyemedi ben devam ettim:

"Kocamın bunu onaylayacağını garanti edebilirim," dedim. "Aslında, servetimin kontrolünün kocama geçmesi için ihtiyacım olan belgeleri bana söylerseniz..."

"Kocanız zaten buradaydı," diye araya girdi Ahmed. "Gerekli belgeleri gösterdi, artık hesapların yöneticisi dayınız değil. Bu şeref kocanıza ait."

A zım açık kaldı. Demek ki Whit'in yapacağı iş buydu. Beni şaşırtmak istemiş olmalıydı. Eh... bu, işleri oldukça kolaylaştırıyordu. "Mükemmel," dedim gülümseyerek. "Para çekmek istiyorum..."

Ahmed kaşlarını çatı. "Para çekmek mi?"

"Evet. Lütfen."

"Ama çekemezsiniz."

Hissettiğim rahatsızlığı kararlı bir gülümsemeyle bastırdım. "Kocam buna itiraz etmezdi. Aslında, eminim ki bana paraya erişme izni vermiştir?"

Ahmed koltuğunda kıpırdanıp parmaklarını birleştirdi. Rahatsız görünüyordu, benim de rahatsızlığım sabırsızlığa dönüştü.

"Tabii ki izin verirdi," dedi Ahmed yavaşça, "şayet tüm parayı hesabınızdaki son şiline kadar çekmiş olmasaydı."

"Parayı mı çekti?"

Ahmed başıyla onayladı.

Kulaklarım uğuldamaya başladı, başımı iki yana sallayarak uğultudan kurtulmaya çalıştım. Ama uğultu giderek daha da yükseldi. Şakaklarımda bir gerginlik birikti. A zım aniden kuruyunca bir bardak su istedim. Sonra kendi kendime akıl yürütmeye başladım. Mutlaka mantıklı bir açıklaması vardı, bundan emindim. "Yeni bir hesap mı açtı?"

"Hayır, en azından bizde bir hesap açmadı."

"Anlamıyorum. Ben paramı istiyorum."

"Önceden dayınızın yönettiği hesabınızda hiç para kalmadı."

Yüzümden kanımın çekildiği hissettim. Yanlış anladığımdan emin bir şekilde öne doğru eğildim. Whit'in tüm paramı aldığını söylemişti sanki. Hem de öncesinde benimle konuşmadan. Bana planlarından bahsetmeden. Bu doğru olamazdı.

Koltuğumda sallandım. "Ama..."

"İyi misiniz, hanımefendi? Solgunlaştınız. Arkadaşınızı çağırayım mı?"

"Bir hata olmuş," dedim, sesimin kuru hışırtısının zar zor farkına vararak.

Ahmed başını iki yana salladı. "Bir hata yok. Siz gelmeden beş dakika önce gitti, hanımefendi. Evliliğinizin resmî kaydını ve izin

belgesini gösterdi, sonra Londra'daki, dayınızın hesabınızı yönettiği bir bankayı aramamı istedi."

"Yani taşıdı..."

"Parayı Londra'daki başka bir bankaya havale etti."

"Peki ben erişim sağlayabilir miyim?"

"Bize ait bir kuruluş değil," dedi Ahmed nazikçe. "İngiltere'deki bankaya ulaşmanız gerekecek." Tereddüt etti. "Ya da kocanıza sormanız."

"Kocamın paramı ben daha erişmeden başka bir yere taşımasının makul bir açıklaması olmalı."

Banka memuru yüzünde belli belirsiz bir acıma ifadesiyle sessizce bana baktı. Düşüncelerini anlamam için konuşmasına gerek yoktu. Kocam servetimi kontrol ediyordu ve paramı ilk fırsatta benim erişemediğim bir banka hesabına havale etmişti.

Öncesinde benimle konuşmadan.

"Hayır," dedim belli belirsiz bir tonda. "Hayır."

Keder boğazıma kadar tırmandı, asit tadındaydı. Bu olamazdı. Whit bana ihanet etmezdi, çalmazdı...

"Benden başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu Ahmed.

Biri beni karnımdan bıçaklasaydı daha iyi olurdu. Daha az acıtırды. Ayakta dururken bacaklarım titriyordu, beynim yüzüyor gibiydi. Tuhaf bir şekilde başım dönüyor ve midem bulanıyordu, amansız bir hastalığım varmış gibi.

Ahmed masanın etrafından dolandı, koyu gözlerinde endişe vardı. "Bayan Hayes, iyi misiniz?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Bana öyle hitap etmeyin."

Bir şekilde lobiye ulaştım, Isadora hemen yanıma geldi. Bir şeylerin korkunç, feci şekilde ters gittiğini anlamış gibiydi. Daha sonra buna *kız kardeş* sezgisi diyecektim. Ama o anda, biri bana adımı sorsa, kendi adımı söyleyemezdim.

"Ne olduğunu anlamıyorum," dedim ona aptal aptal. Ellerim titriyordu, kalp atışlarım kulaklarımda gürlüyordu; duyduğum tek ses, sürükleniyormuşum gibi hissettirmeyen, tutunabildiğim tek şey buydu.

"Inez, ne oldu?" dedi yüzüme bakarak. "Hayalet görmüş gibisin."

Evet, gerçekten de öyle hissediyordum. Hayatımın geri kalanında bu  nın etkisinde kalacaktım.

“Lütfen,” dedim. “Hemen gidelim.”

Kavurucu güneş ı ı ına çıktık, bunda bile yanlış bir şey vardı; şiddetli bir sa anak yağmurun ve öfkeli görünen bulutların olması gerekirdi oysa. Vücudumu dolduran karga aya uyum sağlamak için her şey ters ya da ba  a a ı olmalıydı. Ben gölgelik bir yere çekilirken Isadora araba çağırmak için bir ıslık çaldı.  ylesine uzun ve keskin bir ıslıktı ki bu, bunu nasıl yaptığını bana   retmesini istemek gibi bir düşünce geçti aklımdan anlık olarak.

Histerik bir kahkaha ka ıverdi a zımdan.

Isadora endişeyle bana baktı.

“Sanırım soyuldum.”

“Gel,” dedi, sokağa doğru kaşlarını çatarak. “Bir blok ileriye yürüyelim. Müsait bir araba bulamıyorum.”

Trans hâlinde onu takip ederken, ete imin hı ırtılı uçları yola s rt yordu. Bir kez daha keskin ıslığını çaldı ve bu sefer bir çift at ağır ağır bize doğru geldi, sürücüsü tembelce dizginleri savurdu. Ahmed ile yaptığım konuşma zihnimde tekrarlanırken, hayatımın bir anda de i ti ini yavaş yavaş anlamaya ba ladım.

Ve aptallık ettiğimi.

“Inez?”

Bir dehşet sardı içimi. O ses. Nerede olsa tanırdım. Mısır’a geldiğim ilk andan beri neredeyse her gün duymuştum. Yava  a arkamı döndüğümde, Whit’in bana doğru yürüdüğünü gördüm, İngiliz tarzı takım elbise giymişti: koyu renk pantolon, çenesine kadar d  meli,  ık gömlek. Ceketinin tüm çizgileri keskindi ve ustaca dikilmi ti. Arkasında onu takip eden uzun boylu bir adam vardı. Hırsız kocama çok benzeyen bir adam. Aynı kızıl sa lar. Aynı soluk mavi gözler. Onun kim olduğunu biliyordum.

“Selam, Porter,” dedim. Tek istediğim sesim beni tamamen terk edene kadar  ı lık atmakken, ne kadar sakin g r nd   me  a ırdım.

Whit’in abisi ne selam verdi ne de gülümsedi, sadece kocama tedirgin bir bakış attı.

Yalancı kocam. Manip lat r kocam.

“Inez,” dedi Whit, ifadesinde bir parça huzursuzluk vardı. “Burada ne yapıyorsun? Shepherd’s’ta olduğunu sanıyordum.”

Gerçek, derinliklerine yerleştiği kalbimi keskin parçalara ayırırken bile kelimelerimi bir çerçeveye oturtamadım. Üzerime doğru gelen bir lokomotif bakıyormuş ve kendimi ezilmekten kurtarmak için hiçbir şey yapamıyormuş gibi hissettim.

“Bana baksana,” dedi yumuşak bir sesle. “İyi misin?”

Kendimi toparlamak için bir âna ihtiyacım vardı, bu yüzden gözlerimi ondan kaçırdım ve varış yerlerine doğru ağır ağır ilerleyen uzun araba sırasına baktım boş boş. Birkaç dakika derin nefes aldıktan, sakin kalmaya çalıştıktan, isyan eden kalp atışlarımı düzene koyduktan sonra bakışlarımı sokaktan ayırıp onun mavi gözlerine çevirdim.

Midem altüst oldu ve irkildim.

Gözlerinde hayal ettiğim her türlü sıcaklık ve şefkat olan Whitford Hayes tarafından her düzeyde kandırılmışım. Onunla geçirdiğim her ânı yeniden yaşadım. Her nezaket, her yumuşak söz, her vaat...

Hepsi yalandı.

“Burada, otelden bu kadar uzakta ne yapıyorsun?” diye tekrarladı Whit. “Yapacağın...”

“Paramı ne için harcayacaksın, Whit?”

Donup kaldı ve tüm duyguları yüzünden tek tek aktı. Çarpı-larak kapanan ve kilidi neredeyse duyulabilir bir *tık* sesiyle yerine oturan bir kapıydı sanki, geriye sadece İngiliz tarzı takım elbisesi kalmıştı. Duygusuzluğu beni daha da öfkeliyordu. O sessiz ve uzak durdukça kendimi daha da kötü hissediyordum. Karşılıklı bir anlaşma sağlamışçasına Isadora ve Porter uzaklaştılar ve kalabalık Kahire caddesinde bize biraz mahremiyet sağladılar. Her şey normal seyrinde devam ediyordu ama ben başka bir dünyadaymışım, bilinmeyen bir yerlerde kaybolmuşum gibi hissediyordum.

Ve bu beni korkutuyordu.

“Az önce Ahmed’le konuştum,” dedim, devam eden ve beni öfkeliendiren sessizliğine karşı. “Ve bana tüm paramı çaldığını söyledi. Tabii yanılmıyorsa?”

Whit başını iki yana salladı.

Kalbim parçalandı. İçimdeki bir parça bunun doğru olmadığına dair bir umut barındırıyordu. Vücudumun kenarlarına hâlâ tutunan kırılğan umuda lanetler yağdırırken, “Her şeyi çaldın öyleyse?” diye sordum tekrar.

“Doğru.”

Alaycı bir şekilde, “Dürüst olduğun için teşekkür ederim,” diye cevapladım.

Çenesi kilitlendi ama başıyla onayladı. Belki de benimle bir daha asla konuşmayacaktı. Belki de aramızdaki her şeyin sonuydu bu. Kör eden bir öfke yükseldi içimde, yok edici bir şekilde.

“Söyleyecek bir şeyin var mı?” diye sordum.

Yine hiçbir şey söylemedi ama zihninin çalıştığını biliyordum. Nefret ettiğim o hafif kibar ve sıkkın aristokrat İngiliz maskesinin arkasına saklanıyordu. Ama nabızı boğazının kenarında gözle görülür şekilde sertçe, benden istediği kadar etkilenmediğini ortaya koyan hızlı bir ritimde atıyordu.

Ve bu beni *çileden* çıkarıyordu.

Elim sanki kendiliğinden kalkıyormuş gibi, düşünmeden, içgüdüsel bir şekilde hareket ettim. Attığım tokatla yüzü yan tarafa döndü ve çıkan ses kulağımda çınladı. Kızaran cildinde elimin izi çıktı.

Whit gözlerini kapattı, soğuk ve öfkeli olmasını bekliyordum ama sonra bana döndü, gözlerini açıp çenesini kaldırdı. Boş ifadesi beni nefessiz bıraktı. Yüzü tüm rengini, tüm sıcaklığını kaybetmişti. Benden öylesine uzaklaşmıştı ki, başka bir kıtadaydı sanki.

“Benimle param için evlendin.” Bu kelimeleri suyun altında söylemek zorunda kalsaydım, daha kolay olurdu. Hayatım boyunca kendimi bu durumda bulacağımı hiç düşünmemiştim. “Beni *kullandın*.”

İki avucumu hareketsiz göğsüne bastırarak onu ittim.

Herhangi bir duygu dalgalanması yaşamadı, sadece bana taş gibi baktı. “Sen bir yalancısın,” dedim sertçe, sesim her kelimedeye yükseliyordu. “Aramızdaki her şey yalanmış. Her kelime, her yemin.”

Çenesinde bir kas kıpırdandı. Beni duyduğuna dair tek işaret buydu.

“Bir şey söyle.”

Yanaklarına renk geldi, parlak kırmızı lekeler oluştu.

“Her şey değil,” dedi, dişlerini sıkarak. “Arkadaşlığımız benim için gerçektir, hâlâ gerçek.”

“Aramızdaki asla bir arkadaşlık değildi,” dedim iğrenerek. Onu benimle konuşmaya zorladığım için pişmandım. “Ve bunu biliyordun.”

İrkildi. Ağzını açtı...

“Bana daha fazla şey söylemek istiyorsun yani, Whit?” diye sordum inanamayarak. “Gerçekten mi?”

Whit ağzını kapattı.

Onun bu hâlini, bu uzak, kendini sıkıca kilitlemiş hâlini görmeye dayanamıyordum. Ben giderek çözülüp milyonlarca parçaya ayrılırken, o daha katı, daha sert, daha izole bir hâl alıyordu. “Sözcüklerin ucuz, hiçbir şey ifade etmiyor.”

Buna hiç aldırmadı. Bu son olmalıydı ama ayaklarım yere çakılı kalmıştı. Bir merak, keskin bir sızı yanıyordu göğsümde. Bana neden ihanet ettiğini bilmek istiyordum. Evliliğimizin değerinin ne kadar olduğunu bilmek istiyordum. İlişkimizin, ya da her ise.

Lanet olasıca kalbim...

Parçalanmıştım, ondan olabildiğince uzağa kaçmak istiyordum, aramızda beni bulması yıllar alacak kadar mesafe yaratmak istiyordum. Ama cevap da istiyordum. “Paranın nereye gittiğini bilmeye hakkım var,” dedim.

Çenesini sıkıp gevşetti. “Aileme gönderdim,” dedi, uzun ve işkence dolu bir saniyeden sonra. “Borçları olduğu için Arabella’yı kendisinden kırk yaş büyük bir adamla evlendirmek üzereydiler. Kız kardeşimi bu kaderden korumak istedim.”

Yüreğim aptalca bir şekilde hoptu. Parayı kız kardeşine olan sevgisi için almıştı. Ama zalimce davranmıştı, bir seçim yapmıştı ve seçimi ben değildim. Benimle evlenmiş, sonra da beni soyup soğana çevirmişti. Şimdi benden sempati duymamı mı bekliyordu? Erkilenmem mi gerekiyordu? Söylediği her şey daha fazla manipülasyon içeriyor olabilirdi.

Hiçbir şeye yaramayan daha fazla söz...

Sonucu değiştirecek bir cevap alıp alamayacağımdan emin değildim ama sorum içimden kopup dışarı çıktı: “Neden benden istemedin?”

Whit gözlerini ayırmadan bana baktı, ifadesi sertti. “Tüm parana ihtiyacım olduğunu söyleseydim, dürüstçe bana verecek miydin yani?”

Herkes, bir servet avcısına yakın mesafede olan insanlardan beni uzak tutmuştu. Bu yüzden tüm taliplerim varlıklı ailelerden geliyordu. Servetime ihtiyacı olmayan adamlar. Bir hesaptaki yığınla altının cazibesine kapılmadan bana bakabilecek adamlar. Whit benden parayı isteseydi, kesinlikle ona hepsini vermezdim ama birazını verebilirdim. Düşünceler içinde omzunun üzerinden baktım. Ama benimle mi yoksa mirasımla mı evlendiğini hep merak ederdim. Ne var ki o tüm bunları en başından beri açıkça planlamıştı. Ebeveynlerimin parasından benimle tanışmadan önce de haberdardı, paralarının Abdullah ve Ricardo’nun kazılarını finanse etmek için kullanıldığını görmüştü.

Whit’in ifadesi kurnaz bir hâl aldı. “Benim bir servet avcısı olduğumu düşünürdün, değil mi?” Neşesiz bir kahkaha attı. “Öyle düşünürdün, Inez. Ve sana sorma riskini göze alamazdım. Kız kardeşimin hayatı tehlikedeydi.”

Açıklamasını duymuştum. Başkasını kurtarmak için benimle evlenmişti. Yalanlara maruz kalan, seçilmeyen bendim. Reddedilen bendim. Yine. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Birdenbire paranın gitmesinin umurumda olmadığını fark ettim. Servet ebeveynlerime aitti. Hayır, bundan daha çok önemsediğim, sevdiğim adamla evlenmiş olmam ve ona *ailem* demeyi ummamdı.

Oysa o benimle bir hayat yaşamayı planlamamıştı hiç.

Titrek bir nefes verdim. Damarlarımda öfke yanıyordu, hem buz gibi hem sıcak. Sesim de onunla bir titriyordu. “Bunca zamandır senin için sadece bir piyondum. Sen bir dolandırıcısın ve oyunun nasıl oynanacağını biliyordun. Dayıma göre senin iş tanımın buydu, değil mi?”

Whit, bana bir yabancıymışım gibi bakarak topuklarının üzerinde geriye doğru kaykıldı. Kalbim kırılmıştı çünkü birbirimizden

uzaklaşıyorduk ve içimden küçük bir parça can havliyle ona tutunmak istese bile, bırakmak zorundaydım.

Aramızda bir şey kırılmıştı. Ya da belki de zaten her zaman kırıktı. “Sana güvenmiştim,” diye fısıldadım tereddütle.

Isadora yanıma gelip beni nazikçe geriye doğru çekti. “Otele dönelim, Inez.”

Titreyerek başımla onayladım, arabaya binerken bulanık bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum, hareketlerimi kız kardeşimin yönlendirdiğini güçlükle fark ettim. Whit’e tekrar baktığımda, durumumuzun gerçekliği dank etti kafama. Bakışlarımız buluştuğunda zaman donmuş, tuhaf bir şekilde askıya alınmış gibiydi. Benim bakışlarım umutsuzluk içinde çırpınıırken, onunkiler temkinli ve mesafeliydi. Aramızda yoğun ve yok edici bir gerginlik parlıyordu.

Abisi ona yaklaşp kulağına bir şeyler fısıldadı. Whit, sanki sıradan bir yabancıymışım gibi bakışlarını benden uzaklaştırdı ve boş boş uzaklara baktı.

Bitmiştik. Bitmeliydik.

Araba öne doğru sendeledi ve Whit ile abisini toz bulutunun içinde arkamızdan bize bakarlarken bıraktık. Göğsümde sıkışan kalbim âdeta kendini kilitlerken, bir daha asla kalbimin herhangi bir parçasını Bay Hayes’e açacak kadar aptal olmayacağıma yemin ettim.

Düzenleme
Ny.ozlem

İKİNCİ KISIM

HAREKET
EDEN KAPI

Porter elini omzuma koyup beni yanına çekti. Bu hareket sadece bir saniye sürdü ama ne anlama geldiğini biliyordum. Gerekli olduğu zamanlar haricinde, babam gibi o da kesinlikle şefkatli değildi.

Belli ki insanın karısını soyması şefkatli bir kucaklama gerektiriyordu.

“Arabella’yı kurtardın,” dedi Porter.

“En azından öyle,” diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. Bunu her zaman benden daha iyi yapardı. Ben küstah görünüyordum, o ise duyarsız. “Pişman mısın, Whitford?”

Sanki bir dinamit çakmıştım, sonrasında kömürleşmişim ve içim oyulmuştu.

Ona dik dik baktım. Benden uzun ve zayıftı ama onu asla korkutamazdım. “Babam kumar salonlarına geri dönemez, Porter.”

Babam ve kartlara olan tutkusu... Yıllar boyunca eve sarhoş gelmişti; sigara ve ucuz parfüm kokardı, kravatı çözülmüş olurdu, başı ise boş. Şapkasını daima kaybederdi ve yenisini almak zorunda kalırdı. Küçükken, tüm şapkalarının bir yerlerde hep birlikte olup olmadığını, orada kurtarılmayı bekleyip beklemediklerini merak ederdim. Onunla ilgili anılarımın çoğu, merdivenlerin tepesine oturup onu beklediğim, gözlerimin ön kapıya, uşağımız -o zamanlar hâlâ bir uşağımız vardı- babamı içeri aldığı anda beliren ılık hüzmesine dikildiği anlardı. Eve ne zaman geldiği umurumda değildi, benim endişem hiç gelmemesiydi.

Ama sonunda hep gelirdi ve ertesi gün, tam bir beyefendi olurdu, katı ve duygusuzdu, üst dudağı asla titremezdi. Söylediklerimi veya davranışlarımı onaylamıyordu. Ve onun suçlamalarına katlanmanın bildiğim tek yolu, hiçbir şey hissetmeyecek kadar kendimi uzaklaştırmaktı. Ama kumarda kazandığı gecelerin ertesi gününde neşeli olurdu, düpedüz ışıldardı. Oğullarını gezmeye, kızını Hyde Park'ta gezintiye, annemizi ise tiyatroya götürürdü.

Ama şansı uzun sürmezdi. Sadece zor zamanlarda değil, her şey yolundayken de kendimi gizlemeyi öğrendim.

“Bunun için gerekeni yapacağım,” dedi Porter. “Kumar oynamayacağına dair yazılı bir belge almadığım sürece onlara parayı vermeyeceğim. Evlilik sözleşmesini yırtacağım. Arabella’ya, ikisinin de dokunamayacağı bir çeyiz vereceğim. Evin onarımını ben yapacağım ki çatı kız kardeşimizin başına yıkılmasın.”

Titredim. Ailemde güvenilebileceğim tek kişiler kardeşlerimdi. Porter bir şeyle ilgileneneğini söylerse, ilgilenirdi. Babamın varisi olmalıydı. Olmaması saçma olurdu, hepsi onu zorla evlendirmeleri yüzündendi.

“Bugün gidiyorum,” dedi. “Sen de benimle gel.”

İfadem değişince, Porter kaskatı kesildi. Öfkem içimde kabardı. Inez’le bir anlaşma yapmıştım, ona bir söz vermiştim. Onunla evlendikten sonra onu terk etmeyecektim. O aksi yönde bir şey söyleyene dek, yeminlerimin her bir kelimesinde ciddiydim.

“Burada sana göre hiçbir şey yok.”

“Ya karım?”

“Hâlâ var mı?”

Yıkılmış görüntüsü beynime kazınmıştı. Görüntüyü acımasızca bir kenara itip Porter’ın sorusunu düşündüm. Onun yerinde olsaydım, kendimden olabildiğince uzağa kaçırdım. Ama ne yazık ki Inez’e hiç kimsenin edemeyeceği şekilde yardım edebilirdim. Tüm becerilerimi onun için kullanabilirdim. Şu anda, çıkarlarımız aynıydı.

İkimiz de aynı kişiyi arıyorduk.

Dikkatim tekrar sokağa döndü. Göğsümde bir aciliyet hissi oluştu. Keskin bir ıslık çaldım. “Annesinin peşinden gidecek ve onu bulduğunda, ben de yanında olacağım.”

Ayrıca, Olivera’yla kalırsam, simya kâğıdını bulma şansım da büyük ölçüde artacaktı. İçimdeki kararlılık sertleşti. Onu bulmadan Mısır’dan ayrılmayacaktım.

Porter bir şey söyleyecek oldu ama bir at arabası yaklaşırken ondan uzaklaştım. Sürücü dilini şaklatıp dizginleri çekti. At sık-kın bir biçimde kulaklarını oynattı. Hiçbir şey demeden bindim, zihnim uğulduyordu.

Arkamı dönünce Porter’ın benimkilerle aynı olan gözleriyle karşılaştım. “Elveda, Porter. Bunun boşa gitmesine izin verme.”

BÖLÜM DOKUZ

Geri dönebileceğim tek yerin Whit'in yanı olması beni çileden çıkarıyordu. Gideceğim yer onun otel odasıydı çünkü başka oda tutacak param yoktu. Alçak kocam yüzünden param yoktu. Dayımın yüzü gözümün önüne geldi ama görüntüyü zihnimden silip attım. Olanları öğrendiğinde katlanılmaz olacaktı. Zalim olacağı için değil, zalim olmayacağı için. Beni seviyordu -bunu içten içe biliyordum- ve beni kalbim kırılmış görmek onu param-parça edecekti. Onun nezaketi beni mahvedecekti çünkü suçlayacak kimsem yoktu, kendimden başka. Sadece Whit konusunda yanılmış olmak değildi mesele, aynı zamanda inanılmaz derecede aptaldım.

Beni ona güvenmemem konusunda kaç kez uyarmıştı...

İçimdeki küçük bir parçanın onun niyetlerini anlamasından nefret ediyordum. Parayı gerçek bir kötü adam gibi kendisi için alsaydı, ondan açıkça nefret etmek daha kolay olurdu. Kalbim tamamen vazgeçerek kapıyı çarpardı. Oysa şimdi, ikiye bölünmüş gibi hissediyordum.

Birbirine karşı savaşan iki taraf.

Bir yarım, "*Sevdiği birini kurtarmış,*" diyordu.

"*O kişi ben değildim,*" diyordu diğeri.

"İptale ne dersin?" diye sordu Isadora, gergin sessizliği bozarak.

Araba sarsıldı ve elim hemen kendimi bu ani harekete karşı hazırlamak üzere havaya kalktı. "Bunun için çok geç." O geceyi düşünürsem paramparça olurdum. Benim için bir anlamı vardı ama onun için hepsi bir oyundu. Planının bir sonraki adımı. Servetimi kendi kullanımı için güvence altına almanın bir yolu.

“Ah,” dedi Isadora, en ufak bir kızarma belirtisi göstermeden. “Ya boşanma?”

Hüsran dolaşıyordu kanımda. “Durumum daha kötü olur. Boşanmış ve parasız olursam, dayımın tekrar vesayeti altına girmem için sebepleri olur. Özellikle de evlendikten birkaç gün sonra soyulduğum için.”

“Teknik açıdan konuşursak, evlilik akdi imzalandıktan sonra, servetin Whit’in oldu. Yani parasıyla istediğini yapma hakkı oldu.”

Ona ters ters baktım.

“Yasayla aynı fikirde olduğumu söylemiyorum,” dedi Isadora aceleyle.

“Yasalardan ve kadınlara karşı ne kadar ön yargılı olduklarından bahsetmek istemiyorum,” diye çıkıştım.

“Tamam. Peki yardım isteyebileceğin başka bir aile ferdin yok mu?”

Dudağım kıvrıldı. “Halam var ama o da bana bu konuda yardımcı olmaz. Beni Arjantin’e giden ilk gemiye binmeye zorlar.” İçimi bir dehşet sardı. “Aslında, şu anda buraya doğru yola çıkmış olması beni şaşırtmazdı.”

Kız kardeşim iç çekti. “Bay Hayes İngiltere’ye dönebilir.”

Keşke dönseydi. Bir daha asla yüzünü görmek istemiyordum. Çok acı vericiydi, çok çiğdi. Kendimi aptal gibi hissettiriyordu. Yetişkinlik oynayan genç bir kız gibi. “Şimdi parası olduğuna göre, pekâlâ dönebilir.”

“Yani senin beş paran yok,” dedi Isadora.

“Öyle görünüyor.”

“Peki dayın yardım etmeyecek mi?”

Başımı iki yana salladım. “Dayım benim güvende olmamı istiyor. Ona göre Mısır’da hiç güvende değilim.”

“Ya sen ne istiyorsun?” Isadora koltukta kıpırdandı, kabarık eteğini çekingen bir şekilde etrafına sardı. En ufak bir rüzgâr esintisi benim görünümümü mahvederken bile onun böylesine sakin görünebilme becerisine hayrandım. Arabanın caddeyi geçerken ve yolu dolduran sayısız eşek, at ve arabadan kaçınırken sürekli sallanmasına rağmen, Isadora’nın tek bir saç teli bile bozulmamıştı. Işın içinde sihir vardı, öyle olmalıydı. Ona hayran kalmıştım. On

sekizine basmak üzere olan bir kız olarak, dikkat çeken bir görünüşü vardı; genç bir hanım olduğunda ise olağanüstü görünecekti. Tabii ki onu korkunç ebeveynlerinden yeterince uzun süre koruyabilirim. Onu hüsrana uğratma düşüncesi hemen kendime gelme neden oldu.

“Elvira, Mamá yüzünden öldü,” dedim. “Onun hapse girmesini istiyorum. Babama ne olduğunu o biliyor. Hâlâ hayatta olabilir. Bana gerçeği söylemesini istiyorum.”

Isadora beni uzun süre inceledi. “Başka bir fikrim var. Ya eve dönsen?”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama elini kolumun üzerine koydu.

“Bu fikri tamamen reddetmeden önce beni dinle. Kendini içinde bulunduğun durumdan uzaklaştırman işleri kolaylaştırabilir. Dayın sakinleşebilir ve Whit’ten uzaklaşmak bakış açının düzelmesini sağlayabilir. Maddi imkânın olmadan annemize karşı ne kadar etkili olabilirsin ki?”

Whit ile konuşmam geldi aklıma. Savunmasız bir ânımda yumuşak bir şekilde konuşmuştu. Kendimi bir daha asla onun karşısında aynı pozisyona sokmayacaktım. Ama bana söylediği şeye tutundum: Anneme karşı harekete geçmek için paraya ihtiyacım yoktu. Onu takip etmek ve benimle yüzleşmeye zorlamak için paraya ihtiyacım yoktu.

Sadece doğru insanları tanımam gerekiyordu.

“Birinci sınıf biletlerim var,” dedim yavaşça. Isadora şaşırınca, “Biri tren bileti, diğeri Arjantin’e giden lüks bir yolcu gemisine bilet,” diye açıkladım.

“Anlamadım,” dedi Isadora.

“İki bileti de iade edebilirim,” dedim. “Yine biraz param olur. Yemek ve belki birkaç gece konaklama için yeterli bir miktar.” Sürücü, Shepheard’s’ın girişinde durdu, etrafı saksı bitkileri ve büyük ağaçlarla çevrili terasta, otel misafirleri tüm masaları doldurmuşlardı. “Ama belki burada olmaz.”

“Peki,” dedi sakın sesiyle. “Ya sonra ne olacak?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim, bir fikri diğerinin üzerine atmaktan zihnim dönüyordu. “Ama ona dair bir iz olmalı. Nerede yaşadığını, kiminle konuştuğunu, nerelere gittiğini bilen

biri olmalı. Mamá bir hayalet değil. Bağlantıları, arkadaşları vardı. Eser takası yapıyordu. Bir şeyler olmalı...” Aklıma bir fikir geldi. “Isadora! Eserler. Çaldığı eserleri düşünmemiz gerek.”

Isadora şaşkınlıkla dudaklarını aralayıp bana baktı. “Pardon?”

“Annem onları çok uzun süre elinde tutamaz. Bu güvenli olmaz, ayrıca Kleopatra ve gizli hazinesinin bulunduğu haberi yayılacak. İnsanlar öğrenecek. Bu, yüzyılın keşfi.”

“Bu tam bir saçmalık,” diye itiraz etti Isadora. “Annemizin nerede olduğunu bilmiyorsak, o zaman tarihî eserlerin nerede olduğunu veya onları nerede arayacağımızı da bilmiyoruz demektir.”

Zihnime bir kapı resminin basılı olduğu kare şeklindeki kart geldi. Bu kart, bir Tüccar Kapısı davetiyesiydi. “Eserleri el altından satacaktır.” Başımı salladım, zihnimde bir plan oluştururken heyecanlıydım. Sonunda, ileriye giden bir yol. “Ve bunu sıradaki müzayedeye katılarak yapacaktır.”

“Peki ne zaman olacağını biliyor musun?”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Ama bilen birinin olması gerekli. Belki Kahire’deki kulüplerden birine gizlice girebiliriz?”

Isadora gözlerini kısıp bana baktı. “Gerçekten meselelere hiç düşünmeden balıklama atlamayı seviyorsun, değil mi?”

“Bunun en sinir bozucu özelliklerimden biri olduğunu söylerler,” diye itiraf ettim.

“Bir de kendi başına bir şeyler yapma alışkanlığın var.” Isadora beni dürüstçe, gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyormuş gibi inceledi. Yüzünün yumuşaklığına uymayan gözleri, bu kadar genç biri için çok yaşlı görünüyordu. “Ben de onların çocuğuydum.”

Bir tarafım bana yardım teklif edeceğini biliyordu. Bu düşünceyle irkildim. Bana umutla bakan Isadora’ydı ama gördüğüm tek şey Elvira’nın parçalanmış yüzüydü.

Çok fazla kan vardı.

“Birlikte çalışmalıyız,” diye ısrar etti Isadora.

“Babanı hapiste göreceksin yani?”

Dudağını ısırdı ve bir anlığına gözleri gerçek bir pişmanlıkla sulandı. “Böyle bir şey yapacağına inanamıyorum.” Şüphelerden kurtulmak ister gibi başına iki yana salladı. “Bu yolda böyle devam

ederse sonunda ölecek, bundan eminim. Onu mezarında ziyaret etmektense hapisanede ziyaret etmeyi tercih ederim.”

Ona bu işi tek başıma halledebileceğimi söylemek istedim. Çok fazla tehlike vardı ve onu daha yeni bulmuştum. Bana eşlik etmesine karşı çıkmak için türlü türlü sebeplerim vardı ama kelimelerim öylece kaldı. Tío Ricardo ile geçmişte yaptığım konuşmalar geçti aklımdan. O da bana ne yapmam gerektiğini söylemiş, beni göndermeyi denemiş ve meseleye dâhil olmamı engellemeye çalışmıştı. Ona bu işten uzak durmasını söylersem, dayıma veya Whit’e ve Mısır’dan ayrılmamı isteyen diğer herkese ne kadar benzeyeceğimi fark ettim.

Bunu Isadora’ya yapamazdım.

Babası tek bir eylemiyle hayatını altüst etmiş ve onu suç faaliyetlerine ortak etmişti. En azından herkes böyle düşünürdü. Benim sadece Whit’i düşünmem gerekiyordu, onun da vardı ilk sonuç buydu. Isadora’nın itibarı dedikodulardan sağ çıkabilir miydi? Üzerine atılan suçlamalardan?

Ben öyle düşünmüyordum.

“Ne düşünüyorsun?”

“Nasıl devam edeceğim konusunda şüphelerim var,” dedim yavaşça. “Bu kadar kararsız hissetmek bana göre değil. Genellikle çabucak karar verebilirim ama şu an çok fazla bilinmeyen var. Ben asker değilim, zar zor ateş edebiliyorum. Birine sadece bir kez tokat attım. Bir sonraki müzayedenin yerini öğrensem bile, bu insanlardan herhangi birine karşı kendimi savunmak için ne yapabilirim?”

“Ben ateş etmeyi biliyorum,” dedi.

Göğsümde koruyucu bir his kabardı. Elvira, tüm kalbimle hayran olduğum, yeri doldurulamaz bir insandı. Şimdi ise karşımda Isadora vardı, her zaman istediğim o kız kardeş. Hayatımın geri kalanında tutunabileceğim bir aile.

Ya ona bir şey olursa...

Düşüncelerimi doğru bir şekilde okuyarak, “Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum,” dedi bana kurnaz bakışlarıyla. “Bana öyle geliyor ki iki seçeneğin var. Mısır’da hemen hemen hiç paran olmadan kalmak, annemizin yerini tespit etmek ve yetkililerle iş birliği yaparak suçlanmasını ve hapse atılmasını sağlamak gibi

zorlu bir görevi yerine getirmek. Ya da eve dönüp kendini yeniden toparlamak. Belki de daha fazla para kazanmanın yolları vardır. Sanırım orada kendi servetin vardır, değil mi? Öyleyse, umutlar tükenmiş değil.”

“Ben gidersem, sana ne olacak?”

“Eh,” dedi yavaşça. “Ben her zaman Güney Amerika’yı ziyaret etmek istemişimdir.”

Kaşlarımı kaldırdım, fikirden etkilenmişim. Mısır’da kalmak için çok uzun süre mücadele etmişim -hatta bunu sağlamak için evlenmişim- ve başka bir seçeneği düşünmek beynimi acıtıyordu. Fakat eve tek başıma dönmeyecektim, yeniden bir değerlendirme yapmama ve daha iyi bir plan oluşturmama yardımcı olabilecek bir kız kardeşim olacaktı.

“Bunun üzerine bir düşün,” dedi. “Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim. Şimdilik biletleri iade et ve ne yapmak istediğini düşünmek için kendine zaman tanı.”

“Kalırsam ikimizin hayatını da riske atacağım.”

Uzanıp elimi sıktı. Bal gibi yoğun tadı olan sesi sıcacıktı ve aynı derecede rahatlatıcıydı. “Biliyorum. Ama bu benim kararım.”

Gözlerimiz buluştu. Benim gözlerimin elası ile onunkilerin mavisi. “Evet, öyle.”

Pişman olmamasını umdum

~ ~ ~

“İşte para üstünüz, Señorita Olivera,” dedi otel müdürü Salaam, neredeyse patlayacak gibi duran bir zarf uzatarak. “Otel görevlisi tren biletlerinizi iade edebildi ve Arjantin’e geçiş biletinizin ücreti tamamen geri alındı.” Gülümsedi. “Mısır’da kalacağınız süreyi uzattığınız için mutluyum.”

Onun hoş tonuna uyum sağlayamadan başımı salladım. “Şükran.”

Arkamı döndüğümde, granit bir sütuna yaslanmış uzun boylu bir figür dikkatimi çekti. Yaklaşmamak, kendini tutmak zorundaymışçasına kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. Döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm ama birkaç dakika sonra ayak sesleri arkamdan gürledi. Kolumu tutup beni ana lobinin dışındaki

oyuklardan birine doğru savurduğu sırada omzumun üzerinden baktım.

“Otur lütfen,” dedi.

Bense ayakta kaldım. “Sana konuşmak istemediğimi söylediğimi sanıyordum. Sana yakın olmak istemiyorum. İstemediğim bir diğer şeyse...”

“Çok açık konuştun,” dedi sakın bir tonda.

“Görünüşe göre hayır,” diye mırıldandım.

“Peşinden koşabilirim,” dedi ürpertici derecede yumuşak bir sesle, “ya da bir dakika ayırıp söyleyeceklerimi dinleyebilir, sonrasında benimle bir daha asla konuşmamaya karar verebilirsin.”

“O zaman söyle ne söyleyeceksen,” dedim, kendimi onun kavrayışından kurtararak. Alçak arkalı sandalyeye oturdum ve bacaklarımı karşımdaki sandalyeden olabildiğince uzaklaştırdım.

Whit karşıma oturdu. “Annemi bulmak istiyorsun.”

Bu bir soru değildi, bu yüzden sessiz kaldım.

“Nerede olabileceğine dair birkaç fikrim var.”

Duraklarım aralandı. “Nerede?”

“Elinde bir sürü eser var,” diye başladı söze. “Onları çok uzun süre tutması fazla riskli, bu yüzden de...”

“Onları Tüccar Kapısı’nda satacak,” diye araya girdim küstahça. “Biliyorum.”

Whit dudaklarını sıktı, bu onu sinirlendirdiğimin bir işaretiydi. Ama umursamadım.

Kendi kendime düşünemeyeceğim şeyler değildi söyledikleri. “Hepsi buysa,” dedim ayağa kalkarak. Bir zamanlar, yapmam gereken seçim hakkında onunla konuşurdum. O zamanlar, bana dürüst fikirlerini ve tavsiyelerini sunacağına güvenirdim. Ama bunu artık ikimiz için de mahvetmişti. Ona ayrılmayı düşündüğümü söylememin hiçbir yolu yoktu. Yüzündeki rahatlamayı görmeye dayanamıyordum.

“Otur.”

Şaşkınlıkla sandalyeye geri çöktüm.

Whit dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. “Kapı her zaman hareket eder, bir yerden başka bir yere gider. Sıradaki yerin neresi olacağını öğrenebilirim.”

Bakışlarımı kısıtım. “Bu bilgiyi nasıl elde edeceksin?”

Bana sadece donuk bir bakış attı. “Ne iş yaptığımı hatırla.”

“Hâlâ dayım için mi çalışıyorsun?” dedim şaşkınlıkla. “Bence bize çok öfkelenmişti...” dedikten sonra duraksadım, devam etmedim. Önce ikimiz Tío Ricardo’yu kandırmıştık, sonra da Whit beni kandırmıştı. Mısır’a geldiğimden beri yaptığım tek şey, istediğimi elde edene kadar plan yapmak ve entrika çevirmektir. Kendimi gizlemiş, dayımın dahabiyasına gizlice binmiş, Kleopatra’nın mezarından eserleri gizlice alıp annemin ellerine teslim ederken -Whit de dâhil olmak üzere- herkese yalan söylemiştim. Tehlikeli olduğunu bildiğim hâlde Elvira’nın bir baloda dans etmesine izin vermiştim.

İstediğimi elde etmek için ne yapmamıştım ki?

Karnımın derinliklerinde mide bulandıran bir çukur açıldı. Whit ve ben aynı türden insanlardık. Bir tahtadaki satranç taşlarını kazanmayı amaçlayarak hareket ettiren insanlardık. Whit bana düşünceli bir ifadeyle bakarken, ifademdeki her bir nüansı anlıyor gibiydi. Harekete hazır görünüyordu, omuzları gergindi, hareket edersem beni kovalamaya bile hazırdı. Burada olması beni az da olsa şaşırtmıştı. Paramı almıştı benim. Başka ne istiyordu?

“Neden hâlâ buradasın?”

“İnanması zor, biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle, “ama ettiğim yeminin her kelimesinde samimiydim.”

İğneleyici olduğunu umduğum bir tonla, “Öyle mi?” dedim. Kulağıma nefesim kesilmiş gibi geldi. Kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım.

“Evet, öyle.”

Bana verdiği sözü düşündüm, kendine güvenen ve etkileyici sesiyle, başkalarının oturup dinlemesini veya yolundan çekilmesini sağlayan sesiyle söylediklerini. O gece, beni *koruyacağına* dair yeminler etmişti. Özü buydu. Hayal kırıklığıyla sulanmış gözlerimi görmemesi için yüzümü çevirdim. Hiçbir noktada, beni seveceğine söz vermemişti. O zaman bile bir uyarıydı bu.

Söylemediği kelimeleri duyacak kadar aptaldım ben.

Papá, ne zaman kendimi kaybolmuş hissetsem, bunun sebebinin kendime gerçeği söylememem olduğunu söylerdi. Kütüphaneler

ve kiliseler için uygun, yumuşak, soluk sesiyle, insanların kendilerine gerçeği söylemekten genellikle korktuklarını açıklamıştı. İnsanlar yalan söylemeyi, inkâr etmeyi, önlerinde olanı görmezden gelmeyi tercih ederlerdi.

Kendime her zaman gerçeği söyleyeceğime yemin etmiştim. Bana neye mal olursa olsun, beni ne kadar zayıflatırsa zayıflatsın, hatta isterse beni öldürsün.

Bir, nikâh gecemizi onun adına bir tür beyan olarak sayamazdım. Bu benim seçimimdi. O bekleyecekti ama bunun yapılması gerektiğine onu ikna eden bendim.

Bekâretimi vermek... Benim niyetimdi bu.

İki, onun paraya ihtiyacı vardı, bende de o para vardı. Ayrıca Mısır'da kalmayı ne kadar çok istediğimi biliyordu. Evlilik teklif ederken, bir çözüm önermişti. Kendisine faydası olan bir çözümdü bu ama yine de bir çözümdü.

Üç, bana söylediği hiçbir şeye inanmamamı söylemişti.

Küçük bir ses fısıldadı tenime doğru, beni o karanlık mezarda öptüğü âna doğru çeken bir yalan. Sonunda duygularımızı, ruhlarımızı açığa vurduğumuzu sanmıştım. Yavaş ama emin adımlarla ölüyorduk ve dürüstlük vaktinin sonunda geldiğini düşünmüştüm aptal gibi.

İşte dördüncü gerçek: Whitford Hayes herkesi öperdi.

Ve en yıkıcı olan son gerçek: Whit hâlâ Mısır'daydı, yeminlerini tutmak için değil, bana yardım etmek istediği için değil; Kleopatra'nın Hrisopoeia'sını bulmak istediği için. Yanlış bir şekilde bana yönlendirilmiş bir yükümlülük duygusu, omuzlarındaki sorumluluğa dair bir duygu hissediyor olabilirdi. Hatta bana acıyor bile olabilirdi. Her iki durumda da, onu şimdi motive eden şey buydu.

Titredim.

Ben hayatımı ona vermeye hazırlarken, onun benimle ilgili böyle hissetmesine katlanamıyordum. Burada olmasının sebebi hedeflerimizin birbirine paralel olmasıydı ve bu, yaptığı şeyin kefaretinin ödemesi için ona fırsat veriyordu. Hayır... bir şeyin kefaretinin ödemek, pişmanlık ve vicdan azabı anlamına gelirdi.

Oysa Whit bunların hiçbirini hissetmiyordu.

"Hiç özür dilemedin, biliyor musun?" diye fısıldadım.

“Farkındayım,” dedi düz bir sesle. “Asla da dilemeyeceğim.”

Acımasızlığı karşısında ağzım açık, kalakaldım. Onunla ilgili yargılarım ne kadar da yanıltmış, inanamıyordum.

“Olanlar için üzgünüm,” diye düzeltti. “Planladığım bu değildi. Ama kız kardeşimi kurtardığım için özür dileyemem çünkü yine olsa, yine aynı kararı verirdim,” dedi sessizce. “Arabella benim için çok şey ifade ediyor.”

Bense etmiyordum.

Bu ima acı vericiydi ama bunu belli etmeyi reddettim.

Onun uzmanlığını kabul etmemek aptalca olurdu. Ama konudan sapıyorduk ve ilişkimizin parametrelerini ne kadar erken tartışırsak, ondan o kadar erken uzaklaşabilirdim. Sadece üstesinden gelebilecek kadar. Kırılan benim kalbimdi. Onunki değil.

“Yardımlarını kabul ederim ama şartım var.”

Başını sallayarak pes etti. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Yalan yok,” dedim. “Daha fazla entrika yok, daha fazla yarı gerçek de eksik bilgi de yok.”

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. “İstemediğin bir bilgiyi sana gönüllü olarak vermeyeceğim... *Bitirmeme izin verir misin, Inez?*”

Ağzımı kapatıp ona dik dik baktım.

“Ama şayet seni ilgilendiren bir şeyse, bildiklerimi paylaşıyorum.”

“Tamam,” dedim buz gibi bir şekilde. “Bana hâlâ burada olmanın gerçek sebebini söyle. Kleopatra’nın Hrisopoeia’sını bulmak mı?”

Whit’in çenesi kasıldı. “Bu da sebebin bir parçası.”

“Ya diğeri?”

“Diğer şartların ne?” diye karşılık verdi. “Daha fazla şartının olduğunu biliyorum.”

“Beni arkada bırakmayacaksın. Nereye gidersen, ben de geleceğim.”

Kaşları kalktı. “Hayatını riske atamam. Sıradaki?” Ayağa kalkmaya yeltendim ama kolunu uzatıp beni durdurdu. “Tamam. Başka ne var?”

“Bitti,” dedim, gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. “Beni öpemezsin.”

Whit bana kaskatı bakıp çenesini eğdi.

Ayağa kalktım, bu sefer beni durdurmadı. Üç adım attım, sonra göğsüme sertçe bastıran, nefesimi kesen başka bir şart geldi aklıma. Bu fikri Isadora önermişti ama ben hemen reddetmiştim. Oysa haklıydı, atılacak en iyi adım buydu. İç huzurum için. Kalbim için. Bir kere yüksek sesle söylediğimde, artık geri dönüş olmayacaktı. Ama yapılması gereken buydu... Daha sonra, buradan çok uzaklarda olduğumda tutacaktım yasımı. Yavaşça döndüm, kalbim hızla çarpıyordu. "Whit?"

Temkinli bir şekilde dönüp bana baktı. "Ne var başka?"

Dudaklarım titredi ama sesim çatlamayınca, makul derecede gururlandım. "Her şey bittiğinde, sessiz sedasız boşanacağız."

Gözlerini gözlerime dikti. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Anlaşıldı."

WHIT

Saatler içinde, yine ona yalan söylüyordum.

Sokaklar bu gece vaktinde sessizdi ama yine de Inez'i afyon inine götürecek değildim. Eşiği geçtiği anda yüzünün alacağı ifadeyi hayal edebiliyordum; yüzü, her santimini kaplayan duman girdapları içinde bana dönükken, simyacı gözleri onaylamaz bir hâlde altın renginde parlardı.

Hayır, teşekkürler.

Ana caddeden çıkıp Paris kemerleri ve zarif kapılarla süslü binalardan uzaklaşırken, toprak zemindeki adımlarım hafifti. Yol daralmıştı, binaların üst katlarındaki panjurlar kapalıydı. Karanlık sokaklarda dolaşan başkalarının yumuşak sesleri, sessizliği bozuyordu. Dönüp arkama baktım, bir kez, iki kez, üç kez. Belimdeki tabancanın ağırlığını hissettim.

Biri beni takip ediyordu.

Onu duyamıyordum ama sezgilerim kıvılcımlanmış, ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. Arkamdan gelen her kimse, sessizdi ve sokaklara yabancı değildi. Nereye basacağını biliyordu, hangi gölgelerde gizleneceğini de. Kim olduğunu tahmin edebiliyordum; Kahire'de bir tanıdığı öldürmüştüm ve haber yayılmış olmalıydı.

Peter'ın ortakları benden hiç hazzetmezlerdi.

Sonunda, aradığım afyon ininin belirsiz girişi, ön basamaklarda aylakça uzanan adamlarla çevrili dar kapısıyla önümde belirdi. Sert ay ışığında yüzümü tanıyacaklarını bilerek, yorum yapmadan yanlarından geçtim. İçerideki koltuklar; subaylar, diplomatlar, efendiler ve beylerle doluydu. Hepsi, dans eden kadınların ve içki ile ezilmiş haşhaş tohumunun güçlü etkisinin tadını çıkarıyorlardı. Küçük odaları birbirinden ayıran yarı çekilmiş bir perdenin arkasında boş bir kısım bulup duvara yaslandım. Benden sonra içeri kimin gireceğini beklerken, sohbetlerin kısık gevezeliği sürekli bir uğultuya dönüştü.

Beni takip eden kişinin peşimden içeri girmesini bekliyordum ama bir grup -koyu renk giyinmiş, sessizce gülen ve gecenin ikinci veya üçüncü mekânına gelmiş üç, hayır dört kişi- girdi içeri. Sinirlendim. Peter'ın arkadaşlarından hangisinin peşimde olduğunu görmek için tüm gece bekleyecek vaktim yoktu. Kapı'nın bir sonraki durağının neresi olacağını bilmek istiyordum. Dikkatim bitişik odaya kaydı. İçeri süzülünce, görmem gereken adamı hemen fark ettim. Gündüzleri tarihî eserler memuru, geceleri ise Tüccar Kapısı'nın küratörüydü. Bir sonraki müzayedenin nerede olacağını biliyordu. Ve şansına, benim kim olduğumu da biliyordu.

Yanına oturduğumda, kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı.

"Bonne soirée, mon ami,"¹⁵ dedi, yoğun bir Fransız aksanıyla. "Tabii hâlâ arkadaşsak."

Elinde içki tepsisi olan bir kadından içki alırken, "À vous aussi,"¹⁶ dedim. "Öyleyiz. Neden olmayalım ki, Yves?"

Sarı kaşlarını kaldırdı. "Öldürdüğün en az bir arkadaşını tanıyorum."

Gülümseyerek iki elimi kaldırdım. "Tahrik edildim."

"Hımm." Yves dudaklarının arasına bir sigara koydu ve bir kibrit çaktı. Bir kez içine çektikten sonra sigarayı bana uzattı, ben de aldım. "Seni buralarda görmeyeli uzun zaman oldu."

"İşlerin nasıl olduğunu biliyorsun," dedim, derin bir nefes aldıktan sonra. "Farklı işler, farklı şehirler."

15 Fr. Bonne soirée, mon ami: İyi akşamlar, dostum.

16 Fr. À vous aussi: Sana da.

“Bu gece seni buraya ne getirdi?”

Etrafımızdaki insanların, bitişik alçak koltuklarda oturan, duvar boyunca duran, küçük odadan geçen insanların farkında olduğum için sesimi alçalttım. Konuşmalar, bir bardaktaki çeşitli malzemeler gibi birbirine karışıyordu, kimin nerede olup ne konuştuğunu anlamak imkânsızdı. “Bir alıcıyı temsilen buradayım.” Burnumdan bir nefes verdim ve dumanların yukarı doğru süzülürken yüzünde dönüşünü izledim. “Yukarı Mısır’dan gelen ve bir sonraki açık artırmada satışa sunulacak gizli hazineden haberdar.”

Yves, elindeki içkiden sadece bir veya iki yudum kalınca, bir içki daha istedi. “Dis m’en plus.”¹⁷

Önce tereddüt ettim, sonra omuz silktim. Lourdes hızlı hareket etmiş olmalıydı ve şüphesiz ki Yves bunu zaten biliyordu. “Kleopatra.”

Eliyle kadehini ağzına götürürken donup kaldı. Gözleri oda da gezindi. “Bu keşfi bilen pek birilerinin olduğunu bilmiyordum. Très intéressant.”¹⁸

“Oldukça,” diye mırıldandım. “Nerede olacak? Alıcı katılmak istiyor.”

“Ona neden bir davetiye gönderilmedi?” Yves gözlerini kıstı. “Dürüst değilsin, *mon ami*, değil mi?”

“Az önce bir arkadaşımı öldürdüm.” Sigaranın külünü alçak sehpanın üzerindeki gümüş tepsiye döktüm. “Bu sana dürüst geliyor mu?”

Yves beni inceledi. “Soruma cevap ver.”

“Yeni biri.” Sigaranın sonunu bitirdim ve bir tane daha istedim. “Zengin bir Amerikalı.”

Arkadaşım gözlerini devirdi ama omuzları gevşedi. “Araştırılması gerek.”

“Süreç devam ediyor,” dedim. “Ama o zamana kadar bir sonraki müzayedeyi kaçırmak istemiyor.”

“Hımm,” dedi Yves. “Sanırım seni reddedemem, değil mi? Yoksa beni bir ara sokakta takip edip sıkıştırarak zorla öğrenirsin.” Onay almak için bana baktı ama ona hiçbir tepki vermedim. Sonra

17 Fr. Dis m’en plus: Bana daha fazlasını anlat.

18 Fr. Très intéressant: Çok ilginç.

omuz silkti. “Keyifli bir akşam geçirmeyi tercih ederim. Bu seferki yer eski hükümet binası. Le savez-vous?”¹⁹

Başımla onayladım. “Biliyorum. Tarih ve saat, s’il vous plaît.”²⁰

“Biliyor musun, seninle ilgili çok garip bir dedikodu duydum.”

Gerginleştım. “Tarih ve saat, Yves. Dedikodudan hoşlanmam, özellikle de benimle ilgiliyse.”

“Bence bunu umursayacaksın,” dedi Yves. “Evlendiğini duydum.”

Yüz ifademde hiçbir şey değişmedi ama tenime bir buz yayıldı ve tüylerim diken diken oldu.

“Gizlice,” diye devam etti. “Gerçekten de ilginç bir hikâye, değil mi?”

“Her kimse, o kadına acıdım,” dedim gülerek. “Keyifli bir akşam geçirmek istediğini sanıyordum? Sana ayrıntıları bir kez daha sormayacağım.”

“Yeri sana bedavaya söyledim,” dedi. “Daha fazlasını istiyorsan, sana bir maliyeti olacak.”

“Ne kadar?”

Yves’in gözleri ceketimin gizlediği silaha kaydı. “Her zaman hoşuma gitmişti.”

General Gordon’ın ölümünden beri gözümün önünden ayırmadığım tabanca. Generale ait olan tek şey buydu. Sahip olduğum tek fiziksel bağ buydu. Her gün, bilinçsizce, sanki bir uzvummuş gibi uzanıyordum ona. Tereddüt ettim, silahı geri almamın hiçbir yolunun olmadığını biliyordum. Ama karşılığında sunabileceğim başka bir şeyim yoktu. Bildiklerini söylemesi için onu zorlayabilecek olsam da, bilgi için onu öldüremezdim. Ne yazık ki faydalı bir bağlantıydı. Ofladım ve kabzasına oyulmuş baş harflere bakmama özen göstererek tabancayı ona uzattım. “Piç.”

“Hiçbir şey bedavadan gelmez,” dedi yumuşak bir sesle. “Bana daha önce defalarca söylediğin gibi.”

Silahı geri almamak için kendimi zor tuttum. Yves silahı sakladığında, o silahı bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

19 Fr. Le savez-vous? (Biliyor musun ?)

20 Fr. S’il vous plaît: Lütfen.

“Yarından sonraki gün, sabaha karşı dörtte.” Viskisini son damlasına kadar içti ve bardağı masaya koydu. “Umarım alıcı istediğini alır.”

Sonra küçük bir selamla ayağa kalkıp odadan çıktı.

Hemen bir garson -yere kadar uzanan bir tunik giymiş bir adam- çıktı ortaya ve bana borcumun -kendi içtiğim içki ve Yves’in tükettiği muazzam miktar için- ne kadar olduğunu söyledi. Ceplerimi karıştırıp son paramı ararken, “Serseri,” diye mırıldandım. Belkide onu bir ara sokakta takip ederdim. Gözümün ucuyla, yanımdan birinin geçtiğini ve geçtiği sırada para bıraktığını hissettim. Para sehpanın tahtasına çarpıp takırdadı. Tam zamanında keskin bir bakış atınca girişi dolduran müşteriler ve duman yüzünden neredeyse görünmez hâle gelmiş birinin gizlice odadan çıktığını gördüm.

Ayağa fırlayıp parayı saydım hemen ve bunun tam olarak borcum olan miktar olduğunu fark ettim. Garsona bir kez daha bakmadan ileri doğru koşarak, önce o odadan sonra da bir sonraki odadan çıktım ve gecenin içine doğru fırladım. Silahıma uzandım ama onu az önce bilgi karşılığında takas ettiğimi anımsadım.

“Kahretsin,” diye tısladım.

Sokağın her iki ucu da doğal olmayan bir şekilde boştu. Hareket eden hiçbir şey veya hiç kimse yoktu. Kalbim çılgınca çarparken birkaç adım geriledim, ta ki omuzlarım taş bir duvara çarpana kadar. Beni takip eden kişinin saklandığı yerden her an çıkabileceğinden emin bir şekilde bekledim. Peşimdeki her kim olursa olsun, Yves’le konuşmamı -her kelimemi- duyabilecek kadar yakındı. Öyle olmasa neden tam olarak borcum olan parayı bıraksındı ki?

O lanet olası sehpanın üzerine.

Tam önüme.

On dakika geçti, sonra on beş. Nefesim düzgün ve yumuşaktı, çizmemin içinde sakladığım bıçağa uzanmayı düşündüm. Tüm hareketlerimi izlediğini, giysilerin sürtünme sesini duymayı beklediğini hissettim. On dakika daha geçti. En ufak bir kışkırtmada sıçramaya hazır bir şekilde tetikte kaldım.

Ama karanlığın içinde kimse belirmedi.

Döndüğümde oda sessizdi, iki kadın da yatakta, cibinliğe saklanmış hâlde uyuyordu. Dar karyolayı çevreleyen sandıklardan birine çarpmaktan son anda kurtardım kendimi. Sessizce yatağa çöktüm, ceketimi çıkardım, çizmelerimin bağcıklarını çözdüm, sonra da geriye yığıldım ama geçici uyku düzenimde yastık olmadığını unutmuştum. Başım, yatağın yaylarından birine çarptı.

“Ah,” diye mırıldandım.

Uyumaya çalıştım ama beni takip eden kişinin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Masanın yanından geçişini görmemiş, daha ziyade hissetmiştim. Başımı kaldırdığımda odadan çıkıyordu. Siyah bir ceket ve bir şapka. O ânı zihnimde tekrar canlandırıdım ama aklıma başka hiçbir ayrıntı gelmedi.

BÖLÜM ON

Dünyada beni korkudan titreten çok az ses vardır. Bir mezarın girişine çarpan kayanın sürtünmesi. Kaçınılmaz patlamadan önce barutun tıslaması. Ateşlenen bir mermi, ardından yaklaşan ölümün habercisi olan ıslık sesi.

Ve bir ses daha.

Tía Lorena'nın sesi.

Bu sesi açıkça duyunca, kız kardeşimle sabah çayımızı içtiğimiz Shepheard's'ın terasındaki hasır sandalyede oturuşumu dikleştirdim. Isadora, kaşları şaşkınlıkla kırışmış bir hâlde bana baktı. Arkamdan gelen yüksek sesli adımlar ve halamın haykırıışlarının yankısı kulağımda çınladı. Sandalyemde döndüğümde, tanıdık bir yüzün bana baktığını gördüm.

Halam.

Onun arkasında ise kuzenim Amaranta'nın soğuk yüzü.

Ayağa fırladım, sertçe sallandım, gözyaşları görüşümü bulandırmıştı. Bugünün -Elvira'nın kederli annesi ve kız kardeşiyle kaçınılmaz yüzleşmenin- sonunda geleceğini biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Fakat elbette geleceklerdi.

"Inez," diye mırıldandı Tía Lorena. Bana şaşkınlıkla baktı, bana uzanırken elleri titriyordu. "Çok farklı görünüyorsun."

İçimde yükselen umutsuzluk duygusu, bana konuşmayı unutturdu. İkisinin önünde durup yargılanmayı bekleyebilirdim ancak. Hak ettiğim, tam bir kınamadan daha azı değildi.

"Çok üzgünüm," dedim, iç çekerek. "Lo siento..."

Halam sendeleyerek bir adım öne çıktı ve kollarını belime sıkıca dolayıp beni kucakladı, ıslak yanağını yanağıma bastırdı.

Sessizce hıçkırıyordu, vücudu titriyordu. Ben de kendi gözyaşlarımı durduramadım. Tam orada, terasın ortasında, onlarca insanın şaşkın şaşkın bizi izlediği yerde, can havliyle tutunduk birbirimize.

Çok da umurumda değildi ama görüşüm Amaranta'yı görebilecek kadar netleştğinde, aşırı duygusal hâlimi kontrol etmeye çalıştım. Gözyaşlarımı takdir edecek değildi. Bunun için gelmemiştii.

Kuzenimi biraz olsun tanıyorsam, bunca yolu intikam almak için gelmişti.

Bizi diğer otel misafirlerinin meraklı bakışlarından kaçırıp içeri sokmayı başaran, Isadora oldu. Bir şekilde halamın oda numarasını bulmuş ve hepimizi ikinci kata çıkarmıştı. Sonra Amaranta kontrolü ele alarak pirinç bir anahtarla kalacakları süitin kapısını açtı. Halam teselli edilemez bir hâldeydi, içeri girmesine yardım ettiğimiz sırada sendeledi. Çevremi güçlükle algılayabildiğimden, süitin kısa süre önce boşalttığım süite benzediğini belli belirsiz fark edebildim. Burada da iki yatak odasına açılan rahat bir oturma alanı vardı.

Tía Lorena ağlamaklı bir sesle, akan gözyaşlarını silerek, "Lütfen bize ne olduğunu anlat," dedi. "Öğrendiğimden beri ne uyuyabiliyorum ne de yemek yiyebiliyorum."

Soğuk bir şekilde, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş hâlde sessizce duran Amaranta'ya baktım. Onu, öfkeden dolayı sessizleştiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Soluk yüzünden ve dudaklarından, yorgun gözlerinden ve baştan ayağa giydiği siyahlardan, içinin öfke dolu olduğunu biliyordum.

Isadora elimi tutup sıktıktan sonra, "Hemen dışarıdayım," diye mırıldandı. Başka bir şey söylemeden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kendimden pek emin olmayan bir şekilde dudaklarımı yaladım. Her gece rüyamda gördüğüm şeyi -Elvira'nın şişmiş yüzü, başının altındaki altın rengi kuma akmış kanı- onlara anlatamazdım. "Öldürüldü," diye fısıldadım sonunda. "Annemin ortaklarından biri tarafından."

Giysilerinin kırıışmasından ve dağınık saçlardan nefret eden, daima yanında bir mendil taşıyan halam siyahtan bir pamuk yığını hâlinde halı kaplı zemine yığıldı. Ona nasıl yardım edeceğimi, acısını azaltmak için ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Bir adım

öne çıktığımda Amaranta kolumu sıkıca yakaladı, tırnakları gömleğimin üzerinden kollarıma battı.

“Yapma,” dedi öfkeyle. “Ona bir daha dokunma.” Beni bırakıp sertçe geri çekildikten sonra annesinin ayağa kalkmasına yardım etmek için yere eğildi. Kısık bir sesle annesini yatak odalarından birine girmeye ikna etti. Kuzenim bir an sonra tekrar belirdi ve yüksek arkalıklı sandalyelerden birine oturup ellerini sıkıca kucağında birleştirdi.

“Otur, Inez,” dedi dişlerini sıkarak. “Ve bana her şeyi anlat.”

Baştan sona her şeyi anlattım. Amaranta sözümü hiç kesmeden beni dinledi, kaşlarını çatmaktan alnında çizgiler oluşmuştu. Elvira’nın kaçırıldığı kısma geldiğimde ifadesi değişti. Yüzündeki tüm kan çekildi.

“Yani annen kız kardeşimi feda mı etti?” diye sordu düz bir sesle. “Senin hayatını kurtarmak için?”

Sessizce başımla onayladım.

Sesi duygusuz kaldı. “Devam et.”

Geri kalanını anlattım, boğazıma sert bir düğüm oturdu. Herhangi bir duygu gösterisini takdir etmeyeceğini hissettim bir kez daha. Bitirdiğimde, Amaranta uzun süre sessiz kaldı. Sonra bana soluk, bitkin yüzüyle keskin bir tezat oluşturan koyu gözleriyle âdeta mızrak attı.

“Annenin ölmesi gerekiyor.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Yaptığının bedelini ödemeli.” Amaranta öne eğildi, omurgasının demir çizgisi sonunda eğildi. “Beni duyuyor musun, Inez? Bunu düzeltmek için ne yapacaksın?”

İrkildim, suçluluk duygum karnımın derinliklerinde kocaman bir çukur oluşturmuştu. “Onu bulacağım.”

“Ya sonra?”

“Sen de ben de aynı şeyi istiyoruz,” diye fısıldadım. “Ben de annemin ölmesini istiyorum.”

Amaranta yüzümün her çizgisine ve kıvrımına eleştirel bir bakış atarak beni inceledi. “Bu senin hatan, seni asla affetmeyeceğim. Ama bunu yaparsan, annem günün birinde seni görmeye katlanabilir.” Ayağa kalktı. “Şimdi gitmeni istiyorum.”

Titreyerek ayağa kalktım ve ona bakmadan odadan çıktım. İşte o zaman, işleri yoluna koyana kadar Arjantin'e asla geri dönmeyeceğimi anladım. Halam beni görmek istemiyordu, Amaranta ise kendi evimde hoş karşılanmayacağımı çok açık bir şekilde belli etmişti.

Onu suçlayamazdım.

Isadora, katı bir sakinlikle koridorda beni bekliyordu. Benim bakımım altındayken daha iyi görünüyordu ama şimdi, birkaç gün önceki o içine kapanık kişiye benzemişti. Bundan nefret ediyordum.

"Benden hoşnut değiller," dedim. "Ve bunun iyi bir sebebi var. Amaranta'nın istediği..."

"Annemizin ölmesi," dedi. "Biliyorum."

Yüzünde okuyamadığım bir ifade dalgalanıyordu. Birbirimize sessizce bakarken, ne hissettiğini sorabilecek kadar onu iyi tanımayı umdum. Kuzenimin sözleri beni şoke etmişti ve Isadora'nın da karışık duygular içinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Daha önceki bir konuşmada söylediği sözler geçti aklımdan; annesinin yerin altına gömülmesindense, hapiste olmasını tercih ettiğini fark ettim.

Bu his karşılıklıydı.

Annemden nefret ediyordum ama ölmesini istemiyordum. Beni, kendi çarpık tarzıyla seviyordu. Bunun benim için hiç önemli olmaması gerekirdi ama bir şeyler ifade ediyordu ve buna dayanamıyordum. Ne olursa olsun, önemliydi. Bu yüzden de annemi öldürmeyecektim.

Ben onun gibi katil değildim.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Isadora.

"Planlarımızı tamamlayacağız."

~

Tío Ricardo, içinde siyah çay olan ve dumanı tüten fincanı itti. "Artık yetti. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Toplanmamış yatağının yanındaki sandalyeye oturup iç çektim. "Sana dinlenmeni söylememe gerek yok, sanırım?"

"Ayağıma kapanmalısın. Yalvararak af dilemelisin," diye çıkıştı dayım, yastıklara yaslanırken. "Peki senin o piç kocan nerede? Filai'den döndüğümüzden beri benimle görüşmedi."

"Dışarıdaki işlerini halletmeye gitti," diye yalan söyledim. Onu ben de görmemiştim. Bu sabah uyandığımda çoktan gitmiş olduğunu görmüştüm. Halamla kuzenimin otelde kaldığını bildiğinden de şüpheliydim. Ne yaptığı umurumda değildi. Ama bana yardım etmek istiyorsa, daha müsait olacağını düşünürdüm.

"Whit hâlâ benim için çalışıyor," dedi. "Bana haber vermeden ortadan kaybolmaması gerektiğini bilmeli."

Kaşlarımı çattım. "Onun için endişeleniyor musun?"

Dayım kaşlarını çattı. "Whit nereye giderse gitsin bela onu buluyor sanki."

Bu kesinlikle doğrudu ama aynı şey benim için de söylenebilirdi. "Yapmasını istediğin şey nedir? Belki ben yapabilirim?"

"Sanırım yapabilirsin," dedi dayım, düşünceli bir şekilde. "Abdullah otele yerleşti ve onunla ilgilenen bir doktor var. Belki onu sen ziyaret edebilirsin? Sanırım aynı katta."

"Elbette," dedim. Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Yüzyılın buluşunu gerçekleştirmişti ve buluşu elinden alınmıştı. "O nasıl peki?"

"No lo sé,"²¹ dedi Tío Ricardo huysuzca. "Bu yüzden onu ziyaret etmeni istiyorum."

"Bu sabah huysuzsun," diye gözlemimi ilettim.

"Vasisi olduğum kişi, etik ve ahlak anlayışı şüpheli bir adamla gizlice evlendi," dedi. "Filai'de kayınbiraderimle birlikte yürüttüğüm iş yok edildi. Kleopatra'nın mumyası toz hâline getirilecek ve zengin aristokratlar tarafından, ne bileyim, belki de hafif bir baş ağrısını iyileştirmek için kullanılacak. Kleopatra'nın hayatına dair mallar, kız kardeşimin de üyesi olduğu yasa dışı bir pazarda en yüksek teklifi verene satılacak. Katlanamadığım bir kadın olan halan, benim yüzümden iki kızından birini kaybetti ve şimdi iki oda ötede histerik bir yaşam sürüyor... Devam edeyim mi? Huysuz olmak için çokça sebepim var."

21 *Isp.* No lo sé: Bilmiyorum.

İçimden, *Isadora benim kız kardeşim, Filai'yi yağmalayan adamın ise kızı*, diye ekledim. *Ah, bir de adamın Whit tüm mirasını çaldı.*

Ama belki de bu haberi başka bir zamana saklamalıydim.

“Arkadaşımın nasıl olduğunu bana bildir,” dedi Tío Ricardo. “Belki de bu berbat çayı ona içirmelisin.”

“Öyle yapacağım, sen molanı bitirir bitirmez...”

Kapının gürültülü ve ısrarlı sesi konuşmamızı böldü. Dayım yataktan kalkmak için doğrulsa da, ben elimi kaldırıp, “Ben açarım,” dedim sert bir şekilde.

Dayım bana dik dik bakarken, ben çoktan ayağa kalkmış, kapının diğer tarafında kocamı bulmayı umarak yatak odasının kapısını açmıştım bile. Ama karşımda kocam yerine kısa boylu, kel bir adam buldum, etrafı ise kasvetli kıyafetler giymiş ve aynı derecede asık suratlı ve kasvetli görünümlü adamlarla çevriliydi.

“Matmazel,” dedi Mösyö Maspero şaşkınlıkla. “Sizi burada bulmayı beklemiyordum.”

“Maspero mu o?” diye seslendi dayım. “Bir dakika bekle, giyineyim.”

“*Lütfen* yataktan çıkma,” diye seslendim karşılık olarak. “Üzgünüm mösyö, ama korkarım ki işiniz beklemek zorunda kalacak. Dayım bir kurşun yarasından dolayı hasta ve iyileşme döneminde. Son zamanlarda kendini fazla zorladı...”

Oturma odasında boğuk bir küfür yankılandı. Dayım saçları dağınık, sakalı yüzünün yarısından fazlasını kaplamış bir hâlde kapıda belirdi. Gömleğini pantolonunun içine sokup ayakkabılarını aradı.

“Kendini yoracaksın,” diye itiraz ettim.

“Sanırım sana yapman gereken bir iş verdim, değil mi, sobrina?”²² Sandalyeye çöktü ve iş botlarının bağcıklarını bağlamaya koyuldu.

Uzun bir iç çekip Mösyö Maspero'ya döndüm. “Size sunabileceğim bir ikram yok ama eğer isterseniz çay için birini göndermekten mutluluk duyarım.”

22 *İsp. Sobrina: Kız yeğen.*

Diğer iki adamın dayımın otel odasına girmesi için yer açmak üzere kenara çekilirken, “Hayır, teşekkür ederim,” diye cevapladı Mösyö Maspero. “Bu adamlar dayını ve iş ortağı Abdullah’ı tutuklamaya geldiler.”

“Ne?” dedim, soluğum kesilmiş hâlde.

Dayım ayağa fırladı, yüzünde kırmızı kırmızı benekler oluştu. “Hangi gerekçeyle?”

“Hiçbir zaman bildirmediğiniz ve şu an hem mumyası hem de eserleri kayıp olan Kleopatra keşfi nedeniyle.” Keskin bir nefes aldı, gözleri tiksintiyle kısıldı. “Mısır’ın ulusal hazinesini kaybetmekten, sizi ve ortağınızı sorumlu tutuyoruz.”

“Şimdi, bekleyin bir dakika.” Dayım onu yakalamaya niyetli olan iki adamdan bir adım uzaklaştı. “Amacımızı açıklayabilirim.”

“Benim için açık olan, ikinizin de keşfi bildirmeyi planlamamış olması,” diye haykırdı Mösyö Maspero. “Şimdi ise karaborsada Kleopatra avlamakla uğraşacağım. Geçmişte size karşı fazlasıyla anlayışlı oldum, Ricardo. Ama bu artık sona erecek. Senin ve Abdullah’ın hesap vermeniz gereken çok şey var.”

Kendimi Tío Ricardo’nun önüne atarak, “Onları alamazsınız,” diye bağırdım. “Lütfen efendim, bilmediğiniz şeyler var.”

“Inez.”

“Sakin olun, matmazel,” dedi Mösyö Maspero. Çenesiyle bana doğru bir işaret yapınca, yanındaki adamlardan biri kolumu tutup beni kanepeye doğru itti. Omuzlarımdan bastırarak beni minderine üzerine düşmeye zorladı. “Histerik davranıyorsunuz.”

“Ona dokunma,” diye homurdandı Tío Ricardo.

Mösyö Maspero parmaklarını şıklattı. “Tutuklayın şunu.”

Ayağa fırlayarak, “Onların suçu değildi,” diye bağırdım, dayımın öfke dolu kükremesini bastırarak. “Her şeyi çalan annemdi. Annem ve Bay Fincastle!” Herkesin yüzü bana doğru dönerken oda sessizliğe büründü. Mösyö Maspero’nun duyarsız ifadesi derin bir acımaya dönüştü. Sanki saçmalıyormuşum gibi, sanki aydaki bir şatoda yaşadığımı ilan etmişim gibi.

“Matmazel,” dedi Mösyö Maspero nazikçe. “Anneniz öldü. O artık yok.”

“Hayır, yaşıyor. O...”

“Hadi ama,” dedi Mösyö Maspero daha canlı bir tonla. “Bu saçmalıkları dinlemeyeceğim. Dayınız ve iş ortağı yaptıklarından sorumlu tutulmalı.”

“Ama...”

Adamlardan biri dayımın bileğini yakalamaya çalıştı ama dayım hırlayarak onun erişemeyeceği bir yöne doğru döndü. Kısa boylu ve uzun favorili diğer adam, Tío Ricardo’nun omzunu tutmayı başardı.

Dayım bir yumruk attı, sonra kolunu tutarak homurdandı. Gömleğinden kan sızıyordu.

“Dikişlerin,” diye bağırdım.

“Kendin için işleri daha da kötüleştirme,” dedi Mösyö Maspero, dayıma soğuk bir şekilde.

Tío Ricardo, “Diğer arkeologlara ve bulgularına göz yumuyorsun,” dedi öfkeyle. “Temiz bir işletme yönetiyormuş gibi davranma. Senin ellerin de diğerlerinininki kadar kirli. Düşün, Maspero! Açgözlü koleksiyonculardan ve satıcılardan herhangi bir keşfi korumak için herhangi bir sistemin veya uygulaman yok. Tarihî Eserler Dairesi’nde başıboş dolaşan yıkıcı ajanlardan bahsetmiyorum bile. Bana öyle bakma, bunun doğru olduğunu biliyorsun! Abdullah bulgularımızı kaydetmek istedi, böylece başka biri Kleopatra’yı bulduğunda -ve kaçınılmaz olarak mezarının bulunduğu yeri yok ettiğinde- mezarın başta nasıl görüldüğüne dair bir kayıt olacaktı!”

“Buna nasıl cüret edersin,” dedi Mösyö Maspero öfkeyle. “Sorgulama boyunca Kahire Hapishanesi’nde tutulacaksın. Sana titiz davranacağım, bana güven.” Bana doğru baktı. “İyi günler, matmazel.”

İki adam dayımı odadan dışarı sürüklerken, ona ağzım açık bakakaldım. Onların peşinden uçarcasına koşarken, *Tío Ricardo’yu tutuklamalarını engelleyecek gücüm olsaydı keşke*, diye diledim. Ama bu durumda benim ne gücüm vardı? Hiçbir etkim, yardımcı olacak hiçbir bağlantım yoktu. Sesim, onlarınkine karşı bir fısıltıydı. Hüsrân ellerime doğru ilerlerken, ellerimi yumruk hâline getirdim. Zihnimde düşünceler dönüyordu.

Ne yapabilirdim? Kimden yardım...

"Inez! Whitford'u bul ve olanları ona anlat," diye bağırdı Tío Ricardo, onu koridordan aşağı sürükledikleri sırada. "O ne yapacağını bilir!"

Başka bir kapı daha açıldı, iki adam içeri girdi ve yorgun görünen, gri tenli Abdullah'ı götürdüler. Hâlâ çok hastaydı. Göğsümde öfke patlaması hissettim. Omuzları çökmüş hâlde ayakları sürüklenen arkadaşını görünce, dayım bir küfür silsilesi patlattı.

Onların peşinden giderken, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Diğer otel misafirleri kapılarını açtılar ve yanlarından geçen insan geçidine şaşkınlıkla baktılar. Dayım öfkeyle bağırmayı bırakmazken, Abdullah sessiz kaldı.

Merdivenlere ulaştık, sonra ikisini de lobiden, etrafta dolaşan, otelin olanaklarının tadını çıkaran, oda rezervasyonu yapan onlarca insanın önünde sürükleyerek götürdüler. O sırada, Shepheard's'ın girişinin yakınında Whit'i gördüm, tanıdık birinin yanında duruyordu. Kendini fiziksel olarak Maspero'nun adamlarına saldırmaktan alıkoymak zorundaymışçasına kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ben hâlâ öfkeli bir sersemlik içinde gözlerimi kısmış onlara yaklaşıırken, Whit'in yanındaki kişi ellerini kaldırdı.

"Bir şey yapamaz mısın?" diye bağırdı genç kadın. "Herhangi bir şey?"

Sonunda onu tanıdım, Abdullah'ın torunu Farida'ydı. Mösyö Maspero'nun adamları, bekleyen bir arabaya Abdullah'ı ve dayımı zorla bindirirken, Farida'nın dudakları bükülmüştü.

Whit sahneyi gözlerini kısmış bir şekilde izliyordu. Öfkesi, çıtırdayan bir ateş gibi yayılıyor, közler saçıyordu. "Burada gerginlik yaratamayız," dedi sertçe. "Bu, tam umdukları şey olur."

"Ne yapılabilir peki?" diye sordu Farida, umutsuzluk sesine yansımıştı.

Whit başını çevirdi ve bakışlarımız buluştu. İfadesini net bir şekilde, sanki yüksek sesli konuşuyormuş gibi okudum.

Artık onları sadece annemi bulmak kurtarabilirdi.

BÖLÜM ON BİR

“Onları takip edeceğim,” dedi Whit sert bir şekilde. “Belki Maspero’ya biraz akıl verebilirim. Departmanın keşfi öğrenmesi zaten an meselesiydi. Şimdi Maspero da aptal gibi görünüyor. Bundan sonra yapacağı tek şey durumu kontrol altına almak olur. Onunla mantıklı bir şekilde konuşabilirsem...” Böyle bir şeyi başarmanın ne kadar imkânsız bir şey olduğunu anlamış gibi başını hafifçe sallayarak sözünü yarıda kesti. Sonra bana baktı. “Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim.”

Bakışlarımı kaçırdım. Ona bakarken kanımda jilet gibi keskin bir öfke dalgasının tuttuğunu hissetmemek, beni kollarına alıp yüzüme yalanlar söylediği geceyi hatırlamamak zordu.

“Cevaplarla dön,” dedi Farida. “Lütfen.”

Göz ucuyla Whit’in başını salladığını gördüm ama Farida’ya değil, bana doğru. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Sonra kapıdan dışarı çıktığında, ona doğru baktım. Ön basamaklardan indiği anda koşmaya başladı. En son sanki hayatı buna bağlıymışçasına hızlı koştuğunda, benim arabamın peşinden koşmuştu. Farida ve ben, Whit gözden kaybolduktan uzun bir süre sonra bile, diğer misafirlerin limonlu kabak ve kahvelerinin tadını çıkardıkları sokağa bakıyorduk hâlâ. “Ya onu bir daha hiç göremezsem?” dedi Farida’nın acı dolu fısıltısı.

Ben cevap veremedim, arkamızdan, kalabalık lobiden, tanıdık bir ses duyuldu.

Soluk mavi eteği ayak bileklerinin etrafında dönen Isadora, “Ne oldu, Tanrı aşkına?” diye sordu. “Herkes telaş içinde, otele devlet yetkililerinin geldiğinden bahsediyor.”

“Tutuklama için gelmişler,” dedim.

“Ne?”

Abdullah’ın torununu işaret ettim. “Isadora, seni Abdullah’ın torunu Farida ile tanıştırayım. Sanırım Asvan’da onunla tanışma şansın olmamıştı. Farida, bu... benim kız kardeşim, Isadora.”

Farida irkilerek sorgulayıcı bir bakış attı bana. “Bir kardeşinin olduğunu bilmiyordum. Ebeveynlerin başka bir çocukları olduğundan bahsetmemişlerdi.”

Isadora’nın içinde hızlı bir titreme olduğunu tahmin edebiliyordum. Konuştuğunda, sesi her zamanki gibi ifadesizdi ve ben yine ona hayran kaldım: “Seninle tanıştığıma memnun oldum. Sanırım bu sabahki fasıl ikinizle ilgiliydi?”

“Ne yazık ki, evet,” diye tısladım. “Hadi odaya çıkıp öyle konuşalım.”

Dar yatakta sıkışmış bir hâlde, etrafımızı kale surları gibi saran uzun sandık yığınlarıyla birlikte, kasvetli bir buluşma gerçekleştirdik. Gerçekten de ebeveynlerimin eşyalarını ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. Farida parmaklarıyla çarşafı döndürürken yatağın tahta başlığına yaslandı. Koyu saçları detaylı bir topuz yapılmıştı ve eteğinin uzun kısmı, bir mantarın başı gibi etrafında uçuşuyordu.

Isadora yatağın ayak ucunda oturmuş, huzursuzca bizi izliyordu.

“Ne zaman geldin?” diye sordum Farida’ya.

“Dün akşam,” dedi gözlerini ovuşturarak. “Olanları duyar duymaz geldim. Zavallı büyükbabam... kendini çok yenilmiş hissediyordu, bir de şimdi bu olanlar... Ona bakmak istiyordum ama şimdi bunu yapamayacağım.”

“Sözünüzü kesmek istemem,” dedi Isadora. “Ama lütfen biri bana *neler olduğunu* anlatsın.”

“Mösyö Maspero, dayımı ve Abdullah’ı tutuklattı,” dedim. “Keşiflerini, ardından da Kleopatra’nın gizli hazinesinin ve tabii mumyasının da çalındığını bildirmediikleri için.”

Isadora kaşlarını kaldırdı. “Onlara ne olacak?”

“Ricardo büyük ihtimalle karma mahkemelerde yargılanacak,” diye cevapladı Farida. “Büyükbabama gelince... onun herhangi bir

şekilde adil yargılanacağından şüpheliyim.” Alt dudağı titredi ve ellerini sıktı. “Bana yazdığında sadece yaralarından bahsetmişti ama hırsızlık konusu belirsizdi.”

Kız kardeşime baktım. “Gerçeği bilmeyi hak ediyor.”

Isadora tepkimi bekliyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Babamdı,” dedi kısık bir sesle. “Ricardo tarafından güvenlikten sorumlu olarak işe alınmıştı ama bu konumunu kullanarak kazı alanına erişim sağladı.”

“Ve sanırım annemizin de bu planda parmağı var,” dedim. “Annemin sevgilisinin Filai’de aramıza katılması tesadüf olamaz. Mamá, Ricardo’nun adayı koruyacak birini aradığını biliyor olmalıydı.”

Farida aramızda titrerken gözleri de kocaman açılmıştı. “Üzgünüm, sanırım hayati bilgileri kaçırmışım. Lourdes ve...” Isadora’ya baktı. “Ve senin baban?”

Isadora ve ben aynı anda başımızla onayladık.

“Ve Lourdes hırsızlığa karıştı, öyle mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Farkında olmadan ona ben yardım ettim.”

“O seni manipüle etti,” dedi Isadora, ben de ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Sorumlu hissetmemek zordu. Kendime her ne kadar başkalarının da kendi anneleri için -hem de öldüğünü sandıkları anneleri için- aynı şeyi yapacağını söylesem de, yine de bir faydası olmuyordu. Suçluluğumun hiçbir haklı sebebi yoktu.

“Lourdes’in bunu yaptığına inanamıyorum,” diye mırıldandı Farida. “Çok sevecen ve düşünceli görünüyordu.” Daha dik oturdu, ellerini çözdü. “Şimdi hatırladım, sana bir şey getirdim.”

“Bana mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Farida başını sallayıp yataktan kalktı. “Hemen dönerim.”

Kapı kapandığında, Isadora yarım bir şekilde bana doğru döndü. Sadece ifadesi belli ediyordu sıkıntısını. “Evet, annemi ve babamı bulamazsak, iki kişi işlemedikleri bir suçla suçlanacak. Gerçi o ikisi de Tarihî Eserler Dairesi’nin emriyle keşiflerini bildirmeliydiler,” diye ekledi, kaşlarını çatarak.

“Karmaşık bir mesele,” dedim, sinirle Tío Ricardo ve Abdullah’ı savunarak. Isadora onların ömür boyu süren misyonlarını, bulgularını titizlikle nasıl kaydettiklerini ve keşiflerini mümkün olduğunca rahatsız edilmeden oldukları yerde bırakmak için ellerinden geleni yaptıklarını bilmiyordu. Uygulamalarını asla ifşa etmeyeceğime söz vermiştim ve sözümü tutmaya kararlıydım. “Resmin tamamını bilseydin, farklı düşünebilirdin.”

“Resmin tamamı nedir?” diye sordu.

“Söyleyemem.”

Gözlerini devirdi. “Öyleyse, benim yargım geçerli.”

“Kendi nedenleri vardı,” diye ısrar ettim. “Ve zor bir durumda ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına inanıyorum.”

“Ama dürüst olsalardı, Tarihi Eserler Dairesi’yle birlikte çalışsalardı,” diye karşılık verdi Isadora, sesini hafifçe yükselterek, “o zaman Maspero gerçek suçluları bulmaya odaklanabilirdi. Ama tüm enerjisini yanlış insanları sorgulamaya harcarken, bir yandan da çalınan eserleri bulmaya çalışacak. Kleopatra’nın kendisinden bahsetmiyorum bile.”

“Ya gerçek suçluları bulursak?” diye sordu Farida. Kapının eşiğinde duruyordu, bir elinde küçük bir fotoğraf destesi, diğer elinde taşınabilir fotoğraf makinesi vardı. Isadora da ben de sıçradık, Farida’nın geri döndüğünü fark etmemiştik. Farida kapıyı arkasından kapatıp yataktaki yerini aldı ve elindekileri koyu yeşil örtünün üzerine serdi. “Fotoğraf çekme pratikleri yapıyordum ve Filai’de geçirdiğim zamanda annenle babanın da birkaç fotoğrafını çekmiştim.” Fotoğraf demetini kaldırdı. “Bunlar, onlar kaybolmadan önce çekilmişti.”

Bakışlarımı indirdim, konuşmıyordum.

Farida öne doğru uzanıp elini hafifçe koluma koydu. “Annenle babanın hatıraları hoşuna gidebilir diye düşündüğüm için getirdim bunları. Ama şimdi, acaba Filai’deyken çektiğim tüm fotoğraflara baksam mı, diye merak ediyorum. Belki annen hakkında bir dava açmamızı sağlayabilecek bir şey vardır?” Fotoğrafları yatağın üzerine bir yelpaze gibi açarak serdi. “Yüzlerce çektim ve Kodak’takilerin geri kalanının banyo edilmesini bekliyorum. Her an tesisten gelebilirler.”

“Bu çok akıllıca, Farida,” dedi Isadora onaylayarak.

Gözlerim yanıyordu, dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşmak için keskin bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım. Duygularımı kontrol edebildiğimi hissettiğimde, fotoğraflara baktım. Kamp alanının, tapınağın en az bir düzine fotoğrafı vardı ve her birinde, kadrajda Mamá ve Papá görülebiliyordu. Bazen ikisi birlikteydi, bazen sadece biri vardı. Fotoğrafların hiçbirinde poz vermemişlerdi; fotoğrafların hepsi, annem de babam da hareket hâlindeyken çekilmiş gibiydi. Kenarlar yumuşak ve bulanıktı. Yüzleri, büyük bir boya fırçasıyla üzerinden geçilmişçesine lekeli görünüyordu.

Ama onları tanımak kolaydı. Mamá’nın düzgün koyu saçları, yüksek yakalı gömlekleri ve uzun eteği; Papá’nın gömleği ve gri pantolonu, kitap okumaya hazırlanıyormuş gibi kamburlaşmış ince yapısı. Gözlüğü güneş ışığını yakalıyor ve hemen hemen tüm fotoğraflarda yüzünü parlak bir ışıltı kaplıyordu.

Özellikle dikkatimi çeken bir fotoğraf vardı. Bir odanın fotoğrafına benziyordu ama ışıklandırma görüntüyü kavramayı zorlaştırıyordu. Fotoğraf bulanık değildi ama tuhaf bir yanı vardı. Birinin Filai’deki yatak odası olduğu açıktı, gözüme inanılmaz derecede tanıdık geliyordu. Eğilip daha yakından baktım. Aslında, bu odayı daha önce görmüştüm.

“Kamp alanında ebeveynlerinin kaldığı yer,” dedi Farida sessizce.

Isadora fotoğrafı ters çevirdi, sonra tekrar düzeltti. “Anlayamadım. Duvar nerede? Patlatılmış gibi görünüyor ama ben oradayken odaların hepsi sağlamdı.”

Farida derin bir nefes alıp Kodak’ını deri taşıma çantasından çıkardı. “Fotoğraf makinemi satın aldıktan sonra, kendi başıma inanılmaz bir keşifte bulundum.”

Asvan’da ilk tanıştığımızda görmüştüm. Sıradan görünüyordu, tepesinde pirinçten kurmalı bir anahtar, görüntüleme için yuvarlak bir delik ve yan tarafında küçük bir düğme olan ahşaptan bir makineydi.

“Bu makinede bir sihir dokunuşu var.”

Isadora daha yakından incelemek için başını eğdiğinden, alçak sesli bir ısıklık çaldım.

“Bu makinenin yapımında, bir duvarın diğer tarafında ne olduğunu gösteren fotoğraflar çekmemi sağlayan bir şey kullanılmış. Sıra dışı ama kullanışlı bir sihir. Sezgim, sihrin filmin bir sonraki diyapozitife geçmesi için kullanılan üstteki pirinç anahtarda olduğu yönünde. Giysilerde, metalde veya bunlara benzer şeylerde bu sihir işe yaramıyor. Sadece belirli duvar türlerinde çalışıyor. Taş, kaya, kil, granit, kireç taşı.” Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. “Antik çağda kullanılmış olabilecek her şeyde işe yarıyor, diye düşünüyorum.”

“İlginç,” dedi Isadora. “Yani aslında annemizin odasını ve tüm eşyalarını görüyoruz.” Fotoğrafı kaldırdı. “Her şey sıradan görünüyor. Bolca kitap ve çarşaf, sandık, fazladan mumlar, kibritler. Bir ayna.”

“Annem günlüğünü sıklıkla yanında taşırdı,” dedim, bir başka fotoğrafı incelerken. Whit’in gösterdiği ilginç taslakları anımsadım. Yüzü zihnimde belirince hafifçe irkildim ve onu hemen düşüncelerimden uzaklaştırdım. Zihnimde bu kadar sık belirmesinden nefret ediyordum. Özellikle de hareketsiz olduğum, düşüncelerimin savunmasız olduğu sessiz anlarda.

Kendimi zihinsel olarak sarstıktan sonra defterimi ve kurşun kalemlemlerimi almak için bez çantama uzandım. Boş bir sayfa açarak çizebileceğim bir şey aradım. Çizim yapmak beni daima odak noktasına geri getiriyor, endişelerimi gideriyordu. Düşüncelerimi doğru yere yönlendirmeme yardımcı oluyordu.

“Ayrıca bulguları kaydetmekle görevlendirilmişti,” dedi Farida. “Kalın, deri bir deftere yazarken de fotoğrafı var.” Fotoğrafları karıştırdı. “İşte burada... bakın. Bunu çektiğim zamanı hatırlıyorum aslında. Yazabilmek için her yere taşıdığı küçük bir tahta masası vardı. Bu fotoğraf, masayı nehre bakan bir yere koyduğu zamandan. Daha تنها bir yerdeydi ve bence, oldukça pitoresk görünüyordu.”

Gözlerimi kısıp fotoğrafa baktım. Isadora omzumun üzerinden bakmak için eğildi. Mamá tahta bir sandalyede oturmuş, sırtı dik, ince boynu bükülmüş bir hâlde defterine bir şeyler yazıyordu. Diğer elinde küçük, kare şeklinde bir kart vardı. Hızlı bir nefes aldım.

“Nedir bu?” diye sordu Isadora.

Gözlerimi kırıştırdım, annemin elinde tuttuğu şeyi görmeye çalışmanın verdiği gerginlikle gözlerim sulanmıştı. “Yanılıyor olabilirim ama bence o kart yasa dışı pazara bir davet olabilir...”

“Bir dakika bekle, Inez,” dedi Isadora sertçe.

Şaşkınlıkla ona baktım. Çevik bir şekilde ayağa fırlarken, zarif bir kediye benziyordu. “Pardon?”

“Bir dakika konuşabilir miyiz? Koridorda?”

“Isadora, bu gerçekten gerekli mi?”

“Evet,” dedi. Ardından da kapıya gidip, ben peşinden gelene kadar kapıyı açık tuttu. Farida yüzünü kararlı bir şekilde benden çevirdi ve kız kardeşime duyduğu kızgınlığın kıvılcımını parladı. Eşikten geçtim ve kapıyı yavaşça kapattım.

“Ne oldu?” diye sordum, bir elim belimdeydi.

Isadora şakaklarını ovuşturdu, gözleri sıkıca kapalıydı. “Fazla güveniyorsun.”

Çenemi ona doğru indirdim, dudaklarım öfkeyle aralandı. “Belki de öyledir. Ama o, Farida.”

Gözlerini devirip beni odamdan birkaç adım uzaklaştırdı. “Onu ne kadar iyi tanıyorsun? Sevimli bir insan olmadığını söylemiyorum ama daha yeni tanıştık ve dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Sana katılmıyorum. O da bizim kadar ilgili ve büyükbabasına yardım etmeye çok istekli. İlgi alanlarımız da örtüşüyor, ondan

hoşlanıyorum. Bence bize çok yardımcı olacak. Ki bunu sen de söyledin. Onun zeki olduğunu söylemiştin, hatırladın mı?”

Isadora umursamazca elini salladı. “Onun fotoğraf toplamasıyla bizim onu yasa dışı bir müzayedeye katılma planlarımıza dâhil etmemiz aynı şeyler değil. Ondan talep ettiğimiz riski bir düşün! Sessizce hareket etmeliyiz çünkü ne kadar çok insanı dâhil edersek, o kadar çok dikkat çekeriz.”

“Bir kişi daha planlarımızı altüst edemeyecek,” dedim.

Isadora bal rengi kaşlarından birini kaldırıp, “Gerçekten mi?” dedi. “Üç kadın, refakatçileri olmadan ve gizlice, Kahire’deki en yasa dışı faaliyetlerden birine giriyor? Hem de gecenin bir vakti?”

“Ben evli bir kadıyım,” dedim, kollarımı kavuşturarak. “Refakatçi elbette ki ben olurum ama bizim durumumuzda gerçekten görgü kurallarını mı önemsiyorsun? Çünkü benim en ufak bir enişem bile yok.”

Düşünceye dudağını ısırıldı. “Sanırım haklısın. Ama ona bir şey olursa, bunu senin vicdanına bırakıyorum.”

Sözleri tenime battı. Başka birinin daha sorumluluğunu almak istemiyordum. Önemseydiğim birini daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. “Bu elbette onun seçimi olur,” diye cevapladım sertçe ama sesim kendi kulağıma bile güvensiz geldi.

Isadora başını salladı, sonra birlikte Farida’nın yanına döndük. Tüm fotoğrafları toplayıp fotoğraf makinesini almış ve ayaklanmıştı.

“Ah, lütfen gitme,” dedim aceleyle. “Isadora ve ben bir plan üzerine çalışıyorduk ama planın üzerine konuşmamız gereken bazı riskleri var.”

Farida hareketsizleşti, ihtiyatla bir bana bir Isadora’ya baktı. “Planınız tehlikeli.”

“Olabilir,” dedi Isadora. “İkinizle de paylaşmak istediğim bir şey var ama paylaştığımda, tüm olası sonuçları dikkatlice değerlendirmemiz gerekiyor. Buna değmeyebilir.”

“Mösyö Maspero hakkında bildiğim bir hikâye var,” dedi Farida sessizce. “Küçük bir köydeki üç kardeşin tutuklanmasıyla ilgili. Bu aile muazzam bir keşifte bulunmuş ve yıllar boyunca sayısız eseri yasa dışı bir şekilde takas edip satmışlar. Mösyö Maspero onların

çevirdiği dolaplardan haberdar olmuş. Üç kardeş, onun gözetimi altında, sakladıkları şeyin yerini açıklayana kadar işkence görmüşler.”

“İşkence,” diye fısıldadım.

“Ben de duydum,” dedi Isadora, dehşet içinde bir fısıltıyla. “Kardeşlerden biri ölmüş, diğeri de taraf değiştirmiş.”

Farida’nın koyu renk gözlerinden yaşlar süzüldü. “Büyükbabama yardım etmek için riske etmeyeceğim hiçbir şey yok. Lütfen bana planını anlat.”

“Filai’den ayrıldığımda, babamın birkaç arkadaşına onu bulmak için yardım isteyip olan biteni bildirdiğim birkaç mektup gönderdim.” Isadora’nın dudakları bir tikslenmeyle kıvrıldı. “Hatta babamın bazen daha büyük işlerde çalıştığı sırada tuttuğu alçak bir herife bile yazdım. Bu adam bana cevap yazıp babamın nerede olabileceği konusunda bilgi verdi.”

“Söyle,” dedim. “Devam et.”

Isadora yavaşça başını salladı. “Kapının ne zaman ve nerede hareket edeceğini biliyorum.”

“Yani?” diye sordum.

“Bu gece,” dedi. “Sabaha karşı dörtte.”

Farida kaşlarını çatı. “Hareket eden kapı da ne oluyor?”

“Mısır’daki yasa dışı karaborsa. Tüccar Kapısı,” dedim.

Aniden bir fikir geldi aklıma ve utangaç bir şekilde Farida’ya gülümsedim. “Fotoğraf makineni yanında getirmeye ne dersin?”

“Yasa dışı müzayedeye mi?” diye sordu. “Bu şüphe çekmez mi?”

Boynumda duran fuları çekiştirirken gülümsemem genişledi. Uçlarını parmağımda döndürüp düğümünü gevşettiğim ipek, tenimi okşadı. “Bu konuda yardımcı olacak bir şeyim var.” Tek bir akıcı hareketle fuları fotoğraf makinesinin üzerine attım. Kumaş yumuşak yatağa düşerken dalgalandı.

Farida nefesini tuttu. “Nereye gitti?”

Fuları kaldırdım ve küçülmüş makineyi bulup avucumun içine aldım. “Biraz daha az şüpheli oldu, değil mi?”

“Annemin fuları,” dedi Isadora yumuşak bir sesle. “Hep çok beğenmişimdir.”

“Geri vermedim.” Kız kardeşime, mavi gözlerinde biriken ani kasvete baktım. Görünüşte zararsız olan bu ipek parçasının ne kadar çok soruna yol açtığını düşündüğünü biliyordum. “Ve bu gece

bunu olabildiğince çok fotoğraf çekmek için kullanacağız. Eserler, mekân ve yasa dışı müzayedeye katılan tüm insanlar.”

WHIT

Sir Evelyn beni saatlerce kapısında bekletti. Vaktimin çoğunu kapısını tekmelemekten kendimi alıkoymakla geçirdim. Beynimin rasyonel kısmı, bunun meseleyi iyileştirmeyeceğini bana hatırlatıp duruyordu.

Sonuç olarak öfkemi kontrol etmenin bana bir faydası olmadı.

Kibirli herif, Ricardo veya Abdullah ile konuşmamı yasaklamıştı. Mısır'ın en güçlü adamıydı, Maspero'nun onları hapishanede tutma emrine karşı çıkabilecek tek kişiydi ama gücünü ve nüfuzunu herhangi iyi bir şey için kullandığı olmuş muydu ki? Elbette hayır. İkiliye olan nefreti genel nezaketi veya sağduyuyu hiçe sayıyordu. Sir Evelyn'in ofisinden uzaklaşıp Maspero ile konuşmak üzere Tarihî Eserler Dairesi'ne gittim. Buradaki konuşma, bir bağırışma yarışına döndü. Ben ne kadar yüksek sesle bağırırsam bağırıyım... o, argümanlarımı dinlemeyi reddetti ve Ricardo ile Abdullah ikilisinin hapishanede tutulmaması yönündeki taleplerimi görmezden geldi.

Kesinlikle berbat bir gündü.

İçki mataramı özlemiştim.

Ama mataram şu anda Nil'in dibinde timsahlarla arkadaşlık ediyordu. Yüzümü sıvazlayıp, yorgun argın gözlerimi kırıştırdım. Shephard's'in lobisi, gösterişli olsa da, uyumak için en iyi yer değildi. En azından girintide birkaç sandalye vardı. İki sandalyeyi birleştirip kendime rahat bir yer ayarlamaya çalıştım.

Boşa giden bir çabaydı çünkü bacaklarım çok uzundu.

İç çekerek başımı arkaya yasladım ve tavana bakıp başka bir yerde olmayı diledim. Kendime üç dakika verecektim. Yorgunluğumun ağırlığını hissetmeme, yatıştırıcı karanlığın zihnimde yarısan düşüncelerimi susturmasına izin vermek için üç dakika. Otel girişine kolayca erişebildiğim en karanlık yer burasıydı. Gözlerim kapandı.

Bir dakika daha.

Ama zihnim dinlenmeyecekti. Bu mesele bitene kadar dinlenmeyeceğini hissediyordum. Bir anlığına, yukarı çıkıp odamızdaki o berbat karyolaya uzanmayı düşündüm ama benden nefret eden karımı ve güvenmediğim kız kardeşini uyandırma riskini göze alamazdım. Zaten kısa süre içinde müzayedeye gideceğim için bunun bir anlamı da yoktu.

Yavaş yavaş, istemeye istemeye gözlerimi açtım ve dikkatimi salonun ucunda nöbet tutan bir bekçi misali duran büyük ahşap saate çevirdim, sabahın dördüne yaklaşıyordu.

Lobide hiçbir kısırtı yoktu, hatta tezgâhın arkasındaki otel görevlisi bile uyuyabilmek için taburesini duvara yaslamıştı. Birkaç dakikam daha olabilirdi. Hâlâ vaktim vardı. Başımı tekrar eğdim, sandalyenin arkalığının kıvrımına yaslandım ve bacaklarımı önümde uzattım. Gözlerim kendiliğinden kapandı.

Yine de uyku benden kaçıyordu.

Simya sembolleri yüzüyordu zihnimde, karanlık bir fonun önünde altın rengi ve ışıltılı. Parmaklarım ders kitaplarımın sayfalarını çevirme isteğiyle kaşınıyordu, böylece belki başka bir ipucu bulabilirdim. O sayfayı bulmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Lourdes'in benden önce davranmasına izin vermeyecektim.

Buna, beni baştan aşağı yakan bir umutsuzlukla ihtiyacım vardı.

Merdivenlerden inen ayak sesleri gözlerimi açmama neden oldu. Gözlerimi kısarak gölgeli lobiye bakarken, bu saatte akli başında kim uyanık olur ki diye merak ettim. Uzun paltolara sarınmış, umutsuzca sessiz olmaya çalışan ufak tefek üç figür indi aşağı. Lobiye parmak uçlarında geçerken, omuzlarının üzerinden gizlice, Shephard's'in birkaç misafirinin uğursuz bir saatte otelden çıktığından habersiz olan otel çalışanına baktılar.

Ne kadar sinsi veya sessiz olduklarını sanırlarsa sansınlar, önemli değildi.

İçlerinden birini tanımıştım.

Kurnaz karım.

Ceketimi giyip ayağa kalktım. Alışkanlıkla, çizmenin içinde olup olmadığından emin olmak için bıçağımı kontrol ettim, sonra da öfkem bir buhar gibi yükselirken onları takip etmeye koyuldum.

Inez, tatlım, nereye gidiyorsunuz?

BÖLÜM ON İKİ

Şıkıntıyla çevremize bakındım. Otelden birkaç blok ötedeki bir Sara sokaktaydık, dar yolu çevreleyen yüksek taş duvarlar ay ışığını engelliyordu. Bir mum getirmek aklıma gelmemişti, zaten içimden bir ses bana Isadora'nın buna itiraz edeceğini söylüyordu.

Sonuçta gizlenmeye çalışıyorduk.

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atarak, "Nerede olduğumuzu bildiğinden *emin* misin?" diye sordu Farida. Isadora'dan ödünç aldığı koyu renkli bir etek giymişti ve boynuna annemin fularını iki kez dolamıştı.

Isadora adımlarına ara vermedi, çamurlu su birikintilerinin üzerinde kolayca yol alırken, elbisesi bir şekilde her türlü tozu ve kiri itiyordu. *Sihir*, diye düşündüm tekrar. "Onuncu kez, evet," dedi. "Acele edin... geç kalmak istemeyiz."

Korsemin kaburgalarımın etrafında demir bir kafes gibiydi, yola çıkmadan önce bu korkunç şeyi çıkarmadığım için çok pişmandım. Müzayede başlamadan önce hâlâ bolca vaktimiz olduğunu düşünüyordum ama Isadora bizi hızlı bir tempoda yürütüyordu. Korkunç bir dikiş vücudumun yan tarafına batarken, bıkkınca homurdandım.

"Müzayedenin aniden fikir değiştirip başka bir yere taşınacağını sanmıyorum," dedim nefes nefese.

"Hayır ama varışımız işlemleri aksatsın istemiyorum," diye açıkladı Isadora. "Burada... sanırım bu taraftan."

"*Sanıyorsun*, öyle mi?" diye sordu Farida dehşet içinde.

"Kesinlikle öyle inanıyorum," diye düzelttiği Isadora. Keskin bir şekilde döndü. Daha geniş olan bu sokakta, Isadora'nın bir yanında

Farida'nın, diğer yanında benim yürümem için yeterli alan vardı, böylece üçümüz yan yana yürümeye başladık. Uzakta çalan müzik sesi ve bir sokak köpeğinin havlaması, sıkışık topraktaki adımlarımızın sesine karışıyordu. Sokağın bu kısmı karanlıktı, görünürde hiç lamba yoktu ve her bir yüzeyi yoğun bir alaca karanlık kaplamıştı sanki. Şehrin, dikkatli olmamız gereken bir yerindeydik.

"Burası neresi?" diye sordu Farida, yan tarafını tutarak. "Bir depo mu?"

"Hayır, burası bir..." Isadora aniden sözünü yarıda kesti. Sokağın sonunda aniden beliren hareketlilik karşısında gözleri kısıldı.

Bakışlarını takip ettiğimde, üç tane gölgeli figür gördüm. Huzursuz bir his yayıldı tenimde. Yaklaştıklarında, burnuma ter ve alkol kokusu geldi. Yüz hatlarını seçebilecek kadar ay ışığı vardı. Soluk tenli ve bıyıklıydılar; birinin yüzü çiçek bozuğuydu, diğeri keldi, üçüncüsü ise kısa boyluydu ve fıçıya benziyordu.

Isadora durup ellerini bize uzattı. "Arkama geçin."

Ne Farida ne de ben hareket ettik. Oldukça şaşkındım, zihnim içinde bulunduğumuz tehlikenin boyutunu yeni yeni anlıyordu. Ancak bir bıçağın parlayan kenarını yakaladığımda nefesim kesildi. Fıçıya benzeyen adam, nasıl kullanıldığını bildiğini gösterircesine silahını sallayarak bana doğru sırtıyordu.

"Bir adım daha yaklaşma," diye uyardı Isadora.

Bir anda küçük tabancası grubun liderine doğrultulmuş hâlde elindeydi. Grubun lideri, diğerlerinden bir adım önde duruyordu, başı aşağıya eğikti, kalın kaşları keyifli bir ifadeyle öne doğru eğilmişti.

"Onunla ne yapacaksın?" dedi Amerikan aksanıyla.

"Bir adım daha atarsan, anlayacaksın," dedi Isadora, tatlı bir şekilde.

Kısa boylu adam güldü. "Dolu bile olmadığına bahse girerim," dedi, abartılı bir adım atarak.

Kız kardeşim, tek bir titreme bile olmaksızın ateş etti.

Gürültü herkesi harekete geçirdi. Isadora'nın hedef aldığı adam yoldan çekilirken, Farida bir kaya parçası alıp, bize doğru koşan saldırganlardan birine fırlattı. Kaya parçasının isabet ettiği kel adam sendeledi.

“Kaltak,” dedi yüzü çiçek bozuğu olan, tükürürcesine.

Yine bir Amerikalı. Tekne dolusu hâlde Mısır’a gelmiş olmalıydılar. Sadece bir kez konuşmuştu ama o tek bir kelime bile içkili olduğunu belli ediyordu. Bana doğru atıldığı sırada kalbim hızlandı. Nefesimi tutup birkaç adım geri kaçtım. Göz ucuyla Isadora’nın uzun boylu saldırganın yanından geçtiğini gördüm.

“Vur onu,” diye bağırdı Farida. Yine bir kaya bulmuş, elinde tutuyordu, diğer elini ise eteğinin cebine sokmuştu. Küçülmüş fotoğraf makinesinin kavgada kaybolmadığından emin olmak için cebini kontrol ettiğini biliyordum.

Bana saldıran adam boğazıma yöneldiği anda Isadora nişan aldı.

Sokakta birinin koşma sesi yankılandı, ayak sesleri bir koçbaşı gibi gürlüyordu. Kız kardeşim, bize doğru hızla koşan genç adamı görünce, gözlerini kocaman açıp döndü. Bakışlarım hızla hareketli bulanıklığı takip etti. Yıkıma niyetlenmiş bir gülle.

Whit.

Ama bu seferki, en asık suratlı kişileri bile gülümsetebilen haylaz Whit değil; kaba, öfkeli ve kavgacı Whit’ti. Eğilip adamın karnına vurdu ve bir şekilde onu bir yukarı bir aşağı savurmayı başardı, adam sonunda yankılanan bir şaplakla sertçe yere çarptı. Isadora silahını tekrar ateşledi. Bu seferki, bıyıklı adamın yumruğundan kaçmadan önce ona küçümseyici bir bakış atmak için bir saniye bekleyen Whit’i ıskaladı.

Kız kardeşim silahını doldurup nişan aldı ve...

“Tanrı aşkına,” diye bağırdı Whit. “Ateş etmeyi kes.”

Farida, gözleri kocaman açılmış hâlde bana doğru yaklaştı. Düzensiz kalp atışlarım yavaşlamıştı, daha önceki korkumun neredeyse tamamen kaybolduğunu fark ettim. “Isadora, gel de şuradan düelloyu izle,” dedim, hoş bir sesle.

Whit bana pis bir bakış attıktan sonra, karnına doğrultulmuş bıçaktan kıl payı kurtuldu. Adamın kolu namlu gibi uzanmıştı, Whit onun koluna tutundu, adamın kendi ivmesini kullanarak onu öne doğru çekip dengesini bozdu. Whit dirseğiyle sırtına vurunca adam yere yığıldı.

Farida onaylarcasına başını salladı. “Aferin.”

Whit, parlayan mavi gözlerle arkasına döndü. “Bir anlaşma yapmıştık, Olivera.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bozmadım.”

Yerde inleyen üç adamı işaret etti. “Öyle mi? Peki bana bunu açıklamak ister misin?”

Farida adamlardan birini işaret etti. “Şu ayağa kalkmaya çalışıyor, Whit.”

Amansız kocam döndü ve bıyıklı adama bir tekme savurdu. Adam önce inledi, sonra sustu. Whit çömeliş kaslı kollarından birini dizinin üzerine koydu ve neşeyle, “Eğer biriniz hareket etmeyi aklından geçirirse, hepinizi parça parça edip timsahlara veririm,” dedi.

Üç saldırgan da hareketsizleşti.

Sonra Whit ellerini kalçalarına koyup sabırsız bir tavırla bekledi. Ben sessiz kalınca, alçak sesle bir küfür mırıldanıp, “Hayatınızı kurtarmanın bana ne faydası var?” dedi.

“Pardon?”

“Sorularımdan üçüne cevap alma hakkım olduğunu düşünüyorum.”

Gözlerimi kıstım. “Bir.”

“İki.”

“Pekâlâ.”

Whit bana doğru işaret parmağını kıvırdı, ben de ona doğru yürürken gözlerimi devirdim.

Bu hareketi görmezden gelebilirdim ama Isadora ve Farida etkileşimimize bariz bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. *Onların* sorularına cevap vermek istemediğimden, Whit’in beni kenara çekmesine izin verdim.

Isadora uyarırcasına, “Gerçekten devam etmemiz gerek,” dedi.

“Sadece bir dakika sürecektir,” dedim.

Whit kaşlarını çatı. “Sadece bir dakikam mı var?”

Bir cep saatine bakıyormuş gibi yaptım. “Şimdi daha da az kaldı.”

“Sen en...” Whit’in sesi kesildi. “Neyse boş ver.”

“Benimle konuşmak istemenin sebebi bu muydu?” diye sordum soğukkanlılıkla. “Bana hakaret etmek mi?”

“Hakaret etmeyi aklımdan ge irmedi ,” dedi Whit, yumuşak bir sesle.

Sesinin omurgamdan aşağı bir ürperti göndermesini umursamamaya çalıştım. Kendime yüzüncü kez onun bana ihanet ettiğini hatırlattım. Hiç tanışmadığım kız karde inden bana neydi, en ba ından beri bana karşı dürüst olması gerekirdi. Sonunda gözümü kırpmadan, kızarmadan, hiçbir şey hissetmeden bakı larına karşılık verene dek tekrarladım bunları içimden.

“Soruların ne?”

“   n z nereye gidiyorsunuz?”

“Bunu onlara da sorabilirdin.”

Whit çenesini e di, ay ışığı yüzünde gümüş gölgeler yarattı. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla, aramızdaki mesafe bir adımdan da azdı.    kişiyi yere sermenin yorgunluğundan nefes nefese bile değıldi. “Ben *karıma* soruyorum.”

Cevap verme zahmetine girmemin tek nedeni hayatımı kurtarmış olmasıydı. En azından, d   ncemi sabit tutmak, bizi kurtarmasına olan hayranlığımyı kaybetmemek için yaptığım içsel tartışmada kendime söylediğim burdu. “Isadora, Kapı’nın yerini buldu.”

“Bana neden söylemedin?”

“Bu, ikinci soru mu?”

Ba ıyla onayladı.

“Sen olmadan yapabileceğim bir şey varsa,” dedim basitçe, “yapacağım.”

Yüzü ta  kesildi, ifadesi anla ılmazdı, bense beni soymaktan çekinmeyen birinin ifadesini okumaya çalışmaktan vazge mi tim.

“Tamam. Oraya vardığınızda ne yapacaktınız?”

“Farida’nın fotoğraf makinesi sihirli,” dedim, sonra planımızın geri kalanını açıkladım.

“Fotoğraflar basılınca duvarların da ardında ne olduğunu gösterecek, öyle mi?” diye sordu. “ a ırtıcı. Ve faydalı.”

“Biliyorum,” dedim kuru bir tonda. “Bu yüzden planladık zaten.”

Whit dikkatle beni izliyordu. “ ey, ayrıca Kapı’nın yerini ben de buldum,” dedi, sinirli bir sesle. “Ve  ehrin bambaşka bir yerinde. Oraya yarın mı varmayı d   n yordunuz?”

“Ah,” dedim. “Kayıp mı olduk yani?”

“Kahretsiz, Inez.”

Kaskatı kesildim. “Isadora’nın kafası karışmış olmalı. Aklına bir fikir girince oldukça inatçı olabiliyor.”

“Olabilir.” Acımasız bakışları geri döndü. “Ben oraya gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?”

Şaşkınlığımı gizlemeyi başardım, ama sadece biraz. “Önden buyurun, Bay Hayes.”

Tam o sırada adamlardan biri -kel olan- ayağa kalkıp bize doğru atıldı. Bir el ateş sesi duyuldu ve adamın vücudu bir yay çizerek yere düştü, ayaklarına kan sıçradı. Göğsünün altında koyu renk bir birikinti büyürken, adam tamamen hareketsizdi. Kollarından biri bana doğru uzanmıştı ve işaret parmağı sol çizmemin ucuna değiyordu.

Whit yere eğilip adamın yüzüne baktı. Adamın gözleri açıktı. Her nasılsa hâlâ öfkeli görünüyordu. “Ölmüş.”

Isadora dumanı tüten silahını indirdi. “Timsahlara yem olsaydı en azından bir işe yarardı.”

Whit bizi otelin oldukça yakınında olduğunu açıkladığı metruk bir binaya götürdü. Shephard’s’in girişine yarım kilometreden daha yakındı. Yüzü kızaran Isadora hatası için defalarca özür diledi. Herhangi bir konuda yanılmaktan nefret ettiğini hissettim.

“Sorun yok,” dedim beşinci kez. “Ben olsam, ben de yönümü karıştırabilirdim.”

Isadora benim yanımda yürüyordu, Farida ise daha ileride Whit’e eşlik ediyordu. Whit arada sırada uslu bir köpek gibi peşinden yürüyüp yürümediğimi kontrol etmek için omzunun üzerinden bakıyordu. Bakışlarını görmezden gelip, bunun yerine Kahire’de nereye gitmemem gerektiğini öğrenmeye odaklandım.

Isadora yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. Bal rengi saçları ayın yumuşak ışığı altında parlıyordu. “Ben sadece yardımcı olmak istedim,” diye açıkladı. “Kahire sokaklarının çoğunu bildiğimi sanıyordum, ayrıca Whit’e ihtiyaç duymanı veya onunla kesin olarak gerekli olandan daha fazla vakit geçirmeni istemedim.”

“Kardeşim,” dedim. “Sana kardeşim diyebilirim, değil mi?”

Minnetle gülümsedi. “Elbette ama sadece karşılığında ben de sana *hermana* diyebilirsem.”

Kalbimden dışarı doğru bir sıcaklık yayıldı. “Sen bir adamı vurup benim hayatımı kurtardın. Bence hatanı fazlasıyla telafi ettin.”

“İşler o noktaya gelmemeliydi,” dedi. “Kaybolduğumuzu anlamalıydım.”

Onu inceledim. “Kendine çok sert davranıyorsun.”

Tek kaşını kaldırıp bir bakış attı. “Ailevi bir özellik olmalı.”

Omuz silkip bakışlarımı kaçırdım. Kendimi, daha fazlasını yapabileceğimi, daha iyi olabileceğimi, daha hızlı hareket edebileceğimi düşünmeye zorlamak gibi huylarım vardı. Bazen yaptığım hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Diğer zamanlarda ise, yaptığım şeyler genellikle yanılttı. Belki bu da ailevi bir özellikli ve ben de Mamá’ya çok benziyordum. O sırada Whit ile Farida’nın yanına gelmiştik. Isadora’nın gözlemine cevap vermemeyi seçtim ama sözleri aklımdaydı ve beni tedirgin etmişti.

Bu, onunla geçirdiğim en uzun süreydi; onun beni bu kadar kolay anlayabildiğini görmek can sıkıcıydı, özellikle de annemin bana yaptıklarını düşününce, hâlâ kendimi anlamaya çalıştığım sırada.

Babama. Hatta Isadora’ya yaptıklarını da düşününce.

Ama ebeveynlerimin hasretini çekmenin, onların dikkatini çekmeye çalışmanın ve onlar yılın yarısını Mısır’da geçirirken onları özlemenin beni nasıl şu anda olduğum kişiye dönüştürdüğünü anlamaya başlamıştım. Bir aileye, bir aidiyet duygusuna özlem duymamın sebebi buydu.

Bir yere uyum sağlamaya...

Ayrıca belki de içimde bir yerlerde bir sorun olduğuna inanan küçük bir parça olduğundan, sık sık kendimi suçluyor ya da kendime çok sert davranıyordum, ebeveynlerimin beni arkada bırakmalarının sebebiydi belki de o sorun.

Her yıl. Aylarca.

Whit’in bakışlarının ağırlığını hissettim üzerimde ve gerginliğimin dışarıdan fark edilip edilmediğini, tenimi kaplayan ani kederi hissedip hissetmediğini merak ettim ama yine de bakışlarımı dümdüz ileride tuttum. Bir zamanlar hükûmetin kullandığı belli

olan terk edilmiş bina, kemerli pencereleri ve panelli camları olan güzelce inşa edilmiş evlerle çevriliydi. Yemyeşil bitkiler ve sokağa taşan dikenli palmyelerle yarı gizlenmiş bir şekilde bir kenarda durduk. Whit varış noktamızın dış kısmını inceledi, sonra sessizce bekleyen üçümüze baktı. Neden beklediğimizden emin değildim. Giriş kapısı solmuş bir marula dönmüştü, bir zamanlar açık yeşil bir rengi olduğu barızdı.

“Hiçbirimizde davetiye yok,” dedi Isadora aniden. “Nasıl gireceğiz içeri?”

“Yanda bir kapı var,” dedim. “Belki oradan gizlice içeri süzülebiliriz.”

“Hadi gidelim,” dedi Whit. “Herkes arkama geçsin.”

Her iki yöne de bakarak sokağı geçerken, biz de hızla onu takip ettik. Yan kapının dar sayılabilecek bir genişliği vardı, hizmetçiler için tasarlanmış bir geçiştii. Whit kapıyı itip kenardan başını uzattı ve yarım saniye kadar sonra geriye doğru sarsılıp avuçlarını tahtaya bastırdı. Şiddetli bir şekilde itince, diğer taraftan yüksek bir *şap* sesi geldi. Bir şey yüksek bir sesle yere yığıldı. Whit kapıyı bir kez daha, tamamen açılana kadar itti.

İçeri girdi, bize onu takip etmemizi işaret etti. İçeri girdiğimde, yolumuzun üstüne yığılmış adama bakmak gibi bir hata yaptım.

Whit, bayıltacak kadar sert bir şekilde bir muhafıza vurmuştu.

Adamı kontrol edecek zaman yoktu. Whit tozlu bir mutfığa açılan koridorun sonundaki köşeyi döndü. Mutfağın her köşesi örümcek ağlarıyla doluydu, duvar boyunca paslı demir tencere ve tavalar asılıydı, un ve benzeri şeylerle dolu kavanozların bulunduğu raflar vardı. Dar alana gürültülü bağırışma sesleri sızıyordu. İnsanlar bağırıyordu ama öfkeyle değil, âdeta elle tutulabilir bir heyecanla. Sesin nereden geldiğini fark ederek tavana baktım. Müzayede yukarıda gerçekleşiyor olmalıydı.

Merdiveni bulmamız gerekiyordu.

Sorun, sallantılı ahşap yemek masasında kâğıt oynayan iki adamdı. Sandalyelerinde dönüp ağızları açık bir hâlde bize baktılar, biri dirseğindeki tabancaya uzanmıştı bile.

Whit tavalardan birini fırlattı. Tava döne döne adamın yüzüne çarpıp onu koltuğundan fırlattı. Adamın dişi kırılıp bana doğru

kanlı bir şekilde u unca, bo uk bir  ı lık atarak kenarı çekildim. Diğer adam silahına uzandı ama o  ana kadar Whit çoktan boş sandalyeyi alıp adamın kafasına sertçe vurmu tu. Adam masanın üzerine yı ıldı.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. Isadora silahı alıp keme-rine yerleştirdi. “ ok vah isin.”

Kula a bir iltifat gibi geliyordu.

Farida yarı  a kın yarı  okta ba ını iki yana salladı. “Senin bu yanını hiç görmemiştim.”

Whit oca a doğru yürüyüp buharı tüten demli in i ini kokla-dı. Kendi kendine gülümseyip eline bir fincan aldı ve tozları da ıl-sın diye içine üfledi. “Tanrı’ya   k r.”

“ ay mı içeceksin?” diye haykırdım.

Elindeki fincanı cömertçe doldururken, “Kahve,” dedi saygıy-la. “Sen de ister misin?”

Ona baktım. Üst katımızdaki sesler daha da yükselmişti, san-dalyelerin yere sürtme sesleri mutf a sızıyordu.

“Yapmamız gereken...” diye söze girdim.

Whit kahvesini içtikten sonra dönüp, masanın üzerine yığılmış olan muhafızı çizmesiyle d rtt , adam sertçe yere d  t . Whit sa-kin bir şekilde iki sandalyeyi de alıp kapıya doğru yürüdü. “Hadi gidelim.”

BÖLÜM ON ÜÇ

Merdiven sallanıyor, üst kata tırmandığımız sırada ağırlığımız altında inliyordu. Çalışanlar için tasarlanmış olmalıydı çünkü alan sıkışık ve dardı, kapalı kapılarla çevrili küçük bir koridora açılıyordu. Koridorun sonuna yaklaşıırken, yerlerine yerleşen insanların sesleri duyuluyordu.

Whit sessizce koridorun sonundaki köşeden baktı. “Burada kalın.”

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadım.

“Bu sandalyeleri arka sıraya ekleyeceğim,” diye fısıldadı.

Bir süre sonra geri döndüğünde, çene çizgisi gergindi. Ben de bakmak üzere etraftan dolandım. Neredeyse nefesim kesilecekti. Müzayede, duvar kâğıtları soyulmuş ve sıra sıra sandalyelerin üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanan tozlu bir mum avizesinin olduğu dikdörtgen şeklindeki büyük bir salonda gerçekleşecekti. Whit'in en sona eklediği iki sandalye hariç tüm sandalyeler doluydu. Sanki açık bir avluymuş gibi, üçüncü katın ikinci kata nasıl baktığını görmek için başımı geriye doğru eğdim. Bina dışarıdan böylesine büyük görünmüyordu ama şimdi sokaktan daha da geriye doğru uzandığını fark etmiştim.

Her santimi nasıl keşfecektik? Bu, saatler sürerdi.

Yine de şu anda gerçek bir keşif yapmamıza gerek olmadığını düşündüm. Sonuçta Farida duvarlı odaların fotoğraflarını çekebilirdi. Böylece onları daha sonra inceleyebilirdik ama sonra, diğer fotoğraflarının banyo edilip kendisine postalanmasını beklediğini söylediğini hatırladım. Müzayede süresince elimizden geldikçe arama yapmamız gerekecekti.

Whit sessizce, "İşte, yapmamız gerekenler," diye söze başladı.

"Hayır," dedim kararlı ama aynı şekilde sessiz bir tonda. "İşte, plan."

Devam etmemi bekleyerek tek kaşını kaldırdı.

"Birimizin müzayede sırasında oturup Kleopatra hazinesinin gerçekten burada olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyor," dedim. "Bunu Isadora ve ben yapacağız çünkü bakmamız gereken şeyin ne olduğunu biliyoruz. Farida, sen ve Whit gidip müzayedeye çıkacak herhangi bir eşya bulup bulamayacağınıza bakacaksınız. Mümkün olduğunca çok fotoğraf çekin."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Isadora.

Whit hafifçe gülümseyerek beni işaret etti. "Planı yapan, karım."

Hitabını duymazlıktan geldim. "Müzayededen sonra sokağın aşağısında buluşuruz," dedim. "Bu mümkün olmazsa, o zaman otelin lobisinde buluşuruz."

Yoğun kahverengi gözleri kocaman açılmış bir hâlde, "Bir dakika. O senin *karın* mı?" diye sordu Farida. "Ne zamandan beri? Ve beni neden düğününe davet etmediniz?"

Whit'in dudaklarının köşeleri gerildi.

"Aslında ederdik," dedim hemen. "Ama biraz aceleye geldi. Ayrıca, bu sadece bir iş anlaşması."

Birbirimize baktığımız sırada, "Ah," dedi Farida kararsızca. Whit'in hızlı bakışını, hafif öfkeli bir inanmazlık havası taşıyan bakışını hissettim ama ona bakmadım.

"Şşşş," diye tısladı Isadora. "Seni duymalarını mı istiyorsun?"

Farida şakaklarını ovuşturdu. "Her şeyi aklımda tutmaya çalışıyorum. İşlemem gereken yeni bir bilgi bu."

"Daha sonra," dedi Isadora. "Şimdi çekmen gereken fotoğraflar var." Sonra hızlıca yanımızdan geçip, sanki oraya aitmiş gibi salona girdi ve Whit'in yerleştirdiği sandalyelerden birine oturdu. Farida az önce geldiğimiz yerden koridora baktıktan sonra, annemin fularını boynundan çıkardı. Eteğinin cebinin derinliklerinden fotoğraf makinesini çıkarıp avucuna aldı. Fuları aldım ve elinin üzerine bıraktım. Bir saniye içinde makinesi normal boyutuna geri döndü.

"Sihir harika bir şey," diye fısıldadım. "Tükeniyor olması ne acı."

“Her şeyin bir noktada bir sonu vardır,” dedi Whit, *her şey* sözcüğüne ufacık bir vurgu yaparak.

Sözlerinin boşanma kararımla ilgili olduğunu biliyordum. Tonundan ve kulağa biraz kasvetli gelmesinden bir anlam çıkarmaya çalışmadım. Ya da belki de kulağa öyle gelmesini istediğimden. Kalbimle zihnimin birbirine uyumlu olmasını sağlamakta zorluk çekiyordum.

Aptalca, çok aptalca bir şey...

“Bu kattaki odaların fotoğraflarını çekeceğim,” dedi Farida. “Whit, eminim ki, üst katımızda daha fazlası vardır.”

Whit başıyla onayladı. “Hepsine girmek için hızlı hareket etmemiz gerekecek. Başla, ben hemen arkada olacağım.”

Eğer hemen kaçmamız gerekirse etrafı bilmek için bakışlarımı hızla salonda gezdirdim. Karşımızda, büyük bir merdivenin yanında başka bir çıkış daha vardı.

“Tek başına olman sorun olmayacak, değil mi?” diye sordu Whit, Farida’ya.

Farida, geldiğimiz yoldan geriye yürüyüp bir yandan da fotoğraf makinesiyle uğraşırken başını salladı. İlk kapı kolunu açmayı denedi, kilitli olduğunu gördü ama kapının önüne geçip bir fotoğraf çekti. Sonra birkaç adım sağa yürüdü, farklı bir yöne döndü ve bu sefer de duvarın fotoğrafını çekti. İfadesi kararlı ve düşünceliydi. O odanın tüm yasak ticaret girişimine bela olacak kadar kanıtla dolu olmasını umdum. Farida bir sonraki kapıyı denedi, kapının kilidi açıktı. Muhtemelen boş olduğunu görmüş olacak ki, içeri girmeden önce hızlı, muzaffer bir şekilde gülümsedi.

Whit ile baş başaydık, aramızdaki gerginlik çatırdıyordu.

Döndüm ve “Isadora bekliyor,” dedim.

Whit bana doğru uzandı ama sanki sonra fikrini değiştirdi. Eli yanına düştü. “Dikkatli ol.”

Gerginleştım. Bana yaptıklarından sonra, benim iyi olmamla ilgili herhangi bir endişesinin olduğuna pek inanmıyordum. “Umursuyormuş gibi yapma.”

“Ama umursuyorum,” dedi sessizce. “Eğer sen yakalanırsan, geri kalanımızın bu binadan çıkması çok daha zor olacak.”

Çok mantıklıydı; müzayedeyi yöneten kişiler benimle birlikte gelen diğerlerini bulmak için her şeyi baştan aşağıya ararlardı. Aniden aslında Whit'in özel olarak *benim* için endişelenmediğinden dolayı hissettiğim hayal kırıklığını boş verdim.

"Dikkatli olacağım," diye mırıldandım. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden Isadora'nın yanındaki boş koltuğa gittim. Isadora, ahşap bir sahnenin bulunduğu karanlık salonun ön tarafına bakıyordu sabit gözlerle. Gıcırdayan bir kürsünün arkasında gri saçlı ve geniş gülümsemeli yaşlı bir beyefendi duruyordu. Gözleri salonda gezinirken bir dirseğini bükmüş, rahat bir şekilde kürsüye yaslanmıştı. Sağ tarafında, hava sanki iplerle bağlıymış gibi duran, düzinelerce bodur mumun yandığı bir sehpa vardı.

Başta, sihre hayran kaldım. Sonra dikkatim sahnenin üzerinde duran nesneye kaydı. Ne olabileceğini anlamaya çalışarak gözlerimi kısıtım. Uzun zincirli, bir böcek biçiminde altından bir tılsım kolyeye benziyordu. Müzayedeci dikkatlice eline alıp alt tarafını kalabalığa gösterdi.

"Başlamadan önce, sadece nesnenin küçük bir ön izlemesi," dedi sıırıtarak. Buruşan yanakları bana buruşmuş bir kâğıt parçasını anımsattı. "Bu akşamki buluşma için çok heyecanlıyım."

Sadece bu salonda muhtemelen elliye yakın kişi vardı. İnsanların çoğu, hem beyefendiler hem de hanımefendiler, özellikle Avrupalıydı ve saç renkleri soluk sarıdan griye ve koyu renklere kadar değişiyordu. Birkaçı, kasvetli çevreyi gölgede bırakan şık, iyi dikilmiş kıyafetler giymişti. Hepsi yüzlerinin büyük kısmını kaplayan sade ve düz siyah saten maskeler takmıştı. Herkes aynı tip ahşap sandalyelerde oturuyordu ve çoğunun elinde müzayedede levhaları vardı.

"Bizim yok," dedim, Isadora'nın belini dürterek.

Endişeyle bana baktı. "Bir şeyler satın almayı mı planlıyorsun?"

"Elbette hayır," dedim. "Ama eğer bizde de levha olsaydı, buraya daha uygun görünürdük."

"Bize bakan kimse yok," dedi, zarifçe omuz silkerek.

"Hanımlar, beyler, Tüccar Kapısı'na hoş geldiniz," diye seslendi yaşlı beyefendi aniden. "Ben Phillip Barnes ve bu akşam ev sahibiniz ben olacağım. Kurucumuza teşekkür etmek istiyorum," dedi,

ön sırada oturan bir adamı işaret ederek. “Bariz sebeplerden dolayı ismi açıklanmayacak.”

Kurucu ayağa kalktı ve başını eğerek arkasını döndü. Nil Nehri boyunca bunca hasar ve yıkımdan sorumlu olan adam buydu demek. Mısır’a ve Mısır halkına, tarihine karşı bu duyarsız tavrı kanıma dokundu.

Bir yanım ona bağışlamak için, öfkemin tüm odayı doldurması için, sırf öfkemi iliklerinde hissetsin diye ayağa fırlamak istiyordu. Ama kendimi tutmak için sandalyemin kenarına tutundum ve onun görünüşünü aklımda tutmaya odaklandım. Yapacağım açıklama Mösyö Maspero için faydalı olabilirdi, bu yüzden mümkün olduğunca çok ayrıntıyı hatırlamaya çalıştım: Yuvarlak bir göbeği vardı ve başı bir şapkayla, yüzü bir maskeyle örtülü olsa da, saçlarının koyu renkli olduğunu görebiliyordum. Giysileri sıradandı: Siyah pantolon, temiz açık renkli bir gömlek ve koyu renk ceketinin altında geleneksel bir yelek. Kurucu yerine oturmak için kıpırdandı ama yüzü bize doğru döndüğünde, oturmak üzere bir pozisyonda durakladı. Sonra doğrulup, kenarda duran birine işaret yaptı.

Isadora sert bir nefes aldı. “Ne yapacağız?”

Ensemde soğuk ter damlaları birikti. Kendimi kıpırdamamaya, odadan kaçmamaya zorladım. “Paniğe kapılma ve kıpırdama,” diye fısıldadım. “Belki de hiçbir şey olmaz.”

“Ben asla paniğe kapılmam,” dedi Isadora kaşlarını çatarak. “Zaman kaybı. Maske takmadığımızı fark etmiş olabilirler,” dedi. “Hemen gitmeliyiz, onlar gelmeden...”

Ama artık çok geçti. Bir adam çoktan bize doğru yürüyordu. Midemde bir bulantı hissettim. Zıplamaya hazırlanarak ayaklarımı birbirine yaklaştırdım. Gerekirse Whit’i çağırırdım. Koşarak gelirdi. Suçluluk duygusu güçlü bir motivasyondur.

“Adamı vurayım deme,” dedim, ağzımın köşesinden.

“Bu hoşuma gitmedi,” dedi Isadora ve hafifçe öne doğru eğildi. Ceketinin altından aldığı silahı örtmesine rağmen, her kıpırdandığında silahını görebiliyordum.

Meraklı bir şekilde izlemek için koltuklarında dönen birkaç katılımcının rahatsız edici bir şekilde farkındaydım.

Adam yanımıza ulaştı. Nefes almakta zorluk çekiyordum. Bizi salondan mı çıkaracaktı? Yoksa bizi vuracak mıydı? Bizi sorgulaması için birini mi çağıracaktı?

Ceketinin iç cebine uzanıp, “Kurucumuz müzayede levhalarınızın olmadığı fark etti,” dedi. Bize ince, incecik, tahtalardan uzattı. Sonra elini cebine daldırıp iki siyah maske çıkardı. “Ayrıca herkesin bunlardan takmasını istiyoruz.”

Isadora ikisini de aldı ve birini sessizce bana uzattı.

“Gracias,” dedim. “Yani, teşekkürler.”

“Evet, teşekkürler,” diye ekledi kız kardeşim.

Adam başını salladı, soluk bakışları aramızda gezindi. “Kapılar açıldığında sizi gözden kaçırmış olmalıyız.”

“Muhtemelen,” dedim.

“Kapıdan girmeden önce herkesin kayıt yaptırması gerekiyor.”

“Üzgünüm. Yer bulmak için acele ediyorduk,” dedim hemen.

Çenesini eğdi. “Bir daha olmasın, hanımlar. Tabii yeniden katılmayı isterseniz.”

Sonra sessizce uzaklaştı. İlk sıraya baktım, kurucu çoktan dikkatini bizden çevirmişti ve yeniden salonun ön tarafına bakıyordu. Phillip boğazını temizledi. “Artık hepimiz yerlerimizi aldık ve oldukça rahatladık, şimdi temel ayrıntıları gözden geçirme zamanı. Her zamanki gibi kurallarımız şöyle: Bir, içinden geçtiğiniz kapının yerini asla ifşa etmeyeceksiniz. İki, tüm ödemeler yirmi dört saat içinde yapılmak zorunda. İstisna yok. Ödeme yapmadığınız takdirde, nesne ikinci en yüksek fiyatı teklif edene verilecek. Elbette parayı göndereceğiniz adresi vereceğiz. Üç, müzayedeye katılan herhangi birinin kimliğini ifşa ettiği tespit edilen kişi acımasızca cezalandırılacaktır.” Gülümserken Phillip’in dudakları inceldi. “Uyarılmış oldunuz.”

Kendi maskemi bağlarken titredim, sonra kız kardeşimin maskesini bağlamasına yardım ettim.

“Hadi müzayede başlasın,” diye devam etti Phillip. “Size Mısır’da edindiğimiz geleneksel eser koleksiyonumuzdan sunumlar yapacağım. Ama önce, yakın zamanda keşfedilen ve hepinize göstermek istediğim iki benzersiz nesnemiz var.” Tılsım kolyeyi tekrar sehpanın üzerine koydu. “Açık artırmaya çıkan ilk ürün bu

sıra dışı kalp böceği; boyu beş santimden biraz fazla,” dedi. “Ve gösterdiğim gibi, altta bir dizi hiyeroglif var. Tarihçilerimiz bunun yakın zamanda ölenler için bir koruma büyüğü olduğuna inanıyor. Açılış teklifi bin pound.”

Hemen birkaç levha savruldu havaya.

“Bana tanıdık gelmedi, ya sana?” diye fısıldadı Isadora.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sanırım Kleopatra’ya ait bir şey değil,” diye fısıldadım, müzayedeci miktarı giderek yükselen teklifleri kabul ederken. “Farida’dan salonun ve içerideki herkesin fotoğrafını çekmesini istemeyi akıl etseydim keşke.”

Isadora belimi dürttü, sonra çenesiyle arkamızı işaret etti. Boynumu uzatınca Farida’nın koridordan sessizce fotoğraf çektiğini gördüm. Bakışlarımız buluştu, kasvetli bir şekilde gülümsedikten sonra tekrar gözden kayboldu.

“Sattım!” diye bağırdı müzayedeci. “Kırk üç numaralı hanıma on altı bin pounda.”

“Ya annem çaldıklarını Kapı’da satmamaya karar vermişse?” diye sordu Isadora. “Ya bunun çok riskli olduğuna karar vermişse?”

Sorusunu düşündüm. Mamá asi davranmış, çalıştığı insanlara ihanet etmişti ama yine de eserleri taşıması gerekiyordu. Bunu yapmasının ardındaki nedenleri bilemiyordum ama eğer ben olsaydım, Tarihî Eserler Dairesi’nin şu anda aradığı nesneleri elimde tutmayı, onları yerleşik bir pazarda satmaya çalışmaktan daha riskli bulurdum.

“Buraya gelecek.”

Isadora’nın mavi gözleri salonun diğer tarafındaki katılımcılara doğru kaydı. “Ona benzeyen birini görüyor musun?”

Ben de aynı şekilde yavaşça etrafı inceledim, kadınları birbirinden ayırt etmenin çok zor olduğunu fark ettiğimde içim sızladı. Saç rengi ve ince yapısı onunkine benzeyen bir veya iki kadın vardı ama kesin bir şekilde o olup olmadığını doğrulayamadım. Kendisi burada olmayabilirdi de. İkiyüzlülük ettiğiniz bir adamla aynı ortamda görünmek aptalca bir pervasızlık olurdu.

Ama burada değilse, çaldıklarını nasıl satmayı planlıyordu? Bir elçi göndermiş olabileceği geldi aklıma. Bu mantıklı bir fikirdi. Bunu söylemek için Isadora’ya yaklaştığım sırada sahnede eldivenli

ellerinde mavi bir şey taşıyan biri belirdi. Şekil tanıdık gelince nefesim boğazımda düğümlendi. Tarihî esere sadece kısa bir bakış atmıştım ama o bakış kanımın kaynamasına yetti. Paha biçilmez eseri tutan adama hiç dikkat etmedim, sadece tanıdık eşyayı umursuyordum. Adam sahneden ayrılmadan önce eseri standı koydu, sonunda daha iyi görebildiğim için rahat bir nefes aldım.

Bir an sonra artık hiç nefes alamıyordum.

Bu, Mısır çinisinden yapılmış bir engerek yılanı heykelciği idi. Kalbim kaburgalarıma sertçe çarptı ve acı dolu keskin bir anının saldırısına uğradım. Bir tapınağın altındaki unutulmuş bir mezar. Her tarafı engebeli kayalarla çevrili Filai Adası ve ötesi, mavi-yeşil bir bulanıklıkla akan Nil Nehri. Botlarımın derisinden bile hissettiğim sıcak kum ve kömürden lekelenmiş parmaklarım. Whit yakınlarda dolaşıp eserleri listeliyor, Abdullah ile Ricardo'nun ise bir şey hakkında tartıştıkları duyuluyordu.

"Isadora," diye fısıldadım. "Bu, Kleopatra'nın gizli hazinesinden."

Kaşları çatıldı. "Emin misin? Beni hatırlayamadım."

"Eminim." Elimdeki levhayı sıktım. "Çünkü resmini çizmiştim." İlk kez kamburlaşmaya yakın bir şekilde yaslandı koltuğuna. "Annem burada değilse, bunun ne önemi var ki?"

Zihnim hızla çalışıyordu. Müzayedeci nesneyi tarif edip açılış fiyatını söylediğinde, ben de ne yapacağımı tam olarak biliyordum.

"Teklifler iki bin pounddan başlıyor," dedi.

Levhamı kaldırdım. "Beş bin pound." Isadora yüksek sesle öksürdü, narin yüzü kızardı. Boştaki elimle sırtına vurdum. "Kendisi iyi, merak etmeyin. Sadece bu salon korkunç tozlu."

Kurucu sandalyesinde dönüp bana baktı. Tekrar önüne dönmelerinden önce yüzünde bir gülümseme gördüğüme yemin edebildim. Bir süre sonra ayağa kalkıp salondan çıktı.

Phillip şaşkın ifadesini düzeltti ancak sesindeki heyecanı gizleyemedi. "Arkada oturan hayat dolu genç hanım *beş bin* dedi. *Beş bin iki yüz pound* diyen olur mu?"

Orta sıradaki biri levhasını kaldırdı.

"Beş bin iki yüz," dedi Phillip. "Yeşil ceketli beyefendiden. Var mı artıran..."

"*On bin pound,*" dedim.

Isadora nefesini bastırdı. "Paranın olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Alçak kocan her şeyini bir günden kısa bir sürede tüketti."

Müzayecinin ne yapacağını görmek için Isadora'yı duymazlıktan geldim. Önümüzdeki sıradaki birkaç katılımcı bana bakmak için arkalarına dönmüşlerdi. Daha önceki birkaçı da şüphesiz engerek yılanı heykelinde bu kadar özel olanın ne olduğunu merak ederek fısıldaşıyordu.

"Hanımlar beyler," dedi Phillip. "Sanırım size bu heykelciğin nerede bulunduğunu anlatmalıyım. İki bin yıldır Antik Mısır'ın en ünlü hükümdarlarından birinin mezar odasında saklıydı." Birkaç müzayede katılımcısı âdeta elle tutulur bir ilgiyle sandalyelerinde öne doğru eğildiler. "Bu hükümdarın mezarını aramak, Nuh'un Gemisi'ni veya Kutsal Kâse'yi aramak gibi tüm dünyanın hayalidir. Cevabı öğrenmeye hazır mısınız?" Phillip, izleyicilerini avucunun içinde tuttuğunu bilen bir adam olarak kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Bu engerek, Mısır'ın efsanevi ve ünlü bir kadın firavununun yanı başında keşfedildi." Biri duyulabilir bir şekilde iç çekti. Kala-balığın arasında, sanki rüya görmüşler de şimdi uyanık ve tetiktermiş gibi bir dalgalanma yayıldı. "Uzun zamandır yetenekli bir büyücü olduğuna inanılan bu kadın, şaşırtıcı bir şekilde kurşunu altına nasıl çevireceğini keşfeden ünlü bir simyacının soyundan geliyor. Söylentiye göre bunun talimatları bir parşömene yazılmış." Phillip kıpırdandı ve salonunun diğer tarafına hitap etmek üzere döndü. "Henüz o parşömeni bulabilen olmadı. Ama belki de bu engerek yılanının bulunduğu mezar bize onun nerede olduğuna dair bir ipucu verecektir."

"Nasıl?" diye bağırdı biri.

Phillip tekrar döndü ve bağırarak soruyu soran adamı buldu. "Çünkü Hrisopoeia onca yerde olabilecekken, neden simyacının soyundan gelen birinin mezarında olmasın ki? Haber yakında tüm gazetelerde yayınlanacak ancak şimdilik bunu ilk önce Kapi'da duymanın zevkini yaşayacaksınız: Kleopatra'nın mezarı ve mezarının içinde inanılmaz çeşitlilikte değerli hazineler bulundu!"

Phillip, kalabalığın dizginlenemez bir coşkuyla dolması dramatik bir etki yaratsın diye durakladıktan sonra gülümsedi. “Şimdi, tekliflere devam edelim mi?”

“On bin beş yüz pound,” dedi biri, levhasını sallayarak.

Teklifi verene dik dik baktım, kendi levham çoktan başımın üzerindeydi. “Elli bin pound.”

Salon sessizleşti. Isadora hafifçe inleyerek sandalyesine daha da gömüldü.

Müzayedeci hafifçe, “Elli bin pound,” diye tekrarladı. Boğazını temizledi ve kendi ağzından çıkana inanmıyormuşçasına başını iki yana salladı. Daha güçlü bir sesle, “Elli bir bin pound duyar mıyım?” dedi.

Kimse kıpırdamadı.

“Hayır mı?” diye sordu Phillip. “Pekâlâ. Öyleyse sattım! Görünüşe göre bir Kleopatra hayranı olan genç hanıma.”

Aynı genç adam ellerinde eldivenle sahneye çıktı ve heykelciği dikkatlice kaldırdı. Yüzünü gizleyen bir maske taktığı hâlde, kızıl saçları mum ışığında parlıyordu. Daha önce gördüğümünden farklı bir gömlek giymişti ve bana bir kez olsun bakmasa dahi öfkesini hissedebiliyordum.

Benim haylaz kocam.

“Bu Whit,” dedi Isadora şaşkınlıkla. “Değil mi? Daha önce üzerinde mavi bir gömlek yok muydu?”

“Evet, Whit,” diyerek onayladım sertçe. “Ve mavi giymişti. O gömleği mahvetmiş olmalı ya da kılık değiştirmek için yedek bir gömlek bulmuş.”

“Ne yapıyor peki?”

Büyüyen ağırlık yüzünden şakaklarımı ovuşturdum, karnımın derinliklerinde kocaman bir çukur vardı. Hırsız kocama karşı daha dikkatli olmayı ne zaman öğrenecektim? Bu açık artırma onun için çok cazip bir şeydi çünkü o, paranın peşindeydi. “Yılanı çalıştırabilir.”

“Ne?”

Whit başka bir odaya geçerken, insanlar sohbe başladı, birkaçı bariz şekilde bana bakmayı sürdürüyordu. Sanırım bunun için onları suçlayamazdım. Oldukça karışıklığa yol açmıştım. Onu

takip etme niyetiyle ayağa fırladım ama arkamdan biri boğazını temizledi.

Şaşkınlıkla arkama döndüm. Daha önceki adamdı, bize maskeleri ve levhaları veren adam.

“Affedersiniz,” dedi. “Kurucu sizinle biraz sohbet etmek istiyor.” Dikkatini ayağa kalkan kız kardeşime çevirdi, sonra başını iki yana salladı. “Hayır, siz değil. Sadece bu hanım.”

WHIT

Karımın planları ölümüm olacaktı.

Onu Isadora'nın yanında otururken izledim, aklında muhtemelen ölümüne neden olabilecek pervasız fikirler dönüyordu. Kaşlarımı çattım, kendimi geri dönmeye zorlayıp, kapalı kapıların ve duvarın farklı bölümlerinin fotoğraflarını çeken Farida'yı takip ettim. Farida bazen hafifçe bir yerlere vuruyordu ve belirli bir ses duyduğunda, elindeki fotoğraf makinesinin yan tarafındaki düğmeye basmadan önce kendi kendine gülümsüyordu.

“Yukarıyı keşfe çıkacağım,” diye fısıldadım yanından geçerken.

“Birazdan ben de yukarı çıkacağım,” diye cevapladı, “buradaki işimi bitirince.”

Omzumun üzerinden başımı salladım ve kalan merdivenlerden çıktım. Üçüncü kat bir şekilde diğer ikisinden bile daha kötüydü. Panelli zeminleri kaplayan toz ve kir tabakası vardı, halılar bir noktada kenara atılmıştı. Burnuma rutubetli bir koku gelince irkildim. Öylesine sessizce hareket ediyordum ki, evin geri kalanı gibi harap durumda olan açık odaları kontrol ederken çizmelerimden neredeyse hiç ses çıkmıyordu. Kilitli bir oda vardı ve tam bacağımı kaldırıp tekmelemeye hazırlandığım anda başımı iki yana salladım.

Çok fazla gürültü çıkacaktı. Farida ve sihirli fotoğraf makinesi bunun çaresine bakabilirdi.

İkinci kattaki toplantıya bakan açık bir alana yaklaştığım sırada, müzayedecinin bağıışı sessizliği bozdu. Gölgelere dikkat ederek dikdörtgen alanın çevresinde dolandım. Belirli bir açıdan

Inez'i görebiliyordum. Asla poker oynamamalıydı. O kız her şeyi yüzünde taşıyordu.

Onu zihnimden uzaklaştırıp eserlerin geri kalanını bulmaya odaklandım. Tam ben balkon alanından ayrılmak üzereyken, bir adam Inez'e yaklaştı. Inez yerinden kıpırdamadı ama durduğum yerden bile gergin kaşlarına kazınmış korkuyu görebiliyordum. Çizmemin içine sıkıştırdığım bıçak saniyeler içinde elimdeydi ve sapı avucuma batıyordu. Korkuluğa yaklaştım ve adamın Inez'e yanlış bir bakış atması durumunda bıçağı fırlatmaya hazırlandım.

Bıçağı kaldırıp yavaşça nefes verdim. Ayaklarım, bıçağımı tam olarak adamın boyuna uçuracak kadar güç üretmek için ihtiyaç duyacağım pozisyondaydı. Saniyeler geçti.

Mezara girmeye ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

Ama sonra Inez'e bir levha ve bir maske verince ben de biraz rahatlardım. Bıçağı ancak adam uzaklaştığında yeniden çizmemin içine koydum. Dikkatim, satılık ürünün bir platformun üzerinde durduğu sahneye kaydı. Uzun altın bir zinciri olan pahalı bir mücevhere benziyordu ve yumuşak mum ışığında üzerindeki değerli taşlar parlıyordu.

Eseri sahneye getiren çalışan daha çok ilgimi çekti.

Korkuluktan uzaklaşırken aklımda bir fikir şekillendi. Yine bir merdiven bulup hızla aşağı indim. Binanın bu kanadı biraz daha gürültülüydü; ben uzun koridorda ilerlerken, kısık sesli konuşmalar ve bana doğru yürüyen insanların ayak sesleri geldi kulağıma. Tıpkı diğer kanattaki gibi bu koridor da yine bazısı açık bırakılmış bazısı kapalı kapıları olan daha fazla odaya açılıyordu. Koridorun sonuna ulaştığımda köşeden baktım. Diğer yöne doğru dönük iki adam kısık sesle konuşuyorlardı. Yaklaştım.

Açık artırmadaki tekliflerin sesleri çok uzakta değildi. Özellikle yüksek bir aralıkta ellerimi kaldırdım ve adamların kafalarını *sertçe* birbirlerine çarptım. Yere yığılmalarının ardından, baygın bedenlerini boş odalardan birine sürükledim.

Arkamdan bir yerden, "Ne yapıyorsun?" diye sordu biri.

Gerildim ama odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Kısa boylu bir adam daha aşağıdaki açık kapılardan birinde durmuş

merakla bana bakıyordu. Çenesiyle arkasını işaret ederek, “Senin bu odayı koruman gerekmiyor muydu?” diye sordu İngiliz aksanıyla.

Keyiflenişimi kontrol etmem zordu ama başardım. “Bir şey duyduğumu sandım.” Kısa boylu adam bana doğru bir adım attı ama hemen elimi kaldırdım. “Sadece farelermiş. İcaplarına baktım.”

Önce bana temkinle baktı, sonra omuz silkti, ardından da açıkça beni umursamayarak odaya geri döndü. Onu içeriye doğru takip ettim ve aniden durdum. Çoğu çivilenmiş tahta kasalar zeminin hemen hemen her bir karışını kaplıyordu. Yüzeyler boş şarap şişeleriyle ve eski gazete yığınlarıyla doluydu. Bunlar muhtemelen antikalar için ek yastıklama olarak kullanılıyordu.

Kısa boylu adam hâlâ bana şüpheyle bakıyordu. Kıpırdanıp yutkundu, sonra gözleri gergin bir şekilde kapıya doğru kaydı. “Seni daha önce görmemiştım.”

Odaya bir gerginlik yayılırken, beni gafil avlamaya çalıştığı izlenimi edindim. Yapacağım herhangi bir ani hareket onu alarma geçirirdi, üstelik müzayede alanına çok yakındık. Yardım için bağırmasını göze alamazdım. Dikkatim tekrar gazetelere kaydı. Kayıtsızca en üstteki gazete destesini çekip ön sayfayı okuyormuş gibi yaptım.

“Daha yeni işe alındım,” dedim rahat bir şekilde, *The Egyptian Gazette*’in sayfalarını karıştırırken. Bu özel basımı hemen tanımıştım. Makalelerin tümü İngilizceydi ve kendi vatandaşlarının arkeolojik çalışmalarına veya Mısır pamuğunun üretimine yatırım yapan birçok Avrupa ülkesinin çıkarlarını temsil ediyordu.

Her neyse. Okumak için elime almadım.

“Biliyorsun ki çalışmamız gerekiyor,” dedi sinirle.

Kâğıdı üçgen olacak şekilde sıkıca sararak sivri bir uç hâline getirirken, “Öyleyse bana ne yapmam gerektiğini söyle,” dedim.

Kısa boylu adam üst üste yığılmış sandıklardan birini işaret etti. “Sırada bu var.”

O bir levyeyle kapağı açarken, ben daha da yaklaştım. Nabzım hızla atıyordu, sarılı kâğıdı yumruğumun içinde sıkıca tutuyordum. Karşı tarafta duran ve ağır ağır nefes alan endişeli adamın

farkında bir şekilde sandığın içine baktım. Ambalajın içinde mavi bir engerek heykeli vardı. Bir anlığına kendimi yer altında, Kleopatra'nın ebedî istirahatgâhında buldum. Inez bir dizi figürün önünde diz çökmüş hâldeydi ve bir elinde kara kalem, diğer elinde defteri vardı. Bu heykeli hazinenin içinde görmüştüm, bundan emindim... Inez'in bunun bir resmini çizdiğinden de emindim.

Gözlerimi yukarı kaldırdığımda, tek karşılaştığım adamın kurnaz bakışları ve sağ elindeki hançer oldu.

"Bunu daha önce gördün," diye suçladı beni. "Diğer iki adam nerede?"

"Sana söyledim," dedim sakince. "Ben sadece farelerle uğraşırım."

Adam hançerini saplamak üzere sandığın etrafından üzerime atıldı. Hareketini engelledim ama bıçağın ucu kolumu sıyrıp gömleğimi yırttı. Sinirle uzun çiziklere baktım.

"Bu benim en rahat gömleğimdi," diye mırıldandım.

Hançeri tekrar salladığında, yana doğru bir adım attım ve adamın sağ gözüne sert bir darbe indirdim. İnledi, sonra hançeri aşağıya doğru yaylar çizerek vahşice bana doğru geldi. Bıçağın isabet edemeyeceği bir yöne doğru savrulup güçlkle kaçabildim.

"Aman Tanrım," diye tısladım. "Yeter."

Kısa boylu adam tekrar bana doğru atıldı, gözlerinde bir delilik vardı. Hançerinin ucu diğer kolumu sıyırdı. Küfredip döndüm, sonra da gazetemin sivrilttiğim ucunu çenesinin altından yukarı doğru ittim. Ağzından kan fışkırırken gözleri büyüdü. İşaret parmağımla adamın göğsünü nazikçe dürttüm. Adam dağınık bir yığın olarak devrildi.

Gömleğime bakıp iç çektim. Artık temizlenemez hâldeydi. Adamı, bayılttığım diğer muhafızları götürdüğüm odaya sürükledim. Birinin maskesini ve gömleğini çıkardım ve eserlerin yanına geri dönmeden önce aceleyle gömleği üzerime geçirip maskeyi tak-tım. Kanın üzerine örtmek için rulo yapılmış halılardan birini tek- lemedim ve tam o sırada başka biri elinde bir panoyla odaya girdi.

"Sıradaki eserin vakti geldi," dedi burnunu kırıştırarak. "Aman Tanrım, bu odadaki koku da ne!" Sonra sabırsızlıkla heykelciği işa- ret etti. "Şunu alacaksın, eldivenleri takmayı unuttum."

190 KÜTÜPHANENİN SAKLADIKLARI

“Tamam,” dedim. “Hemen geliyorum.”

Başka bir sandığın üzerinde eldivenleri buldum ve yılanı ambalajından çıkarmadan önce eldivenleri taktım. Sonra, adamın elindeki panoya bakarak müzayede odasına doğru onu takip ettim.

Panonun üzerinde adreslerle dolu sayfalar vardı.

Sahneye çıkmadan önce kendi kendime gülümsedim.

BÖLÜM ON DÖRT

Adam bana umutla bakıyordu, kaşları maskesinin çizgisinin üzerine kalkmıştı. Yüzünün üst kısmı gizliydi ama onaylayan düz bir çizgi hâlini almış dudakları açıktaydı. Bu işi sevmediği ve bir açık artırma sırasında böyle bir şeyin alışılmadık bir istek olduğu hissine kapıldım.

“Kurucu beni görmek istiyor,” diye tekrarladım.

Isadora çenesini kaldırdı. “Neden?”

Belki de kurucu, paramın olup olmadığını doğrulamak istiyordu. Ya da sadece benimle tanışmak. Her iki durumda da, dikkat çekmeden veya şüphe uyandırmadan bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Fikrim, ancak uygularsam işe yarardı. “Sorun değil, Isadora.”

Isadora bana gözlerini kısarak baktı. “Ben de seninle geliyorum.”

“İsterseniz gelebilirsiniz,” dedi adam. “Ama kurucu sadece onu görmek istiyor.”

“İlk söylediğinde duydum zaten,” dedi Isadora soğukkanlılıkla. “Ama kız kardeşim bensiz hiçbir yere gidemez.”

“Kendinize uygun olanı seçebilirsiniz ama onlar iş konuşurken siz odanın dışında bekleyeceksiniz.

“Bu kabul edilemez.”

Adam cevap verme zahmetine girmedi, bunun yerine son sıradan çıkmamızı bekledi ve duyarsız bir tavırla, onu takip etmemizi söyledi. Kendimi akşam yemeğinde yaramazlık yapmış ve şimdi yargılanacak bir çocuk gibi hissettim. Hızlıca yürüyordu, herkesin hareketlerimi takip ettiğini görmekten ziyade hissettim. Isadora

çenesini hayranlık verici bir şekilde havada tutuyordu ama eli etek cebinin yakınındaydı. O cebinde şık küçük tabancasını, küçük bir mermi kutusunu ve aşağıdan aldığı silahı sakladığını biliyordum.

O yürüyen bir cephanelikti.

Maskeli adam bizi ofis olabilecek boş odaların yanından geçirip binanın karşı kanadına götürdü ve ardından koridorun sonundaki odaya ulaştık. “İşte geldik.”

Kapıyı açık tutup, geçmemi bekledi.

Isadora adama dik dik bakarken, ben de hafifçe Isadora’nın koluna dokundum. “Sorun olmayacak, Isadora.” Ona bakarken hafifçe kaşlarımı kaldırdım. Eğer bir sorun olursa, bağırması yeterli olacaktı. Arkadaşlarımız yakınlardaydı.

Anladığını belirtmek için başını salladı.

“Burada tek başına kalman sorun olmayacak, değil mi?” diye sordum kız kardeşime.

Isadora şüpheli eşlikçimize soğuk bir bakış attı. “Sanırım bana eşlik etmek istiyor.”

“Öyle,” dedi adam. Sesinde ufacık da olsa bir keyif belirtisi yakaladım. Isadora’ya hiçbir şey olmayacağından emin olarak odaya girdiğimde, müzayede kurucusunu pencereden uzaklara bakarken buldum. İçerideki tek kişi oydu. Sandalye yoktu, tek bir minder veya bir kitaplık bile yoktu. Ayaklarımın altında kirli halılar vardı, öylesine inceydiler ki varlıklarını güçlkle hissediyordum. Duvarlar ve tavan sadeydi, tek dekorasyon pencerenin sağ tarafına doğru çekilmiş küflü perdelerdi. Bir masa ve üzerinde yanan üç mum vardı. Mum ışıkları, yüzü bana dönük olmayan adamın üzerine tekinsiz gölgeler düşürüyordu.

Kapı arkamdan kapanınca irkildim.

Hâlâ maskesi takılı olan kurucunun öne doğru eğilmiş olan şapkası, alnının uzun kısmını örtüyordu. Hafif bronzlaşmış bir teni ve çarpık bir gülümsemeye dönüşmüş ince bir ağzı vardı.

“Tebrikler sıraya girmiştir herhâlde,” dedi. “Değil mi, küçük hanım?”

“Aslında, hanımefendi,” dedim. “Teşekkür ederim. İmzalamam gereken bir şey mi vardı?”

Eldivenli elini umursamazca salladı. “Birazdan. Tüm formaliteler kesinlikle bekleyebilir. Bir yılanı böyle bir hayranlık besleyen genç kadınla tanışmak istedim önce.”

Konuşma tarzı tanıdık geldi. Tanıdık gelen sesi değil, ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat etmem gerektiği hissiydi. Karmaşık bir satranç oyunu oynuyormuş gibi hissettim kendimi ve ben hâlâ kuralları anlamaya çalışırken, o yapılması gereken her hamleyi biliyordu. “Eh, artık tanıştınız. Belki de ayrıntılara geçebiliriz? Ben yoluma devam etmeyi tercih ederim.” Gece karanlığında belli belirsiz pencereyi işaret ettim. Yakında günün ilk ışığı belirecekti. “Saat geç oluyor. Yoksa erken mi demeliyim?”

Kurucu bana gülümsedi. “Müzayedeyi nereden duydunuz? Size bir davetiye verilmedi.”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Kaç davetiye gönderildiğini ve bunların kimlere gönderildiğini kesinlikle biliyordu. “Bir arkadaşımdan. Kendimi tutamayıp katıldım,” dedim.

“Hangi arkadaş?”

“Kurallarınızı çiğneyemem,” dedim. “Ben bir koleksiyonerim.”

“Öyle misiniz?” dedi. “Ben sizi turist sanıyordum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Turist mi?”

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. “Geçen sefer bana öyle demiştiniz.”

İçimde bir korku belirdi. Bu kendini beğenmiş gülümsemeyi görmüştüm. Sesinin kaygan tonu bana daha önce yaptığım tatsız bir konuşmayı hatırlattı. Kurucu, elini kaldırdı ve dişleriyle eldivenini çıkardı. Ve işte, serçe parmağında, babamın kaybolmadan hemen önceki yaz bana gönderdiği altın yüzük vardı.

“Sen,” diye fısıldadım.

Kurucu, müzayede maskesini çıkarınca, abartılı bıyığı ve küçümseyici havasıyla Bay Sterling’in yüzü çıktı ortaya.

Öfke, kalbimi hızlandıran bir nehir olmuş kanımın içinde yüzüyordu. Bu adam beni kaçırma emrini vermişti ama adamları yanlışlıkla -Lourdes’in sinsi müdahalesiyle- Elvira’yı almışlardı.

“Kuzenim öldü,” dedim, sesim titredi. “O öldü.”

“Biliyorum,” dedi. “Tamamen önlenebilir olan talihsiz bir olay. Eğer iş birliği yaparsan, bir daha öyle bir olay yaşamayız.”

Tenim, korkuyla buz gibi oldu. Yakınlığımız midemi bulandırdı, içgüdülerim kaçmamı söylüyordu. Bu adam bir canavardı. Arkama baktım, kapıyla aramdaki mesafeyi ölçtüm ve Isadora'nın hâlâ kapının diğer tarafında duruyor olmasını diledim.

Bay Sterling kıkırdadı. "Tek istediğim seninle üretken bir sohbet. Bu binadan zarar görmeden ayrılacağına söz veriyorum."

Isadora'yı dâhil etmediğini fark ettim. "Arkadaşımın da."

"Elbette," dedi. "*Şayet iş birliği yaparsan.*"

"Gitmeme izin vermeyeceksin," dedim. Sesindeki sümüksü dokudan nefret ediyordum. Kıyafetlerimi kaplıyormuş, soluduğum havayı zehirliyormuş gibi hissediyordum. "Yüzünü gördüm, seni kolaylıkla ihbar edebilirim."

Sırtışı genişledi. "Kime? Yetkililere mi? Çoğunluğu vatandaşım olan kişilerden oluşan yetkililere?"

Hüsran içimi kemiriyor, konuşmamı zorlaştırıyordu. Haklıydı, güvenebileceğim insan sayısı azdı. Ama belki de Mösyö Maspero'yla uzlaşılabilirdi?

Bay Sterling kurnazca bana bakıyordu. "Ben olsam Mösyö Maspero'ya da güvenmezdim. Onun, benim çabalarımın ganimetlerinden zevk aldığına inanıyorum. Ama lütfen, devam et ve dene bakalım, tatlım. Ne kadar az seçeneğin olduğunu keşfetmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu ülkede yozlaşmamış *birileri* olmalı."

"Herkesin bir ücreti vardır."

"Sen aşağılık herifin tekisin. Lisanslı bir suçlusun."

Umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "Hiçbir kanıtın yok."

Benim yoktu ama Farida'nın olabilirdi. Bunu bilmek, kendimi savunmama yardımcı oldu. Farida'nın sihirli fotoğraf makinesinden Bay Sterling'in haberi yoktu. Whit'in gizlice koridorlarda dolaştığını bilmiyordu. Ama aklım kocamla ilgili olan düşünceme takıldı. *Yine* bana ihanet ediyor ve taşıyabildiği kadar çok eseri çalıyor olabilirdi. Şimdi bile, hepimizi geride bırakmış, ön kapıdan çıkıyor olabilirdi.

Yavaş yavaş gerilerken, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum. Annemi bulma umudum yok olmuştu. Planım artık asla işe yaramayacaktı. Bu gecenin sonu, başından belliydi.

“Benim konumumdaki bir adam ne ister? Bilgi.”

“Hiçbir bilgim...”

“Lourdes’i ve bilindik ortağını nerede bulabileceğimi söyle,” dedi. “Bay Fincastle’dı sanırım?”

Bir mucize eseri yüzümü ifadesiz tutabildim, Whit’in özellikleri bana bulaşıyordu. Bay Sterling, Bay Fincastle’i nereden biliyordu? Sanırım aynı karanlık çevrelerde dolaşıyorlardı. “İkisinin de nerede olduklarını bilmiyorum.”

Bay Sterling, sesimin tonunda bir yalan yakalamayı umuyormuş gibi başını eğdi.

“Bu yüzden buradayım,” dedim ısrarla. “Onun ya da Bay Fincastle’ın nerede olduğunu bilmediğim için.”

“Ah,” dedi Bay Sterling. “Bu yüzden parayı nereye yönlendireceğini bilmeyi umduğun için esere teklifte bulundun.”

Karnıma hayal kırıklığı dolarken, dudaklarımı sımsıkı kapattım. Elbette o da aynı şeyi düşünmüştü. “Sahte bir adres verdi,” diye tahminde bulundum.

“Maalesef ki aptal değil,” dedi. “Eh, anlaşılan işime yaramayacaktır.”

Kaskatı kesildim ama bir adım daha geri çekildim.

Bay Sterling hareketimi gözlemlerken, pişmanlıkla başını salladı. “Görünüşe göre seni korkutmuşum. Sanırım elinde değil. Böyle düşünmen üzücü, sonuçta aynı hedefin peşindeyiz. Birlikte neler başarabileceğimizi bir düşün.”

“Aslında birlikte çalışmayı önermiyorsun,” dedim dehşetle.

“Bu pragmatik olurdu.”

“Sana asla yardım etmem, *sir*.”

“Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem,” dedi Bay Sterling. “Ama iyi niyet göstergesi olarak, belki de sana ait olan bir şeyi sana iade edebilirim?” Altın yüzüğü çıkarıp bana uzattı.

Ellerimi yumruk yapıp ona baktım. “O benim değil. Kleopatra’ya aitti.”

“Ama bir şekilde senin eline geçmiş,” dedi. “Mal bulanındır, derler. Gel, gel. Bu, onu geri istemediğini söyleme şeklin mi?” Yüzüğü tekrar serçe parmağına taktı.

Buna izin veremezdim. Bu, Papá'nın bana verdiği son şeydi ve o, nerede olursa olsun, ölü ya da diri, bu iğrenç adamın bu yüzüğü almasını istemezdi.

"Hayır," dedim hemen. "İstiyorum."

Bay Sterling önce durakladı, sonra bir kez daha yüzüğü bana uzattı. "O zaman senindir."

Hiçbir parçam bu adama yaklaşmak istemiyordu ama o, odanın diğer tarafında durmuştu. Kapıyı geçip yüzüğü elinden kap-tım. Hemen tanıdık gelen sihir beni ele geçirdi ve ağzımda gül tadı oluştu. Eski bir dostla yeniden tanışmış gibi hissettim kendimi. His doruk noktasına ulaşırken, kolumu saran karıncalanma hissine alışmak için birkaç nefes almam gerekti ve nefes içimden geçerken, geçtiği yerdeki tüylerimi diken diken etti.

Bay Sterling kapıyı işaret etti. "Söz verdiğim gibi, gidebilirsin." Arkama bakmadan kaçtım.

Isadora karşı tarafta kollarını kavuşturmuş, ufalanan zemine ayağını vurarak beni bekliyordu. Dışarı çıktığımda rahat bir nefes aldı.

"Arkadaşın nerede?" diye sordum.

"Onu vurdum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Sadece şaka yapıyorum," dedi. "Bazen komik olabiliyorum."

Ona baktım. "Isadora, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama sadece şunu söyleyebilirim: komik değildi."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Belki sana göre değildir."

"Diğerlerini gördün mü?" diye sordum.

"Bunca zamandır burada duruyorum," dedi. "Kapıyı kolladım."

"Ya Farida? Whit?"

"Whit eserleri alıp bizi geride bırakarak kaçmadıysa, buluşma noktasında bizi bekliyor olmalı. Umarım Farida da yanındadır."

Puslu ışık, morarmış gökyüzüne karşı kıpkırmızı yanarken, Farida gergin bir şekilde bakışlarını kaldırdı. "Whit nerede?"

Toplanma noktasında durmuş, katılımcıların sabit, sessiz bir akış hâlinde binadan çıkışını izliyorduk. Çıkan ilk kişiler bizdik,

hızla dar sokağa açılan gölgeli sokak köşesine yürüdük. Katılımcılar ise dört bir yana dağıldılar. Kalabalığın içinde Whit'i aradım ama göremedim.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Isadora, "ama kocan güvenilmez bir hırsız ve..."

"Kim, ne?"

Sokağa doğru döndük. Whit elleri ceplerinde, yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle duruyordu. "Devam et," dedi. "Geri kalanını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sahneye nasıl çıktın?" diye sordu Isadora. "Önce sahnede olma nedeninle başlayalım."

Whit bize onu takip etmemizi işaret etti. "Otele dönmeliyiz."

Yorgunluk beni bir bataklık gibi içine çekerken, yavaş adımlarım tökezliyordu. Neredeyse yirmi dört saattir ayaktaydım ve az uykunun etkilerini hissediyordum. Farida da sürekli esniyordu, hatta Isadora bile biraz olsun perişan görünüyordu. Düzgün saçları, başının tepesindeki sıkı topuzun sınırlarından kaçmıştı ve sonunda eteği kirlenmişti.

"Farida, depo odasının fotoğraflarını çekmeyi başardın mı?" diye sordu Whit.

Yine kocaman esneyerek başıyla onayladı. "Pardon, evet. Ama çoğunlukla sadece sandıklar vardı. Ne yazık ki, sunumdan hemen önceye kadar açılmıyorlar. Bir levye vardı, sadece bir tanesini açabildim. İçinde büyük bir heykel vardı, ambalajından görünen tek şey başının üstüydü. Yine de bir fotoğraf çektim ama ne kadar faydalı olacağını bilemem. Yine de her sandığın fotoğrafını çekmeye özen gösterdim. Onlar Bulak'tan gönderilmiş."

"Çekmeyi başardığın her fotoğrafın faydalı olacağından eminim. Müzayede salonunun ve katılan herkesin fotoğraflarını da çektin," dedim.

"Hepsi maskeli olan katılımcıların," dedi Isadora soğukkanlılıkla.

"Ve çoğunun sırtı dönüktü," diye mırıldandı Whit.

"Ya müzayedeci?" diye sordum. "Şu Phillip Barnes denen adam. Yüzü sana dönüktü."

Farida bunu duyunca keyiflenmiş gibi oldu ama sonra yüzü düştü. “Olabilir ama sürekli hareket ediyordu, değil mi? Ya görün-tü çok bulanıksa ve tanınması zor olursa?”

“Bunun için zamanı geldiğinde endişeleniriz,” dedim. “Onu mükemmel şekilde yakalamış da olabilirsin.”

Geldiğimiz yerlerden geri döndük ve sonunda Shepherd’s göründü. Tanıdık ön basamaklar bende sıcak, hoş bir his uyandırdı. Arjantin’den ayrıldığımdan beri, burası evimde gibi hissettiğim tek yerdi. Kahire uyanmaya başlamıştı. Sokak kısa sürede her zamanki sabah telaşıyla doldu. İki eşek arabası yolumuzdan geçerken, satıcılar mallarını satmak için bağırmaya başladılar. Biri, otel girişinin yakınındaki küçük bir arabada taze demlenmiş kahve satıyordu. Whit ona ilgiyle baktı ama sonra kahve içemeyecek kadar yorgun olduğuna karar verdi herhâlde.

Yürüyüşün uzun bir bölümünde çoğunlukla sessiz kalmıştı ve benim meraktan başım dönüyordu. “Whit,” dedim. “Sana tekrar mı soralım? Sahnede ne işin vardı?”

“Sahneye eserleri taşımakla görevli zavallı bir adamın yerine geçtim,” dedi. “Bunu yaparken de, engerek heykelini alıp her şeyin saklandığı odaya geri götürürken, ödemenin nereye yapılması gerektiğini öğrenebildim.” Elini cebine daldırıp küçük bir kâğıt parçası kaldırdı. “Adresi yazdım.”

Kaşlarımı çattım. “Güvenilir bir kaynaktan adresin sahte olduğuna dair bilgi aldım.”

Merdivenlere ulaşmıştık ama sözlerim üzerine Whit aniden durdu. “Seninle yalnız konuşmak istiyorum,” dedi. “Lütfen.”

Diğerleri merdivenlerin yarısında durakladılar. Isadora, dik-katle Whit’i izliyordu, bakışları bana kaydıığında, gözlerinin içinde bir soru vardı. Ona hafifçe başımı salladım. Kız kardeşimin yüzü karardı ama Farida’yı takip ederek içeri girdi.

“Kimin yetkisiyle?” diye sordu Whit.

“Tüccar Kapısı’nın kurucusuyla ufak bir toplantı yaptım,” dedim, umursamaz bir şekilde. “Keyifli değildi ama kesinlikle aydınlatıcıydı.”

Omuzları gerilen Whit, açıklama yapmamı bekledi. Sesinde güçlükle kontrol edebildiği bir hayal kırıklığı vardı. “Canını yaktı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır... ama kimliğini açıkladı.”

Whit kaşlarını kaldırdı. “Bence bu kulağa pek hoş gelmiyor. Artık bir yüks n.”

Adam, t ylerimin diken diken olmasına neden olmuş ve  rpermiştim. “Basil Sterling,” dedim. “Tahmin etmiştik, hatırlıyor musun?” Elimini kaldırdım. “Ve altın yüzüğü bana geri verdi.”

Whit  ne eğilip, Kleopatra’nın mührünün bulunduğu düz yüzeyde parmağını gezdirdi. “Sanırım artık ona ihtiya ı kalmadı çünkü Kleopatra bulundu ve mezarı yağmalandı.”

Whit beni incelerken kaşlarının arasında derin bir oluk belirdi. “Bu kadar değerli bir şeyi sana vermesi garip.”

“Bence değil,” dedim yavaşça. “Rüşvet vermeye çalıştı.”

“O zaman senden bir şey istiyor.” Whit’in gözleri huzursuzca yüzüğü kaydı. “Ne dedi?”

“Annemin nerede olduğunu öğrenmek istedi,” dedim. “Ve sevgilisinin. Nerede olduklarını bilmediğimi söyledim. Bana inanmış gibiydi.”

Whit gözlerini kısıp bana baktı. “Gerçekten.”

“Bu sabah orada olmamızın tek sebebinin Mam ’nın adresini bulmaya çalışmak olduğunu söyledim.”

Whit gözlerini ovuşturdu. “Inez.”

“O da benim düşündüğümü düşündü,” dedim savunmacı bir şekilde. “Annem ondan çaldığı eserlerden birini satmaya cesaret ederse, ödeme için bir yönlendirme adresi verebilir diye düşündü. Bu yüzden de adresin sahte olduğunu kabul etti.”

“Muhtemelen öyledir,” diye kabul etti Whit. “Ama Lourdes asla engerek heykelini bedavaya vermiş olamaz. Onun istediği para.”

Ona göz kırptım. “Bunu biliyorum. Ne demek istiyorsun?”

Kâğıdı kaldırdı. “Demek istediğim, belki bu adres doğrudan ona ulaşmıyordur ama bir sonraki ona ulaşacak. Çünkü ben onun yerinde olsam, adres her ne olursa olsun o adresi izlerdim. Lourdes de eminim ki öyle yapacaktır. O, iki cihan bir araya gelse de parayı kaybetmez. Bir şekilde paranın ilerleyişini takip ediyor ve nihai

varış noktasına gitmesini bekliyor.” Yorgun bir şekilde gülümsedi. “Bay Sterling neye inanırsa inansın, Lourdes’e ulaşmanın bir yolunu bulmuş olabiliriz.”

Kâğıdı bana uzattı. Korkunç karalamalardan oluşan birkaç satırı okudum.

Yavaşça bakışlarımı kaldırıp ona baktım. “Bu adres İskenderiye’de.”

Whit başıyla onayladı.

Isadora ile daha önce yaptığımız konuşmada, bana Mamá’nın zamanını nasıl İskenderiye, Londra ve Arjantin arasında böldüğünü anlattığını hatırladım. İskenderiye’de bir evi vardı, bu yüzden bu bilgi şaşırtıcı olmasa da merak uyandırıcıydı. “Teorin doğruysa, neden parayı İskenderiye’ye gönderiyor? Neden kendini diğer tüm önemli antik şehirlerden uzağa konumlandırıyor? Kahire, Teb, Asvan,” dedim, her birini söylerken parmaklarımla sayarak. “Üstelik Tüccar Kapısı genellikle burada düzenlenmiyor mu?”

“İskenderiye’de kendisi bir müzayede başlatmak istiyor olabilir.”

“Öyleyse neden bu sabah engerek heykelini satmaya çalıştı?”

Bir bacağını dizinden büküp ayağını daha yüksek bir basamağa dayadı ve düşündü. “Ya kişisel bir şeyse?” Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olacak ki devam etti: “Annen, Bay Sterling’e ihanet etti. Neden? Lourdes’in motivasyonu para olabilir elbette ama ya bundan daha derin bir şey söz konusuysa? Ya onu işinden etmeye çalışıyorsa?”

Onun düşünme şeklini takip ederek, “Bu yüzden de heykelciği satmaya çalışarak, zaferini onun burnunun dibinde sergiliyor,” dedim. “Ve çaldıklarını satmak için bir yöntem ihtiyacı var. Kapı, saygın alıcıların olduğu oturmuş bir müzayede. O da bu sırada geri kalan eserleri kuzeye mi taşıyor?”

“Mümkün,” dedi Whit yavaşça. “Ve ben onun yerinde olsaydım, Tüccar Kapısı ile doğrudan rekabet edecek yeni bir girişim başlatmak için elimde nakit olsun isterdim. Yeni çalışanlar işe alması, tüm eserleri koyacağı güvenli bir yer bulması ve ilk açık artırmayı düzenlemek için uygun bir yer ayatlaması gerekirdi.”

“Eh, engerek heykelciğinin kendisine elli bin pound kazandırdığını öğrenmek üzeredir. Elçisi her kimse, ona haber vermek için

bir telgraf çekecektir.” Burnumu kırıştırdım. “Hâlâ anlamadığım bir şey var.”

Whit beklentiyle durdu.

“Filai’de bana Kleopatra’nın Hrisopoeia’sını sormuştu, sen de onun Hrisopoeia’yı aradığını düşünmüştün. Eğer Mamá kendi müzayedesini kurmaya niyetliyse, bu, o sayfayı aramaktan vazgeçtiği anlamına mı geliyor?”

“İçimden bir ses bana eğer Basil Sterling onu aramaya devam edecekse, o zaman Lourdes de onu aramayı bırakmaz diyor. Hrisopoeia’yı elde ederse, sınırsız parası olacak.”

“Ama yalnızca yanında bir simyacı çalıştırırsa,” diye belirttim. “Bu kadim mesleği uygulayan çok fazla insan olduğunu sanmıyorum.”

Whit omuzlarını silkip umursamaz bir şekilde, “Şaşarsın,” dedi.

Aklıma başka bir düşünce geldi. “Bay Fincastle’ın tüm meselelerde konumu ne? Hem onun sevgilisi hem de iş ortağı. Acaba İskenderiye’de Mamá ile birlikte olabilir mi?”

“Lourdes yeni bir karaborsa kurmaya odaklanan kişiyken, Fincastle, Kleopatra’nın Hrisopoeia’sını arıyor olabilir. Bunun tersi de mümkün.”

“Ben onların yerinde olsaydım,” dedim, “aynı yerde bulunmaya özen gösterirdim. Biri farklı bir şehirde veya ülkenin farklı bir yerindeyken, diğeri tam aksi tarafta.” Whit’i dikkatle inceledim, güneş vurduğu için gözlerini kısıyordu. “Ayrılmak mantıklı bir hareket gibi görünüyor,” dedim, sesimi rahat tutmaya çalışarak. “Neden sen de beni takip etmeyi bırakıp simya kâğıdının peşine düşmüyorsun?” Cezaya düşkün olduğum için, sonunda cevabını bilmekten korktuğum soruyu sordum. Artık önemi olmamasına rağmen, kelimeler ağzımdan serbestçe döküldü: “Gerçekten istediğin bu değil miydi?”

İfadesi belli belirsiz değişti, kaşları içe doğru kıvrıldı, çenesinin çizgisi sertleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kendisiyle içsel bir tartışmaya girdiğini biliyordum. Whit için durum hep böyleydi. İç dünyasının ne kadarını açığa çıkarmak istiyordu? Bazı gerçekler ona karşı silah olarak kullanılabilir diye savunmasız olmaktan

korktuğunu düşünmüştüm ama şimdi durumun farklı olduğunu biliyordum. Whit korkmuyordu, entrika çeviriyordu.

Bana sadece kendi çıkarlarına hizmet ettiği için yardım ediyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet, asıl istediğim bu.” Göz göze geldiğimizde kalbim tekledi. “O simya kâğıdını *her şeyden* çok istiyorum.”

Sanki bana fiziksel bir darbe indirmişti. Acı, dışarıya doğru yayılarak göğsümün sıkışmasına neden oldu. “İskenderiye’ye gidiyorum,” dedim, söylerken hissetmediğim bir kesinlik ile.

Ama gitmeliydim.

Sesim onu düşüncelerinden ayırdı. Öne doğru eğilirken, ağzının köşeleri gerildi, kelimelerinin dokunuşu tenimi okşadı: “Bensiz gidemezsin.”

WHIT

Inez, İskenderiye’ye gitmeden önce Ricardo’yu hapishanede ziyaret etmemiz konusunda ısrar etti, ben de onu götürmeyi kabul ettim. Ama tabii ki hiçbir şey onun ve benim kısa bir ziyaret yapmamız kadar basit olmayacaktı ve yola çıkmamızdan bir saat kadar önce, iki akrabası da yanımıza geldi: yas tutan hala ile onaylamayan kuzen. Kuzen, Inez’e laf sokmaktan ve bana ters ters bakmaktan başka bir şey yapmadı. Isadora da gelmek istediğini söylediğinde, ayağımı yere vurdum.

Zaten kanlı bir geçit töreni olacaktık.

“Ricardo seni odadan tekmeyle kovar,” dedim hırılayarak. “Hiçbir koşulda gelmeyeceksin.”

Isadora bana çelik gibi gözlerle baktı ve yumruklarını sıkıp sırtı dik bir şekilde yürüyerek otel odasından çıktı.

Inez, başına geniş kenarlı bir şapka takarken, “Bu gerçekten gerekli miydi?” diye sordu. Hapishane için fazla şık bir elbise giymişti. Etek uçları yedi sekiz santim kadar kire ve toza bulanacaktı. Arabella’nın kendini bilinçli hissedeceği türden bir şeydi. Koruyucu içgüdülerim alevlenince, Inez’e yolların durumunu anlatmayı düşündüm ama sonra dilimi tuttum.

“Dayın da ona tahammül edemiyor,” dedim. “Ve yerinde ol-
sam, onun bizimle olduğunu söylemezdim. Endişelenmesi gereken
bir şey daha.”

Dudakları inatçı bir çizgiye dönüştü ama itiraz etmedi. Tanrı’ya
şükür.

“Hadi gidelim,” dedim. “Oraya vardığımızda hepinizi içeri so-
kabilmek için zaten zorlanacağım ve biliyorum ki acelemiz var.”

Inez kapıya yürüyüp bir eliyle tokmağı tutarak kapıyı açtı.
Omzunun üzerinden bana tatlı bir şekilde gülümsedi. “Farida da
gelmek istiyor.”

İç çektim.

Bu binaya dönmekten nefret ediyordum. Bir zamanlar askerî has-
taneydi burası ve koridorlarda yürürken bu duvarların ardında ölen
arkadaşlarımı düşünmeden yürüyemiyordum. Ama şimdi bir ha-
pishaneye dönüştürülmüştü; insanların ön kapıdan dışarı çıkabil-
melerini sağlamak için çok çalışan bir yer değildi artık, insanların
unutulmaya mahkûm edildikleri bir yerdi.

Ricardo ve Abdullah henüz yargılanmamışlardı ama ülkeden
kaçmalarını önlemek için gözaltına alınmışlardı. Mösyö Maspero,
sınıfları ve statüleri için her türlü değerlendirmenin yapılacağına
dair bana güvence vermişti.

Ama yine de onları nasıl bir durumda bulacağımız konusunda
endişeliydim.

Ayrıca Kahire’nin kuzeyine doğru ilerledikçe, Inez’in solgun-
laşması işimizi zorlaştırıyordu. Yaralıların tedavi edilmek üzere git-
tikleri bir köy olan Tur’a yaklaşık on üç kilometrelik bir yolumuz
vardı.

Inez sade ve basit hapishane binasına baktı, yüzü buruştu. “Ab-
dullah ve Tío Ricardo orada mı?”

“Bu iyileştirilmiş hâli.” Yıpranmış bir binaydı, üst kat eskimiş-
ti ama yakın zamanda yenilenmiş ve iyi havalandırılan koğuşlar,
yeni yataklar ve yatak takımları vardı. İyi eğitilmiş bir doktorun
atanmasıyla da yeniden yapılandırılmıştı. “Fikrimi değiştirmeden
gidelim.”

Başta gardiyan, hepimizin birden Ricardo ve Abdullah'ı ziyaret etmesine izin vermek istemedi ama sonunda grubumuzdaki üç kadının sert bakışları altında yumuşadı. Gerçi hiçbirinin bakışları Amaranta'nıninkilerin sertliğine yaklaşamazdı bile.

Onun neden Inez'in sevmediği kuzeni olduğunu anladım.

Sonunda iki gardiyan tarafından hapishanenin üçüncü katına çıkarıldık, uzun bir koridordan geçtikten sonra sağ taraftaki son hücreye götürüldük. Gardiyanlardan biri ağır demir kapıyı açtı, anahtar yüksek bir sürtünme sesi çıkardı. Hepimiz sessizdik, içeri girmemize izin verilmesini bekliyorduk. Inez, yanımda neredeyse titriyordu, eminim ki Abdullah'ı ve dayısını ne hâlde bulacağından korkuyordu.

Gardiyan Arapça olarak, "Ziyaretçiniz var," dedi. "Aslında ziyaretçileriniz demeliyim."

Sonra kenara çekilip hücreye girmemizi işaret etti. Kadınların önüme geçmesine izin verdim ve tam içeri girerken, gardiyan, "Sadece on dakika," diye tısladı.

Başımla onayladım. Daha fazla zamana ihtiyacımız olabilir diye cebimde yedek param vardı.

Inez hemen dayısının yanına gitti. Ona sarıldı, içinde bulunduğu yaşam koşulları nedeniyle daha da incelmış olan beline kollarını sıkıca doladı. İki gündür, hayır üç gündür içerideydiler. Farida, geniş bir gülümsemeyle parlayan büyükbabası Abdullah'ın yanına oturup omzuna yaslandı. Onlar birbirleriyle sessizce Arapça konuşurken, Amaranta bir kenarda duruyordu ve dikkatini bir nesneden diğerine kaydırıyordu: gri duvarlar, gıcırdayan şilteler, çıplak zeminler. İlk kez ifadesi şefkate dönüştü ve odanın diğer tarafına geçip Ricardo'nun diğer yanına oturdu. Bu, Ricardo'yu şaşırtmış gibiydi.

"Sanırım birbirimizi tanımamız gerekiyor," dedi soğukkanlılıkla. "Annem ve ben sık sık ziyaretine geleceğiz. Sabunun var mı?"

Ricardo ağzı açık kalmış hâlde ona baktı. "Sabun mu?"

Amaranta tekrar etrafına bakındı. "Lavabo yok. Sanırım bu aptalca bir soruydu."

Inez gardiyana sert bir bakış attı. "Belki de bir tane isteyebiliriz."

"Burası gerçekten acınası bir oda," diye haykırdı Lorena ve hacimli eteğinin kuyruğunu bir süpürge'nin püskülleri gibi etrafında

savurdu. “Bu pencere çok küçük, yataklar çok dar!” Döndü ve yüksek sesle soludu. “*Petrol bidonlarından* mı su içiyorsunuz?”

Ricardo bana acı dolu bir bakış atınca, gülümsememi bastırdım.

Lorena umutsuzluğa kapılacak bir şeyler bularak devam etti, Farida ise Abdullah’a daha sonra okuması için yazdığı birkaç mektubu verdi. Ayrıca yanında getirdiği birkaç ikramlığı da çantasından çıkardı.

Ricardo, Inez’e kurnazca bakarak, “Neler yapıyorsun?” diye sordu. “Yorgun görünüyorsun. Hasta mıydın?”

Inez’in düz bir suratla nasıl yalan söyleyebildiğine hayran kaldım.

Evliliğimizin felaketinden kaynaklanan tüm gerginlik dağıldı ve eğer doğrusunu bilmiyor olsaydım, bana attığı hayranlık dolu bakışa inanırdım. “Tam tersi, Tío. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

Inez’in dayısıyla çalkantılı bir ilişkisi olduğunu biliyordum ama şimdi Ricardo’yu, bakışları yeğenine odaklanmış hâlde izlerken, hissettiği bariz sevgiyi görebiliyordum. Ama bana sert bir bakış attığında, öyle bir sevgiyi göremedim.

Bu hâlâ canımı acıtıyordu. Ama rolünü iyi oynayabilen tek kişi karım değildi. “Bunu duyduğuma sevindim, amor.”

Inez’in göz kapağı seğirdi ama gülümsemesi sarsılmadı.

Lorena komik bir endişeyle bir ona bir bana baktı. Sonra yüksek sesle, “Sana bir hediye getirdim, Ricardo,” diye bağırdı.

Eğlenir hâlimi belli etmemek için duvara yaslanıp ayak bileklerimi çaprazladım. Görünüşe göre karım halasına evliliğimizden bahsetmemişti. Eh, ben de bahsetmezdim. Eve giderken Lorena’nın çıgıllıklarından kulaklarımın çınlamasını istemezdim. Beni onaylamadığı açıktı. Muhtemelen Inez’in -konsolosun oğlu mu her neyse- o Ernesto’yla evlenmesini istiyordu.

Muhtemelen onunla evlenmiş olsaydı daha iyi olurdu.

İpek çantasına uzanan Lorena, “İşte, bak,” dedi. Parlak renkli desenli, ince kâğıtlara sarılı küçük bir deste çıkardı.

Ricardo'nun yüzündeki acı dolu ifade silinmemiş, aksine daha da kötüleşmişti. "Hayır, gerçekten, hiç gerek yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Lorena onun yorumunu duymazlıktan geldi. "Bunu isteyeceksin, Ricardo. Şimdi, inat etme, iyi bir adam ol ve hediyeni aç."

Abdullah ve Farida, sessiz sohbetlerini durdurdular ve Ricardo hediyeği dikkatlice açarken ilgiyle baktılar. İnce kâğıdın sonuncusu da bir kenara konduğunda, hepimiz nesneye baktık. Ricardo dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Bu bir *çay fincanı* mı?"

"Öyle," diye onayladı Lorena. "Ne güzel, değil mi? Mavi desenin ilahi olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Ricardo porselen fincana zehirli bir örümceğe bakar gibi bakarak, "Şey," dedi, "burada çay davetlerine katılmıyorum, Lorena. Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Şey... ondan bir şey içmeyeceksin," dedi Lorena.

Ricardo açıkça bir şeyler içmek için tasarlanmış nesneye baktı. "İçmeyecek miyim?"

"Bu sihirli mi, Tía?" diye sordu Inez.

Lorena başıyla onayladı. "Evet! Bir de eşi var, o da bende. Fincanlardan birini suyla doldurduğunda, diğeri de dolar ama aynı zamanda gümüş bir ışıkla parlar. Mesajı alan, o zaman fincanın içine bakması gerektiğini anlar. Diğer tarafta ise gönderici vardır ve normal şekilde sohbet edebilirsin."

"Harika," dedim. "Alexander Graham Bell'in telefonu gibi."

"Kesinlikle," diye haykırdı Lorena. "Ama yüzlerimiz de görüyor! Hayal edebiliyor musun? Böyle bir iletişim biçimini hangi teknoloji yenebilir? Ne bir mektup ne de bir telgraf."

"Ya karşı taraftaki cevap vermezse ne oluyor?" diye sordu Farida.

Lorena'nın heyecanı azaldı. "Eh, bu da sonuçta mükemmel bir sihir değil. Su birkaç dakika parlar ama kimse cevap vermezse, sihir durur ve alıcı tarafın bardağında sadece su kalır. Ne yazık ki, alıcı kişi bardağı boşaltmadan gönderici tekrar denerse, su taşar."

"Yani eğer aramana cevap vermezsem, tekrar tekrar arayabilir ve odamızı suyla doldurabilirsin, öyle mi?" diye sordu Ricardo dehşet içinde.

"Rica ederim," dedi Lorena gülümseyerek.

ÜÇÜNCÜ
KISIM

AKDENİZ'İN
GELİNİ

BÖLÜM ON BEŞ

Rüya görüyordum; altın yüzük, parmağında baskı yapan bir ağırlıktı. Tam olarak nereden bildiğimi bilmesem de, bir şekilde sezgilerim bilinçaltımda bile çalışıyordu. Uzuvarım ağırlaşmıştı, çarşafaların altına sıkışmıştım. Belli belirsiz tülde bir kefene sarılı olduğumu fark ettim. Cibirlik. Soğuk hava saçlarımı hışırdatırken yumuşak yastığa daha da gömüldüm, gözlerimi sımsıkı yumdum, rüyamda bulunduğum yerde kalmaktan başka çarem yoktu.

Kleopatra yumuşak ışıklı bir odada duruyordu, önünde sıra sıra parşömenler vardı. Ayak parmaklarının altına kadar uzanan ince tuniğinin kumaşı, o açıkça belirli bir şeyi aramak için yürürken, sıcak renkli taşları öpüyordu. Parşömenleri çekip çıkardı, hızla açtı, sonra onları tek tek yere atarken sabırsızlıkla tısladı. Başka bir rafa gitti ve başka bir parşömeni çıkardıktan bir an sonra bir zafer çığlığı attı. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden ne okuduğunu bilmiyordum. Etrafından dolaşmaya çalıştım ama hafızam buna izin vermedi. Sadece parşömeni aldığı rafı yakalamak istiyormuş gibi odanın köşesine hapsolmuştum sanki. Bu sırada kül ve duman kokusu dolduruyordu burun deliklerimi.

Bir şey yanıyordu.

Odanın girişine doğru döndü ve elinde tuttuğu tek yaprak parşömenle birine seslendi. Yüzünde hiç çizgi yoktu, saçları parlak ve koyuydu. Bu, Kleopatra'nın daha önce gördüğümde daha genç bir hâliydi. Daha önce gördüğüm dünyevi yorgunlukların hiçbirini yoktu, yüz hatlarını kaplayan o yorgun ifadede eser yoktu.

Bu Kleopatra'nın neler olacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı belliydi.

Anı bulanıklaştı. Parmaklarımı yastığın kenarına dolayıp nefesimi tutarak anının içinde kalmaya çalıştım. O sayfada bir şey görmüştüm.

Kendini yiyen bir yılanı benziyordu.

Sonra Kleopatra rastgele bir parşömen daha çıkardı ve sayfayı diğerinin üzerine kaydırıldı. Ardından dikkatlice rulo yaparak, bulduğu şeyi etkili bir şekilde gizledi. Çıkarken ikisini de yanına aldı ve anı tamamen kayboldu.

Gözlerimi açtığımda kafam karışıktı ve yönümü kaybetmişim. Yanımda uyuyan Isadora hareket etti ve bana biraz daha sokularak nefesi arasından bir mırıltı sesi çıkardı. Gözlerimi kırıştıtarak uykunun neden olduğu uyuşuk hissi dağıttım, dikkatlice oturdum ve cibinliği geriye doğru çektim. Whit'in dar yatağına doğru yığılmış sandıkların etrafından dolaşırken, çıplak ayaklarımın altındaki halının serinliğini hissettim. Whit sırtüstü yatıyordu, uzattığı uzun bacakları yatağın kenarından aşağıya sarkmıştı. Saçları alnına dökülmüştü, çenesinin kıvrımlı çizgisi yumuşaktı.

Rüya görürken masum görünüyordu. Daha genç ve yüksüz, bir zamanlar bana umutla bakan Whit ve güvenebileceğim vaatler...

Diz çöküp omzunu dürttüm.

Whit irkildi, eli yastığının altına uzandı ve parlak bir şey çıkardı. Soğuk, keskin bir şeyi çenemin hemen altına bastırdı. İçinde sadece bir miktar uyanıklık belirtisi olan uykulu mavi gözleri, bana düşünceli düşünceli bakıyordu.

"Benim," dedim solurcasına. "Sadece ben."

Yan tarafına dönüp bıçağı yastığın altına sakladı. "Boğazını kesebilirdim."

Boynumu ovuşturdum. "Ayaklı tehlikesiniz, Bay Hayes."

Gözlerini ovuşturup yorgun bir şekilde, "Lütfen bana böyle hitap etme. Biz yabancı değiliz. Hatta sadece iki tanıdık bile değiliz," dedi.

"Buna mecburum," diye fısıldadım.

Whit ellerini indirip bana baktı. Loş ışıktaki ağzının ciddi çizgisini, kısılmış gözlerini seçebiliyordum. "Neden?"

“Çünkü bir gün benim için sadece bir yabancı olacaksın,” diye fısıldadım ve Isadora’ya hızlıca bir bakış attım. Onu uyandırmak istemiyordum.

Uzun bir sessizlikten sonra sırtüstü döndü. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Bir Kleopatra anısı daha gördüm,” dedim, yüzük parmağımı kaldırarak. “Çok meşguldü.”

Whit başını bana doğru çevirdi. “Ee?”

“Bir odadaydı ve umutsuzca bir şeyler arıyordu,” dedim. “Başta aradığı şeyin bir parşömen tomarı olduğunu düşündüm ama sonra tek bir yaprak parşömen aldı. Üzerinde kendini yiyen bir yılan vardı.”

“Kleopatra’nın Hrisopoeia’sı,” diye haykırdı.

“Şşş,” diye tısladım. “Kız kardeşimi uyandıracaksın.”

Whit gözlerini devirdi. “Kız kardeşin umurumda bile değil.” İçimi bir sinir sardı. Isadora’yla ilgili düşünceleri hakkında konuşmamız gerekiyordu. Güvensizliği ve nezaketsizliği beni rahatsız ediyordu artık. Bana ihanet eden, bana yalan söyleyen Whit’ti. Ayağa kalkacaktım ama anının etkisi hâlâ üzerimdeydi ve önemli olduğunu, bir şekilde annemle bağlantısı olduğunu biliyordum.

“Lütfen dinler misin?”

Konuşmak üzere ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. “Anı sırasında bir noktada, bir yanık kokusu aldım. Kleopatra gözden kaybolmadan önce dışarı baktım ve şehrin bazı kısımlarında deniz manzarası olduğunu gördüm.” İç çektim, anı keskindi ve dilimde acı bir tat bırakmıştı. “Şehir kuşatma altındaydı.”

Whit doğrulup bacaklarını çevirdi ve ayaklarını yan tarafıma yerleştirdi. Dizini kendine çekti. “Şimdi konuşabilir miyim?” Sesinde hafif bir alaycılık vardı.

“Konuşabilirsin,” dedim.

“Gördüğün şehir İskenderiye olmalı,” dedi. “Kleopatra’nın suya yakın bir yerde bir sarayı vardı ve eğer simya sayfasını miras almışsa ve üzerinde çalışıyorsa, kâğıdı yanında tutacağı sonucuna varılabilir.” Bir an düşündü. “Felsefe taşını yaratmayı neden bu kadar çaresizce istediğini anlayabiliyorum. Hiçbir şey, savaş kadar para kaybına neden olmaz.”

“Hangi savaştı peki?” diye sordum. “Aktium Muharebesi olmazdı. Çünkü bunun için fazla genç görünüyordu.”

“O muharebe, Yunanistan kıyılarında gerçekleşmişti,” dedi Whit.

Haklıydı. O özel muharebeyi, mezarının duvarlarına oyulmuş savaş gemilerini hatırladım. Sonun başlangıcı olan o olay, değer verdiği her şeyin kaybının başlangıcıydı: krallığı, çocukları ve en sonunda büyük aşkı Marcus Antonius. Kollarımda bir ürperti doluştu.

“Gördüğün, ordusuyla İskenderiye’ye gelen ve tahtı Kleopatra’dan almaya kararlı olan erkek kardeşine karşı mücadelesi olabilir,” diye devam etti Whit.

“Yani simya yaprağına sahipse, onu bir yere saklamak istemiş olabilir. Ben olsam, onu kardeşimin ellerine vermek istemezdim.”

“Doğru,” dedi. “Böylesine değerli bir şeyi saklayabileceği aşağı yukarı milyon tane yer var.”

“Ama en azından hangi şehir olduğunu biliyoruz,” dedim. “Kleopatra’nın Hrisopoeia’sı İskenderiye’de olmalı.”

“Dediğim gibi, saklanmış olabileceği milyon tane yer var,” diye mırıldandı Whit.

“Bir yeri listeden kesinlikle çıkarabiliriz,” dedim. “Kraliyet Sarayı. Gördüğüm anı, aceleyle oradan çıktığını düşünmeme neden oldu.”

“Aynı fikirdeyim.” Duraksadı. “Ve şükürler olsun ki saray sular altında.”

“Sonunda Kleopatra’nın kardeşiyle mücadelesi ne oldu? Onu yendi mi?”

Whit başıyla onayladı. “Jül Sezar sayesinde.”

Böylece aşk ilişkileri başlamıştı. Hikâyesini büyüleyici bulmakla birlikte, Mamá’yı ve onun da aynı ipuçlarını takip ettiği aynı yolda olabileceğini düşünmeden edemedim. “Belki de annem bu yüzden İskenderiye’dedir,” dedim aniden, önceki konuşmamızı anımsayarak. “Belki de nihai amacı rakip bir yasa dışı müzayede başlatmak değildir.”

“Her ikisi birden de olabilir. Annen girişimci bir insan.” Whit pişmanlıkla gülümsedi.

Gülümsemesine hiç düşünmeden karşılık verdim. Bir anlığına göz göze geldik, sonra bir kez daha. Odadaki ışık, ona doğru yürüdüğümünden beri önemli ölçüde aydınlanmış olduğundan yüzünün her çizgisini ve kıvrımını görebiliyordum. Bana şefkatle bakıyordu, omuzları gevşemiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Başından beri aramızda var olan doğal dostluğa ve dedektiflik ruhuna düşmüştük. Ona âşık olmak çok kolay olmuştu.

Ve yaptıklarını unutmak da aynı şekilde kolaydı.

Kendime kızarak sinirle ayağa kalktım. O benim için Bay Hayes'ten daha fazlası olmayacaktı. Kalan azıcık uykumu alabilmek için yatağıma dönerken, elimi yakaladı.

"Bekle," dedi. "Bekle."

Avucumdaki parmakları sıcaktı. Bunun etkisiyle vücudumun şarkı söylemesinden nefret ediyordum. "Ne var?"

Çenesini sıkarak aniden elimi bıraktı. Sesim sert ve buz gibi çıkmıştı.

"Kabalık etmek istemem," dedi, odanın ortasındaki tülden kovanın içinden sinirli bir ses, "ama ikiniz de lütfen *sessiz* olur musunuz?"

Isadora homurdanarak döndü, sonunda hareketsizliğe ve sessizliğe gömüldü.

Neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla, "Bana ne söyleyecektin?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi Whit, biraz durduktan sonra. "İyi uykular."

Güzel bir histi ama ne kadar istersem isteyeyim, ne kadar uğraşırsam uğraşayım tekrar uyuyamadım. Tek düşünebildiğim Whit'in sesindeki umutsuz ton ve benden uzaklaşmış gibi, aramıza duvar örmüş gibi görünmesiydi. Benim istediğim de buydu. O, gülümsemelerimi, arkadaşlığımı veya herhangi bir düşüncemi hak etmiyordu.

Ama bu, onun ne söyleyecekken vazgeçtiğini bilmek istememe engel değildi. Asla öğrenemeyeceğim için hissettiğim üzüntüyü de engellemiyordu.

İskenderiye yolculuğunu planladım. İskenderiye'ye gitmek üzerine konuşmak, elbette yolculuğu gerçekleştirmekten çok daha kolaydı.

Bir kere, halam planlarımı öğrendiğinde hemen gözyaşlarına boğuldu ve yatak odasına giderek tek başına hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Konuşmadan önce düşünsen ölür müsün?” diye sordu Amaranta. “Senin dağıttıklarını temizlemekten bıktım, *prima*.”²³

Prima kelimesini sanki pis bir kelimeymiş, güçlü bir küfürmüş gibi söylemişti ve aniden, bana sadece sorun yarattığımda *prima* dediğini hatırladım. On bir yıl önce en sevdiği kitaplarından birinin sayfalarına yanlışlıkla çay sıçrattığımdan beri durum böyleydi. Amaranta gerçekten kin tutmayı iyi biliyordu.

“Her şeyi düzeltmeye çalışıyorum,” dedim. “Doğru kişiyi hapse attırmaya çalışıyorum ki Ricardo ve Abdullah serbest kalabilsin.”

Dayımın ve Abdullah’ın başına gelenler halamı da histeriye sürüklemişti. Hapishane ziyaretimizden sonra sakinleşmişti ama onu küçük bir odada kilit altında gördüğü için acı çektiğini biliyordum.

“Bunu başarmanın yolu da henüz yeni gelmişken yine başka bir şehre gitmek mi?” diye sordu Amaranta, bir kaşını şüpheci bir şekilde kaldırarak. “Biz buraya gelmek için okyanusu aştıktan sonra? Elvira’nın öldürüldüğünü öğrendikten sonra? Aklına gelen en iyi fikir bu mu?” dedi alay ederek. “Kaçacağını bilmeliydim.”

Gerginleştim. “Kaçmıyorum. Mamá İskenderiye’de ve şayet onun sefil hayatının geri kalanını hapiste geçirmesi için bir umudum varsa, ben de orada olmalıyım.”

“Ee, sonra?” diye sordu Amaranta sesini yükselterek. “Ondan nazikçe kilit altına girmesini mi isteyeceksin? Senin pervasız, inatçı ve kendi iyiliğine fazla düşkün olduğunu biliyordum,” dedi alaycı bir şekilde, “ama dürüst olmak gerekirse, senin bundan daha zeki olduğuna inanıyordum.”

Beni çileden çıkarmak konusunda kuzenimden daha iyi olan kimse yoktu.

“Ona karşı bir dava hazırlığındayım,” diye bağırdım. “Nereye giderse gitsin, arkasında lanet olası delillerden oluşan koca bir iz bırakıyor.”

“Yeter, ikinize de,” dedi Tía Lorena. Solgun ve bitkindi, odasına açılan kapının eşiğine dayanmıştı. “Yıllarca ikinizin çocuklar

23 *İsp.* Prima: Kız kuzen.

gibi kavga edişinizi izledim. Ama artık çocuk *değilsiniz*. Bir gün, dua ederim ki *yakında* bir gün, ikinizin de yönetmeniz gereken kocalarınız, yuvalarınız ve büyütmeniz gereken bebekleriniz olacak.”

Midem tuhaf bir şekilde döndü. Halama lanetli evliliğimden bahsetmeyi unutmuştum. Öğrendiğinde, şüphesiz ki gözyaşlarına boğularak yatak odasına geri dönecekti. Belki de bu özel sırrı asla öğrenmemesi en iyisiydi.

Titreyen elini dudaklarına götürdü. “Lourdes’in gerçekten İskenderiye’de olduğuna inanıyor musun, Inez?”

Başımla onayladım.

“Ve şeyden hiçbir haber yok...” Sesi çatladı. Kendini kontrol etmek için gözle görülür bir mücadele vererek derin bir nefes aldı. “Abimden?” diye sordu.

Boğazımdan sıcak, asit tadında bir utanç yükseldi. Babamla ilgili yeni bir bilgi edinememiş olmak beni öldürüyordu. Mamá bana ilk seferinde yalan söylemişti ama şimdi ondan gerçeğin dışında herhangi bir şey kabul etmeyi reddediyordum. Her ne gerekiyorsa yaparak, bana gerçeği söylemesini sağlayacaktım. Zorlanırsam, hâlâ yapabiliyorken, şiddet yanlısı kocamı üzerine salacaktım.

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey yok. Bu noktada gerçeği sadece Mamá biliyor.”

Halamın yüzü sertleşti. “O zaman git ve onu bul. Amaranta ve ben, sen yokken Ricardo ve iş ortağına bakarız.”

Amaranta’nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Ama Mamá...”

“Eğer sen hapiste olsaydın, hajita,” dedi, “ailenin seni her gün ziyaret etmesini istemez miydin? Yemek getirmesini? Battaniye getirmesini? Sana yoldaşlık etmesini?”

“Ziyarete karşı değilim,” diye çıkıştı Amaranta. “Inez’in sorumluluğun büyük kısmını bize yıkmasına öfkeliyim.”

“Amaranta, yeter,” dedi Tía Lorena. “Basta. Ya no puedo más.”²⁴

Kuzenim sustu, çenesi kilitlenmişti. Dayım, halam ve kuzenimin tavuklar gibi onun üzerine çullanmasındansa günlerini yalnız geçirmeyi tercih eder diye düşündüm elimde olmadan ama bunu söylemekten kaçındım. Bu açıklama halamı bir gözyaşı

24 *İsp.* Basta. Ya no puedo más. (Yeter. Dayanamıyorum artık.)

birikintisine dönüştürebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, bana yardım etmek istemesinden etkilenmiştim.

“Öncelikte, ben zaten hapse düşmezdim,” diye mırıldandı Amaranta.

“Bu konu dışı,” dedi halam, kararlılıkla. “Cayo’ya ne olduğunu bilmek istiyorum. Onun yasını tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Onun... cesedinin nerede olabileceği konusunda hiçbir haber yok mu?”

Her ne olursa olsun, babamın hâlâ hayatta olabileceğine dair umudumu onunla paylaşamazdım. Halamın, abisinin öldüğünü düşünmesi, onun nerede olduğunu merak ederek acı çekmesinden daha iyiydi. Tıpkı benim merak ettiğim gibi. “Ne yazık ki hiçbir haber yok.”

Tía Lorena içini çekti. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Sorusunu düşündüm. Tek bir şey vardı. “Abdullah’ın torunu Farida da büyükbabası için endişeleniyor. Onu da zaman zaman planlarınıza dâhil edebilirsiniz, bu beni çok memnun eder.”

Halam bana hafifçe başını salladı. Bir zafer elde edebileceğim, ederdim. Ama sonra aniden odasına girerek beni şaşırttı. Amaranta’ya baktım, o da nazikçe omuz silkti. Halam elinde sihirli fincanıyla geri döndü.

“Madem ki İskenderiye’ye gideceksin, bunu yanına almalısın,” deyip fincanı bana uzattı. “Bu şekilde Ricardo ile istediğin zaman iletişim kurabilirsin.” Hafifçe gülümsedi. “Zaten benden haber almak onun pek hoşuna gitmez diye hissediyorum.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. Dayım, İskenderiye’ye gittiğimi öğrenirse, benden haber almak da pek hoşuna gitmezdi.

Tren Kahire’den ayrılırken, çiftlik arazilerinin ve palmiye ağaçlarının yanından geçerek ilerliyordu. Kompartımanda sadece üçümüz vardık: Isadora yanımda oturuyordu, Whit ise karşı koltukta bacaklarını birbirine çaprazlayıp uzatmıştı.

Isadora, Whit’e buz gibi bir şekilde, “Etek ucumu eziyorsun,” dedi ve sonunda Whit ona itaat edip çizmelerini kaldırına dek, Isadora kumaşı çekiştirdi. “Gidebileceğin başka bir yer yok mu?”

“Burada rahatım,” diye yanıtladı Whit, tozlu pencereden dışarıya bakarak.

Isadora dudaklarını birbirine bastırdı. Çantasına uzanıp bir kitap çıkardı. Keşke ben de kitap getirmeyi akıl etseydim.

Whit ayağa fırlayıp dik dik koltuğuna baktı. “Bu da nesi!”

“Ne oldu?” diye sordum.

Isadora kitabının köşesinden ona baktı.

Whit gözlerini ovuşturarak iç çekti. “Bana saklamam için çay fincanını vermiştin, hatırlıyor musun?”

Sırt çantasına bakarak başımı salladım. Benim çantam çok dolu olduğundan, fincanı ona emanet etmişim, o da eski bir gömleğine sarmıştı. “Kırıldı mı yoksa?” diye sorarken neredeyse kalbim duracaktı. Dayımla iletişim kurmak için tek yolumuzdu...

“Hayır,” diye mırıldandı Whit. “Ricardo, halanla iletişim kurmaya çalıştı...”

“Ah, olamaz,” dedim. “Ve fincan taşarak eşyalarını ıslattı.”

Suyun bir kısmının ıslattığı pantolonuna baktı. “Evet.”

Isadora güldü ve Whit bakışlarını pantolonundan Isadora’ya kaydırды. Isadora sırttıktan sonra kitabına geri döndü.

“Giysilerini çıkar bari, en azından İskenderiye’ye varana kadar kurusunlar.”

Whit birkaç gömleğini çıkarıp düz bir şekilde sehpaye koydu. Sonra oturdu, bacaklarını tam olarak az önceki yere uzatarak yine Isadora’nın elbisesini ezdi.

“Hiç mi umurunda değil?”

“Hiç,” dedi Whit, soğuk bir gülümsemeyle.

Isadora gözlerini devirip koltuğunda kıpırdandı ve bakışlarını bizden çevirip pencereye doğru baktı. “Sizin için sorun olmazsa, huzur içinde kitabımı okumak istiyorum.”

Whit ağzını açtı.

“Nerede kalacağız?” diye sordum, sohbeti ikisinin büyüyen tartışmasından uzaklaştırmayı umarak. Birbirimizin yanında olmaya mecburken, ortak bir zeminde buluşmak için çabalamalarını dile-dim. “Daha önce İskenderiye’ye gitmiştin, değil mi?”

Whit’in dudakları düzleşti. “Eğer sorduğun buysa, bombalanırken orada değildim.”

“Sorduğum o değildi,” dedim. “Sadece bir otel ismi istiyordum.”

“Hotel d’Europa’ta kalmalıyız,” dedi Isadora, başını kitabından kaldırmadan. “Odaları hakkında harika şeyler duydum.”

“Bombardımanda yıkıldı,” dedi Whit. “Üstelik çok da pahalıya patlardı. Bizim o kadar paramız yok.”

“Acaba bu kimin hatasıydı?” diye sordu Isadora, sayfayı çevirirken.

“Ben de senin herhangi bir katkının olduğunu göremiyorum,” diye karşılık verdi Whit. “Kahire’ye geldiğinden beri bir parazit gibi davranıyorsun.”

“Parazit,” diye tekrarladı Isadora hafifçe. Kitabını kapatıp, sırtı soğuk bir öfkeyle kasılmış hâlde ayağa kalktı ve kompartımanın kapısına doğru yürüdü, sonra da öfkeyle kapıyı açtı. Başka herhangi bir şey söylemeden yemek vagonuna doğru yürüdü.

“Git ve özür dile, Bay Hayes,” dedim.

“Neden özür dileyecektim?” diye mırıldandı. “Söylediğim sadece fazla doğru. Geçen gece seni neredeyse öldürecekti.”

Öne eğildim. “O benim kız kardeşim. Ailem. Eğer kalmakta ısrar ediyorsan, benimle arayı düzeltmek istiyorsan veya barışmak gibi -ki bu asla olmayacak- yanlış bir girişimde bulunarak her yere peşimden geliyorsan...”

“Burada olma sebebim bu değil,” diye çıkıştı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Doğru. Tabii ya. Simya sayfası yüzünden buradasın.”

Whit kollarını göğsünde kavuşturdu. Dudakları düz, isyankâr bir çizgi hâline geldi.

“Unutmadım,” diye fısıldadım. “Benim ile Hrisopoeia arasında bir seçim yapmak zorunda olsaydın, hangimizi seçeceğini çok iyi biliyorum. Bunu zaten açıkça belirtmiştin, tabii kaçırdığım bir şey olmadıysa. Söyleyemediğin veya söylemek istemediğin bir şey.”

Sessiz kalınca, koltuğun onun oturduğu tarafına bir tekme attım. “Evet?”

Bakışlarını kaldırdı, seviyeli bir şekilde gözleri benimkilerle buluştu. “Aslında bunu cevaplamamı istemiyorsun.”

“Doğru, sanırım istemiyorum.” Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturdum. “Lütfen gidip özür diler misin?”

Bıkınlıkla bana baktı. “Bu senin için bu kadar önemli mi?”

“Sí. Ahora, por favor.”²⁵

Whit beni düşüncelerimle baş başa bıraktığında bakışlarım bez çantama kaydı. Çantam olmadan hiçbir yere gitmezdim ve burada oturacaksam, faydalı bir şey yapmam gerekirdi. Hafif bir iç çekişle, çantama tıktırdığım eşyaları karıştırdım: kalemler, yedek şamdanlar, kibritler, sonra olarak da benim günlüğüm ve annemin günlüğü. İkisini de çıkardım ve anneminkinin sayfalarını çevirmeye başladım, kelimeler görüş alanımda yüzene kadar parça parça okudum.

Annemin günlüğü kalındı ve henüz her bir sayfayı derinlemesine inceleyememiştim. İlgimi en çok başlangıç bölümü çekmişti. Bir sürü taslak çizmişti; bazıları yarıda kalmıştı, bazılarının ise renklendirmesi bile tamamlanmıştı. Heykel çizmeye meraklıydı. Yunan mitolojisindeki dokuz ilham perisi ve yer altı dünyasının girişini koruyan üç başlı köpek Kerberos ile karşılaştım, hemen sonra ise tanımadığım bir adam vardı. İlk bakışta, özellikle ayaklarının dibinde duran üç başlı köpekle birlikte Hades’e benziyordu. Ama başında daha önce hiç görmediğim bir taç vardı ve yer altı dünyasının tanrısıyla hiç ilişkilendiremediğim bir asa taşıyordu.

25 *İsp.* Sí. Ahora, por favor. (Evet. Şimdi, lütfen.)

Merakla çantamdan bir kalem çıkardım ve tuhaf bir yapının üzerinde oturan ilginç tanrıyı ve köpeğini çizdim. Çizimi bitirince, defterimi kapattım ve hepsini yeniden bez çantama koydum. Whit hâlâ geri dönmediği için onları aramaya gitmeyi düşündüm. Sadece hâlâ hayatta olduklarından emin olmak için.

Bu düşünce pek hoşuma gitmedi.

Kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım. Şehri çok geride bırakmıştık, şehrin yerini güneşin acımasız ışınları altında parıltıyan uzun altın rengi kum şeritleri almıştı. Tren arazide ilerlerken, geçtiğimiz her kilometrede nerede yatacağımızı ve nasıl yemek yiyeceğimizi merak ediyordum.

Ve sınırlı kaynakla, çabuk sinirlenen ve birbirlerini görmeye tahammül edemeyen iki kişiyle birlikte annemi ne kadar süre arayacağımı...

Pamuk tarlaları, köyler ve Nil Nehri'ni çevreleyen muhteşem dağlardan oluşan bir manzara penceremin önünden geçerken, koltuğuma yaslanıp iç çektim. Tren gürleyerek ilerliyor, endişelerim ise İskenderiye'ye uzanan yolculuğun her adımında peşimden geliyordu. Akdeniz'in Gelini. Ama manzaraların hiçbirinden keyif alamadım.

Keyif almak yerine, umutsuzluğa kapılmamaya çabaladım.

WHIT

Yemek vagonuna doğru aceleyle ilerlediğini görerek, Isadora'nın peşinden gittim. Boş masalardan birine oturmuş, ellerini masa örtüsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kusursuz bir duruşu vardı ama kusursuz görgü kurallarının ardına gizlenebilecek sırları biliyordum.

Kaşlarımı çatıp karşısında oturdum. "Konuşmamızın vakti geldi."

"Şu anda meşgulüm," dedi soğukkanlılıkla. "Çayımı içeceğim."

"Ne dolaplar çevirdiğini bilmek istiyorum."

Isadora hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Sakın bana Inez'i kasıtlı olarak Kahire'nin en kötü muhitine götürmediğini söylemeye kalkma. Ya da orada öylece oturup onu önemsediğini mi iddia edeceksin?"

Gözlerini kocaman açtı. “O bir hataydı! Bu seni şaşırtabilir ama babam çeşitli işlere giderken ona eşlik etmeme izin verirdi. Gittiğimiz yerler de her zaman gösterişli oteller ve görkemli malikâneler değildi. Eski hükûmet binasının bakımsız bir yer olduğunu anımsadım ve bilgime dayanarak nereye gideceğim konusunda bir tahminde bulundum.”

“Bir tahmin,” dedim, öfkem tırmanırken. “Herkesin hayatını bir tahmin yüzünden mi riske attın?”

“Inez yol tarifi soramazdı,” diye çıkıştı. “Bu çok fazla dikkat çekerti.”

Başka bir soru sormayı denedim: “Baban nerede?”

Isadora sustu. Bakışlarıma hiç çekincesiz karşılık verdi. Bu kız hiç de korkak değildi.

“Evet?”

“Sana cevap vermeyeceğim.”

Ben sinirle masaya vurunca, Isadora sıçradı.

Inez burada olsaydı, bunun için de özür dilememi isterdi.

“Gerçekten onunla hiç temasın olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?”

“Neden inanmayasın ki?” diye sordu. “Gerçek bu. Tanrım, sana ne oldu da kimseye güvenmemeye, insanların kötü olduğuna inanmaya başladın?”

Hiçbir sıcaklığın olmadığı bir evde büyüdüm. On beş yaşında orduya katıldım. Çölde savaşa gönderildim. General Gordon’ı kurtarmak için çok geç kaldım, sonra da bunu denediğim için mahkemeye çıkarıldım. Ama bunları asla yüksek sesle söylemeyecektim. Ağzımdan çıkan her sözcüğü bana karşı kullanırdı.

“Neden bir tahminde daha bulunmuyorsun?”

“Sana söyledim, bilmiyorum. Sormayı kes.”

Koltuğunun kenarında, ciddi duruşunu zar zor bozmamaya çalıştığı sırada onu inceledim. Yanakları kızardı ve alnında bir damar belirginleşti. Onu kızdırmak çok kolaydı. İnsanlar savunmaya geçtiklerinde, olması gerekenden fazla açık verirler hep. “Ne düşündüğümü biliyor musun?” diye söze başladım, yumuşak bir sesle. “Bence baban, Lourdes hakkındaki gerçeği öğrendi ve onun uğraşmaya değer olmadığına karar verdi. Bence bir çıkış yolu aradığı şey...”

“Hayır,” dedi.

“Belki de baban şansını başka bir yerde denemeyi tercih eder, sonuçta yanında kaldığı kişi soğukkanlı bir...”

“Cümleleri bitirme,” diye araya girdi, yanaklarındaki kırmızılık benek benek olmuştu.

“Belki de başka bir kadın arıyordur. Daha az karmaşık, daha sadık birini. Kaltak olmayan...”

Ayağa kalktı ve dar masanın üzerinden bana uzanırken eli havada kaldı. Donup kaldım ve başladığı işi bitirmesi için onu sessizce kışkırttım. Bana vurması için cesaretlendirdim.

Isadora sinirle solurken soluk teni ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Bu mide bulandırıcı tablonun içinde kilitlenmiş hâlde, ikimiz de hareket etmiyor, güçlkle nefes alıyorduk.

Ne yapacağını görmek için bekledim.

Bana tokat atmasına izin verip vermeyeceğimi görmek için bekledi.

Tek kaşımı kaldırdım.

Kolu sanki kendisine karşı savaşıyormuş gibi titrerken, dudakları büküldü.

Sonunda elini indirip yerine oturdu. Avuçlarını masaya koydu, gözleri bembeyaz ve kızgın bir öfkeyle doluydu. “Babam annemi seviyor. Onu asla gözünün önünden ayırmaz. Annemden çok uzakta olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Hiç mi?” diye sordum yumuşak bir sesle. “Pek inanmıyorum...”

“Hiç,” dedi, çıkışarak. “Onlar kendilerini birbirlerine adanmışlar.”

“Peki,” dedim süz bir sesle. “O zaman bana geçen gece neden beni bir afyon inine kadar takip ettiğini anlat.” Cümle birdenbire çıktı ağzımdan. Onu şaşırtarak, kendini ele vermesini sağlamayı umuyordum. Inez her neye inanırsa inansın, Isadora’nın yaptığı her şey bana hesaplı gibi geliyordu.

Isadora gözlerini kırptırdı.

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. “Oradaydın.”

Benden uzaklaştı, kollarını göğsünde kavuşturdu, etrafında bir ağır silah dumanı gibi dönen kırgın bir sessizlik havası vardı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bunun bir önemi yok, değil mi? Ne söylersem söyleyeyim, sen benim kim olduğuma çoktan karar vermişsin.”

Sinirim katlandı. Britanya İmparatorluğu için casus olarak çalışıyor olmalıydı. Bu belge onların en değerli varlığı olacaktı.

Sarsılmaz bakışlarla gözlerini bana dikti. “Bana inanıp inanmaman umurumda değil, benim hakkımda en kötü şeyleri düşünmen umurumda değil. Umurumda olan tek şey, Inez. Çabalarımda başarılı olursam, başıma ne geleceğini bir düşün. Annem de babam da hapiste olacak, belki de daha kötüsü. Yalnız kalacağım ve Inez dışında ailemden kimse olmayacak. İlişkimizi asla tehlikeye atmam, ayrıca hatalar yapmış da olsam, bunlar istemeden oldu.” Öne eğildi. Mavi gözleri, gözlerime kenetlendi. “Gerçekten de orada oturup yaptıklarım için beni mi yargılayacaksın? Kendi yaptıklarından sonra?”

Zihnime şüphe sızmıştı. İçgüdülerim harikaydı ve bu kızda bir tuhaflık vardı. Ama ya onun hakkında yanılıyorsam? O yüzden onu anlamak için daha fazla zamanımın olması iyi bir şeydi. “Küçük oyunlarını oynayabilirsin ama seni uyarıyorum: Inez’e herhangi bir şekilde zarar verirsen, hayatını cehenneme çeviririm.”

“Inez çoktan cehennemde,” dedi ayağa kalkarken. Eteğindeki kırışıklıkları düzelttikten sonra çenesini kaldırarak uzaklaştı. Birkaç dakika içinde ikinci kez öfkeyle benden uzaklaşmıştı. Masada otururken düşündüm, tarttım, o gittikten sonra uzun süre boyunca onun hakkında bildiğim her şeyi ve söylediği kelimelerin her birini bir araya getirdim. Mısır, tek renkli bir bulanıklık olarak tren penceresinden geçiyordu ama ben zar zor farkındaydım.

Çünkü sonunda görmediğim bir parçasını da ekleyerek yapbozu bir araya getirdim. Az önce dışa vurduğu ama istemeden yaptığı bir şeydi bu. Kompartımana geri dönüp Inez’e anlatmak istesem de, aklımın bir köşesini bir şüphe kemiriyordu. Barışma konusunda pek bir ümidim yoktu ama bir ihtimal olduğu sürece bunu tehlikeye atamazdım.

BÖLÜM ON ALTI

İstasyona vardığımızda Whit, meydana bakan uzun pencereli ışık bir bina olan Hotel Abbat'a gitmemiz için bir araba kiraladı. Whit, bagajlarımızı indirmemize yardım eden arabacıya ödeme yaptıktan sonra, hep birlikte rahat lobiye yürüdük. Shephard's kadar görkemli olmasa da, lüks oturma yerleri ve birkaç çalışanın diğer yolculara yardım ettiği uzun, ahşap bir tezgâh vardı. Daha ayrıntılı bir incelemeye, havaya hoş bir koku veren çiçeklerle dolu yemyeşil bir iç bahçe buldum. Fransızca yazılmış bir tabela, misafirleri lüks banyolara veya bir okuma odasına yönlendiriyordu. Hatta bir sigara odası bile vardı.

İçimi bir telaş sardı. Whit'in koluna uzanıp, "Buranın parasını karşılayamayız," diye tısladım.

"Bombardımandan sonra hepsinin fiyatları düştü," diye fısıldadı Whit. "İskenderiye'nin mevcut durumu göz önüne alındığında, fiyatını uygun bulduğum tek konforlu ikinci sınıf otel burası."

"Mevcut durum derken?" diye sordum.

Whit, bizi resepsiyona götürürken, "Daha sonra açıklarım," dedi.

Karl adında genç bir Alman olan otel görevlisi, bize hemen bir oda ayarladı. Konaklama ve yemek dâhil ama içki hariç, günlük sabit fiyat on beş franktı. Whit'in itiraz etmesini bekledim ama sessiz kaldı. Konaklama ücretinin kenara ayırdığım paradan çok daha az bir meblağ olması büyük bir rahatlama nedeniydi. Birinci sınıf bilet iadesinden aldığım parayı bu süiti bir hafta için tutmak

için kullanacaktık ve neyse ki        n yemek, çay ve kahve de bu   crete d  hildi.

Whit portatif k    k bir karyolada uyuyaca ı için umutsuzluğa kapılmışsa da, bunu g  stermeye cesaret edemedi.

O ve Isadora lobinin geri kalanını keşfetmek için y  r  d  ler ama ben Karl'ın otel ve s  it hakkında daha fazla bilgi verdiği sırada yanında kaldım. Bitirdi inde, "Bir telgraf çökebilir misiniz?" diye sordum.

Başıyla onaylayıp bana bir k   ıt, bir zarf ve bir kalem verdi. "Siz bitirince telgraf ofisine g  nderirim, bir saat içinde havale edilir.   cret on kelime başına be  kuru . Kabul edilebilir bir   cret mi? Evet mi? Pek  l  ."

Farida'ya hızlıca bir mesaj karalarken, "Te ekk  r ederim," diye mırıldandım. Farida'ya otelin adını ve adresimizi verip, yeni fotoğraflar g  nderilirse haber vermesini rica ettim. Notu bir zarfa koydum ve   demeye birlikte Karl'a uzattım.

Sonra da arkadaşlarımı bulmaya gittim. Lobinin diğer misafirlerin olmadığı tarafında duruyorlardı. Yanlarına gidince, Isadora ve Whit'e, "Oda kullanımımıza hazır," diye bildirdim.

Dururlarken birbirlerine çok soğuk bakıyorlardı; Isadora kollarını sıkıca kavu turmu tu, y  z  n  n her çizgisi    pheyle dolu olan Whit'in yakın varlığı sert ve ciddiye.   skenderiye'ye yaptığımız tren yolculuğunda yemek vagonundan d  nd  klerinden beri ikisi de birbiriyle konu mamışlardı. Aralarındaki gerginlikten nefret ediyordum. Whit'in, kız kardeşime alaycı bakışlarıyla, beni gerçekten   ileden   ıkaracak kadar uzun s  re hayatımda olmayacağı, tek tesellimdi.

Yine de canımı sıkıyordu.

Isadora'nın mavi g  zleri benim g  zlerime kaydı. "Sandıklarımızı getirirler mi sence?"

Başımla onayladım. "  lgileniyorlar."

"Biz gezintiden d  nd    m  zde hepsi yolunda olacak   yleyse," dedi Isadora, onaylayarak.

"Gezinti mi?" diye tekrarladı Whit. "Ne saçmalıyorsun sen?"

“Bay Hayes,” dedim, gözlerinde beliren gerginliği görmezden gelerek, “bulduğumuz adrese gideceğiz. Bana çoktan unuttuğunu söyleme.”

“Unutmadım,” dedi Whit sertçe. “Ama hepimiz birlikte gide-meyiz. Bu işi kendi başıma yaparsam daha hızlı olur. Daha az dik-kat çekeceğimi de söylememe gerek yok.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

“Doğruyu söylediğimi biliyorsun,” dedi Whit. “Hedefimize ne kadar çabuk ulaşırsam, o kadar iyi. Ya annenin arkadaşlarından biriyle karşılaşsak? Siz ikiniz peşimdeyken, gizlice dolaşamam. Güzel bedenini saklamak neredeyse imkânsız.” Gözleri aşağı doğru kayarak elbisemin vücudumun kıvrımlı hatlarını sarışını dikkatli-ce değerlendirdi.

Whit bakışlarını kaldırdığında, gözleri çatırdayan ve kıvılcım-lar saçan ikiz ateşler gibi yanıyordu.

Nikâh gecemizden beri bana dokunmamıştı, ben de buna sevi-niyordum. İçimden bir ses, o çizgiyi aşarsa ne olacağını biliyordu: Uzaklaşmak için dişimi tırnağıma takmam gerekecekti. Kazanıp kazanamayacağımdan emin olmadığım bir savaş. Bu tam bir tokat etkisiydi.

“Bir şeyi halletmen gerekecek,” dedim. “Çünkü şartlarımdan biri peşinden gelmekti, hatırladın mı? Yoksa yine bana sözlerinin boş olduğunu mu göstereceksin?”

Whit çenesini kilitledi.

“Bir fikrim var,” dedi Isadora. “Neden ben kalıp eşyalarımızı açmıyorum, Inez? Böylece sen de Bay Hayes’e adresi bulurken eşlik edebilirsin.”

“Kendi isteğinle tek başına mı kalacaksın?” diye sordu Whit yavaşça. “Ne planlıyorsun sen?”

“Bavulları açarken ne gibi kötü bir şey planlıyor olabilirim?” diye sordu Isadora. “Çoraplarını yırtacağımı mı düşünüyorsun?”

“Benim bavulumu açmayacaksın,” dedi Whit. “Kilitli zaten.”

Başımda bir ağrı oluştu. Durumu olması gerekenden daha kar-maşık hâle getirdiğimizi fark ettim. Elimi Whit’e uzattım. “Adresi alabilir miyim, lütfen?” Bu, aralarındaki tartışmayı sonlandırdı.

“Neden?” diye sordu Whit.

“Bir planım var,” diye açıkladım.

“Tabii ya, vardır,” dedi.

Bu sözleri mavi gözlerinde sıcak bir ışıltıyla söyledi. Dikkatimi dağıtmaması gereken bir iltifattı ama otele girdiğimiz andan itibaren taşıdığım gerginliğin bir kısmını dağıtmıştı.

Whit bana kâğıdı uzattı. “Bizi aydınlatacak mısın?”

“Fikrin bir dayanağı varsa, o zaman evet,” dedim keyifli bir şekilde. Arkamdaki resepsiyon tezgâhına baktım ve görevliyle konuşmak için geri adım attım. “Karl, affedersin.”

“Buyurun, Bayan Hayes,” dedi. “Misafirliğinizi daha konforlu hâle getirmek için nasıl yardımcı olabilirim?”

Adrese baktım. “Elbette, görülecek yerleri görmek için buradayız. Bir arkadaşım bu adresi ziyaret etmemi önermişti. Bunun yakınlarında bir kilise veya bir dikili taş falan var mı?” Kâğıdı Karl’a doğru kaydırdım.

Kaşlarını çatarak birkaç satırlık yazıyı okudu. “Burası Place des Counsels’e yakın. Bombardıman nedeniyle kaybedilen yerlerden biri. Çok fazla harap olmuş durumda, çok fazla moloz ve parçalanmış binalar var ama bazı kısımları onarılıyor.” Bana özür dilercesine baktı. “Korkarım ki orada görülecek pek bir şey yok.”

Düşünceyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Annem hiçbir yere varmayan bir adres vermiş olamazdı. “Elbette bir şeyler olmalı?”

“Sadece bir banka,” dedi. “Bir mağaza ve birkaç bakkal. İşin aslı bu kadar.”

Aradığımı tam olarak buydu ama bunun yüzümden okunmasına izin vermedim. Bunun yerine, bariz bir hayal kırıklığıyla omuzlarımı düşürdüm ve hâlâ birbiriyle konuşmayan arkadaşlarımla yanına döndüm.

“Adres bir banka,” dedim, zafer kazanmış bir şekilde. “Place des Counsels’in yakınında. Annemin paranın gönderilmesini istediği yer.”

“Tek sorun senin hiç para göndermemen,” dedi Isadora. “Onu nasıl bulacağız? Bankayı her gün her gün gözetleyemeyiz. İskenderiye’de o kadar uzun süre kalacak paramız yok.” Whit’e keskin bir bakış attı.

Whit taş gibi bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. Onu savunacak hâlim yoktu ama aralarındaki bu sürekli tartışmanın da *hâlâ* bir faydası yoktu. Benim istediğim bir çözümdü. Annemi ne kadar çabuk bulursak, o kadar çok bilgi toplayabilirdik, oluşturacağımız dava dosyası da o denli iyi olurdu. Dayım ve Abdullah böylece serbest kalabilirdi, annem suçlarının bedelini öderdi ve tüm eserler mecburen Tarihî Eserler Dairesi'ne iade edilirdi. Ve tüm bunların ortasında, onu bir şekilde babamla ilgili gerçeği söylemeye zorlardım.

Artık yalanlarını nasıl tespit edeceğimi, yarı gerçeklerini nasıl ortaya çıkaracağımı, sahte konuşmalarını nasıl analiz edeceğimi biliyordum. Annemin sırlarını ortaya çıkarmak konusunda uzmanlaşmıştım. Şimdi bile, benden yardım isteyen sesi kulağımda çınılıyordu.

Onun gibi nasıl sesimi çıkaracağımı, konuşacağımı biliyordum.

“Bir şey bulmuş olabilirim sanırım,” dedim yavaşça.

Dönüp umutla bana baktılar.

Tam olarak ne yapmak istediğimi ayrıntılı olarak anlattım. Isadora kendisine has tereddüdüyle karşılık verdi, Whit ise bunun şimdiye dek duyduğu en kötü fikir olduğunu, kendimi çok fazla riske attığımı ilan etti.

İşte bu yüzden bunun geriye kalan en iyi seçenek olduğunu biliyordum. Söz verdiği gibi, Isadora bavulları açmak için otele kalırken, Whit ve ben istediğimiz sokağa gitmek için üstü açık bir araba kiraladık. Güneş üzerimize çökerken, sert ışınlarının büyük kısmını engelleyen büyük şapkama minnettardım. En güzel eteğimin kırıksıklıklarını ve ceketimin yakasını düzelttim. Beni daha yaşlı gösterecek bir şey seçmiştim. Isadora, beni daha olgun gösterecek şekilde, başımın tepesinde düzgün ve kıvrılmış bir şekil vermişti saçlarıma. Dudaklarıma parlak bir ruj sürmüştüm ve kirpiklerimi koyulaştırmıştım.

Whit beni gördüğünde konuşma yetisini kaybetmişti. Bu iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi, bilmiyordum. Sonunda bunun bir öneminin olmaması gerektiğine karar verdim. Koltuğa yaslandım, sokaktaki diğer arabaların yoldaki enkazların üzerinde ilerlemeye çalışmasını izledim boş boş. Bir zamanlar büyük olan, şimdi ise

İngilizlerin bombardımanı sonucu harap ve tamamen yok olmuş hâldeki şehir meydanından geçtik.

“Daha önce nasıl görünüyordu acaba,” diye mırıldandım.

Whit, bit moloz yığınının ve birbirine dolanmış telgraf tellerinin olduğu yeri işaret etti. “Orası bir zamanlar Hotel d’Europe’tu, kalma zevkine eriştiğim en güzel yerlerden biri.”

“Ne zaman buradaydın?”

“Mısır’a ilk geldiğimde buradan geçmiştim,” dedi, sonra da elini başka bir yere doğru kaydırды. “Burada ise Fransız Konsolosluğu ve İngiliz Konsolosluğu vardı; girişin bir kısmı ile duvarların bir kısmının hâlâ ayakta olduğunu görebilirsin ama iç kısım tamamen hasarlı.”

“Şehir, hafızanda daha görkemli bir hâliyle yer alırken, şimdi bu şekilde görmek tuhaf olmalı,” diye yorumda bulundum.

“Öyle,” dedi, “ama İskenderiye’ye derinden bağlı olanlar için daha da tuhaf olmalı. Yıkıcı olmuş olmalı. İnsanlar güzel şeylere karşı çok dikkatsiz olabiliyorlar: hayatlar, hayvanlar, sanat... Bizim yüzümüzden hiçbir şey güvende değil.”

“Sonuçta kaç kişi öldü?”

Whit, “Binlerce,” dedi sert bir şekilde. “İngilizlerin can kayıpları, Mısırlılara kıyasla kayda değer ölçüde daha azdı.”

Karşı karşıya oturuyorduk, uzun bacaklarını karşıdaki banka uzatmıştı. Evli olmasaydık bu tür bir yakınlığa asla izin verilmezdi. Sadece yirmi dört saatten az bir süredir tadını çıkardığım bir durumdu bu. Hayatın bir anda nasıl değişebildiğine şaşmıştım. Onun savaştan bahsettiğini duymak, çocukluğundan yetişkinliğine dek tanık olduğu şeyleri düşünmeme neden oldu. Onun bu yanını tanımak istiyordum, kafamdaki bir düzine kadar soruyla merakım alevlenmişti.

Ama kendimi sessiz kalmaya zorladım. Ne kadar çok konuşursak, uzaklaşmamız o denli zor olurdu.

Ve uzaklaşacağımdan hiç şüphem yoktu.

“Beni affetmeni beklemiyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Şaşırdım ama dikkatimi yıkılmış meydanın kalıntılarına çevirdim. Düşüncelerimi bu kadar keskin bir şekilde tahmin

edebilmesinden nefret ediyordum. Özellikle de ben onun ne düşündüğünü asla bilemediğim için nefret ediyordum.

“Ya da söyleyeceklerime inanmanı,” diyerek devam etti. “Ama aramızdaki her şeyi düzeltmek için bir planım var.”

Ah, buna ne şüphe. Her hareketini suçluluğu yönetiyordu ve bundan kurtulmak için kendi iliğini kemiğini bile kurutabileceğinden emindim. Beni umursadığı yoktu, asıl umurunda olan kendi vicdanını rahatlatmaktı. Ayrıca aramızda arkadaşlıktan daha fazlasının olduğuna inanmamı sağlamıştı. Onun planına kanmak aptallıktı ama içimde, onun duygularının da benimkiler kadar derin olduğunu duymayı isteyen küçük bir parça vardı.

Ama o hiç aşktan bahsetmedi. Sadece arkadaşlık.

“İkimiz için ne umut ediyorsun?” diye sordum sessizce. “Tüm bunlar sona erdikten sonra?”

Whit cevabını düşünerek beni gözlemledi. Konuşurken dikkatliydi. “Hiçbir beklentim yok. Hiçbir umudum yok.”

Tam da düşündüğüm gibi.

Oturağımın kenarına tutunup yavaşça nefes aldım. Sözlerinin beni hâlâ nasıl incitebildiğine şaşırdım. İçimde bir parça hâlâ onun benim için, kalbi için, bizim için savaşacağına inanmak istiyordu. Beni sevdiğine, sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğuna.

Aman Tanrım, hayal görüyordum.

Arabacı bizi Fransızca tabelalı başka bir sokağa soktu. Bu sokak bombardımandan sağlam kurtulmuştu; yolun iki yanında sıralı iki katlı binaların alt katlarında işletmeler, üst katlarında evler vardı. Bir kuaför, iki bakkal geçtik, sonra ise arabacı düdük çalarak dizginleri çekti. Bankaya vardığımızı belirtmek için sol tarafımızı işaret etti.

Önce Whit aşağı atladı, sonra da aşağı inmem için bana yardım etti.

“Unutma,” dedim. “Sen benim özel korumamsın. Konuşma.”

Gözlerini kısıp öne eğildi. “Ne yapacağımı söyleme bana. Biri sana silah doğrultacak olursa, o zaman söyleyecek sözlerim olacak.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim. “Belki bankadan dışarı atılırsınız, olabilecek tek şey bu.”

“Evet,” diye mırıldandı. “Lanet olası mavi ceketliler tarafından.”

“Neler tarafından?”

“İngilizlerin bombardımandan sonra düzeni sağlamak için kurduğu mahkemelerin bir parçası,” dedi. “Şimdi, Olivera, mümkün olduğunca az konuşmayı unutma. Kendini açıklamana ve kimse-nin istemeyeceği gereksiz ayrıntılara girmene gerek yok. Sadece ne söylemek için geldiysen onu söyle. Hepsi bu.”

“Tamam, unutmam,” derken, sinirlerim karnımın derinliklerinde uçuşuyordu. Âdeta üzerime bir kelebek sürüsü musallat olmuş gibi hissediyordum. “Başka?”

“Göz temasını sürdür,” diye devam etti. “Ona, önemli biri olduğunu *söylemeden* öncmli biri olduğunu hissettir. Sırtını dik tut, kıpırdanma ve kendine güven. Bir şey daha var.”

“Evet?”

Gülümsedi. “Konuşmamı istemediğini sanıyordum.”

Eğer yapabilecek olsaydım, onu hemen oracıkta, bankanın ön merdivenlerinde vururdum. “Çok sinir bozucusun,” dedim, ön kapıya dönerek. İçeri girdiğimizde, ahşap masalar ve alçak sandalyelerle dolu, dikdörtgen şeklinde, büyük bir salon karşıladı bizi. Girişte birkaç çalışan duruyordu. Bazıları, terzi dikimi takım elbiseler ve ütülü gömlekler giymişti, öne doğru yürürken ayakkabıları parlıyordu. İtalyanca ve Fransızca karışımı konuşuyorlardı. Bense her iki dili de bilmiyordum ama sonra aralarından biri beceriksizce İngilizce konuşmaya başladı.

“Evet,” dedim içgüdüsel olarak. “Yardıminızı çok isterim.”

Çeşitli ofislere açılan dar bir koridorda onu takip etmemizi işaret etti. Whit sessiz ve ürkütücü bir gölgeydi. Biz geçerken görevlilerin çoğu bize belirgin bir tedirginlikle bakıyordu. Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attığımda, Whit’in kaşlarının çatık olduğunu gördüm.

“Nazik ol,” diye fısıldadım.

“Ben Romero,” dedi banka çalışanı. “İskenderiye’ye ilk ziyaretiniz mi?”

Tam başımla onaylayacaktım ki, son anda kendimi tuttum. “Hayır. Buraya çok kez geldim. Görülecek tüm o yerleri ziyaret etmeyi seviyorum.”

Koyu kaşları yukarı kalktı. “Görülecek yerler mi? Çoğu gezgin, Yukarı Mısır’daki piramitleri veya tapınakları görmeyi tercih ederek bu şehri tamamen pas geçiyor. Harabe bir alandan ibaretiz.” Şaşkınlığım belli olmuş olmalı ki, devam etti: “Şehir Yunanlılar ve Romalılardan beri sürekli küçüldü, artık geriye devrilmiş sütunlar ve kimsenin kazı yapmadığı engebeli araziler kaldı. Yazık... Eminim ki şehir sınırlarının ötesinde keşfedilecek çok şey vardır.”

“Zaman meselesidir belki de sadece,” dedim.

Romero kalın bir ahşap kapının önünde durup kapıyı açtıktan sonra içeri girmemizi işaret etti. Duvarlar girdap şekilleri ve filigranların olduğu soluk bir duvar kâğıdıyla kaplıydı ve içerideki deri koltuk, rahat bir oturma alanı sunuyordu. Karşısında, ayaklarının etrafında süslü oymaların olduğu sağlam bir antika masa vardı.

“Çay ister misiniz? Ya da kahve?” diye sordu Romero.

“Böyle iyiyim, teşekkürler,” dedim. “Gerçekten acelem var.”

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken, başını da salladı. “Öyleyse size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Burada bir hesabım var,” diye söze başladım, “ve önceki adresimi güncellemek istiyorum.”

Gözlerini kırıştırdı. “Bizde bir hesabınız mı var?”

Göz teması kurup tatlı bir gülümseme eşliğinde başımı salladım. “Evet.”

Romero’nun şaşkınlığı sürdü. “Adınız nedir?”

“Ben Lourdes,” dedim ve soyadımı söylemeden önce duraksadım. Ya annem soyadımızı kullanmamışsa? Ya onun yerine kızlık soyadını kullanmışsa? Ya Bay Fincastle’ın soyadını kullanmışsa? Kendisi için hangisini takma ad olarak seçebileceğini düşündüm çılgınca. O kendi şartlarına göre ve kendi istediği bir hayatı yaşıyordu. Kendine hangi soyadını verirdi?

Yüzüme yapıştırıcı sürmüşüm gibi gülümsememi sabitlerken, şakaklarımda ter damlaları birikti.

“Lourdes...” Romero beklentiyle durdu.

Whit, yanıma oturması uygun olmayacağı için kanepenin arkasında duruyordu. Bana yardım edemediği için duyduğu hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

“Ah, yakın zamanda evlendim de, az kalsın size yanlış soyadını söyleyecektim,” dedim, utangaç bir kahkaha atarak. “Fincastle.”

Romero'nun kafası karıştı. "İsim tanıdık geldi. Lütfen kusuruma bakmayın, yalnızca birkaç aydır bu bankada çalışıyorum. Dosyanızı alırken sizi bir dakika kadar bekleteceğim." Kapıyı arkasından hızla kapatarak gitti.

Gardımı düşürmek istemediğimden dümdüz ileri bakmayı sürdürdüm.

"Sence bana inandı mı?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Whit. "Ama harika bir performanstı."

"Babamla tiyatro oyunlarını canlandırırdım," dedim.

"Pratik işe yaramış." Durakladı. "Fincastle'ı seçmene ne sebep oldu?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Annem kızlık soyadını kullansaydı, dayımın onu kolayca bulabileceği geldi aklıma. Güzel otellerde ve pahalı restoranlarda o soyadını sordururdu. Ama dayım onun sevgilisinin kim olduğunu bilmediği için, Fincastle'ın daha doğru bir tahmin olduğunu varsaydım."

"Harika," dedi.

Göğsüme yayılan bir heyecan, kalbimin teklemesine neden oldu. "Tutuklanacak mıyız?"

Whit cevap vermeden kapı açıldı ve Romero elinde ince bir deri çantayla içeri girdi. Masasına döndü. "Bize hangi adresinizi vermek istersiniz, Bayan Fincastle?"

"Şey," dedim, bir kez daha utangaç bir kahkaha atarak. "Aslında sorunun bir parçası da bu. Çok aptalım! Bakın, pek çok mülküm var ve korkarım bu hesabı açarken hangisini kullandığımı hatırlamıyorum. Bana hatırlatırsanız, ben de dosyayı güncellemem gerekip gerekmediğini teyit edebilirim. Elinizdeki dosyanın doğru olması da mümkün. Sadece hata olmadığından emin olmak istiyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum," dedi Romero ve koyu kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatma çizgisi çıktı ortaya. "Neden bana bildirmek istediğiniz adresi vermiyorsunuz, ben de buradan kontrolünü yapabilirim?" Deri çantaya hafifçe dokunarak gülümsedi. "Bence öylesi daha kolay olur."

“Hayır,” derken tüylerim diken diken olmuştu. “Sanırım benim söylediğim daha kolay. Adresi benimle paylaşır mısınız, lütfen...”

Whit boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. Sesimi yükselttiğimi fark etmemiştim.

“Şey,” dedi Romero, gülümsemesi solarken, kaşlarının arasındaki çizgi daha da belirginleşti. “Sizinle aynı fikirde değilim. Adres?” Ceket cebinden bir kalem çıkardı.

İyice düşünürken, kendimi yelpazeledim. “Deniz kıyısındaki adresi kullanmış olabilirim sanırım?”

Romero’nun gözleri aşağıya doğru kaydı. Dudaklarının köşeleri seğirdi. “O değil. Görünüşe göre bir sorun söz konusu, öyleyse neden kocanızla birlikte yeniden gelmiyorsunuz? Zaten kocanız olmadan dosyanızda herhangi bir güncelleme yapamam. Ama yine de, yeni adresi bana bırakırsanız, herhangi bir terslik olmadığından emin olmak için kocanızla memnuniyetle iletişime geçerim.”

Lanet olsun. “Neden bir terslik olsun ki?”

“Nedenini bilemiyorum, Bayan Fincastle,” dedi Romero yumuşak bir sesle. “Sadece -her tür- dolandırıcılığa karşı koruma sağlamak için belirli sistemlerimiz olduğunu bilmenizi isterim. Ayrıca biz yabancı bir banka olduğumuz için, bizde yabancı kurallar geçerlidir ve gerçek şu ki, bu kurallardan biri de herhangi bir hesap değişikliğinde yanınızda kocanızın da bulunması gerektiğidir. Adres kadar basit değişikliklerde bile. İsterseniz, yaşadığınız sorunu görüşmek üzere müdürümü getirebilirim.”

“Hiçbir sorunum yok,” dedim dişlerimi sıkarak.

Romero, dosyayı sıkıca kavrayıp ayağa kalktı. “Yine de gereksiz strese veya karışıklığa neden olmak istemediğim için müdürüm yanımda olursa daha rahat hissederim.”

Bunlar söylediği son sözler oldu. Whit kanepeyi aşp Romero’ya saldırdı. İkisi birlikte, zemini süsleyen lüks antika halıya sertçe düştüler, Romero boğuk bir çığlık attıktan sonra Whit onun yanağına vurdu. Baygınlık geçiren bankacının yüzü gevşedi. Whit, uyuyormuş gibi görünmesini sağlayarak Romero’yu kanepeye yerleştirirken deri çanta yere düştü.

“Acele et ve adresi ara,” diye tısladı Whit. Dosyayı alıp açtım. Sayfalar boştu.

WHIT

Inez dosyayı bana doğru çevirip gösterdi. Sayfaların hiçbirinde yazı yoktu. Bana doğru yürüyüp, yere düşen bankacıya baktı.

“Kahretsin,” dedim.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Inez. “Diğer çalışanlar Romero’nun baygın olduğunu fark edeceklerdir.”

“Uyuyormuş gibi görünüyor.”

Romero’nun yüzünü işaret etti. “Ağzının köşesinden kan geliyor. Yere damlıyor.”

Gözlerimi kısıtım. Öyleydi. Gömleğinin ucunu kullanarak yüzünü temizledim. İşte şimdi uyuyormuş gibi görünüyordu. Yeni bir plan düşünmek için sadece birkaç dakikamız vardı.

“Whit,” dedi Inez, meraklı bir tonda.

“Düşünüyorum,” dedim, ellerim belimde.

“Hayır, onu biliyorum,” dedi, nefesi kesilmiş gibiydi. “Neden halı parıldıyor?”

Telaşla aşağıya baktım. Halı, botlarımızın altında kayıyordu, renkleri koyulaşıyordu, bariz bir şekilde sihirliydi. “Çekil.”

“Aslında çok isterdim ama yapamıyorum,” dedi Inez. Bacağını kaldırdığında, halı da havaya kalktı çünkü ayakkabısının tabanına yapışmıştı. “Bir tür yapıştırıcıya dönüştü. Yapışıp kaldım.”

Benim botlarım da halıya yapışmıştı. “Üzerinde eski bir sihir var,” diye tısladım. “Başka hiçbir şeyinin halıya temas etmesine izin verme. Elbisenin eteğine dikkat et.”

Inez eğilip kumaşı topladı ve bir düğüm yapıp bağlayarak bacaklarının büyük bir kısmını açığa çıkardı. Tahrik olarak bakışlarımı kaçırdım. Buraya yapışmıştık ve Romero makul bir süre içinde dönmezse, biri gelip onu arayacaktı.

Inez kollarını sallayarak ayaklarını sürüklemeye çalıştı ama bu, halının bir santim öne kaymasından başka bir işe yaramadı. Yüzünde bir rahatsızlık iziyle bana baktı. “Orada öylece durma! Buradan çıkmalıyız!”

“Kesinlikle.”

Tekrar hareket etmeye çalışarak halıyı birkaç santim daha çekti ve dengemin bozulmasına neden oldu. Kollarımı açarak kendimi düşmekten kurtardım. “Olivera, dur. Birlikte çalışmamız gerek.”

Inez bana ters ters baktı.

“Bana güven...”

“Sana güvenmek mi?” Inez alaycı bir şekilde güldü. “Geçmişimizi bir düşün.”

Lanet olasıca halıyı işaret ederek, “Bugünü düşün,” diye karşılık verdim.

Dudaklarını ısırды, gözleri içimi parçalayan gergin ve kontrolsüz bir kafa karışıklığıyla doldu. Bu çıkmazdan kurtulmamızı sağlayacaktım ama o henüz bunu bilmiyordu. Özellikle de ona yaptıklarımın sonra. Birdenbire hayal kırıklığıyla ulumak istedim. Kendime, içinde bulunduğumuz bu gülünç duruma... Yıllar boyunca aldığım eğitim, toplayabildiğim ufacık sakinliği korumamı sağladı. Derin bir nefes aldım. “Bunun yapmak isteyeceğin en son şey olduğunu biliyorum,” dedim. “Ama buradan kurtulacaksak, yapmamız gereken...”

“Ne yapacağız?” diye sordu, çok iyi tanıdığım bir sesle. Tonunu ılımlı tutmak için çabaladığı, oysa bağırmayı tercih edeceğini bildiğim bir sestti bu.

Bu karşılıklı bir histi. “Halıyı kesmek için bıçağımı kullanmam çünkü liflere yapışır,” dedim. “Çok dikkatli bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp üstüne çıkabilir misin?”

“Ama o zaman sadece çoraplarımla kalırım,” diye itiraz etti.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Hayır.” İç çekip öne doğru eğildi, parmakları ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için hızla çalışıyordu. Sonra yavaşça ayaklarını çıkarıp dikkatlice ayakkabılarının üstüne bastı. Çorapları işini zorlaştırıyordu ve ayakları derinin üzerinde kayıyordu.

“Atlayabilir misin?”

Inez halının kenarına baktı. Sihirle dokunmuş koca bir canavardı ve köşeden muhtemelen dört metre kadar uzaktaydı. “Ola-bilir?”

Yüz çizgileri güvensizlikle doldu, gerildi. Artık onu güven-de tutabileceğime inanmıyordu. Ya da belki benim onu tutacak

olmamdan o kadar rahatsızdı ki, halıya yapışık kalmayı tercih ediyordu.

Her ikisi de acı vericiydi. Kabul etmek istediğimden daha fazla.

“Seni kanepeye atacağım,” dedim sessizce. “Oradan yukarı tırmanıp halıdan tamamen kurtulabilirsin.”

“Bu hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordu. “Yaptıklarından sonra bir kahraman gibi davranmaya başlamak.”

“Ben bir kahraman değilim,” dedim. “Hiçbir zaman da kahraman olduğumu söylemedim.” Benimle tartışmak üzere ağzını açtı ama sözünü kestim: “Atla. Söz veriyorum, seni tutacağım.”

Inez bana hiçbir uyarıda bulunmadı ama yine de hazırdım. Kendini öne doğru fırlattı, onu belinden yakalayıp havaya kaldırdım ve arkasını döndürüp sarıldım.

Çenesini yukarı kaldırdı ve sürekli değişen gözleri benim gözlerimle buluştu. Birkaç uzun saniye boyunca birbirimize baktık, ifadesi temkinliydi, benim ifadem ise muhtemelen daha da temkinliydi. Sonra dizlerimi hafifçe büküp onu kanepeye doğru fırlattım. İki kez zıpladıktan sonra şaşkın bir kahkaha attı.

“Gracias,” dedi nefes nefese.

“Her zaman,” diye mırıldandım, yıpranmış botlarımın bağcıklarını çekiştirirken. En sevdiğim ayakkabılarım oldukları için onları geride bırakmak hiç hoşuma gitmiyordu. Ayakkabılarımın üzerinden kaydım ve sıçrayıp Romero’nun yanındaki ahşap zemine bastım sertçe.

“Sence sihri harekete geçiren ne oldu?” diye sordu Inez.

Bir anlığına düşündüm. “Kan olabilir?” Yüzeyi lekeleyen birkaç damla kanı işaret ettim. “Aslında hırsızları caydırmak için bu halıyı kullanmak akıllıca. Bahse girerim ki sahibi birkaç tane böyle sıradan nesne bulmuş ve bunları tüm odalara yerleştirmiştir.”

Inez dönerek, etrafa saçılmış çeşitli bibloları baktı. Tablolar ve tüy kalemler, resim çerçeveleri ve kâğıt yığınları vardı. Her şey sihirli olabilirdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum, Romero’yu işaret ederek.

“Bayıldığını söyleyebilirim,” dedi Inez aniden. “Ve diğerlerini çağırabilirim? Belki birileri yardıma gelir?”

“Ya da işimizi bitirmiş gibi gidebiliriz,” dedim.

“Adresi almadan gitmiyorum,” dedi sertçe, simyacı gözleri altın gibi parlıyordu. “Ben buraya olabildiğince çok insan getireceğim, sen de o sırada gizlice diğer odalara girip annemin dosyasını bulacaksın.” Yakamı kavradı. “*Por favor, Whit.*”

Sanki bu noktada onun istediği bir şeyi reddetme hakkım varmış gibi. “Oyunculuk becerilerini kullansan iyi olur, Olivera.” Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi.

Inez dünyaya karşı.

“Aşağıya inerken, bayıldığını ve kafasını çarptığını söyle. Bu en azından sihrin neden etkin hâle geldiğini ve neden ayakkabısız olduğumuzu açıklamaya yardımcı olur.”

Inez başıyla onaylayıp kapıya doğru ilerledi. Elini hafifçe kapı koluna koydu. “Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Birkaç tutam saç dışarı çıkana kadar saçlarını çekiştirdi ve yüzüne bir dehşet ifadesi yerleşti. Kapıyı açtı ve ciğerlerinin tüm gücünü kullanarak, “*Yardım edin!*” diye bağırdı.

Arkamı döndüğümde

Karım nasıl dramatik olunacağını iyi biliyordu. Koridor boyunca ağlamalarını ve bağırıışlarını duyabiliyordum. Bense sonunda tüm dosyaların saklandığı dolapları bulmuş, hepsini tek tek karıştırıyordum. Bankanın pek fazla müşterisi yoktu ama ben bile bazı yüksek sosyete isimleri tanıyordum.

“Burada ne yapıyorsun?”

Arkamı döndüğümde karşımda kapı çerçevesinde duran bir banka çalışanını buldum.

“Bir adres arıyorum,” dedim, neredeyse özür dilercesine. Bu odada sadece defterlerle, makbuz ve kâğıt yığınlarıyla, ayrıca kırtasiye malzemeleriyle kaplı bir masa vardı, bir de üzerinde güzel iş görecekt gümüş bir şamdan. Mecbur kalmadıkça bıçağımı kullanmak istemiyordum.

Kaşlarını öfkeyle çatarak içeri girdi.

“Neredeyse bitti işim,” dedim kibarca. “Sadece...” Şamdanı kafasına fırlattım. Adam ağzı açık hâlde yere yığıldı. Ben de dosyaları karıştırmak içi yeniden arkamı döndüm ve sonunda aradığımı buldum.

Lourdes Fincastle.

Şimdi biri ona bir sahne işi teklif etmeden, tiyatrocu karımı alma vaktiydi.

Neden arabaya ihtiyaç duyulduğunda hiç araba bulunmaz? Sokağın yukarısına da aşağısına da baktım, Inez yanımda soluk soluğaydı. Hakkını yiyemezdim; ağlamıştı, bayılmış numarası yapmıştı, sonra da kendisine kokulu tuzlar uygulanmasına izin vermişti. Bir banka çalışanı gerçekten de koşarak sağlık görevlisine gitmişti, bir diğeri ise bize yeni ayakkabılar almak üzere koşarak uzaklaşmıştı. Biz ise onlar dönmeden önce çoktan gitmiş olacaktık.

Huzursuzca bankaya baktım. Arka ofisteki ikinci baygın adamı bulduklarında, biri koşarak dışarı çıkacaktı. Inez'e beni blok boyunca takip etmesini işaret ettim.

"Aldın mı?" diye fısıldadı Inez nefes nefese. "Adresi?"

"Elbette," dedim ve neşeyle bağırmasını beklemediğim için irkildim. Kimse karımdan daha yüksek sesli olamazdı. "Şimdi ihtiyacımız olan tek şey bizi otele geri götürecek bir araba."

"Çok uzak değil," dedi Inez. "Neden yürümüyünüz?"

"Çorapların mahvolacak," diye uyardım. "Yol çok toz toprak."

"Umurumda değil," dedi. "Adresi elde ettik. Biri üzerime çamur da fırlatsa şikâyet etmem."

"Kim sana çamur fırlatsın ki?" diye sordum, ona doğru eğik bir bakış atarak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"*Bir şey daha* mı demek istiyorsun yani?" diye sordum eğlenerek. Hiç düşünmeden öne doğru uzanarak asi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım.

Kızardı ama gözlerini benden ayırmadı. "Sana kızgın kalmak neden bu kadar zor?"

Omuzlarıma bir gerginlik çöktü. "Çünkü ne yaptıysam kız kardeşimi kurtarmak için yaptım?"

"Korkunç bir şey yapıp, yine de bundan sıyrılmak," diye belirtti, "senin cazibenin bir parçası olmalı."

"Bundan sıyrılabilirdim mi?" diye sordum, nefessizce.

Inez ceketinin kolunun ucunu çekiştirdi. “Ben hiç çok uzun süre kızgın kalan biri olmadım. Sonunda karşımdakine olan öfkem derin bir hoşnutsuzluğa dönüşür. Öfke yorucu... Ve sen de bunu pek kolaylaştırmıyorsun. Sen çok...” Burnunu kırıştırdı. “Sevimlisin, sanırım. Tıpkı bir köpek yavrusu gibi.”

“Teşekkür ederim?”

“Yaramaz, sinsî, eğitimsiz bir köpek yavrusu gibi,” diye düzeltti. “Ama bir mesele var, Whit. Sana kızgın olmayabilirim ama seni affetmedim. Sanırım affedemem de. Canım çok fazla yandı. Çünkü seni gerçekten seviyordum.”

Kaybettiğim sadece bir arkadaş veya bir eş değildi. Inez’in sevgisini kaybetmiştim. Bu, sahip olduğumu bilmediğim bir şeydi. İçimi parçaladığı için *keşke bu gerçeği aklımdan kazıyabilseydim* diye düşünerek gözlerimi kapattım. Sonra gözlerimi yavaşça açtığımda, mükemmel ağzında küçük bir gülümseme gördüm. Küçük ama cesur ve hüznle çevrili. Bunu ona ben yapmıştım.

“Anlıyorum,” diye fısıldadım.

Inez, titreyen parmaklarıyla bir başka asi buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Motivasyonunun nedeninin suçluluk duygusu olduğunu biliyorum ve içinden bir parçanın arkadaşlığımızın kaybı için yas tuttuğuna inanıyorum. Bir daha asla aynı olmayacak, hatta aslına bakarsan bir daha asla bir arkadaşlığımız olmayacak. Ne kadar iyi anlaşırsak anlaşalım, ne kadar iyi bir ekip olursak olalım. Bunların hiçbiri önemli değil. Bunlar yüzeysel şeyler. Çünkü bu bizim yeni gerçekliğimiz: Beni gerçekten kaybettin.” Bana ciddiyetle baktı. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Tuhaf bir şekilde başım dönüyordu. Sanki yeterince hava alamıyormuşum gibi. “Biliyorum.”

Inez başını salladı, yüzü solgundu. “Ve gerçek şu ki belki beni kaybetmek senin için önemli değildir. Hızlıca iyileşecek, hatta iz bile bırakmayacak sığ bir yaradır belki.” İç çekti. “Ama benim kalbimdeki delik asla iyileşmeyecek.”

“Bana bunları neden anlatıyorsun?”

Dudaklarını yaladı, ben de ona bakmamak için kendimle mücadele ettim. “Çünkü her ne kadar birlikte çalışsak da, arkadaş gibi

davransak da aslında arkadaş değiliz. Ve şunu bilmeni isterim ki, geri dönmene izin vermeyecek kadar saygı duyuyorum kendime.”

“Inez...” dedim ama sözümü yarıda bıraktım. Midemde bir bulantı vardı. Sokağın karşı tarafında biri yürüyordu. Parlak bir elbise giymişti ve şemsiyesini bir kız çocuğu gibi sallıyordu. Bu hareket onu çok daha genç gösteriyordu. Inez bakışlarımı takip etti ve o haykırmadan ağzını elimle kapattım.

İkimiz birlikte Lourdes’in sokağı geçip doğrudan bankaya yönelmesini izledik.

Lourdes tam içeri girmek üzereyken, biri üç tonlu keskin bir düdük çaldı.

Lourdes bir ayağı ön merdivende öylece donup kaldı. Yavaşça döndü, tek bir akıcı hareketle şemsiyesini açtı. Sokağın karşısına fırladı ve her iki tarafa da baktıktan sonra köşeden dönüp gözden kayboldu.

Biri onu uyarmıştı.

BÖLÜM ON YEDİ

“Sana söyledim,” dedi Whit, öfkeyle. “Isadora buradaydı! Bizi takip etmiş, anneni o uyardı.”

Homurdanarak, yeri döven adımlarına eşlik ettim. Otele geri dönmek için hâlâ bir araba bulamamıştık ama Whit’in hızlı yürüyüşü göz önüne alındığında, birkaç dakika içinde otele ulaşacağımız için bunun pek bir önemi yoktu.

“Saçmalıyorsun,” dedim, nefeslerimin arasından. “Bizi takip edecek olsa, başka bir araba bulması ve o arabanın parasını ödemesi gerekirdi ama hangi parayla? Babası ona hiç para vermemiş ki.”

“Onun söylediği o,” diye alay etti Whit. “Kaynağını düşün, Olivera.”

Dirseğinin kıvrımını tuttum. Artık yeterdi. Sertçe tuttum, durdum ve onu döndürdüm. Terlememişti, nefesi düzgün ve istikrarlıydı, benim yüzüm ise eminim ki ter damlalarıyla parlıyordu.

“Bizi takip etseydi, fark ederdin,” dedim. Ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım: “Ve diyelim ki yürüyerek geldi, unutma ki şehri pek tanımıyor.”

“Yine onun söylediği o.” Bana dik dik baktı. “Annesi yılın yarısında burada yaşıyordu. Ama o, bölgeyi bilmiyor, öyle mi?”

Sinirle iç çektim. “Kadınların erkekler gibi şehirleri keşfetme özgürlükleri yok.”

Whit kolunu nazikçe tutuşumdan kurtardı ve otele doğru hızlı yürüyüşüne devam etti. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bu noktada sadece bir blok ötedeydik. “Peki senin düşüncen ne tam olarak? Bizimle olma sebebi Mamá’ya rapor vermek mi?”

“Annene rapor veriyor olabilir, evet,” dedi. “Anneni arayışımızı sabote etmeye çalışıyor da olabilir.”

“Ama bana yardım etti,” diye itiraz ettim. “Ayrıca bana saldırmak üzere olan adamı nasıl vurduğunu hatırla.”

Whit’in buna verecek cevabı yoktu.

Sırtını dürttüm. “Beni dinle, Bay Hayes...”

“Bana böyle hitap etme,” dedi bitkince. “Senden bunu duymaya dayanamıyorum.” Omuzlarının geniş açıklığına gözlerimi kırıştırdım. Kasvetli tonu beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir caddeyi geçtikten sonra, otelimiz görüş alanımıza girdi. Otelin ön tarafında yoğunluk oluşturan konuklar, atların ve eşeklerin çektiği arabaların etrafında dolanıyorlardı.

“Sadece kız kardeşimle çekişmeyi bırakmanı ve ona olabildiğince güvenmeni istiyorum çünkü aksi benim için stresli oluyor.”

“Az önce tanık olduğumuz şey konusunda benimle hemfikir misin? Annen o bankaya girmemesi için uyarıldı.”

“Evet,” dedim yumuşak bir sesle. “Ama sence de...”

“Annenin, kız kardeşinin gittiğimizi bildiği yerde uyarılması tuhaf değil mi sence de?”

“Otel görevlisi de biliyordu,” diye belirttim.

Whit omzunun üzerinden hoşnutsuz bir bakış attı bana. “Annen otelimizi gözetliyor yani? Biz bile otele yeni karar vermiştik. O nereden bilebilirdi ki?”

“Bunun pek olası olmadığını kabul ediyorum,” dedim. “Ama ya daha makul bir seçenek varsa? Sürekli unuttuğumuz biri?”

Hâlâ hızlı yürüyen Whit sessiz kaldı. Ona yetişmeye çalışırken eteğim arkamdan sürükleniyordu.

“Fincastle’dan bahsediyorsun,” dedi Whit sonunda.

“Kesinlikle.”

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

“Kabul et,” dedim. “Benim fikrim senin uçuk fikrinden daha olası.”

“Olivera,” dedi Whit. “Otele varmak üzereyiz. Eğer kardeşin odadaysa, sandıklar açılmışsa, o zaman seninle aynı fikirde olabilirim. Bankanın dışında Lourdes’i uyaran belki Fincastle’dı. Ama

sana söyleyeyim, Isadora odada olmayacak. Sağlığım üzerine bahse girerim ki şu anda bile bizi engellemek için uğraşıyordur.”

Birinin yanılmasını hiç bu kadar istememiştim. “Eğer bu doğrusa, sanırım acele etsek iyi olur.”

Birlikte otele daldık ve lobide dolanan birkaç kişiyi korkuttuk. Korsem yüzünden Whit’in hızına yetişemediğim için o, merdivenleri benden daha hızlı çıktı ama yatak odamızın kapısında ona yetişmeyi başardım. Bana ters ters baktı. “Hazır mısınız?” diye fısıldadı.

Derin bir nefes alarak başımla onayladım. Sokak serserisi gibi görüldüğümünden emindim.

Kapıyı açtı.

İçeride, Isadora hemen hemen boşalmış bir sandığın üzerine eğilmişti. Elbiselerimden birini çıkarmış, kırıksıklıkları gitsin diye sallıyordu. Saçları kusursuz bir şekilde topluydu, kıyafetleri temiz ve tozsuzdu. Kız kardeşim bize bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Lanet olasıca çay fincanı yine taşıtı,” diye belirtti Isadora. “Suyu biraz silmem gerekti ama yine çantan ıslandı, Bay Hayes.”

“Ah, olamaz,” dedim. “Aramasını kaçırmaktan nefret ediyorum. *Yine*. Ya bir şey olmuşsa?”

“Eh, ben de benimle konuşmak istemeyeceği için cevap veremedim,” dedi Isadora. “Sıkıntılı değil de çok sinirli görünüyordu. Sürekli aradı... Tek gerçek tehlike, o süre boyunca halının ıslanmasıydı.”

Whit ona dik dik baktı. “Ve sırt çantamın. Onu *yatağın üzerinde* bırakmıştım.”

Isadora başını eğdi. “Yanılıyorsun. Yerdeydi, tam komodinin yanında.” Artık boş olan çay fincanının durduğu komodini işaret etti. “Korkarım ki su doğrudan üzerine aktı.”

Sonra bana dönüp, “Ee? Nasıl geçti?” diye sordu.

ii

Whit’in hakkını teslim etmek gerekirse, banka maceramızı anlatırken, annemizi içeri girmekten alıkoyma konusunda onu suçlamadı.

“Adresi aldığımıza göre, şimdi ne olacak?” diye sordu Isadora.

“Doğruca oraya gideceğiz,” dedim. “Mümkünse hemen. Biri daha önce Mamá’yı varlığımız konusunda haberdar ettiği için, saklanarak bu adrese sığınabilir ve güvende olduğunu düşünebilir.”

“Öyleyse onunla yüzleşeceğiz,” dedi Isadora, yüzü solgun ve perişandı. “Bugün.”

“Yine ortadan kaybolmazsa,” dedi Whit.

Isadora’ya cesaret ve rahatlık vermesini umarak elini tuttum.

Gezimiz için giyindik; Isadora benden koyu renkli bir elbise ödünç aldı, ben de dul kıyafetimi giydim. Whit, lekeli rengi bana kara kalemlemleri anımsatan gri bir gömlek giydi. Midem guruldayınca, en son yemek yememden beri saatler geçtiğini fark ettim. Lobiden çıkarken otelin yemek salonunun girişine özlem dolu gözlerle baktım. Ama zaman yoktu; annemin uzun süre aynı yerde kalmayacağını hissediyordum.

Whit’in kiraladığı arabaya üçümüz birlikte bindik. Isadora ve ben bir tarafa sıkıştık, Whit ise diğer tarafa oturdu. Omuzlarımda baskı birikirken, nefesimi düzenlemeye çalıştım. Annemi en son küçük bir teknenin üzerinde görmüştük ve yelken açıp Filai’den uzaklaşmıştı, hem de ona bizzat verdiğim tüm o eserlerle birlikte.

Aynı eserler Kapı’dan geçecekti ve onları sakladığı yeri bulamazsak, Mısır’da onları bir daha gören olmayacaktı.

“Ön kapıyı mı çalacağız?” diye sordu Isadora aniden, sessizliği bozarak. “Plan ne tam olarak?”

Whit ve ben aynı anda, “İçeri gireceğiz,” dedik.

Whit bana gülümsedi ama ben görmezden geldim. Sonra Isadora’ya, “Kapıyı çalarsak, geldiğimizi ona bildirmiş oluruz ve kaçmak için zamanı olur,” dedi.

“Elbette,” dedi Isadora kızarak. “Ben de öyle düşünmemiştim zaten.”

Kız kardeşim ellerini bir kavuşturup bir açarak koltuğunda kıpırdandı. Benim dört gözle beklediğim andan onun korkabileceği geldi aklıma. Annemin olayın içinde olduğunu yeni öğrenmişti, ben ise bunu ilk elden deneyimlemiştim. Kardeşimin sakinliğinin yerinde yeller esiyordu.

“Onu en son ne zaman gördün?” diye sordum nazikçe.

“Londra’daki evimizde, Papá ve ben Mısır’a gelmeden hemen önce. Bizi uğurladı,” diye fısıldadı Isadora. “Onu *burada* göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bizi rıhtımdan almaya söz vermişti.”

“Her zaman birbirlerinin yanında olduklarını söylemiştin,” dedi Whit, yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Onun böyle bir şey söylediğini duymamıştım. Tam Whit’in bu sivri sorusuna itiraz edecektim ki, Isadora benden önce davrandı.

“Elbette uyanık oldukları her ânı birlikte geçirmiyorlar,” dedi bezgin bir tavırla. “Sadece bağlılıklarının derinliğine vurgu yapmaya çalışıyordum.”

Whit dudaklarını birbirine bastırdı, bakışlarını kaçırdı. Yolun geri kalanı boyunca düşünceli bir sessizlik içinde oturdu. Başka konuşan olmadı. Ben de kendi düşüncelerimin içinde kilitli kalmıştım ve sinirlerim nabzımın boğazımda atmasına neden oluyordu.

Annemi bulmaya çok yakındım.

Onun yaşadığı yere girdiğimizde, ona karşı dava dosyamızı tamamlamak için gereken her şeyi bulabilirdik. Kalıntıları korumaya çalıştığına dair bir iz, potansiyel alıcıların adreslerini ve telefon numaralarını, astlarından gelen lanet olası yazışmaları bulabilirdik.

Yakında, babama ne yaptıkları hakkındaki gerçeği öğrenecektim.

Mısır’ın bir yerinde hâlâ hayatta olduğuna dair umudumu kaybetmemiştim. Bir yerde kilit altında hayata tutunmaya çalışıyordu.

Eğer hayattaysa, onu kurtaracaktım.

Eğer ölmüşse, ona bir mezar yapacaktım.

Her iki durumda da gerçeği öğrenecektim.

Arabacı sade bir eve yanaştı. Evin tek süslemesi dar bir patikaya açılan demir kapıydı. Patikanın sonunda yine aynı sadelikte ahşap bir kapıya çıkan basamaklar vardı. Burası annemin yaşayacağı türden bir yere benzemiyordu. Bahçe neredeydi? Ya saksı çiçekleri? Annem yeşil olan her şeyi severdi ama burası bana çölü anımsatıyordu. Kapının sade ama işlevsel tasarımlı açık kahverengi taşları vardı ama bizi karşılayan süslü bir kapı tokmağı yoktu. Kullanacağımızdan değil ama evdeki altın aslanın, ziyarete gelmeye

cesaret eden herkese kükrediğini hatırladım. Mamá lüksleri severdi. Filai'deyken bile, halılar, mobilyalar, aynalar, porselen lavabolar ve Mısır pamuğundan yapılmış en kaliteli yatak takımlarını yanında götürmekte ısrar etmişti.

"Yanda küçük bir teras görüyorum," dedi Whit. "Oradan gireceğiz."

Whit'i eve kadar takip ederken, Isadora da yanımda yürüyordu. Üzerindeki tüm gerginlik ve endişe eriyip gitmiş gibi tenindeki soluk ton da kaybolmuştu. Çenesi yukarı kalkık, omuzları ise dik ve keskindi. Endişeli bakışlarımla karşılaştığında başını sallarken, gözlerinde kararlı bir ışıltı parlıyordu.

İşte, benim tanıdığım Isadora buydu. Dünyayı hem nazik bir gülümsemeyle hem de tabancayla karşısına alacak bir kızdı o.

Whit, yan kapının kilidini saniyeler içinde açarak birçok yeteneğinden birini daha gösterdi. Kız kardeşim bile etkilenmiş görünüyordu.

"Bana bunu nasıl yapacağımı öğretebilir misin?" diye sordu Isadora.

Whit onu duymazlıktan gelerek bana baktı, yüzü asıktı. Ben de başımı sallayarak, içeri girmesi için onu teşvik ettim. Onu takip ederken, ani karanlığa alışmaları için gözlerimi kısarak bekledim. Whit'in yanında bir avuç malzeme getirdiğini öğrenince şaşırmadım. Deri sırt çantasını karıştırdıktan sonra içinden kısa mumlar ve kibritler çıkardı.

Bir tane bana, bir tane de Isadora'ya uzattı. Aceleyle iki mumu da yaktım, çaresizce Mamá'yı bulmaya çalışacaktım. Alev, odayı içinde neler olduğunu anlayacağım kadar aydınlattı: Küçük bir oturma odasıydı burası. Sade ama rahat görünen sandalyelerin parlak desenleri vardı. Ayaklarımın altındaki kat kat halılar temizdi ve güzel dokunmuştu. Duvarlar çıplaktı ama girişte ayrıntılı ahşap kaplamalar vardı. Alçak sehpanın üzerinde yarı dolu bir fincan çay duruyordu ve yukarı doğru süzülen buhar girdabına bakılırsa, hâlâ sıcaktı. Elinde bıçakla odadan çıkmak üzere olan Whit'e hızlı bir bakış attım.

"Ona zarar verme," diye fısıldadım.

Beni duymazlıktan gelerek bir sonraki odaya geçti.

Isadora onu takip ederken, yere yığılmış olan koltuk minderlerinden birine takılıp düşecekti neredeyse. Ben hemen Whit'in arkasındaydım, ilerledikçe diğer odaları kontrol ediyorduk. Whit ikinci kata çıkan merdivenleri bulup basamakları ikişer ikişer tırmandı. Hızla peşinden gittim ve o kattaki odaları da kontrol ettik.

"Sanırım burada kimse yok," diye fısıldadı Whit. "Isadora nerede?"

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve yokluğunu fark edince şaşırdım. "Tam arkamda olduğunu sanıyordum." Kaşlarımı gevşettim. "Aşağıda olmalı."

Yanımdan geçerek merdivenlerden alt kata indi. Ben merdivenin yanındaki ilk odayı keşfederken, Whit'in Isadora'yı aramasına izin verdim. Ortada düzeltilmiş bir yatak, odanın köşesinde ise birkaç saksı palmiye ile eğrelti otu vardı. İşte, tanıdığım annem buydu; sabırla toprağı işleyebilen veya ölmek üzere olan bir çiçeği hayata döndürebilen kişi. Odanın diğer ucunda ahşap bir şifonyer, tam ortada ise aynalı bir tepsi vardı. Aynaya doğru yürüyünce, kulaklarımda yüksek bir hışırtı sesi çınladı. Tepside tanıdığım bir parfüm vardı. Cam şişeyi kaldırıp nazikçe kokladım. Paris'tendi ve tatlı vanilya kokuyordu. Sonsuza dek annemi hatırlatacak bir koku.

Başım dönerken parfümü aceleyle bıraktım.

Burada bir yuva kurmuştu.

Tenimin altında bir acı tomurcuklandı. Annem bu yatağı sevgiliyle paylaşıyordu.

Birlikte bir hayat kurmuş, o hayata bir de çocuk eklemişlerdi. Terk ettiği kızının yerine geçecek bir kız. Papá'ya ve bana yaptığı şeyin büyüklüğü yüreğime ağır geldi ve titreyerek yatağa yığıldım. Gözlerim yarı açık olan ahşap gardıroba takıldı. Dar alandan, Kahire'de gördüklerime benzer elbiseler taşıyordu.

Daha parlak, daha düşük kesimli, daha fırfırlı ve daha kız çocuğu elbisesi gibiydiler. Annem benden çok da yaşlı değildi -yalnızca otuz dokuz yaşındaydı- ve gençliğine, yaşayamadığı hayata tutunuyor gibiydi. Ve günlerini böyle geçirmeyi seçmişti. Yıllar boyunca Papá'yı aldatarak, onunla birlikte Mısır'a gelmemi yasaklayarak. Kültürel önemi olan paha biçilemez tarihî eserleri en yüksek teklifi verenlere satarak.

Onu neredeyse tanıyamıyordum.

“Olivera!” diye seslendi Whit alt kattan.

Bir ağrı kalbimi delerken, dizlerim titremesine rağmen ayağa kalktım. Ailem paramparça olmuştu ve ben aptalca, birkaç aydır tanıdığım bir adamla başka bir aile kurmaya çalışmıştım. Annemin yaptıkları yüzünden kendimi dengesiz ve çok ama çok öfkeli hissediyordum.

Burada bulunma nezaketini de göstermemiştii ki yüzüne bağırabileyim. Merdivenlerden aşağıya inerken her adımda duygularıyla savaşıyordum. Ağlamak işe yaramayacaktı. Bağırarak dayımı ve Abdullah’ı Kahire Hapishanesi’nden kurtarmayacaktı. Whit ve Isadora’nın tartışma sesleri boş evin kasvetini deldi. Sesleri beni huysuz bir siren gibi bulundukları yere çekti. Her iki uçta silindirik şeklinde masaların durduğu bir kütüphanedeydiler, pelüş halıların üzerinde rahat sandalyeler vardı.

Rastgele nesnelerle dolu raflar dört duvarı kaplıyordu: kitaplar, ecza kavanozları, mürekkep şişeleri, kırtasiye malzemeleri, çeşitli Mısır tanrı ve tanrıçaları ile hayvan heykelcikleri ve figürleri, çeşitli anıtların ve tapınakların çizimlerinin ve resimlerinin olduğu çerçeveler, uyumsuz mücevher parçaları, kurdeleler, iğneler, eşarplar, eski dergiler ve ciltleri parçalanmış yığılı kitaplar, kadın şapkaları ve çeşitli eldivenler. İlginçtir ki, çatlak fincanlar, paslı gümüş eşyalar ve birkaç çaydanlık da vardı. Neredeyse her boş alanı kaplayan dağınıklığın büyüklüğü beni hayrete düşürdü.

“Ben içeri girmeden bu odada ne yaptığını söyle bana,” diye talepte bulundu Whit.

“İpucu arıyordum,” diye çıkıştı Isadora. “Burada olmamızın sebebi bu değil mi? Sürekli beni rahatsız etmenden de benden şüphelenmenden de yoruludum. Inez, lütfen ona biraz akıl verir misin?”

Gözlerimin arkasındaki basınç artarken, ağrıyan şakaklarımı ovuşturudum. “İkinizden biri işe yarar bir şey buldu mu? Yoksa bunca zamandır sadece tartışıyor musunuz?”

Isadora utangaç görünmemek için sağduyulu davrandı ama Whit’in suratı taş gibi kaldı. Sonunda, “Nesnelerin çoğu sihrin bulunduğu nesneler. Ama ne kadar faydalı olurlar, bilmiyorum,” diye mırıldandı.

Dikkatim tekrar raflara kaydı. Mamá hatırladığım kadarıyla tutkulu bir sihirli eşya koleksiyoncusuydu. Nereye seyahat ederse etsin, eve götürecektir bir şeyler bulurdu. En sevdiği parçalar Paris'ten gelenlerdi. Bir keresinde, nesnelere bağlı sihirlerin doğaları gereği yaramaz olduklarını söylemişti bana. Sadece müstehcen denizci şarkıları söyleyen bir müzik kutusu bulmak onu çok eğlendirmişti. Ancak rafları kaplayan yüzlerce eşyaya bakarken, onun koleksiyon yeteneğini ciddi derecede hafife aldığımı fark ettim.

“Belki de onun nerede olduğunu bize gösterebilecek bir şeyler vardır burada? Belki de İskenderiye’de ne yaptığını gösterebilecek?” dedi Isadora.

Whit gözlerime baktı, kaşlarını kaldırdı. İkimiz de annemin Kleopatra’nın Hrisopoeia’sını aradığından şüpheleniyorduk. Eğer bir şekilde kurşunu altına dönüştürmeyi başarırsa... nasıl bir servet elde edeceğini düşününce ürperdim.

Nasıl bir güç.

Whit, “Burada sandalyelerin üzerine yığılmış bir sürü günlük var,” dedi. “Neden zaman ayırıp her şeye bakmıyoruz? Olivera, saklamaya değer bir şey görürsen, küçült.”

Elim istemsiz bir şekilde boynumdaki fulara gitti.

Isadora, “Bütün gece burada mı kalacağız?” diye sordu. “Ya annem geri dönerse ne olacak?”

Whit, “Hep birlikte çay içeriz,” dedi.

Isadora ona dik dik baktı. Whit yere çöküp günlükleri ve eski kitapları karıştırmaya başladı. Isadora mektupları okurken, ben de yavaşça rafları inceledim. Bu dağınık bir işti. Sapına dokunduğumda alevler çıkaran bir çaydanlık, yüksek sesle müstehcen şarkılar söylerken bana o eski müzik kutusunu anımsatan figürler, çoğu bukalemun gibi davranarak dokundukları şeye göre renk ve şekil değiştiren eşarplar, aslında içince ilaç olan mürekkep şişeleri... Filai'deyken dayımın anlattığı bir hikâyeyi anımsayarak hepsini küçülttüm. Mamá sürekli hastalanmaktan endişe ediyordu. Ama sonra şifa büyülerinin kalıntılarını tutan bir mürekkep şişesi deposu bulmuştu. Artık her şeyi tedavi edebiliyordu: kırık kemikleri, isiliği, yüksek ateşi, titremeyi, mide ağrılarını.

Bu gizli hazineyi alırken hiç tereddüt etmedim.

Bir de odadaki sesi büyüten bir küpe (Whit sessizce kendi kendine bir şeyler okurken, sesi kulağıma böğürüyormuş gibi geliyordu), vücut sıcaklığını yükselten bir bilezik ve kurdeleyle bağlanmış birkaç kara kalem vardı. Ne işe yaradıklarını bilmiyordum ama her zaman daha fazlasına ihtiyacım olabilirdi.

Raftan uzaklaşıp sandalyelerden birine gittim ve kendime yer açmak için büyük kâğıt yığınlarını ittirdim. Buz gibi bir korku pençesi deldi içimi. İskenderiye'nin bir yerinde, Mamá yüzlerce eserle birlikte saklanıyor ve bunların satılmasını bekliyordu.

Öfkeyle, "Nerede olabilir?" dedim.

"Bu," dedi kapıdan gelen bir ses, "çok iyi bir soru."

Korku tenimi deldi. Bu sesi tanıyordum, sanki her kelimesi bir yağ fıçısına batırılmış gibi yağlı bir ses. Gözlerimi yavaşça oraya çevirdim.

Kapı çerçevesine kayıtsızca yaslanmış olan Bay Basil Sterling'di. Elinde kalbime doğrultulmuş bir tabanca vardı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Bay Sterling doğrulup odaya bir adım attı; varlığı alanı ele geçirip köşeleri karartırken, sıcaklığı korkutucu bir soğuğa dönüştürüyordu sanki. Koyu renk pantolonu, uyumlu ceket ve göbeğinin kıvrımını düğmeleyen yeleğiyle her zamanki üç parçalı takım elbisesini giymişti. Ayakkabılarının cilalı olduğunu fark etmek için bakmama bile gerek yoktu. Şaşkın ifadelerimizi izlerken, abartılı bıyığı keyifle titredi.

Bay Sterling gözlüğünü düzelterip, “Bıçağına uzanayım deme, Bay Hayes,” dedi burnundan gelen sesiyle. “Aslında, neden benim için ellerini havaya kaldırmıyorsun?”

Whit’in çenesinde bir kas kıpırdandı. Gözleri önce tabancanın namlusuna kaydı, sonra benim gözlerimle buluştu. Öfkesi, gözlerindeki mavi alevleri harladı. Ne yapabileceğini, ellerinin nasıl bir hasar verebileceğini biliyordum.

Ama beni riske atmazdı.

Kasıtlı olarak yavaş yavaş kollarını kaldırdı, ellerini sıkıca yumruk yapmıştı.

“Genç hanım,” dedi Bay Sterling, dikkatini kız kardeşime çevirerek, “siz de genç kahramanımızı taklit ederseniz, memnun olurum.”

Bay Sterling muhtemelen Mamá’nın nerede olduğuna dair ipuçları arayarak bizi buraya kadar takip etmişti. Taşıyabileceği her şeyi alırdı. İçgüdüsel olarak cebimdeki küçültülmüş nesnelerden ilkinde uzanıp ağzıma attım. Görünüşe göre kitaplıktan kaptığım minik mürekkep şişelerinden biriydi. Sonra diğer cebime uzanıp minik sayfaları elbisemin yakasından içeri sokuşturdum.

"*Hemen*, genç hanım," diye tekrarladı Bay Sterling, kalın kaşlarını sıkıca çatarak.

Isadora'nın dudakları büzüldü. Bay Sterling onu incelerken kaşları düz, şaşkın bir çizgiye büründü. Onu tanımış gibiydi ama nereden tanıdığını tam olarak kestiremiyordu sanki.

"Tanışmış mıydık?" diye sordu sonunda.

Isadora başını iki yana sallarken, öfkesi açık bir yara gibi içinden dışarı akıyordu.

"Bir hanımefendiye benziyorsun ama kepaze bir askerle düşmanımın kızının yanında olduğuna göre, yüzüme ateş etmekten çekinmeyecek olman çok olası."

Kız kardeşimin soğukkanlı ve kendinden emin sesi çınladı. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. "Haklısın."

"*Eller*," diye tekrarladı Bay Sterling.

Isadora ellerini daha da yukarı kaldırdı.

"Harika," dedi. "Şimdi, Inez, aklında birçok soru olduğunu görebiliyorum ama soruların beklemek zorunda kalacak. Yapmayı istediğim şey, keşfettiklerinizi toplamak... Ah, işte geldiler," dedi ve birkaç adamın içeri girebilmesi için kenara çekildi. "Her şeyin kutulanmasını istiyorum." Bay Sterling'in dikkatli bakışları hiçbir şeyi gözden kaçırmadan raflarda dolaştı, kitap ve dergi yığınlarını değerlendirdi. Bu sırada silahı, kalbime doğru sabit duruyordu. Beni hiç tereddütsüz vururdu. Dediğine göre, düşmanının kızıydım. Yoldan çıkmış bir iş ortağının. Anneme zarar vermenin beni öldürmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi? Boğazım kurudu ve aniden Mısır'a hiç gelmemiş olmayı diledim. Elvira da hâlâ hayatta olurdu. Asla bir hırsıza âşık olmazdım. Abdullah ve Tío Ricardo hapishaneye atılmazdı. Ama gelmeseydim de... bir kız kardeşimin olduğunu asla bilemezdim.

Dikkatim Isadora'ya kaydı.

Bedeli her ne olursa olsun, kız kardeşim bu evden sağ salim çıkmalıydı. Onu güvende tutmak için her şeyi yapacaktım.

"Sanırım size minnettarım," dedi Bay Sterling, adamları odayı toplarken. "Sonunda Lourdes'in saklandığı yeri bir şekilde bulurdum ama senin yardımın olmasa bulmak daha uzun sürerdi."

“Benim yardımım,” diye tekrarladım, dilimin altındaki mürekkep şişesi yüzünden dikkatlice konuşarak. “Ben sana yardım etmedim, asla etmem ve etmeyeceğim de.”

Bay Sterling, aptalca fikirleri olan inatçı bir çocuğun ebeveyniymiş gibi hafifçe gülümseyerek baktı bana. “Sanırım, *Hiçbir insanın kalbinden geçen son sözcüğü bildiğini söyleme*, demişti Henry James. Inez, kesin konuşamayacak kadar gençsin.”

Uyarısı tenime çarptı.

“Ben sana yardım etmedim,” dedim dişlerimi sıkarak.

Bay Sterling’in gülümsemesi daha da genişledi. “Beni doğrudan buraya getiren sensin.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Whit’e hızlı bir bakış attım. Öfkesi güçlü dalgalar hâlinde dışarı yayılıyordu. “Beni mi takip ediyordun?” diye sordum. Sonuçlar kafama dank etti. Nerede kaldığımızı biliyor muydu? Bankaya gelmiş miydi?

Bu, Mamá’nın sadece benden ve Whit’ten değil, Basil Sterling’den de kaçtığı anlamına geliyordu.

“Hem de yolculuğunun her adımını,” dedi Bay Sterling, yağlı sesiyle. “Şimdi herkesin üstünün aranmasını istiyorum,” diye emretti. “Şüphesiz ki ceplerinde ve çantalarında minyatür birkaç şey bulacaksınız.”

Ağzım açık hâlde ona baktım. Mamá’nın fularını nereden bilebilirdi ki? Bir saniye içinde cevabı buldum. Birlikte çalışmışlardı ve annemi tanıyorsam, eserleri toplarken bir noktada sihir kullanmış olmalıydı.

Adamlar ilerledi; üçü Whit’e, ikisi Isadora’ya, sonuncusu ise bana doğru. Adam uzun boyluydu ve nefesi tütün kokuyordu. Beni ceplerimi boşaltmaya zorlayıp, tüm minik mürekkep şişelerini, kara kalemleri ve tek küpeyi kaptı. İçimde patlayan öfke, geriye hiçbir şeyim kalmayana dek çılgılık atmaya istememe neden olacak kadar güçlüydü.

“Neden sen ve ben özel bir görüşme yapmıyoruz?” dedi Bay Sterling. Boştaki elinin işaret parmağını bana doğru kıvırdı, diğer elinde ise sıkıca tuttuğu silahı vardı hâlâ. “Acele et, canım.”

“Ben senin canın değilim,” dedim. “Ben senin hiçbir şeyin değilim.”

“Peki,” dedi Bay Sterling sert bir sesle, “ama kesinlikle faydalı oldun.”

Ne yapacağımı bilemeden Whit’e baktım. Zaten o da beni izliyordu. İfadesi sertti. Mavi gözlerinde yanan öfkenin dalgası beni sıkıca sarıyordu. Onu çevreleyen adamların hepsinin silahı ona doğrultulmuştu. Bu manzara karşısında ağzım kurudu.

“Haklısın,” dedi Bay Sterling kapıdan. “Eğer iş birliği yapmazsan, kocan...” Whit hırladı. “...bu durumdan sağ çıkamaz.”

Çenemi sıkarak kız kardeşime, ardından da Whit’e veda ettim. İçimdeki hiçbir parça onun yaptıklarını affetmemişti ama düşündüğüm böyle bir veda da değildi. Vücudunun tüm gergin çizgilerine kazınmış bir hayal kırıklığıyla sessizce bakıyordu bana. Sonra döndüm ve Bay Sterling’i evin önüne kadar takip ettim. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde mürekkep şişesini dilimin altından gizlice çıkarıp, elbisemin yüksek yakasının altına soktum. Bir kalem ucu büyüklüğündeydi, bu yüzden tenime değdiğini zar zor hissettim.

Benden en azından bir şeyi alamayacaktı.

Bay Sterling, eve girdiğimizde ilk geçtiğimiz küçük oturma odasına götürdü beni. Bir şekilde, içinde bulunduğu her durum üzerinde hâkimiyet kuruyor gibiydi. İskenderiye’den Kahire’ye gittiğim sarsıntılı tren yolculuğu sırasında aynı kompartımanda olduğumuz ânın hatırası beni hâlâ rahatsız ediyordu. Sanki cahil bir kadınmışım gibi her kelimemi küçümseyerek geçiştirmişti. Ona göre ben tiksindirici bir şeydim.

“Son konuşmamız üzerine düşündün mü hiç?”

Sorusu birkaç saniyeliğine konuşmamı kısıtladı. Annemi bulmak için birlikte çalışma önerisini dürüstçe düşüneneğime inanması saçmalıktı. Yapmayı tercih edeceğim yüzlerce başka şey vardı, mesela Bay Edison’ın ampullerinden birini yutmayı bile tercih ederdim.

“Hayır,” dedim. “Seni hiç düşünmemeyi tercih ederim.”

Bay Sterling beni değerlendiren gözlerle inceledi. Gözlerini yüzümden hiç ayırmadı ama bakışları sanki beni kirletmiş gibi hissettim. Sanki kendi kara kalbine benzeyen bir şey bulmak için ruhumu bakıyordu.

“Cevabım hayır.” Kollarımı kavuşturdum, bakışlarım sabit elindeki tabancaya kaydı. “Kesin bir hayır. Sanırım şimdi yine iş birliği yapmazsam, beni arkadaşlarımla tehdit edeceksin,” diye ekledim acı bir şekilde. “İstedğini elde etmek için şiddete başvuran biri, zayıf ve hayal gücünden yoksundur.”

“Peki senin önerin nedir?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Korku ve kötülükle yönetilen insanların çoğunun nüfuz sahibi oldukları konumda uzun süre kalmadıklarını görmek için geçmişe bakmak yeterli,” dedim. “Devrimler, isyanlar, çatışmalar, savaşlar ve suikast girişimleriyle karşı karşıya kalmışlardır. Oysa tebaalarına ilham veren liderler sevilmiş, savunulmuş ve korunmuşlardır.” Gözlerimi kısıp ona baktım. “Bana güven, senin de sonun feci olacak. Annemle birçok konuda aynı fikirde değilim, aslında bir konu hariç hiçbir konuda hemfikir değilim. Ama neden ikiyüzlülük yapıp seni aldattığını anlıyorum.”

Bu patlayışımın onu çılgın bir öfkeye sürükleyeceğini sanmıştım ama bana soğuk, düşünceli bir sessizlikle baktı. “İçimden bir ses,” dedi sonunda, “fikrini değiştireceğini söylüyor.”

Öfkeyle, “Ölürüm de değiştirmem,” dedim.

Bana keyifle baktı. “Fazla dramatiksin, değil mi?”

Bazen gerçekten dramatik olabiliyordum ama o an söylediklerimde ciddiye dim.

Bay Sterling’in yüz hatları çarpıklaştı. Cebinden aceleyle bir mendil çıkarıp yüksek sesle öksürdü. Tabancasını tutan eli titreyince, kapıya doğru bir adım attım ama sonra öksürüğü azaldı ve silahını yine sabitledi.

Bakışlarım silahının namlusuna kilitli hâlde donup kaldım. Dizlerim titriyordu ve dik durabilmek için çaba gösteriyordum. Hep cesur biri olarak görürdüm kendimi ama Elvira’yı kaybettikten ve bir silahın neler yapabileceğini bizzat gördükten sonra, hissettiğim dehşet boğazımı kavriyordu.

Silahlardan asla korkmazdım.

“Son cevabın bu mu?” diye sordu.

Evet dersem beni vuracak mıydı? Zaman gergin saniyelerle akıp geçti. Kuru dudaklarımı yalayıp, “Fikrimi değiştirmeyeceğim,” diye fısıldadım.

Bay Sterling uzun bir süre boyunca ölçülü bir şekilde bana baktı. Soru üstüne soru geliyordu zihnime. Koridora ulaşmam ne kadar sürerdi? Kalbime mi nişan alacaktı?

Bu, son nefesim miydi?

Bay Sterling hafifçe gülümsedikten sonra odanın çıkışını işaret ederek, "Hadi diğerlerinin yanına gidelim. Toplamamız gereken çok fazla eşya var," dedi.

Ona bakıp şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, sözlerini anlamamıştım. Sonra bir gerçeği fark ederek yavaşça nefes verdim. Beni bu odada vurmayacaktı. Kaşlarım çatıldı. *Öyleyse beni neden buraya getirmişti? Neden diğerlerinden ayırmıştı?*

Bay Sterling düşüncelerimi okuyarak, "Eğer kabul etseydin, diğerlerinin bunu bilmesine izin vermeyecektim," dedi. Önünden yürümemi işaret etti. Yürürken omuzlarım gergindi, beni arkadan vuracağından emindim. Hareketlerim kaskatıydı. Omzumun üzerinden her baktığımda silahının namlusunun kürek kemiklerimin arasına doğrultulmuş olduğunu gördüm.

"Tetiği çekmeyeceğim," dedi arkamdan, sözcüklerinin her hecesinde bir haz vardı. "Karmaşayı bir düşün, üstelik sen benim ayrıntılı planımın önemli bir parçasısın. Bana tahmin edebileceğinden daha çok yardım ediyorsun."

Omurgamda keskin bir ürperti hissettim. "Ne demek istiyorsun? Sana nasıl yardım ediyorum?"

"Düşün," dedi neredeyse cesaretlendirici bir şekilde.

Bay Sterling'in eli kolu çok uzundu ve sınırsız kaynağı vardı. Nerede kaldığımızı, hatta belki de oda numaramıza kadar biliyordu. Halamla kuzenimin geldiğini öğrenebilirdi. Belki Abdullah ve Ricardo'nun tutaklanmasında da parmağı vardı.

Bu adamın yaratabileceği felaketlerin miktarı beni şaşkına çevirdi.

"Burada bir şekilde kötü yola sokmadığın kimse yok mu?"

Bay Sterling sessiz kaldı ama beni kıvranırken izlemekten hoşlandığını hissettim. Ben, yaptığı şeyden dolayı Mamá'yı cezalandırmak için kurduğu karmaşık makinedeki bir çarktan başka bir şey değildim.

Korkunç olan her şeyin ucu her zaman anneme bağlanıyordu.

Ondan kurtulmak, onunla bağları koparmak ve benim için ne kadar önemli olduğunu unutmak istiyordum. Onun gibi olmaya, onu memnun etmeye çalışarak kaç yıl geçirdiğimi unutmak. Hepsi birer yalandı. O, benim kusursuz biri olmamı, kusursuz tavırlar sergilememi, nasıl davranılacağını ve ne söyleyeceğini tam olarak bilen bir kız olmamı istemişti.

Annemin asla olmadığı o kız.

Bay Sterling'in adamlarının annemin tüm eşyalarını kutuladıklarını görmek beni öldürdü. Her bir eşya bir ipucu, onu bulmanın bir yoluydu. Ve o, bunu benim elimden alıyordu. Odanın bir köşesinde durmaya zorlanan Whit ve Isadora çaresiz bir sessizlik içinde ellerini başlarının üstüne kaldırmış, olan biteni izliyorlardı. Kız kardeşimin kolları titriyordu.

Bunlar bağırmama sebep olmaya yeterdi.

Whit'in bakışları gözlerimi buldu, gözlerini yavaşça üzerimde gezdirerek iyi olduğumdan emin oldu. Kaşlarını kaldırdı, ben de karşılığında belli belirsiz başımı salladım. Onun neden olduğu hayal kırıklığımı bir kenara bırakarak, hepimizin bu durumdan nasıl sağ çıkabileceğimize odaklandım.

İkisini de kaybetmek istemiyordum.

"Yüzük sana benden daha çok yakışmış," dedi Bay Sterling, rahat bir şekilde.

Ellerimi sımsıkı yumruk yaptım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bu yüzük bana Papá'yı hatırlatıyordu ve Bay Sterling'in ona dokunmasını istemiyordum. Şu anda onu incelemesinden bile nefret ediyordum.

"Sana söz veriyorum, o yüzüğe baktığında hep beni hatırlayacaksın," dedi Bay Sterling kurnaz bir edayla, bir kez daha düşüncelerimi kolaylıkla okuyarak.

Duygularımı ondan saklayamamak beni tedirgin ediyordu.

Adamlar, işleri bittiğinde her şeyi dışarı taşıdılar. Sonrasında çıplak odada sadece üçümüz kaldık; mobilyalar ve hatta halılar bile alınmıştı. Bay Sterling ve arkadaşları tabancalarını bize doğrulttular.

Whit önüme doğru yarım bir adım atarak olabildiğince önümü kapattı. Ama bunun bir önemi yoktu; nerede durursak duralım,

mermiler    m  z  de bulurdu. Saklanılacak hiçbir yer yoktu. Bay Sterling bana zarar vermeyeceğini söylemişti ama ben onun söylediklerinin tek kelimesine bile güvenmiyordum. Do ruyu söylüyor olsaydı, Whit'i veya Isadora'yı vurmasına izin vermez,  det  dünyanın sonu gelmiş gibi    likler atardım.

Benim için gerçekten dünyanın sonu da olabilirdi.

Bay Sterling ceket cebinden ince bir gümüş kutu çıkardı. Kutuyu a tı ında, puantiyeli bir k  ıda basılmış bir kartvizit göründü. "Lütfen birini al."

Kutuyu bana uzattı.

Dikkatlice baktım. "En son senin elinden bir şey ald  ımda, i ler benim için pek iyi bitmemi ti."

Bay Sterling gülümsedi, dudakları bıy ğının altında se irdi. "Fikrini de i tirdi inde, sadece ba parma ını ismimin üzerinde gezdirmen yeterli. Bende de aynı sihrin dokunduğu k  ıttan yapılmış bir kartvizit var ve sen  a rı yapt ında, ismim parlayacak. Ben de en kısa sürede otele geleceğim."

"Kullanmayaca ım," dedim.

Kartı aldı ve ete imin cebine koydu. "Olabilir... Ama sana bir söz vereceğim, Se orita Olivera. Anneni bulursam, kartı kullanarak sana haber vereceğim. O zaman yanıma gelmek zorunda kalacağını düşünüyorum."

Çenesini e di ve arkadaşlarıyla birlikte zarif bir toplantıdan  ıkıyormu  asına dışarı  ıktı. Günün olayları yüzünden sersemlemi  bir hâlde Whit'e ve Isadora'ya döndüm ama Whit aniden pencereye gitti. Pencereyi hızla açtı ve önce bir bacağını, sonra diğerini dışarı savurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Otelde bulu uruz," dedi aceleyle. Sonra bana dönüp bakmadan gözden kayboldu.

"Ne kadar da kaba," dedi Isadora i renerek. "Lütfen dese ölür müydü?"

Pencereye yürüdüm ve olabildiğince dışarı doğru e ildim. Whit çoktan gitmişti. Ka larımı çatarak karanlığa baktım. İyi bir nedeni olmasaydı bizi burada bırakmazdı. Omuz silkip kız kardeşime döndüm.

İfadesi sertti. “Annemin ihanet ettiği adamdı o, değil mi? Bay Sterling?”

Başımla onayladım. “Evet, oydu.”

“Onu vuramamış olmak üzücü,” dedi, gerçek bir pişmanlıkla.

Ona baktım; narin yüz hatları, yumuşak yuvarlak yanakları ve kocaman mavi gözleri, kana susamış yorumuyla çelişiyordu. “Kaç kişiyi öldürdün, Isadora?”

“Birkaç kişi, o timsah da dâhil,” dedi.

Beni takip eden o obsidiyen gözlerin hatırası titrememe, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Birdenbire, bu karanlık, çıplak odadan kaçmak istedim. Isı ve güneş ışığı istiyordum, bir de bir daha asla bir tabancanın namlusuna bakmamayı. Bay Sterling gelmeden önce kapsamlı bir arama yapmıştık ama o her şeyi alıp götürdüğü için başka bir şey bulmamız pek olası değildi.

“Geri dönelim mi?” Elbisemin yakasına vurdum hafifçe. “Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var.”

Isadora gülümseyip eteğinin ucunu kaldırdı. Eğildi ve ayakkabısının içine sıkıştırdığı katlanmış birkaç kâğıdı çıkardı. “Harika. Benim de.”

Kol kola girdik ve birlikte gecenin içine doğru yola koyulduk. Isadora, çözümlemesi gereken çok fazla materyali kaybetmenin verdiği hayal kırıklığını dile getirirken, Bay Sterling’e yönelik çeşitli hakaretler uydurarak kendini rahatlatı. Bir an iğrenç bir kurbağa oldu, diğer anda ise enfekte bir siğil. Ama geri dönüş yolunda onu neredeyse hiç dinlemedim, zihnim rahatsız edici bir soruyla meşguldü.

Bay Sterling, hiçbirimize fark ettirmeden Kahire’den buraya kadar bizi nasıl takip etmişti?

WHIT

Evin köşesinden etrafa baktım, sokağı aydınlatan iki gaz lambasının sağladığı loş ışıktaki gözlerimi kıstım. Piç herif birinci sınıf bir şekilde seyahat ediyordu. Pirinç kapı kolları, iki lamba ve arkada fazladan yolcu için katlanabilir koltuklarla donatılmış, siyah panelli, kapalı bir arabayla gelmişti. Araç on kişiyi rahatlıkla

raşıyabilirdi. Atlar kıpır kıpır ve huzursuzdu. Onlar bile pahalı görünüyordu. Sürücü de araca uygundu: zarif koyu renkli giysiler, cilalı ayakkabılar, uzun deri bir kırbaç. Sterling arabaya çıktı, arkadaşlarına bir şeyler söyledi ama ben ne söylediğini duyamayacak kadar uzaktaydım. İzlendiklerinin farkına varmadan, Lourdes'in evinden aldıkları tüm kutuları yüklediler.

Takip edilmek hoşuna gider mi, pislik herif?

Kahire'den beri attığımız her adımı takip eden adamlarını bir şekilde fark etmemiş olmak canımı sıktı. Fakat trenin içinde veya İskenderiye'ye ilk vardığımızda tren istasyonunda şüpheli kimse yoktu.

Bunu biliyordum çünkü kesinlikle bakmıştım.

Ama bunu nasıl başarmıştı?

Cevabın beklemesi gerekecekti. Sessizce koşarak daha da yaklaştım, eğilerek mümkün olduğunca yere yakın duruyordum. Arabanın arkasına yaklaştığımda, toprak yolda attığım adımlardan neredeyse hiç ses çıkmıyordu. Sürücü dişlerini gıcırdattı ve Sterling'in adamları sürücüye katılmak üzere ön tarafa çıkarken, fayton öne doğru sendeledi. Ben de o sırada hafifçe arka bara bastım, koltuğu açtım ve rahat bir konum aldım.

Şehirde dolaştık, yayalar, eşekli ve atlı yolcularla yollarımız keşişirken rahat rahat sokaklarda ilerledik. Sonunda doğu limanına bakan Türk Mahallesi'nin ne idiği belirsiz bir bölümüne geldik. Koltuktan atlamak için yolun engebeli yüzeyinden yararlandım. Bensiz yola devam ettiler ama onları uzaktan takip ettim ve sonunda alt katında bir dükkân, üst katında ise bir dairenin olduğu bir binada durdular. Hepsi sessizce araçtan indi, Sterling'in muhafızları, Lourdes'in eşyalarını içeri taşımadan önce sokağın yukarısına da aşağısına da baktılar. Sterling'in karargâhının tam karşısındaki ara sokağa saklanarak onlara yaklaşıırken, hiçbirinin beni görmediğimden emin oldum. Ne konuştuklarını duymak için kulak kabarttım.

"Bay Graves, genç Collins'ten daha iyisini bekliyordum... değil mi..." dedi Sterling. Ama ben duyamadan deniz havası bazı kelimeleri kapıp götürdü.

Graves adındaki adam gözlerini kısarak sokağın aşağısına baktı. “İşte geldi.”

Tamamen gölgelerin içine saklanmak için yere çömeldim. Başındaki şapkasını indirmiş, omuzları çökük bir adam yaklaştı. İşvereniyle yapacağı konuşmanın sonucunu önceden biliyormuş gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Graves’in tabancasını çıkardığını son saniyeye kadar görmedi. Lanet olsun.

“Bizi yanlış yere götürdün,” dedi Graves yumuşak bir tonda. “Eğer... olmasaydı... bulamazdık.”

Adam ellerini kaldırdı. Elleri öylesine şiddetli titriyordu ki, sanki bir bataklıkta ydı ve kumun onu ele geçirmesinin sadece birkaç dakika süreceğini biliyordu. On altı yaşından büyük olamazdı, en fazla on sekizdi. “Bağışlanabilir bir hata.”

Graves, neredeyse fark edilmeden başını sallayan Sterling’e baktı.

Silah sesi havayı yırtıp sessiz geceyi bir bıçak darbesi gibi keserken, Sterling içeri girerek gözden kayboldu. Çeşitli yönlerden telaşlı sesler duyulurken, Graves, “Onu denize atın!” diye bağırdı. Komşu evlerin pencereleri açıldı ve aşağıdaki sahneye bakan birkaç kişi oldu. Sonra birçoğu dönüp panjurlarını kapattı. Tepkilerine bakılırsa, Sterling’in adam öldürmesi sık yaşanan bir olay olmalıydı.

Komşular onun yolundan çekilmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Avucumda bir acı hissettim ve bir taşı sıktığımı fark edince şaşırdım. Taşı yavaşça yere koyup, yaralanan elimi pantolonuma sildim. Graves’in herkesin gidişini organize etmesini izledim. Bazıları yürüyerek, diğerleri atlarla gitti. Sadece o, araba, atlar ve sürücü kaldı.

Graves bakışlarını bir binadan diğerine kaydırarak sokağa baktı. Dikkatini karanlığın içinde çömeldiğim sokağa çevirdi.

Tamamen hareketsiz kaldım. Nefeslerim sabit, derin ve sessizdi. Beni göremezdi ama nedense bana bakıyormuş gibi hissettim. Sonra döndü, arabaya bindi ve hareket etme emri verdi.

Yine de onlar sokaktan ayrıldıklarında bile hareket etmedim. Sonunda yavaşça ayağa kalktım, aklım yine Sterling’deydi.

Binanın içindeydi, muhtemelen de yalnız değildi. İçeri giriş için yer ararken ses çıkarmamaya özen göstermeliydim. Binanın dışı tıpkı diğerleri gibiydi; üst kat dar sokağa doğru sarkıyordu, panjurlarla süslenmiş pencerelerin kasaları da süslüydü. Duvarların örüldüğü taş bloklara tırmanmak kolaydı, tutunabilecek birçok dayanak noktası vardı. Uyumaya hazırlanan Sterling odalardan birinde, muhtemelen yatak odasında bir lamba yaktı.

Beklerken ciğerlerim tuzlu deniz havasıyla doldu.

Yarım saat sonra pencereler karardı.

Evin arka tarafında, ikinci kattaki ofisini kolaylıkla buldum. Sterling'in alt kattan gelen horultuları, çıkardığım herhangi bir gürültüyü gizleyecek kadar yüksekti. Şamdanlarla ve kibritlerle dolu bir tepsi buldum ve şamdanlardan birini yaktım, bir süre sonra gözlerim ışığa alıştı.

Oda darmadağınikti.

Kitap yığınları, içki şişeleri, haritalar. Raflarında çeşitli ilaç ve tentür kavanozları, ayakkabı boyası, farklı bıyıklara -uzun, kısa, farklı renklerde- benzeyen şeyler, birkaç gözlük, diş tozu şişeleri, kibrit kutuları, şapkalar, boş vazolar ve ceketler. Onun da Lourdes gibi sihrin dokunduğu rastgele nesneleri topladığı barizdi. Odaya bakınarak daha fazla bilgi topladım. Sterling kolonya sürüyordu ve çayı seviyordu. Hemen hemen her yerde boş bardaklar vardı. Hizmetçi çalıştırmıyordu. Tuhaf.

Görünüşe göre bu odada fazla zaman geçiriyordu; okumalarını burada yapıyor ve güne hazırlıklarını da burada tamamlıyordu.

Adamları, Lourdes'in eşyalarıyla dolu kutuları üst üste yığarak bırakmışlardı. Gömleğimin kollarını sıvarken, üzerime bitkinlik çökmüştü. Ama bunu bir kenara itip işe koyuldum ve lanet olası bir şey, kaldıraç olarak kullanabileceğim bir şey, Inez'e yardım etmek için işime yarayacak bir şey bulmayı umdum.

Önce bir saat geçti, sonra iki; mumun ışığı zayıftı, her çekmeye, kutuların büyük kısmına ve her bir sayfaya baktım. Suç faaliyetlerini kanıtlayan hiçbir şey bulamadım. O, Mısır'daki en kazançlı yer altı karaborsasını kurmuş, yolsuzluğa düşmüş bir tarihî eser memuruydu. Dolayısıyla burada bir şeyler olmalıydı. Kapı'nın

bir çizimi. Altına tarihin ve saatin damgalandığı eski davetiyeler. Yaptığı her satıştan aldığı ödemelerin makbuzları.

Burada her şey var gibiydi ama bulmayı en çok istediklerim yoktu.

Çalınmış bir eser yoktu. Tılsım yoktu, tek bir muska bile yoktu. Turistlere yönelik pazarlardan satın alınabilecek sahte ürünler bile yoktu.

Sinirim giderek artarken, kutulardan birini Inez'e vermek üzere paketledim, pencereyi açtım, sonra da kutuyu dışarı bıraktım. Korkuluğun üzerinden bir bacağımlı attım ve aşağıya indim. Nefesim yavaş ve düzenliydi. Hiçbir sorun yaşamadan yere ulaştım ve kutuyu almak için eğildim. Lourdes'in birkaç eşyasını otele taşıırken, aklımın bir köşesini kemiren bir şey vardı. Odayı tam olarak bulduğum gibi, her bir eşyayı önüme serilmiş hâlde hayal edebiliyordum.

Sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Ama içgüdülerim bana bir şey gördüğümü ve önemini tamamen göz ardı ettiğimi söylüyordu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Otel odamıza vardığımızda hemen işe koyulduk. Annemin evinden aldığımız tüm eşyaları normal boyutlarına getirdim ve kız kardeşimle birlikte hepsini yatağa serdik.

Gerçekten iyi bir ekip olmuştuk.

Kolları sıvayıp her şeye şöyle bir göz attım. Bu odada annemi bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şeyin olmadığına inanmayı reddediyordum. Tek yapmamız gereken her sayfayı dikkatlice incelemektir.

Ya da kendime sürekli böyle söylüyordum.

Mamá'nın evine dönüp onu bekleyebileceğimiz geldi aklıma ama bankadan uzak durması için uyarıldığı ânı hatırladım. Biri hareketlerimizi izliyordu ve o kişi tahminimce sevgilisiydi ya da belki de bizi gözlemlemesi için bir haydut tutmuştu. Başka seçeneğimiz yoksa geri dönmek en iyisiydi.

Isadora bana doğru bir tabure çekerken, ben de annemin eşyalarının arasında bir boşluk bulup yatağa oturdum. Kapı çalındı ve gözlerim şaşkınlıkla Isadora'ya kaydı.

Isadora ayağa fırlayıp müzayede gecesinde aldığı silaha uzandı. Silahı yatağın kendi tarafındaki yastığının altına saklamıştı.

"Kim o?" diye sordu.

"Ben."

Kız kardeşim önce kapının kilidini sonra da kapıyı açtı ve ortaya darmadağın olmuş bir Whit çıktı. Bir elinde üstü örtülü tabaklarla dolu kocaman bir tepsi, diğer elinde ise kâğıt yığınlarıyla dolu bir kutu vardı.

"Bu..."

“Evet.”

Bir şekilde annemin daha fazla eşyasını bulmuştu. “Nasıl...”

“Bir dakika içinde açıklayacağım,” diye homurdandı.

Isadora, Whit’in geçmesi için kenara çekilirken, “Sanırım onu vurmamı istemezsin?” dedi hüzünlü bir sesle.

Burnumda limonlu kek ve taze otların kokusuyla ayağa kalktım. Ağzım sulandı. “Bugün olmaz.”

Whit, Isadora’nın yanından geçerken ona kaşlarını çatarak baktı. “Sana falafel yok.”

Isadora neşelendi. “Gecenin bu saatinde falafeli nereden buldun?”

“Otelin mutfağı bayağı dolu,” dedi. “Humus, domates, salatalık, ekmek ve bir sürahi limonata buldum. Ayrıca resepsiyona uğrayıp herhangi bir mesaj olup olmadığını kontrol ettim ve sana gelmiş bir telgraf buldum, Olivera.”

“Bir telgraf!” diye haykırıp elimi uzattım.

Ama beni görmezden gelerek tepsiyi koyacak yer aradı, müsait olabilecek tüm yüzeylerin dolu olduğunu görünce, omuz silkip dizlerinin üzerine çöktü, yemeği ve annemin eşyalarını nazikçe halı kaplı zemine koydu. Ben nezaketsiz bir gümbürtüyle onun yanına yerleşirken, Isadora zarif bir şekilde eteğini kaldırdı, dizlerini büktü ve ayak bileklerini çaprazlayarak yine zarif bir şekilde oturdu. Kutuyu kendine doğru çekip merakla içine baktı.

Whit sonunda elini cebine daldırdı ve bana mühürlü zarfı uzattı. Heyecanla açıp ilk satırı okudum. Üçümüze hitaben yazıldığını görünce yüksek sesle okumaya başladım.

*INEZ & DİĞERLERİ — MEKTUBUNUZU ALDIK STOP
RICARDO ARADIĞI ZAMAN ONA CEVAP VERMENİZİ RİCA
EDİYOR YOKSA BİZZAT ODANIZI
SU BASMASINI SAĞLAYACAĞ STOP*

Whit gözlerini bıkkın bir inlemeyle kapattığında, irkildim ve bakışlarım komodinin üzerindeki fincana kaydı. Neyse ki fincan boştu.

“Okumaya devam et,” diye ısrar etti Isadora, tabağını doldurmaya başlarken.

Dikkatimi yeniden telgrafa çevirdim ve boğazımı temizleyip tekrar okumaya başladım:

*RICARDO VE BÜYÜKBABAM HAPİSHANEDE
BERBAT MUAMELE GÖRÜYORLAR STOP*

Sesim titredi ama cesurca devam ederek harfler sanki sihirli bir şekilde en kötüsünü hayal etmemi engelleyerek bir şeye dönüşeceklermiş gibi satırı bir kez daha okudum. Dayım ve Abdullah, yara bere içindeydiler. Sık sık dövülüyor ve aç bırakılıyorlardı. Bu beni umutsuz bir girdaba sürüklemeye yetti. Üzerime tuhaf bir uyuşukluk çöktü, hem boğucu hem de ağırdı. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Yumuşak bir el kolumu okşadı.

Yavaşça gözlerimi açıp Whit'e boş boş baktım.

Çenesi kilitlenmiş bir şekilde geri çekildi. İfadesini duygusuz tutuyordu ama çalkantısını, onların başına gelenleri ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamama konusundaki hayal kırıklığını hissettim.

"Başka ne yazıyor?" diye sordu Isadora sessizce. "Senin yerine benim okumamı ister misin?"

Dudaklarımı yalayıp başımı iki yana salladım. "Okuyabilirim."

Metnin geri kalanını hızla tararken, ağzımdan yumuşak bir kahkaha çıktı. Sonra yüksek sesle okudum.

*AMARANTA MÖSYÖ MASPERO'YA BAĞIRIP ÇAĞIRDI VİRGÜL
MASPERO ONDAN KORKMUŞ OLACAK Kİ
BİZİMKİLERİ DAHA BÜYÜK BİR HÜCREYE TAŞIDI STOP
KAREEM KAHİRE'DE VE HAPİSHANEYE GİRMENİN
BİR YOLUNU BULDU STOP
RICARDO VE BÜYÜKBABAMA YİYECEK DOLU SEPETLER
VE SU DOLU MATARALAR GÖTÜRDÜ AMA BANA
BUNUN NASIL OLDUĞUNU SORMA STOP
KODAK İŞİ ÇOK UZUN SÜRÜYOR STOP
SHEPHEARD'S'TA FOTOĞRAFLARI BANYO ETMENİN
BİR YOLUNU BULACAĞIM STOP
ÇALIŞANLAR İHTİYACIM OLANI BULMAMA
YARDIMCI OLUYOR STOP
KENDİNİZE İYİ BAKIN VİRGÜL FARIDA*

Telgrafı indirdim ve Kareem ile Farida'ya derin bir minnet duyarak boş gözlerle ileriye baktım. İçimden bir parça orada onlarla birlikte olmayı, bir şekilde yardım etmeyi diledi. İskenderiye'deyken hiçbir şey yapamazdım. Aslına bakılırsa, bu pek de doğru değildi.

Burada Mamá'nın eşyaları, özel kâğıtları, yazılı fikirleri, nerede olabileceğine veya tüm eserleri nereye saklamış olabileceğine dair ipuçları vardı. Günlüğü elimizdeydi.

"Aramamıza başlayalım," dedim. "Tekrar. Gözümüzden kaçmış bir şey olabilir."

"Önce yemek," dedi Whit sertçe. Tepsileri açtı, ben keyifle mırıldandım, midem ise yüksek sesle guruldadı. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Whit sıcak pide, kimyon ve sarımsakla baharatlanmış kıyma, taze salatalık ve domates, kremalı bakla ve üzerine bol zeytinyağı gezdirilmiş bir kâse humus getirmişti.

"Gracias," diye mırıldandım.

"Rica ederim," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Yüzümü ifadesiz tutmak için kendimi zorladım.

Gülümsemesi solarken, falafellerden birini alıp humusa batırdım. Humus kremamsı ve lezzetliydi ve falafel soğuk olduğu hâlde yine de harika bir ot aroması vardı. Whit'in beni izlediğini fark ettim ama ona bakmadım. Sesindeki ton içimde sıcak bir ürperti yaratmıştı ama benim bir daha aptallık etme lüksüm yoktu. Ona en ufak bir direnç göstermeden âşık olmuştum. Saf bir aptal gibi, yaydığı tehlike duygusuna kapılmış, haylaz kişiliğine hayran kalmış ve kahramanlıklarına kanmıştım.

Milyonuncu kez bir gerçeğe tutundum: O beni sevmiyordu. Bu, kalbime yazılmış bir lanetti ve her düşündüğümde sanki açık bir yaradan kan akıyormuş gibi hissediyordum. Hepsi bir oyundu. O sadece yanlış yönlendirilmiş bir sorumluluk ve suçluluk duygusu yüzünden buradaydı. Ve o simya kâğıdını annemden önce bulmak istiyordu. Bu gerçekleri uykumda bile söyleyecek hâle gelene dek tekrar edebilirdim. Tenime işleyene dek.

"Bardak yok," diye belirtti Isadora.

Whit ona sürahiyi uzattı. "Kusura bakma. İnce porselen tepsiye sığmıyordu."

Isadora derin bir iç çekti ama içeceği elinden aldı. Ciddiyetle yemeye başlarken, bir yandan da kâğıt ve defterlere göz atmaya koyulduk.

“Nereye gittiğini söyleyecek misin?” diye sordum Whit’e.

“Sterling’i Türk Mahallesi’nde bulunan karargâhına kadar takip ettim,” dedi Whit. “Onun için çalışan Graves adında bir adam var, annenin evindeyken benim üzerimi arayan adamlardan biri. Kötü bir adam.” Ekmeğinden bir parça koparıp üzerini humus, salatalık ve domates dilimleriyle doldurdu, sonra da her şey ağzının içinde kayboldu. Çiğnemeyi bitirdikten sonra yüzü asıldı. “Genç bir adamı Sterling’in emriyle soğukkanlılıkla öldürüşünü izledim.”

Midem bulanınca limonata sürahisini bıraktım. Tam o anda tüm iştahım kaçtı. Daha önce ölüme çok yaklaştığımız olmuştu. Tek gereken Bay Sterling’in başıyla onay vermesiydi.

“Bay Sterling neden yaşamamıza izin verdi?” diye sordu Isadora.

“İnez’e bir şekilde ihtiyacı olduğu için diye düşünüyorum,” dedi Whit. “Seni başka odaya götürdüğünde ne söyledi?”

Whit’in Bay Sterling’den çaldığı kâğıtları okurken, “Anne-mi bulmasına yardım etmemi istiyor,” dedim dalgın bir şekilde. “Onun tarafına geçmemi istiyor.”

“Silah doğrulttu mu?” diye sordu Whit, sesinde bir tehlike tınısı vardı.

Okumaya ara verdim. “Evet. Ama cevabımı değiştirmedim.”

“Tabii ki değiştirmez,” dedi Isadora.

Bakışlarımı kaldırdım ve gözlerim otomatik olarak Whit’e yöneldi. Odaklanmış bir hâlde bana bakıyordu, bakışları yoğun, gözlerinin derinliklerinde dönüp duran bir duygu vardı. Hayranlık olabilirdi. Hayal kırıklığı da olabilirdi. Konu Whit olunca hiç bilemiyordum. Çenesini düşürdü, yüzünü başka yöne çevirdi, dikkatini tekrar yemek tepsisine verdi.

Bir süre daha ona baktım, sonra sayfalara geri döndüm. Yapılması gereken işler vardı.

“İtiraf edeyim, Bay Sterling’in bizi öylece bırakması gerilmeme neden oluyor,” dedi Isadora. “Sence onun buraya gelmesini sağlayan bir şey giymiş olabilir misin?”

Whit bir cevap mırıldandı ama ilginç bir şeye rastladığım için onu güçlkle duydum. Mamá nedense eski sokak adlarını, doğu limanını ve özellikle Pharos Adası adlı bir yeri gösteren çeşitli İskenderiye haritaları toplamıştı. Haritaların hepsi Mahmoud el-Falaki tarafından yapılmıştı. Batı tarafına çizilmiş tuhaf bir şekli seçmeye çalışarak haritalardan birine gözlerimi kısarak baktım.

“Muhtemelen nerede kaldığımızı biliyor,” dedi Whit sonra. “Sanırım onu doğrudan Lourdes’e götürmemizi bekliyor.”

Sayfayı çevirdiğimde gözüm başka bir şeye takıldı. İskenderiye’nin eski bir haritasıydı bu ve biri, Büyük İskenderiye Kütüphanesi’nin yangında harap olmadan önce bulunduğu yeri kurşun kalemle işaretlemişti. Fakat Yunancaya benzeyen başka harfler de vardı. Ayrıca şehir merkezinden uzakta, bir yan sokağın tepesine belli belirsiz bir şekilde üç başlı bir köpek çizimi yapılmıştı. Kaşlarımı çatıp yer altı dünyasının koruyucusu Cerberus’a bakarken, zihnimi bir anı kemirdi. Ardından bu yarattığı en son nerede gördüğümü tam olarak hatırladım: Mamá’nın günlüğü.

Gidip çantamı açtım ve tren yolculuğu sırasında annemin günlüğünden kopyaladığım taslağı çıkardım. Şehrin haritası ile annemin günlüğü arasında bir bağlantı olmaması imkânsız görünüyordu.

“Yunanca bilen var mı?” diye sordum.

İkisi de kendi araştırmalarına devam ederken başlarını iki yana salladılar. Kalan sayfaları çevirdim ama kayda değer başka bir şey bulamadım. Üç başlı köpeğin olduğu haritaya geri döndüm. Sokağı bilmiyordum ama Arap duvarının ötesinde, İskenderiye’nin eski bir bölgesinde, harabelerin olduğu alanda bulunuyordu.

Whit aniden sessizliği bozarak, “Sanırım bir şey buldum,” dedi. Bir günlüğü havaya kaldırdı. “Annen birkaç kez İskenderiye Feneri’nin resimlerini çizmiş, özellikle de tabanına odaklanmış. Belki de orada kayda değer bir şeyin saklı olduğuna inanıyordu?”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Pharos Adası’nda mı?”

Whit günlüğe baktı. Bir saniye kadar sonra, “Evet, öyle,” diyerek onayladı.

“Bir şey yazılmış mı?” diye sordu Isadora. “Bir ipucu var mı?”

Whit kaşlarını çatı. “Evet ama Yunanca.”

Kız kardeşim ve ben homurdandık.

“Günlükte kaç tane deniz feneri çizimi var?”

Whit sayfaları çevirdi. “Yedi.”

Bu önemliydi. “Belki de Mamá ve Bay Fincastle kayda değer bir şey bulmuşlardır ve orada gizli bir kazı yapıyorlardır?” dedim. Bir olasılık daha geldi aklıma. “Sence şeyi bulmuş olabilirler mi...”

Whit bana keskin bir bakış atınca sustum. Ne soracağımı biliyordu ve bariz bir şekilde kız kardeşimin önünde simya parşömeninden bahsetmemi istemiyordu. Ama bu bilgiyi ondan saklamayı gerektirecek bir sebep yoktu.

Ağzımı açtım ama Whit benden önce konuştu:

“Lourdes ve Fincastle’ın orada kazı yapmaları mantıklı değil,” dedi. “Fener birkaç farklı depremde yıkıldı. Büyük çoğunluğu moloz yığınınından ibaret, değil mi?”

Sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Sanırım hâlâ turistler orayı ziyaret ediyor. Atlantik’i geçtiğimiz sırada birkaç yolcu, feneri de güzergâhlarına dâhil etmeyi planladıklarını söylemişti bana.”

“Tüm yapının denizin içine düştüğünü söyleyen Herodot değil miydi?” diye sordu Isadora.

“Strabon’du sanırım,” dedi Whit.

“Ama tamamı kaybolmadı,” dedim yavaşça. “Eğer... sağlam kalan gizli bir oda yoksa, o zaman kazı için tuhaf bir yer olur...” Tío Ricardo ve Abdullah’ı düşündüm; bir hapisanede çürüdüklerini, sadece Kareem’in onlar için yiyecek çalmak gibi kurnazca çabalarla hayatta kaldıklarını... Ellerimi yumruk yaptım. Bay Sterling’in bize gelmesini bekleyemezdim, bizi takip edeceği korkusuyla sonsuza dek bu odada da saklanamazdım. Onları hapisaneden çıkarmak için bir şeyler yapmalıydım. “Sanırım gidip deniz fenerinin tabanını keşfetmeliyiz.”

Whit bu fiktî tarttı. “Yapı birçok doğal afet yüzünden zaten zayıf. Her şey başımıza yıkılabilir.”

“Belki de çekiciliğinin bir parçası da budur,” dedim. “Hiçbir turist içeri girmez, bu da kazılarına müdahale edilmeyeceği, omuzlarının üzerinden bakan sinir bozucu hükûmet görevlilerinin olmayacağı

anlamına geliyor. Mamá ve Fincastle şu anda bile rahatsız edilmeden çalışıyor olabilirler ve keşfetmeye yaklaştıkları şey...”

“Tamam,” diyerek araya girdi Whit. “Gidelim öyleyse. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde, hepimiz birkaç saat uyuduktan sonra gideriz.”

“Dayım ve Abdullah o hücrede çürürken ben hiçbir şey yapamıyorum,” diye devam ettim yüksek sesle.

Whit öne eğilip dikkatle bana baktı. “Tamam dedim, Olivera. Başımızın üzerine yıkılacak olsa bile deniz fenerine gideceğiz.”

“Ah,” dedim bozulmuş bir şekilde.

“Coşkulu bir konuşma,” dedi Isadora kuru bir tonda.

“Sen burada kalabilirsin,” dedi Whit. “Ya da daha da iyisi, Kahire’ye dönebilirsin.”

Isadora başını iki yana salladı. “Kız kardeşimi terk etmiyorum.”

Ona tatsız bir şekilde gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Whit gözlerini devirip, “Tanrım,” dedi.

Ona attığı bakış, küçük bir kasabayı, binaları, ağaçları yerle bir edebilirdi, hiçbir şey ayakta kalamazdı. Ama hissettiğinin hepsi öfke değildi... tam olarak öyle değildi. Doğrusunu bilmeseydim, onun bu hissine tamamen başka bir isim verirdim.

Kıskançlığa çok benziyordu.

Ama bu imkânsızdı. Kız kardeşimle olan ilişkiyi kıskanması çok saçma bir fikirdi.

Değil mi?

WHIT

Karım beni bir kez daha gecenin bir vakti uyandırdı. Uykulu gözlerimi ovuşturup, karanlığa alışmalarını bekledim. “Ne oldu?” diye fısıldadım.

“Yine bir görüntü gördüm,” diye fısıldadı.

“Inez,” dedim. “Rüya görüyor olabilir misin?”

Yatağımın yanında diz çökmüştü, yüzü sonunda kaşlarını çat-tığını görebileceğim kadar netleşti. “Uyuyamadım ve bazen yüzü-ğü parmağımda çevirip Kleopatra’yı düşünmeyi alışkanlık hâline

getirdim, bir sonraki saniye onun anılarından birine giriyorum. Duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

Devam etmesini işaret ettim.

“Çalışma odasındaydı,” diye başladı Inez. “Ve ilginç giyimliydi. Genellikle onu pahalı kumaşlardan yapılmış güzel kıyafetlerle görürüm. Ayaklarında mücevherli sandaletler olur, saçları ise her zaman kurdele ve incilerle süslenmiştir. Ama bu sefer sade, basit bir cübbe giymişti; koyu renkli ve başlıklı. Ayakkabıları kullanışlı deriden yapılmıştı. Uzun bir mesafe katetmeyi beklermiş gibi sağlamlardı.”

“Masada ne yapıyordu?”

“Önünde simya yaprağı vardı,” dedi Inez yumuşak bir sesle.

Bir anda uykum iyice açılıverdi. “Kurşunu altına mı çeviriyordu?”

Inez başını iki yana salladı. “Ama önünde türlü türlü malzemeler vardı, kökleri kesiyor ve üzerlerinde parıltı olan çeşitli sıvıları karıştırıyordu. Bir de çalıştığı sırada bir şeyler söylüyordu.”

“Bir sihir yaratıyordu,” dedim.

“Sanırım öyle. Simya yaprağını korumaya almak için.”

“Mümkün,” dedim. “Eğer öyle becerilerim olsaydı ben de aynısını yapardım. Erkek kardeşi de bunu biliyor olabilirdi, sonuçta o da ünlü simyacıyla akrabaydı. Belki de Kleopatra kardeşinin simya yaprağını ele geçirmesi ihtimaline karşı harekete geçmeyi gerekli gördü. Hepsi bu kadar mı?”

Tekrar başını iki yana salladı. “Hayır. İşini bitirdiğinde yaprağın her yerine su döktü.”

“Ne?”

“Ş   !” diye tısladı Inez. “Isadora’yı uyandıracaksın.”

Nabzım kulaklarımda kükrüyordu. Eğer o yaprak harap olmuşsa, ben de harap olmuş olabilirdim. “Açıkla.”

“Mürekkep akmadı, kâğıt ıslanmadı bile,” dedi. “Kleopatra Hrisopocia’yı su geçirmez yapmıştı.”

Limanda direkleri ve yelkenleri yükselen, ayın gümüşü parıltısını yansıtan onlarca feluka, yelkenli ve brigantin sallanıyordu. Gece yarısı manzarasının tadını çıkaran tek aptallar bizdik, aynı

zamanda da gergin ve bitkindik. Eh, en azından ben gergin ve bitkindim. Inez'in gözlerinde ruhuma dehşet salan bir parıltı vardı. Bakışları, hayatına mal olacak bir şey bile olsa amacının peşinden gideceğini iletliyordu. Her ne olursa olsun, sonuna kadar gidecekti.

"Arabacıya ödeme yaptın mı?" diye sordu Isadora sakın sesiyle.

Onu güçlkle duydum. Inez ayağını yere vurarak, fenerin dibinde duran annesini var etmek istercesine sabırsızlıkla suya bakıyordu. Deniz havası, yüzüne çarpan uzun saçlarını okşuyordu. Farında değil gibiydi, vücudunun her bir parçası o adaya ulaşmaya odaklanmıştı. Türk Mahallesi'nden geçmiştik ve karadan devam edebilirdik ama yolun geri kalanını tekneyle gitmenin en iyisi olduğunu düşündüm; takip edilmemiz daha zordu. Isadora şehrin dar dönüşlerinde yardımcı olmuştu ve bu, kıyıya giden yolda birkaç kestirme yol sağlamıştı.

Ona bakmak için döndüğümde, umutla kaşlarını kaldırdı.

"Arabacı?" diye sordu Isadora.

"Türk Mahallesi'nden en hızlı şekilde nasıl geçilebileceğini nereden biliyordun?" Ses tonumu kayıtsız tuttum ama zihnim, daha önce bankanın önünde tartıştığımız sırada Inez'in sözlerini tekrarladı. Eğer Isadora şehri bu kadar iyi biliyorsa, Lourdes'i uyardıktan sonra bizden önce otele kolaylıkla geri dönmüş olabilirdi.

Bir eli belinde, bana baktı, öfkeli görünüyordu. "İnsanlar benimle konuşuyor."

"Yani?"

"Yani otelde birkaç kişiyle tanıştım," dedi. "Bilgi toplamada iyiyimdir."

"Hepsi bundan ibaretse, neden öfkelendin?"

Bana doğru bir adım atıp işaret parmağını göğsüme bastırdı. "Çünkü benimle her konuştuğunda, bana her soru sorduğunda suçluyor gibisin." Derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi. "Ve bu, sinir çok bozuyor."

"Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Elbette dilemezsin," dedi gözlerini devirerek. "Ama ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Sessizliğimin onu kışkırtmasını umarak bekledim. İnsanlar üzgün veya şüphe altında olduklarında daha çok konuşurlardı.

“Sanırım kendinde olan nitelikleri bende de görüyorsun.” Sesi keskin bir fısıltıya dönüştü. “Ve bundan nefret ediyorsun. Sahip olduğum her şeye, tüm parama bahse girerim ki kendinin bazı taraflarına tahammül edemiyorsun. Ebedî bir güvensizlik ve alaycılık içinde, insanları nasıl kendi çıkarın için kullanacağını hesaplayıp duran bir zihin.”

“Ben öyle bir şey...”

“Yapıyorsun,” dedi kararlı bir şekilde. “Seni işinde iyi yapan da bu. Biz hayatta kalabilenlerdeniz. Tanım gereği, incinmekten kaçınmak, hayatta kalmak, herkesin bir adım önünde olmak için bir şeyler yaptık. Mümkün olan her şekilde yolumuza devam ediyoruz.”

Her bir kelimesi kulak tırmalıycıydı. Çünkü haklıydı.

“Ve birini önemseydiğimizde, koruyucu oluyoruz,” dedi Isadora aynı fısıltıyla. “Ona yardım etmek, onu kendisinden kurtarmak için yeri göğü yerinden oynatırız. Çünkü bu dünyada sevdiğimiz çok az insan var ve onlara zarar vermeye cesaret eden herkesi cehenneme göndeririz.”

Bakışlarını Inez’e çevirdi ama ben takip etmedim, gözlerimi Isadora’dan ayırmadım.

“Seni kendimi gördüğüm kadar kolay görebiliyorum,” dedi. “Şimdi. Konumuza dönelim. Arabacıyı hallettin mi?”

Keşke onunla aynı fikirde olmasaydım diye düşünerek bakışlarımı ondan kaçırdım. Onu bir düşman olarak düşünmek daha kolaydı. Birbirimize ne kadar benzediğimizi ve bu durumun Inez’in ona güvenmesini engellemediğini fark etmekten daha kolaydı. Çünkü aksi hâlde Inez’in artık beni görmeye katlanamadığını kabullenmek zorunda kalacaktım.

Üzerime çöken ani duygu başımın ağrımasına neden oldu. Öfke, hüsrân. Hissetmek için kendime engel olmazsam, keder. Kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Bir daha kahve içmek istemeyerek şakaklarımı ovuşturdum. Arabacıımız kocaman esneyerek, atlar ise yumuşak bir şekilde homurdanarak bekliyordu. Onlar bile böylesine erken saate itiraz ediyorlardı. Çocuğa bir avuç frank verdim. “Bizi beklemeniz sorun olur mu?”

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. “Burada mı?”

“Evet,” dedim ve arkamdaki Pharos Adası’nı işaret ederek, “Feneri görmek istiyoruz,” diye ekledim.

Arabacı başıyla onayladı ama hâlâ şaşkın görünüyordu. “Bu saatte mi?”

Ona biraz daha para verirken, “Planları ben yapmıyorum,” dedim.

“Onu göndermelisin,” dedi Isadora. “Bekletmek kabalık olur.”

Onu duymazlıktan gelerek çocuğa seslendim: “Hemen döneceğiz. Bizi bırakma.”

Güneş yüzünü gösterene kadar belki bir saatimiz, en fazla iki saatimiz vardı. O zamana kadar çoktan gitmiş olmazsak, sonuçlarına aldırmadan Isadora’ya bağırıp çağırırdım. Akdeniz’e baktım, deniz rahatsız edilmek üzere olduğunu bilircesine huzursuz ve tedirgindi. Suyun kenarı boyunca, üç veya beş metre uzunluğunda dar bir iskeleye bağlanmış bir dizi sallanan tekne vardı. İleride, yüzeyin çok yukarısında Pharos Adası’nın ana hatları yükseliyor, dalgalar her bir keskin kenara çarpıyordu. Bir zamanlar geceleri aleviyle gemileri yönlendiren üst yapı kaybolsa da hâlâ etkileyici bir görüntüsü olan İskenderiye Feneri’nin kaidesi, binlerce yıl sonra bile hâlâ doğu tarafında duruyordu.

Arabacıdan uzaklaşırken, dikkati antik harikaya odaklanmış olan Inez, “Yüksekliği ne kadardı?” diye sordu.

“Annemin notlarına göre en az kırk kat yüksekliğindeymiş.” Isadora hayretle başını salladı. “Bunun nasıl inşa edildiğini hayal etsenize! Her işçinin terini ve emeğini.”

“Büyük kısmını denizin içine gömmeye bir deprem yetecek,” dedim asık suratla. “Güzel olan hiçbir şey kalıcı değildir.”

“Alaycılığın yine kendini gösterdi,” diye mırıldandı Inez.

“Zaten gizlemeye çalışmıyordum,” diye mırıldandım. Sonra daha yüksek sesle, “Tamam, feneri gördük. Hadi otele dönüp çay, kahve içelim ve düzgün bir yemek yiyelim,” dedim.

Bir parçam ağızımdan çıkanlara inanamadı. Lourdes gerçekten Kleopatra’nın Hrisopoeia’sının fenerin tabanında saklı olduğuna inanıyorsa, gidip oranın her santimini keşfetmem gerekirdi. Ama bağırsaklarım kasılıyor; beklenti, kanımın gümbürtüyle akmasına

neden oluyordu. Bedenim tetikteydi, tepenin ötesindeki düşmanın neden olacağı türden bir tetiktelik.

Bir şeyler yanılttı.

Ya da yanlış gitmek *üzereydi*.

Orduda geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da içgüdülerime güvenmekti. Ve o anda, içgüdülerim bana Inez'i buradan uzaklaştırmamı söylüyordu. Tüfeğimi hazırlamamı ve parmağımı tetikte tutmamı. Botumda her zaman taşıdığım bıçağı elim almak istiyordum ama o zavallı Sterling onu benden çalmıştı.

"Daha yeni geldik," dedi Inez. "Artık geri dönmem. Mamá içerde olabilir ama burada değilse de geride bir ipucu bırakmış olabilir. Bence gidip keşfe çıkmalıyız. Onu nasıl bulacağına dair daha iyi bir fikrin yoksa tabii?"

Kollarımı kavuşturdum, gerginlikten çenem kilitlendi. "Geri kalan yolu sudan gitmek daha güvenli. Ama bu bir sandal çalmamız anlamına gelir."

"O kadar da uzak değil," dedi Isadora, sivri burnunu kırıştırarak. "Yanımızda yedek kıyafet getirmemiş olmamız üzücü. Islanabiliriz."

Bu saçmalığa cevap verme zahmetine girmedim.

Inez balıkçı teknelerinin sıra sıra durduğu yeri işaret etti. "Onlardan birini ödünç alalım. Çalmaya gerek yok. İşimiz bittiğinde geri veririz, ayrıca içine biraz para da bırakabilirim."

Isadora iskeleye doğru hızlı, kararlı adımlarla yürüyordu; tavırları kendinden emin ve öz güvenliydi, altında isyan eden bir kaos vardı. Bana her karakterin kendi felaketine doğru yürüdüğü, tahribat yarattığı ve giderken anlaşmazlık tohumları ektiği bir Yunan trajedisini, masumların üzerine yıkıcı enerjiler serpen deli bir cini anımsatıyordu.

O deli cine gözlerimi kısarak baktım ve "Ona hâlâ güvenmiyorum," dedim.

"Bunu fazlasıyla açık bir şekilde belirttin zaten," dedi Inez, yorgun bir şekilde. Gözlerinin altındaki derin gölgeler yorgunluğunu gizliyordu. Ne zaman tam bir gece uykusu çekmişti? Ya ben ne zaman? Hatırlayamıyordum. "Ama o bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı," dedi. "Sen burada kalabilirsin."

“Öyle bir şey yapacak değilim,” dedim. “Ayrıca benim sözcüklerimi bana karşı nasıl kullandığını fark etmedim sanma.”

“Bu ânı bekliyordum,” dedi tatlı bir şekilde.

Yürürken sallanan kalçalarını, tuzlu havada dans eden buklelerini görmezden gelmeye çalışarak peşinden gittim. İskeleye vardığımızda Isadora teknelerden birinin ipini çözmüştü. Görevi devraldım, bankın altından küreklerin çıktığını görünce rahatladım. Inez’in tekneye binmesine yardım ettim, Isadora’yı ise denize itmeyi düşündüm ama bunun yerine, zarifçe tekneye adım attığı sırada onu görmezden geldim. Dik duruyordu, dizleri suyun salınımıyla senkronize bir şekilde bükülmüştü.

“Kürekleri bana mı çektireceksin yoksa bu şerefe sen mi nail olacaksın?” diye sordu Isadora, buz gibi sesiyle.

“Yardım edebilirim,” diye itiraz etti Inez.

Kürekleri alıp suya daldırdım. Bu çok kötü bir fikirdi. Asla buna dâhil olmamalıydım. Kendi başıma gelseydim daha iyi olurdu. “Hadi bitirelim şu işi.”

Inez, malzeme çantasını karıştırdı ve Isadora’ya bir mum uzattı, sonrasında ise kendisi için de bir mum buldu. İkisini de yaktı ve ışıkları yükseğe kaldırdılar, boştaki ellerini aleve siper ederek rüzgârda sönmesini engellediler. Gerçi Inez bunu tam olarak beceremedi ve rüzgâr teknenin üzerinden estiğinde, ateş söndü.

İç çekti. “Sandaleti özledim.”

Güldüm.

Inez ürkmüş bir şekilde bana baktı, ela gözleri sıcak ve keyifliydi. Bana sanki yıllardır böyle bakmamıştı. Hemen bakışlarını kaçırdı, ben de dikkatimi ondan çekip ait olduğu yere, yani deniz fenerine yönelttim.

Adaya yaklaşınca küçük koyu fark ettim ve tekneyi o yöne çevirmeye özen gösterdim. Yeterince yaklaştığımızda, dışarı atladım. Soğuk suya temas ederken tekneyi kıyıya yönlendirdim. Inez, yardımımı reddederek korkuluğun üzerinden atladı, kaydı ve yüzüstü suya düşmemek için kollarını savurdu. Isadora ise çevik bir kuvvetle teknedden atladı ve çok az bir sıçramayla düzgün bir şekilde karaya çıktı. Hemen ardından da Inez’in kıyıya çıkmasına yardım etti.

Kürekleri kaldırdım ve dik yokuşu tırmanarak deniz fenerinin tabanına ulaştık.

Engibeli kayalar ayakkabılarımı delmişti. Son kısımda ikisinin de patikada ilerlemesine yardım etmem gerekti. Karanlık gökyüzü lacivert bir renge bürünürken, antik bina görüş alanıma girdi. Günü en sevdiğim zamanıydı: şafak vaktinin hemen öncesi.

“Çok büyük,” diye fısıldadı Inez.

“Antik dünyanın en yüksek yapısı,” dedim. “En tepede, ışığı yansıtan ve otuz beş mil öteden görülebilen devasa bir ayna vardı.”

“Bu taraftaki yazı hâlâ görülebiliyor,” dedi Isadora, ışık taşındaki oymayı işaret ederek. “Denizin ikiz koruyucularına bir adak.”

“Kim onlar?” diye sordu Inez.

“Castor ve Pollux,” dedik Isadora ve ben aynı anda.

Birbirimize dehşet içinde şaşkınlıkla baktık. Inez sadece gülmüştü ve çenesini kaldırarak ön girişe doğru yürüdü, kıvrıkcık saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu. “İşte kapı,” dedi. “İki atının yan yana geçebileceği kadar geniş.”

İçeriye girdiğimizde yıkık bir merdivenle, bir noktada arabalara ve atlara ev sahipliği yapmış olması gereken kare şeklinde büyük bir alanla karşılaştık. Yukarıda tavanın bazı kısımları düşmüştü. Bazıları benden daha uzun olan kayalar kaplamıştı alanı. Deniz feneri boş görünse de saklanılabilecek birçok gölgeli köşe vardı.

Inez dikkatle etrafına baktı, sonra bakışları Isadora’ya kaydı. “Silahını getirmeyi unutmadın, değil mi?”

Isadora elini ceketinin cebine vurdu. “Ah, erzak almak için otele gittiğimizde yedek silahımı almayı unutmuş olmalıyım.”

Çevremizi incelerken midem bulanıyordu. Sandığıma koyduğum tüfeğimi de getirmiştım, kurulmamış olarak. En sevmediğim silahtı; hantal ve gürültülüydü, ayrıca doldurması da zahmetliydi. Ama hiç silahımın olmamasından iyiydi.

Düşmanlarımızla silahsız bir şekilde karşılaşmak iyi olmazdı.

“Buraya bak,” diye seslendi Inez.

Çoğu sağlam olan duvara bakarak durduğu yere yürüdüm. Taşa, kabarık cübbeli bir Yunan tanrısını tasvir eden muazzam bir kabartma oyulmuştu. Bir taç takmıştı, sol elinde ise bir asa

tutuyordu. Ayaklarının dibinde hiddetle dişlerini gösteren üç başlı bir köpek vardı.

“Yine Kerberos,” diye mırıldandı Inez.

“Hades’in tazısı,” dedim. “Fenerin duvarına oyulması ilginç bir yaratık. O, yer altı dünyasının girişini korurdu, denizle hiçbir ilgisi yoktu.”

Inez beni pek dinlemiyordu. Daha da yaklaşmıştı, parmağı hafifçe oymayı takip ediyor, kabartmanın tabanındaki harfleri inceleyordu. “Latince bir yazı var. Okuyabilir misin?”

“Çok az,” dedim ama biraz daha yaklaşıp omzunun üzerinden baktım. Saçlarının tatlı kokusunu, uzun eteğinin botlarımın ucuna sürtünmesini görmezden gelmeye çalıştım. Evlendiğimizden beri ona en yakın durduğum an buydu. Bunun hiçbir şeyle bir ilgisi yoktu. Boğazımı temizleyip yazıyı çevirmeye odaklandım. “Sanırım bu tanrının adı Serapis’miş.”

Omzunun kıvrımının üzerinden bana baktı. “Kim olduğunu bilmiyorum.”

“Abdullah bilir,” diye mırıldandım. “Sanırım bir Mısır-Yunan tanrısı.” Gözüm bir diğer soluk metne takıldı. “Bir dakika bekle, adının altında başka bir şey yazıyor.” Duvara kazınmış olan kısa metni daha iyi okuyabilmek için onu yavaşça kenara çektim. “İskenderiye’nin koruyucusuymuş ve şehirde ona adanmış bir tapınak varmış.”

“Nerede?” diye sordu Inez sertçe. “Çünkü sanırım gördüm...”

Yüzünde başka bir dünyaya adım atmışçasına hayallere gömülü bir ifade belirdi. Elimi gözlerinin önünde salladım. Bana boş boş bakıyordu, pek uyanık gibi değildi, daha çok bir şekilde kaybolmuş gibiydi. “Inez? Inez.”

Omuzlarını sıkmak için uzandım ama parmağındaki altın yüzük aracılığıyla Kleopatra ile olan ilginç bağlantısını hatırlayınca hareketsiz kaldım. Kleopatra’nın anılarından birini görüyor olabiliirdi.

“Ona ne oldu?” diye sordu Isadora arkamdan bir yerden. Güçlkle duyabildim. Tüm odağım karımdaydı.

“Inez?” diye tekrar sordum, bu sefer daha yüksek sesle.

Gözlerini kırptırdı ve birkaç saniye içinde kendine geldi. Gözlerini sıkıca kapattı, sonra yavaşça açtı ve bakışlarımla buluştu. “Buradan görülen bir kule var mı?”

“Ne?” diye sordum.

“Limanın karşısında,” dedi. “Bir kule var mı? Tasarımı Roma tarzına benzeyen.”

Döndüm ve gözlerimi kısarak molozların arasından baktım. Suyun karşısına ve az önce kürek çektiğimiz kıyı şeridine bakabilmemize olanak sağlayan bir yer vardı. “Evet, sanırım. Neden?”

“Bir anının içindeydim,” dedi. “Kleopatra bir tekneyle seyahet ediyordu ve üzerinde geçen seferki cübbe vardı. Sanırım bu iki anı birbiriyle bağlantılı. İlkinde, elinde bir parşömen rulosu vardı, şimdikinde ise onu küçük bir sandalda gördüm, yanında sadece bir muhafız vardı. Kürek çekiyordu ama Nil Nehri’nde değildiler, hatta denizde de değildiler. Yer altındaydılar.”

“Ne demek istiyorsun? Nasıl yer altında?”

Inez kolumu kavradı, yüzünde bir heyecan belirdi. Titriyordu. “Sanki İskenderiye şehrinin altında bir kanallar ağı vardı, Kleopatra bunları ve nereye çıktıklarını biliyordu.” Inez kolumu daha sıkı kavradı. “Onu kavisli merdiveni olan bir tünele ulaşırken gördüm, tekneden indikten sonra o merdiveni kullanarak bir kuleye tırmandı. Limana bakıyordu. Onu gördüm...”

“Neyi gördün?”

“Feneri, sarayını. Her şeyi.” Inez kaşlarını çatı. “Ama artık parşömen rulosu elinde değildi. Anlamıyorum... onu sandalda bırakmış olamaz. Fazla değerli bir şey çünkü.”

Inez’in ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Tüm gördüğü bu görüntüler birbiriyle bağlantılıydı. İlki simya kâğıdını aramakla ilgiliydi, ikincisi belki de Hrisopoeia’yı korumak için bir sihir yara-tan Büyücü Kleopatra’ydı. Bu noktada, Kleopatra’nın amacı böyle bir hazineyi entrikacı kardeşinden saklamaktı. Yardıma ihtiyacı vardı ve tarih bize onun sonunda -kraliyet sarayına yerleşen- Jül Sezar’a gittiğini söylüyordu.

“Evine dönüyordu,” dedim.

“Evet, tam olarak öyle olmalı,” diye cevapladı Inez gülümseyerek. “Kardeşi şehri işgal etmeyi umduğu için Kleopatra gizlice

dolaşmak zorunda kalacaktı. Bunun için yer altı geçitlerinden daha iyi bir yol olabilir miydi?”

İçgüdüsel olarak, bir Roma generaline kendisi için bu kadar değerli bir şey vermeyeceğini anladım. Hayır, onu saklamanın bir yolunu bulmuş olmalıydı.

Göz ucuyla Isadora'nın yaklaştığını gördüm.

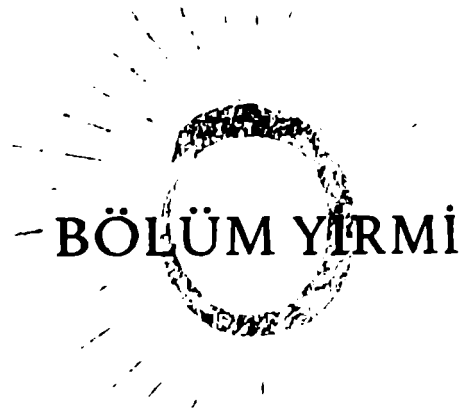
Elinde küçük bir şey tutuyordu.

Ay ışığında parlayan bir silah.

Kolunu kaldırdı, doğrudan Inez'e nişan aldı. Parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı. Kalbim durdu.

ÇAT.

BÖLÜM YİRMİ

Whit elimi kavrayıp, üst üste yığılmış devasa kayalardan birinin arkasına çekti beni. Atışın sesi kulaklarımda yankılandı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki bize kimin ateş ettiğini hâlâ bilmiyordum. Nerede durduğumuzu, Isadora'nın nereye gitmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Yanımızda olması gerekmiyor muydu?

Whit, "Hareket etmeye devam et," dedi ve beni çekerek koşturdu. Kayaların, çakılların ve kumların etrafından dolandık.

"Ya kız kardeşim?" diye bağırdım.

Whit, beni yarı gömülü bir kapının arkasına yerleştirmeden önce bana tamamen bezgin bir bakış attı. Tüfeği elinde, kenardan sakince baktı.

Sırtını dürttüğümde homurdandı. "Onu bırakamayız. Hadi gidip..."

"Bize ateş eden o," dedi Whit dişlerini sıkarak. "Şimdi, sessiz ol. Kardeşinin nerede saklandığımızı bildiğini sanmıyorum."

"Isadora yapmaz..."

What bana dik dik bakınca sustum. Bana açıklığa bakmamı işaret etti ve baktığımda, Isadora'nın enkazların arasından yolunu bulmaya çalıştığını, elindeki silahtan hâlâ duman tüttüğünü görebildim. Midem bulandı. Whit silahını indirip öne eğildi, sonra doğruldu ve yumruğunun içindeki taşı gösterdi.

Nefesim kesildi. "Ona fırlatmayacaksın."

Gözlerini devirdi ve ardından saklandığımız yerin ters yönüne doğru fırlattı. Isadora döndü ve taşın yere çaptığını duyduğu yöne ateş etti.

“Kardeceşiiiiiiim,” diye seslendi, ürkütücü bir şarkı söyler gibi. “Neden buraya gelmiyorsun ve konuşmuyoruz, sadece sen ve ben? Önce senin şu kaba herifinin çaresine bakayım. Onda ne bulduğunu asla anlayamayacağım.”

İfadesi soğuk ve kasvetli bir hâl alırken, büyülenmiş gibi bakakaldım. Daha önceki tüm sıcaklığı akıp gidiyordu sanki. Davranışlarına anlam veremiyordum. Silahını hızlı ve etkili hareketlerle doldurdu. Değişen sadece ifadesi değildi. Hayır, tamamen farklı biri gibi görünüyordu. Hareketleri daha az zarif, daha az kusursuzdu, hanımefendi hâinden eser kalmamıştı. Şimdi gevşek gevşek yürüyordu, adımları uzun ve kendinden emindi. Üzerinde hiçbir ciddiyet ve zarafet yoktu. Uzun eteğini sabırsızlıkla itiyor, alanı dolaşırken eteğin büyük kısmını tekmeliyordu.

Bu kişi benim için bir yabancıydı.

Whit silahını ona doğrulttu ve ben içgüdüsel olarak uzanıp namluyu indirmesini sağladım.

“Hayır,” diye haykırdım.

Isadora tekrar döndü ve bakışları şaşmaz bir şekilde gözlerimi buldu. Tam ateş ederken eğildim ve Whit beni parçalanan kapının altından çıkardı. Ayağım devrilmiş bir taş levhaya takılınca ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüp öne doğru yuvarlandım. Avuçlarıma çakıllar battı.

Isadora kötü ve keskin bir kahkaha attı. Kollarımda ürperti yükseldi. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Benden on adım kadar ötede duruyordu ve silahı başıma doğrultulmuştu. İçimi bir mide bulantısı sardı ve beni sıktı. Elvira’nın tatlı yüzü uçtu zihnimde; kocaman gözleri, öldüğünde gevşemiş çenesi.

“Tüfeği fırlat,” dedi Isadora, Whit’e.

Whit hiç tereddüt etmeden fırlattı. Sonra elini uzatıp kalkma yardım etti. Ellerimdeki çakıl taşlarını temizlerken dizlerim titriyordu.

“Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı.

“Ondan uzaklaş,” diye talep etti Isadora.

Whit onun söylediğini yaptı ama sadece bir kol boyu kadar uzaklaştı. İstesem ona uzanıp sıkıca tutabilirdim. Ama korku dilime bir asit gibi yapışmışken, kollarımı hareketsiz tuttum.

“Neden?” diye sordum, çatlamış dudaklarımın arasından. “Neden karşı tarafımıza geçtin?”

“O hiç bizim tarafımızda olmadı, Inez,” dedi Whit, soğuk ve mesafeli bir sesle.

Isadora beni inceledi. Yüzünün yumuşak kıvrımları, mavi gözlerine işlemiş nefretle çelişiyordu. “Bir keresinde insanlara fazla güvendiğini söylemiştim sana, Inez. Gözünün önünde olanı göremeyecek kadar safsın.”

Öfkem alevlenirken, “Bilmece gibi konuşmayı kes,” dedim. “Ve bana küçümser gibi davranma.” Zihnimdeki düğümleri çözmeye çalışırken düşüncelerim bulanıklaştı. Isadora beni kandırmayı amaçlamıştı. Aile olduğumuza inanmamı sağlamak için.

En çok arzuladığım şeyi almış ve onu çirkin bir şeye dönüştürmüştü.

Gerçeklerin farkına varmaya başlayarak, “Sen hep Mamá’ya yardım ediyordun. Başından beri bizi sabote etmeye çalıştın,” dedim. “Kahire’deyken bizi kasıtlı olarak doğrudan o adamların olduğu yere götürdün, değil mi? Beni öldürmelerini sağlamak için.”

Isadora taş gibi bir ifadeyle kaldı. Kendini savunmasını, bunun doğru olmadığını söylemesini istiyordum. Ama soğuk bir şekilde sessizdi.

“Bankanın önünde ıslık çalan sendin,” dedi Whit acı bir şekilde.

Boğazımdan yukarı doğru bir utanç tırmandı.

Whit beni başından beri uyarmaya çalışıyordu. Ama Elvira’nın ölümü beni öylesine içine çekmişti ki, yapışmamam gereken tek kişiye yapışmıştım. Zehirli bir yılan.

Aptalca, *çok aptalca* bir hata.

“Fazla yaklaştımana izin veremezdik,” dedi Isadora sonunda. “Üstelik Mamá’yı ondan uzak tutmak için bu kadar çok çalışmış ve bunca yol katetmişken.”

“Kimden uzak tutmak için?” diye sordum. “Basil Sterling mi?”

“Lourdes’in planı başından beri Sterling’e ihanet etmek, kendi karaborsasını kurmaktı,” dedi Whit. “Sen de başından beri bunun bir parçasıydın.”

“Evet,” dedi Isadora. “O yeni bir hayat istiyordu.”

“Neden?” diye sordum.

“Eski hayatı onu öldürüyordu, bu yüzden özgürleşmesi gerekiyordu. Hepinizden.”

Sanki tetiği çoktan çekmişti. Isadora’nın sözleri nedeniyle sersemlemiş hâlde bir adım geri çekildim, omuzlarım düştü. Annem öylesine mutsuzdu ki, benim ve Papá’nın hayatını yıkmaya çalışmıştı. Aslına bakılırsa yıkımın da ötesine geçmişti. Cinayete yönelmişti. “Sokaktaki adamları, beni öldürmeleri için annem tutmuştu,” diye fısıldadım. Dehşet, gözlerimi sıcak yaşlarla yakıyordu.

Bana böyle bir şey yapmışsa, aynı şeyi babama yapmaktan da çekinmezdi. Annemin babamı öldürttüğüne işte o anda ikna oldum.

Ölmüştü. Gerçekten de ölmüştü.

“Babam ve ben onun gerçek ailesiyiz. Senin asla bir parçası olmadığın bir aileyiz,” dedi. “Whit, ona bir adım daha yaklaşırsan, tetiği çekerim. Beni anlıyor musun, zavallı herif?”

Whit kaşlarını çattı ve donup kaldı.

“Beni dinle,” dedim. “Annemin önemseddiği tek şey para. Yoksa seni neden göndersin ki...”

“Ben kendim geldim!” diye çıkıştı Isadora. “Konu sen olunca, annemin zaafı var. Bir tek o zamanlarda aptalca kararlar alıyor.”

Göğsümde bir umut yeşerdi. Annem Isadora’nın yardımını istememişse, kız kardeşimin beni öldürmeye çalıştığını bilmiyor da olabilirdi. “Biz aileyiz. Kesinlikle...”

“Sen benim ailem *değilsin*,” diye bağırdı, daha da yakına soku-larak. “Annem seni terk etti. Beni seçti. Anlıyor musun? Beni! En çok güvendiği kişi benim, sırlarını açtığı kişi benim. Seni karanlıkta, başka bir kıtada tutmayı tercih etti. Eğer seni benim kadar önemsediyini düşünüyorsan kendini kandırıyorsun.” Silahını kurdu, eli sabitti.

“Inez,” diye fısıldadı Whit, bana doğru yaklaşıarak. “Tüfek.”

Gözlerimin aşağı kaymaması için direndim ama dolu silahı nereye fırlattığını görmüştüm. Sol tarafıma, bir grup kayanın hemen önüne düşmüştü.

“Hareket etmeyi kes,” diye bağırdı Isadora.

Öfkeli tonu karşısında irkildim. “Kardeşim, lütfen...”

“Ben senin kardeşin değilim,” dedi Isadora, dişlerini sıkarak. “Annem senden çokça bahsetmiş de olsa, annem beni her ne kadar seni kardeşim olarak görmeye zorlamış da olsa. Ben onun hep istediği kız olmak için her şeyi yaptım. Tam olarak ne istiyorsa yaptım, babamla yarattığı dünyada nasıl var olacağımı öğrendim. Bana eski hayatının bittiğini ve artık tüm dünyasının ben olduğunu söyledi.”

“Ama sonra Inez’i tekrar tekrar kurtarmaya çalıştı,” dedi Whit. “Seni sık sık onunla karşılaştırdı mı? Asla rekabet edemeyeceğin kızıyla?”

“Beni öfkeliendirmeye çalışıyorsun,” dedi Isadora ipeksi bir sesle. “Kontrolümü kaybetmemi istiyorsun, değil mi? Hata yapmamı? Ben harekete geçmeden önce düşünürüm, seni embesil. Kleopatra sana başka ne gösterdi?”

“Bunu dikkatlice düşün,” dedim. “Mamá’nın gerçekten de bu hareketlerini destekleyeceğine inanıyor musun?”

“Bana bildiklerini anlat, Inez,” diye tekrarladı Isadora.

“Senin beni tehdit ettiğini bilseydi seni daha çok sever miydi sence?” diye karşılık verdim.

“Belki de hayır,” diye kabul etti. “Ama o bir hayaleti sevemez, değil mi?”

Isadora tetiği çekerken, Whit sıçrayıp beni kenara itti.

Şaşkın bir çılgınlıkla sertçe yere düştüm. Whit inledi, gözleri sımsıkı kapalıydı. Yan tarafına doğru düştü, parmaklarından kan sızıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hayır.”

“Silah,” dedi Whit, sıkıdığı dişlerinin arasından.

Dizlerim zonklarken tüfeğe uzandım ama Isadora tüfeği tekmeledi. “Son şans, Inez. Bana ne gördüğünü anlat.”

Çaresizce bir avuç taş, çakıl ve kum alıp ona fırlattım. İrkilip gözlerini kırıştırdı ve bir el silah sesi daha duyulurken ayağa kalktım. Isadora ıskalamıştı.

Whit onu tekmelemeye çalıştı ama o, gülerek tekmenin üzerinden atladı.

“Koş,” diye bağırdı Whit boğuk bir sesle. “Koş!”

Ondan uzaklaşırken kalbim ikiye bölündü. Isadora çılgınca ateş ederek peşimden geliyordu. Deniz fenerinin girişinden daha uzağa koştum. Arkamdan bir el daha ateş gürlerken eğildim. Önümde yıkılan basamaklar vardı. Aramıza olabildiğince mesafe koymak isteyerek öne doğru atıldım. Duvarın eğrisini takip ederek, yükseğe ve daha da yükseğe tırmanırken tutunabileceğim her yerde çentikler buldum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu, her seferinde şiddetli bir vuruş.

“Gidebileceğin hiçbir yer yok,” diye seslendi Isadora arkamdan.

Omzumun üzerinden baktım ve bir yandan sakın bir şekilde adımlarımı takip ederken, bir yandan da tüfeğini yeniden doldurmasını izledim dehşet içinde.

Birkaç basamak daha tökezledim ve keskin bir çığlık attım. Basamakların birçoğu kırık. Taş parçaları, yukarı doğru giden yolun çoğunu kapatmıştı. Kaybolan merdiveni tırmanırken yıkıntıların arasından geçmek zorunda kaldım. Kısa sürede adımlarım tükendi. Yüzümden ter damlıyordu. Ayaklarımın altında ne olduğu görmemi neredeyse imkânsız hâle getiren eteğimi tutmak için telaşla eğildim.

Bir el daha silah sesi duyuldu.

“Çok yakın,” diye mırıldandı Isadora. “Gidecek hiçbir yerin kalmadı.

Avucum büyüklüğünde bir taşla uzanıp ona fırlattım. Çevik bir şekilde eğildi, kaşlarını çattı. Kolunu kaldırdı ama ben bir taş daha fırlattım. Tam tetiği çekerken, taş eline çarptı ve silah elinden düşüp aşağıda bir yere çakıldı.

Basamaklara düştüm, başımın üzerinden bir kurşun geçerken dizlerimden acı fışkırdı. Basamağın kenarından eğildim, gözlerim yanıyordu. Yerden on metre kadar yüksekteydik. Whit karnının yan tarafını tutarak sürüne sürüne ilerliyordu, bir yandan da çılgın gibi bana bakıyordu.

“Inez! Dikkat et!”

Arkamdan bir yerden ayak sesleri geldi ve başka bir kayaya uzandım ama fırlatabileceğim kadar küçük bir kaya bulamadım. Isadora saçlarımı sertçe kavrayınca çığlık attım. Pençesini yüzüme geçirdi, tırnakları derinlere battı.

Ağızma kan ve toz tadı geldi.

Bana tutundu, elleri boynuma doğru hareket etti. Akciğerlerimdeki hava sıkışmıştı, nefes alamıyordum. Panik, nabzımın hızlanmasına, oksijen için savaşmama neden oldu. Ölmek istemiyordum. Böyle gitmek istemiyordum. Nefes almaya çalışırken, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü.

Hiçbir esneme yok... Hava yok...

Görüş alanımı siyah noktalar doldurdu. Isadora'ya sertçe dirsek attım...

Yüksek bir çatırtı sesi ikimizi de ürküttü. Altımızdaki taş sarsıldı. Körü körüne, tutunabileceğim bir şeye uzandım ve basamaklar parçalanırken Isadora'nın boynumdaki parmaklarının gevşediğini hissettim. Keskin bir nefes aldım, sonra da çabadan dolayı öksürdüm. Aşağı düşerken parmaklarım bir çıkıntıya tutundu; bacaklarım öne ve arkaya doğru sallanıyordu. Isadora'nın korkulu çığlığı başta çok yakınımdaydı, tam kulağımda yankılandı ama sonra, düştükçe ses daha yumuşak bir hâl aldı.

Vücudunun yere çarpma sesini içimde hissettim. Yüksek bir güm sesi, kemiklerin kırılması, sanki biri eliyle ağzına vurmuş gibi aniden kesilen çığlık.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye tısladım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı doğru akıyordu. Terden kayganlaşan parmaklarım taşa saplanmıştı ama yine de kaydıklarını hissettim. "Tutunamıyorum!"

"Inez!" diye bağırdı Whit aşağıdan. "Basamaklar çökecek. Bırak!" İçimi dehşet sardı. "Yapamam. Çok yüksekteyim!"

Omzumun üzerinden baktım ve Isadora'nın her tarafı kırılmış bedenini görünce inledim. Whit tam altımda duruyordu, bir eliyle yan tarafını kavramıştı, kırmızıya boyanmış diğer eli ise havaya kalkmıştı. "Seni yakalayacağım. Inez, seni yakalayacağım!"

Kayanın bir parçası devriliş aşağı doğru düşünce bir uyarı çığlığı attım.

"Tanrım."

"Whit! İyi misin? Whit!"

Öksürdü. "İyiyim. Inez, bırak. Merdivenin geri kalanı kırıldı. Yanına tırmanamam. Lütfen bırak!"

“Çok yüksek...” diyerek boğuk bir sesle soludum. Merdivenin bir parçası daha gür bir çatırtıyla kırıldı. Whit’in önce yoldan çekildiğini, sonra tam altımda durmak için geri geldiğini duydum.

“Inez,” dedi Whit. Sesi, göğsümde isyan eden paniğe karşı koyarcasına sakindi. “Seni tutacağım. Bırak, şimdi!”

Sözlerine güvenmekten korkarak gözlerimi kapattım. Beni tutamayacağından korkuyordum. Sonumun Isadora gibi olacağından; taşların üzerinde uzanmış, yukarı doğru boş gözlerle bakaçağımdan, uzuvlarımdan doğal olmayan bir şekilde bükülmüş hâle geleceğinden korkuyordum.

“Inez, sen hayatımın aşkıydın,” diye kükredi Whit. “Seni şimdi kaybedemem.”

Bakışlarım Whit’in gözlerine geri döndü. Yüzü yukarı dönüktü, sabit bir şekilde bana bakıyordu ve kolu hâlâ uzanmış hâldeydi. Başını sallayarak beni rahatlattı. “Ben tam buradayım. Lütfen bırak.”

Titrek bir nefes verip gözlerimi kapattım. Ellerimi açtım ve kendimi bıraktım. Sadece bir saniye sürdü ama sonsuzluk gibi geldi. Eteğim bacaklarıma çarpıyordu. Hava saçlarımdan geçti, sonra sertçe Whit’e çarptım, birlikte yere düşerken kolları beni sıkıca sardı. Kayalar, ölümcül bir sağanak yağmur gibi düşerken, bizi tekrar tekrar yuvarladılar. Etrafımızda bir toz bulutu yükseldi.

Whit, etrafımızı saran engebeli kayalardan beni uzaklaştırarak üstüne çekerken, “Inez,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Tekrar konuştuğunda dudakları boğazıma doğru hareket etti. “İyi misin? Yaralandın mı?”

Derin bir nefes aldım. Neşeli bir inanmazlık hissi, bir sözcük veya bir düşünce oluşturmamı zorlaştırıyordu.

Beni nazikçe salladı. “Cevap ver, canım.”

Bir süre sonra, “Yaşıyor muyuz?” demeyi başardım.

“Elbette. Çok dramatik.” Whit saçımı yüzümden iterek iki eliyle yanaklarımı kavradı. “Yaralandın mı?”

Başımı iki yana salladım, görüşüm bulanıklaştı. Yüzünü toz kaplarken o da başını salladı. Sonra gözleri kapandı ve bir panik beni ele geçirdi. “Whit. Whit!”

Hareketsiz ve kıpırdamadan yatıyordu. Vücudunun altında koyu kırmızı bir sıvı birikintisi oluşmuştu.

“Whit!” diye bağırdım. “Ölürsen seni asla affetmem.”

Sersemlemiş hâlde gözlerini açıp hızla kırptırdı. “İyiyim. Sadece dinleniyordum.”

Rahatlama hissi başımı döndürdü. Konuşabilmesi kesinlikle çok kötü yaralanmadığı anlamına geliyordu. Ben üzerinden inerken irkildi. İnleyerek karnının sağ tarafını kavradı. Mavi gömleğinde kan lekesi vardı, elleri zaten kanla kaplıydı.

“İyi değilsin. Buradan çıkmalıyız.” İçgüdüsel olarak iki elini de kavrayıp aşağıya bastırdım.

Sertçe tısladı. “Kaç, kaç, kaç.”

“Kanamayı durdurmamız gerekmiyor mu?” diye bağırdım yüksek sesle.

“Duyuma yetimi kaybetmedim,” dedi soluk soluğa. “Tavan üzerimize çökmek üzere.”

Ayağa kalkmaya çalıştı, yüzü bembeyazdı. Ayağa kalkması için ona yardım ettim, yumuşak inlemeleri kalbimi deliyordu.

“Daha önce hiç vurulmamıştım,” dedi hayret dolu bir tonda. “Gerçekten hiç hoşuma gitmedi.”

Tökezleyince, kollarından birini omzuma götürdüm. “Birkaç adım daha,” diye yalvardım. “Mümkün olduğunca çabuk.”

Havayı yırtan ani gürültüye baktı. “Isadora nerede?”

Omzunun üzerinden baktım. Tüm molozların altında sadece eli görünüyordu. Hareketsiz yatıyordu. Whit’e bakarak başımı iki yana salladım, dudakları düzleşti. Tavan gümbürderken, daha fazla kaya yere düşüp çatladı.

“Git. Bensiz git,” dedi Whit, dudakları beyazdı. “Git.”

Ne saçmalık. Daha sıkı tutundum, beni kurtarmak için kendini kurtarması gerektiğini anlamış gibiydi. Güçlü görünüyordu. Ama sonra ifadesi teslimiyete dönüştü ve ona yardım etmeye devam etmeme izin verdi. Dışarı çıkmayı başardık, Whit yan tarafını tutarken ben de onu boştaki elinden tutup kayalık patikadan aşağı, demirlenmiş tekneye doğru çektim. Arkamızda çarpıp parçalanarak kolların sesi vardı ve yer ayaklarımızın altında sallanıyordu. Geri

kalan yol boyunca, her adımda hareketleri dengesiz olan ve tökezleyen Whit'e yardım ettim.

"Bekle, bekle," dedi. "Biraz dinlenmem lazım."

Nefesini sabit tutmak için mücadele ediyordu ama yüzünden aşağı terler damlıyordu. Saçları alnının üzerinde düz bir şekilde duruyordu ve kendini yeni bir darbeden korumaya çalışıyormuşçasına sırtı kamburlaşmıştı.

"Devam etmeliyiz," dedim ona doğru uzanarak. "Tıbbi yardıma ihtiyacın var."

Whit başıyla onaylayarak, onu tekneye götürmeme razı oldu. Ben tekneyi iki elimle itip mümkün olduğunca büyük kısmını suya sokmaya çalışırken, o beni çaresizce izledi. Bacaklarını kaldırmasına yardım ettim, bu sırada gerçekten iğrenç küfürler savurduktan sonra teknenin içine düştü.

"Kıç tarafına dön," dedi zayıf bir şekilde. "Teknenin arka tarafına."

Dediğini yaptıktan sonra, biraz daha rehberlik etmesi için tekrar ona baktım. Kürekleri aldım, kancalara yerleştirdim. Beceriksizce, İskenderiye kıyı şeridine geri dönmeye çalıştım. Whit sessizce beni izledi, nefesi zayıftı. "Keşke sana yardım edebilseydim."

"Konuşma," dedim. "Gücünü koru. Oraya varmamız için elimden geleni yapacağım."

Hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."

Sonra başını geriye doğru yatırıp arkasındaki banka yasladı ve gözlerini kapattı. Bir daha asla gözlerini açamayacağından ve bana bakamayacağından korktum ama bir yandan da ondan istediğim şeyi gerçekten yaptığı için mutluydum. Zihnimde Isadora'nın kolunu kaldırdığı, elinin sabit bir şekilde tabancanın kabzasına döndüğü sahne canlandı. Tetiği çektiğinde yüzünde beliren nefret ifadesi.

Whit beni itip merminin hedefinden kurtarmıştı. Hayatımı kurtarmıştı.

Ve bu yüzden ölebilirdi.

Kürekleri daha sıkı kavradım. Ölmesine izin vermeyecektim. Teknemiz çok geçmeden iskelenin sonuna neredeyse varmıştı. Güneşin doğuşunu ve gökyüzünün muhteşem bir altın rengine

dönüşmesini görebiliyordum. Whit iyi olacaktı. Arabacımız arabasıyla bizi bekliyordu. Tek yapmamız gereken otele dönmekti, böylece orada personelden doktor bulmalarını isteyebilirdim.

Whit ölmeyecekti.

Gözünü açtı. "Harika gidiyorsun, tatlım."

"Konuşma," diye çıkıştım. Gömleğinin sağ alt kısmı kanıyla kaplıydı. Bir daha asla temizlenmeyecekti. "Yarayı sarmalı mıyım sence? Eteği kullanabilirim."

Whit bu ihtimal karşısında oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Kahraman zor durumdayken, kızlar hep eteklerini teklif etmezler mi zaten?"

"Bana her zaman *bir kahraman olmadığını* söylemiyor muydun?" diye karşılık verdim.

Başını salladı. "Haklısın. Değilim."

Bakışlarımı kaçırdım. Servetimi çaldığını öğrendiğim ânı hatırlamaya zorladım kendimi. Filai'de kumsalda annemin kürek çekerek benden uzaklaşmasını, beni terk edip yanında yüzlerce eserle gidişini izlemek gibi bir şeydi. Öfkelenmiş, kandırılmış, manipüle edilmiş hissetmiştim.

Annem beni kaderime terk etmişti.

Oysa Whit hayatımı kurtarmıştı.

İki kez.

Bana beni sevdiğini söylemişti ama bunu kesinlikle beni harekete geçirmek için söylemişti. Beni manipüle etmek için bir girişim daha. Onu anlamıyordum. Hayatını benim için -kendisinden boşanacak bir kadın için- neden riske atıyordu? Bildiği kadarıyla ondan nefret eden biri için? Bunca zamandır yaptığı şeyden dolayı biraz suçluluk hissettiğini biliyordum ama özür dileyecek kadar değildi suçluluğu. Yine olsa yine aynı şeyi yapacağını söylemişti bana.

Ama...

Şimdi kan kaybederek yavaş yavaş ölüyordu önümde, ona kızmak zordu. Çünkü bir şekilde, hayatımı kurtarıp kurtarmamak konusunda yine bir seçim yapacak olsa, benim için yine o kurşunun önüne atlayacağını biliyordum.

Ve tekrar, tekrar, tekrar...

Çok rahatsız edici biçimde onurlu davranıyordu.

Tüm korkumu, öfkemi, hayal kırıklığımı o lanet teknenin küreklerini çekmeye yönelttim.

Otel odasının önünde, uzun koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Doktor birkaç saattir Whit ile birlikte içerideydi. Sessizliği sadece hafif bir mırıltı bozuyordu. Bir de ara ara bana, artık tozlu ve yer yer yırtıkları olan dul kıyafetime merakla bakan misafirler. Personel bana çay, humus ve taze doğranmış sebzelerden oluşan bir öğle yemeği teklif etmek için şimdiye dek üç kez gelmişti ama yemeği görünce midem bulanıyordu, yine de çayı kabul ettim.

Bir saat daha geçti, yine tek bir kelime bile yoktu.

Attığım her adımda, hayal gücüm zihnimde kargaşa yaratıyordu. Whit'in gömleğindeki kan. Isadora'nın arkamdan gelip merdivenlerden yukarı koşuşu ve ardından düşmesi. Isadora'nın incecik solgun elinin görüntüsü, incecik vücudunun üzerindeki taş yığınının görünüşü tek şeydi.

O ölmüştü ve biliyordum ki babası bunun üzerine benim yaşamama izin vermeyecekti.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kapı açıldı ve doktor dışarı çıktı. Sakin ve derli toplu görünüyordu. Gözleri nazikti ve kesilmiş gri saçları bana mermer granit sütunları anımsatıyordu. Kanlı çarşafı taşıyan iki asistanı da onu takip etti.

Dağınıklığa bakmamaya çalıştım.

“İyi akşamlar, yoksa öğleden sonra mı?” diye sordu doktor yorgun gözlerini ovuşturarak. “Ben Dr. Neruzzos Bey.”

“O nasıl?” diye sordum, boğazım düğümlenmişti. Konuşamıyordum bile.

Doktor çenesini otel odasına doğru çevirdi. “Bu adamla bir akrabaliğiniz var mı?”

Başımı iki yana sallarken, önemli bir bilgiyi hatırlayarak kendimi düzelttim. “Evet, karısıyım.”

“Durumunu olabildiğince stabil hâle getirebildim,” dedi. “Teknede geçen zaman ve arabanın sarsıntıları pek iyi olmamış. Ama parçalanmış mermiyi çıkarmayı başardım. Tamamını aldığımı düşünüyorum ama emin olmak zor. Ateşi var, bu yüzden tüm gün ve gece boyunca soğuk kompres yapmanızı öneririm. Ona su içirmeye çalışın ve olabildiğince rahat ettirin. Yarın durumunu kontrol etmek için yine geleceğim.” Tereddüt etti. “Kendinizi her şeye hazırlayın. Karın bölgesinden alınan kurşun yarası ciddidir. Neyse ki böbreklerine veya apandisine zarar gelmemiş. Fakat bağırsaklarının bir bölümü için aynı şeyi söyleyemem.”

Dehşete kapıldım. Otel odasının önünde volta attığım süre boyunca kendime Whit’in güçlü olduğunu, savaşımlardan ve diğer

yaralardan sağ çıktığını hatırlatıp durmuştum. Yaşayacağını söylemişim kendi kendime. Şimdi ellerim şiddetle titriyordu.

“Şükran,” diye mırıldandım, boğazım kurumuştur.

Dr. Neruzzos Bey başını sallayıp yanımdan geçti. Kapalı kapıya baktım, sinirlerim paramparça olmuştu, endişeden karnım ağrıyordu. Kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalışarak burnumdan bir nefes aldım. Bir an sonra kalp atışlarım normale döndü ve kapıyı açıp içeri girerken omuzlarımı dikleştirdim.

Whit yatakta yatıyordu, yüzü bana dönüktü. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Üç adım atıp yatağın yanında diz çöktüm. Gözleri çökmüş gibiydi ve yanaklarında derin oyuklar oluşmuştu.

“Nasılsın?” Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti ve onu net bir şekilde duyabilmek için daha da yaklaşmam gerekti. Bana alaycı bir şekilde bakıyordu, günlerinin sayılı olduğundan şüpheleniyordu sanki.

“Doktor inanılmaz derecede yetenekli... Seni rahat ettirmek için yapmam gereken şeylerin bir listesini verdi,” dedim.

“İyi,” dedi nefes nefese. “Ama bu, *senin* nasıl olduğunu söylemiyor bana.”

“Ölm... Hasta olan sensin. Ben sana sormalıyım nasıl olduğunu,” dedim, uyuşmuş dudaklarımla.

Söylemek üzere olduğum sözcüğü yakaladı. “Ölmek mi? Kulağa oldukça ciddi geliyor.”

Umursamaz bir şekilde geçiştirdim söylediğini ve bir anlığına, zihnim dehşet içinde çılgınlık atarken, umursamaz görünebilme becerime şaşırdım. Yüzünün tüm rengi gitmişti; cildi nemliydi, alnında ter damlaları vardı.

“Bana gerçeği söyle,” dedi nazikçe.

“Sana bu konuda yalan söyleyemem,” diye fısıldadım. “Çok kan kaybetmişsin ve enfeksiyon kapmışsın. Ateşin var ve iyileşmeden önce daha da kötüleşebilir. Bu gece hayatta kalman kritik bir önem taşıyor. Doktor yarın yine gelecek.”

Parmaklarım alnındaki keçeleşmiş saçları düzeltmek için kaşıyordu ama içimdeki bu dürtüye karşı koydum. Bir parçam öfke mi diri tutmak istiyordu çünkü ona karşı başka bir şey hissetmekten

korkuyordum. Öfkem beni ona olan sevgim kadar korkutmuyordu. Ama şimdi ona baktığımda, onu kaybetmenin eşiğinde olduğumu fark ediyordum. Onun yaşamasını sağlamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Biraz kanımı almaya çalıştı,” dedi. “Ona izin vermedim.”

Bu, vücuttaki hastalıklı kanı dağıtmak için denenen bir taktikti... Bunu düşünmek midemi bulandırdı. İtiraz edecektim ki Whit gözlerini kapatmış, yüzünü buruşturmuştu. Acı çekiyor olmalıydı.

“Bir şey içer misin?”

Kan çanağına dönmüş bitkin gözlerini açtı. Onun yerine düşünüp, o istemeden bir bardak ılık su verdim. Önce birkaç yudum almayı başardı, sonra başını yastığa geri koydu. Hemen uykuya daldı. Yatağa bir sandalye yaklaştırdım ve eline uzandım. Dokunduğumda, yanıyordu. Sonraki bir saat boyunca elini tutmak ve soğuk kompreslerle berbat ateşini savuşturmaya çalışmak arasında gidip geldim. Rahatsızca kıpırdanıyor, terliyordu. Yatak örtüsü beline ve bacaklarına dolanıyordu, sonunda çarşafı düzeltmekten vazgeçtim.

Sığ nefeslere neden olan gergin nefes alıp verişlerini dinlerken dehşete kapıldım. Her bir soluğu acı dolu gibiydi. Düzenli aralıklarla, kuruyup çatlamış dudaklarından birkaç yudum su içmeye zorladım onu. Avuçlarım, nemli bezi sıkmaktan buruşmuştu. Her seferinde bezi alnına, göğsüne uyguladığımda, gerginliği dışarı sızıyor ve gözlerinin köşelerinden yayılan gergin çizgiler hafifliyordu.

Zaman geçiyordu ama bunun farkında olmamı sağlayan tek şey personelin düzenli olarak kapıyı çalıp bana temiz bezler, çay ve basit yemekler getirmesiydi. Uzun süre yemek yemeden veya uymadan oturduğum için kemiklerim ağrıyordu. Ama elini bırakırsam daha çok acı çekerdim. Sayıklamaları günün geri kalanında ve gece boyunca devam etti. Birkaç kez adımı sayıkladı. Uykusuzluktan başım dönüyordu ama her seferinde cevap verdim, güvence vermekten sesim kısılmıştı.

Sonra, yeni günün şafağından kısa bir süre önce, Whit’in gözleri açıldı. Kısık gözlerle bana baktı.

“Seni bırakmadım,” diye fısıldadı.

Başını salladı, ağzının sıkı baskısı yumuşadı.

“Komik oluyorsun,” dedim. “Hemen bu ateşten kurtul ve iyileş artık.”

Whit’in kuru dudakları, tahmin ettiğim gibi bir gülümsemeye dönüştü. “Görgü kurallarına ne oldu, Inez? Hemen *lütfe* de.”

“*Lütfe*.”

Başını bana doğru çevirdi. “Boğazında morluklar var, yanakların çizik içinde.”

“Isadora bir kedi gibi dövüşüyordu,” dedim.

“Bu yüzden kedilerden nefret ederim.” Whit belli belirsiz ama kararlı gülümsemesini kaybetmedi ve o gülümsemeyi görmek kalbimi yerinden oynattı. “Köpekler harika varlıklar, insanlar onları hak etmiyor.”

“Konuşma da dinlen,” dedim sertçe.

“Konuşacak çok şey var,” diye fısıldadı Whit. “O piçi öldürebilirim.”

“Bay Sterling’i mi?” diye tahmin ettim.

“Mürekkep şişelerini almasa ne olurdu sanki, değil mi?”

Gözlerimi kırıştırdım. Mürekkep şişeleri mi? Ne mürekkebi... Ah! Yanaklarım yandı. Unuttuğuma inanamadım. Sterling gelmeden önce küçültmeyi başardığım o tek şişeyi aradım. Pence-renin kenarındaydı.

Whit bakışlarımı takip etti. “Bunca zamandır mürekkep sende miydi?” diye sordu, gözlerinde bir çılgınlık vardı. “O doktor midemden kurşun çıkarırken de? Kanımı emmeye çalışırken de? Olivera, ateşim var, biliyorsun, değil mi? Gerçekten benden nefret ediyor olmalısın.”

“Hayır, etmiyorum,” dedim birdenbire. Sözcükler aramızda yankılandı ve Whit, ateşinin yarattığı sisin ardından şaşkınlıkla bana baktı. Aniden oluşan o garip gerginliği aşmaya çalışarak, “Tamamen unutmuştum,” dedim utangaç bir şekilde.

“Tek ihtiyacım olan bir damla,” dedi soluk soluğa. “Annen en ufak bir sıyrık, kesik veya böcek ısırığında bile kullanırdı.”

“Hepsi ufak yaralar.” Ayağa kalkıp şişeyi almaya gittim. Sıvıyı yakından inceleyerek havaya kaldırdım. Sıradan bir mürekkebe benziyordu, koyu siyah. “Bu sende işe yarar mı?”

Dudaklarını yaladı. “Denemeye değer. Biraz daha su alabilir miyim?”

Hemen bardağı aldım ve diğer elimle Whit’in başını dikkatlice kaldırdım. İki küçük yudum aldıktan sonra başını iki yana salladı. “Bu kadar yeter.”

Başını tekrar yastığa koydum, parmaklarım nemli yastığa değdi. “Yaraya mı dökeyim yoksa içecek misin?”

Whit iğrenerek dudaklarını büktü. “Tadı iğrenç olmalı. Karnımdaki yaraya dök.”

“Ya daha da kötüleşirse?”

“Sihre biraz güven, Olivera,” dedi soluk soluğa. “Bundan daha kötüleştiremezsin.”

“Bu doğru değil,” dedim ama şişenin mantarını dikkatlice açtım. Whit gömleğinin köşesini kaldırıp, bronzlaşmış gergin tenini açığa çıkardı. Vücudunun sağ tarafında yarayı kapatan bir bandaj vardı. Bandı kaldırdı, yüzünü buruşturdu, karnındaki kaslar esnedi.

“Haraket etme,” dedim. “Biraz canını yakabilir.”

“Unutma, sadece bir damla...”

Sıvıyı iltihaplı deriye döktüm. Yarasının ciddiyeti beni dehşete düşürdü ve küçük bir miktarın düzgünce iyileştireceğini düşünmedim.

“Kahretsin!” diye tısladı Whit dişlerinin arasından.

Şişeyi komodinin üzerine koydum. “Dikkatini dağıtmamı ister misin?”

“Ben çocuk değilim,” dedi soluk soluğa. Ama sonra dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Evet, lütfen.”

Aklımda bir soru yanıp duruyordu. Gece boyunca ona bakarken, ısrarla titreyen tek bir kelime vardı: “Neden?”

Gerçeklik, solgun yüz hatlarında hareket etti. Bilmek istediğimin ne olduğunu anlamıştı. Whit, “Bana sorabileceğin tüm sorular arasından bunu mu seçtin?” diye sordu, sesi yıpranmıştı. “Bunu gerçekten cevaplamak zorunda mıyım?”

Düşündüm. “Evet.”

Whit bana baktı. Kuru, çatlamış dudaklarını tekrar yalayıp, “Sana daha önce söylemiştim. Tekrar söylersem bana inanacak mısın?” diye sordu.

“Söyle,” dedim, umut etmekten, onu içeri almak için kapıyı açmaktan korkarak. Bana hiçbir şey bırakmamıştı. Onunla bir aile kurma isteğimi elimden almıştı. Ona inanmaktan korkuyordum ama bir yandan da umutsuzca inanmak istiyordum.

“Inez,” diye fısıldadı. “Neden hayatını kurtardığımı bilmek mi istiyorsun? Seni ne kadar sevdiğimi göstermek için bundan daha iyi bir hareket düşünemiyorum. Bu dünya sensiz eskisi gibi olmazdı ve bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmeyi asla istemiyorum. Seni bir çölde takip etmem gerekse bile bunu yapacağım. Nil’e tekrar tekrar atlamam gerekse, yine atlayacağım. Binlerce kurşunun önüne atlamak zorunda kalsam bile, atlayacağım.” Gözlerini kapattı, nefesi titriyordu. “Seni hep seveceğim.”

“Beni seviyorsun,” diye tekrarladım.

Soluk yanaklarına biraz renk geldi. Derin bir sağlık ve canlılık. Yavaşça gözlerini açtı; bakışları etimi ve kemiğimi delerek kalbimi buldu. Gözleri hâlâ kan çanağıydı, yorgundu. Ama gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı.

“Evet,” dedi. “Ben seninim.”

Korku içimi sıkıca kavrarken yutkundum. Ona güvenmek istiyordum ama güvenebilecek miydim?

“Uzun zamandır da öyle,” diye ekledi yumuşak bir sesle. Çok yavaş bir şekilde yatağın üzerinden uzandı, parmakları benim parmaklarımı buldu. Bileğini çevirip avucunu açtı. Elindeki sert nasırlara baktım. Hem öldürebilecek hem kurtarabilecek ellerine. Beni tutan, beni bir dans pistine çeken, suyun üstünde tutan, bir mezarın karanlığında beni rahatlatan ellerine.

Tam o anda, onu o ateşin şiddetine teslim olduğu yatakta yattık. Gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim şeye teslim oldum. Öne eğilip yanağını öptüm ve alnındaki saçları düzelttim. Doğrulduğumda, gözleri bir kez daha kapanmıştı ve yüzünde ufak bir gülümseme vardı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Sabah ışığı odaya sızarken, uyku sersemi bir hâlde gözlerimi kırıştırdım. Esnedim, bacaklarımı gerdim ve Whit'in uyanık olduğunu fark ettim. Yan tarafına kıvrılmış yatıyordu ve kolunu başıma geçici olarak yastık yapmıştı. Saçlarımla oynuyordu, tutam tutam saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Baksana.” Whit gömleğinin köşesini kaldırdı. Yara kapanmıştı ve dışarı doğru yayılan öfkeli görünümlü damarlar kaybolmuştu. Hayatının geri kalanında bir yara izi olacaktı. Ama hayatta kalmıştı ve canlıydı. İnanamayarak kahkaha attım, hemen ardından ise gözyaşlarına boğuldum.

“Kurt gibi aç olmalısın,” dedim gözlerimi silerken.

“Bu odada aniden bir ziyafet masasının belirmesini istiyorum,” dedi. “Bir kilometre uzunluğunda bir büfe istiyorum. Bir diğer isteğim...”

“Anlaşıldı,” dedim, hemen ayağa kalktım ve otel odasından çıkarken tekrar gülerek, dengesiz duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Otel görevlilerinden biri elinde çay tepsiyle koridordaydı, ona titrek bir şekilde gülümsedim.

“Kendini çok daha iyi hissediyor,” diye açıkladım, yüzündeki ani endişe nedeniyle. Şiş gözlerimi görünce farklı bir şey düşünmüş olmalıydı. Mürekkep şişesini kullanmasaydım, durum öyle de olabilirdi. “Odaya sıcak su ve temiz çarşaf gönderebilir misiniz? Bir de kahvaltı istiyor. Haşlanmış yumurta, pide, o nefis haşlanmış bakla yemeği. Belki biraz da pilav. Ah, ayrıca tavada kızartılmış bol ballı

patlıcanı çok sever. Aslında, lütfen bir kâse de bal getirin. Bir de kahve!”

Başını sallayıp koridordan geri döndü.

“Yemek yolda,” dedim ve arkadamdan otel odasının kapısını kapattım.

“Sana bir şey soracağım,” dedi Whit. “Mısır’da, İskenderiye’nin altındaki yer altı su geçitlerini kim biliyordur?”

Konu aniden değişince gözlerimi kırıştırdım. Ben hâlâ *Whit az kalsın ölüyordu* etkisindeydim. “Sadece bir dakikalığına odadan çıktım.”

“Cep saatim yok, bu yüzden senin sözüne güveniyorum.”

“Whit.”

“Inez.”

“Dinlenmen gerekiyor.”

“Benim düzgün bir iyileşme süreci geçirmeye zamanım yok,” diye karşılık verdi Whit. “Abdullah ve Ricardo hapishanede çürüyor, Bay Sterling ise tüm hareketlerimizi takip ediyor. Lourdes bizden bir adım önde ve muhtemelen simya yaprağını bulmasına...” İşaret parmağı ile başparmağını neredeyse birbirlerine dokunacak kadar birbirine yaklaştırdı. “...şu kadarcık kaldı. Ayrıca baban hayattaysa, muhtemelen bir yerlerde rutubetli bir kulübede tutuluyor.”

“Bekle,” dedim başımı sallayarak. Deniz fenerindeyken, babamın öldüğüne dair güçlü bir hissiyata kapılmıştım. “Sence Papá hayatta olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama eğer hayattaysa, sana ulaşmamasının tek nedeni fiziksel olarak ulaşamamasıdır. Bir yerlerde kilit altında olabilir...”

“Bunu ben de düşündüm,” diye fısıldadım, umut etmeye cesaret edemeden.

“Düşündüğünü biliyorum,” dedi Whit. “Ama aynı zamanda onun ölmüş olma ihtimalini de düşünmeni isterim, Inez.”

“Demek istediğin şeyi anlıyorum,” dedim dalgın bir şekilde. Aklım daha önce söylediklerine takılmıştı. Beni seviyordu ama yine de Hrisopoeia’yı istediği barizdi fakat bunun nedenini anlamıyordum. “Bana simya yaprağından bahset, Whit.”

Gözlerini kırpıştırdı. “şimdi mi?”

“şimdi. Lütfen.”

Whit kırpırdandıktan sonra yavaşça oturur konuma geçti. Bakışları, kucağında sıkıca kenetlenmiş ellerine kaydı. “Kiminle evleneceğim konusunda bana hiçbir seçenek tanınmadı. Hep zengin olmalıydı, bir mirasçı olmalıydı, ailemi annemle babamın kazdıkları kuyudan çıkaracak biri olmalıydı.”

Gidip yanına oturdum. “Devam et.”

“Ordudan atıldıktan sonra geceleri dışarıda çok zaman geçirdim.” Kızardı. “Hayatımın o dönemiyle gurur duymuyorum ama tesadüfen sıra dışı bir söylenti duydum. Kurşunun altına nasıl çevrileceğine dair talimatların yazılı olduğu, yüzyıllar önce bizzat Simyacı Kleopatra tarafından yazılmış tek bir yaprak.” Ellerini açtı, parmakları yatak örtüsünü büktü.  ne uzanıp elini elime aldım. “Yerini keşfetmeyi kafaya taktım.”

“Neden?”

Whit yavaşça yüzünü kaldırdı, gözleri gözlerimle buluştu. “Inez, en başta istemediğim bir evlilikten kurtulmak için o yaprağı bulmayı istiyordum. şimdi ise *umutsuzca*, her şeyden çok istediğim bir evliliğı kurtarmak için istiyorum Hrisopoeia’yı bulmayı.”

“Para benim için artık önemli değil,” dedim. “Konu o değildi...”

Whit kaşlarını kaldırdı.

“Sadece o değildi,” diye düzelttim. “Yalan söylemen, bana ihanet etmen canımı acıttı. Seninle bir aile kurmak, birlikte bir hayat kurmak istiyordum ve sen bizi daha başlamadan mahvettin.”

“ z r dilerim.” Whit avucumu kaldırıp öptü. “*Bizi* bir daha asla raydan çıkarmayacağım. Sadece sen ve ben. Sonsuza dek.”

“Sana inanıyorum,” dedim ve aniden utandım.

Whit  ne eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı, ağızının yumuşacık dokunuşu tenime değdi. Sonra geriye yaslanıp, “Başka sorun var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Daha önce bir şeyden bahsetmiştin.”

“Neydi?” Whit saçını  ekiştirdikten sonra parmaklarını şıklattı. “Ah, doğru ya. Deniz feneri. Biz oradayken, sen Kleopatra’nın

bir anısına girmiş ve çıkmıştın,” dedi. “Gördüklerini bana anlatıyordun ve bir noktada Isadora sinirlendi. Kendini kaybedip sana ateş etmesine neden olan bir şey duydu. Sanırım bir keşfin eşiğindeydik.”

Tam olarak ne gördüğümü hatırlamaya çalışarak şakaklarımı ovuşturdum. “Bir düşüneyim,” diye mırıldandım. “Kleopatra bir muhafız eşliğinde bir sandaldaydı ve muhafız kürek çekerken, Kleopatra üzerinde başlıklı ve koyu renkli bir cübbeyle onun arkasında oturuyordu. Elleri korkuluktaydı... hayır, dur. Bu doğru değil. Elinde bir şey taşıyordu. Bu... bir parşömen rulosuydu!”

“Hrisopoeia,” dedi Whit. “Onu yanında taşıması mantıklı olurdu. Kardeşi tahtı ele geçirmeye çalışıyordu ve gözünü İskenderiye’ye dikmişti. Ve kim bilir? O da o sayfayı arıyor olabilirdi. Sonuçta o da ünlü siymyacının soyundan geliyordu.”

Anının başka bir kısmı daha canlandı. “Whit, Kleopatra Roma kulesine vardığında, parşömen rulosu artık elinde değildi. Kleopatra, kardeşine karşı Jül Sezar’dan yardım istemek için saraya varmadan önce bir yerden dönmüş olmalıydı. Isadora bize ateş etmeden hemen önce hatırladığım an buydu.”

“Ben de tam olarak bunu hatırlıyorum,” dedi Whit. “Bu da beni ilk soruma geri getiriyor. İskenderiye’deki yer altı geçitleri konusunda bize yardım edebilecek kimi tanıyoruz?” Aklıma bir isim geldiği anda, ifadesi heyecana dönüştü.

“Abdullah,” dedik aynı anda.

Midem guruldarken kapı tıkladı. “Yaşasın, yemeğimiz geldi. Whit, neden çay fincanını doldurmuyorsun...”

Whit çoktan ayağa kalkmış, oldukça yavaş da olsa lavaboya doğru ilerliyordu. Kapıya gittim, tepsi dolusu tabaklar, küçük yuvarlak bir masa ve fazladan bir tahta sandalye getiren iki garsonun içeri girmesine izin verdim. Masayı yatağın önüne, sandalyeyi ise yatağın karşı tarafına koydular. Birlikte tabakları yerleştirdik, yemekleri açtık. Odaya yayılan lezzetli kokular ağzımı sulandırdı. Whit garsonlara bahşiş verdi, garsonlar da yemeğimizin tadını çıkarmamız için bizi yalnız bıraktılar.

“Ne kadar sürede cevap verirler?” diye sordum, sihirli fincana bakarak.

Whit bir tabak hazırlayıp bana uzattı, sonra ikinci tabağı gerçekten muazzam miktarda yiyeceklerle doldurdu. “Kısa süre içinde diye düşünüyorum. Bak, gördün mü?” Çatalıyla fincanı işaret etti. “Çalışmaya başladı bile.”

Gerçekten de fincanın içindeki su gümüş gibi parlıyordu. Fincanı kendime doğru çektim. Yüzeyin sürekli dalgalanmasından dolayı çarpık şekilde de olsa, fincanın içinde Tío Ricardo’nun yüzü belirdi.

“Sonunda,” diye hırladı dayım. “Günler oldu, Inez. Ayrıca nereye gittiğini bilmediğimi sanma. Lorena bana her şeyi anlattı. Neden İskenderiye’desin?”

“Halıyı iki kez su bastı,” diye belirttim kuru bir şekilde. “Oda da ayakkabılarımızla dolaşmak zorunda kaldık, yoksa çoraplarımız ıslanacaktı.”

“Beni endişelendirdiğin için bunu hak ettin,” diye çıkıştı. “Ben bu hücreye tıkalı kaldım, sense yüzlerce kilometre uzakta, eminim ki türlü belalara bulaşıyorsun. Ve hiçbir haber alamıyorum. Bunun nasıl hissettirdiğine dair bir fikrin var mı?”

Kendimden kesinlikle utanarak kıvrandım.

“Çok yoğunduk,” dedi Whit, yemeğini çiğnerken. Bir şekilde tabağındaki yemeğin yarısını bitirmeyi başarmıştı.

“Whitford mı o?” diye sordu Tío Ricardo. “O alçağa söyle, böyle yapmaması gerektiğini bilmesi lazımdı... Ne oldu, Abdullah?” Dayım yüzünü çevirdi ve birinin boğuk bir sesle bir şeyler söylediğini duydum. Tío Ricardo gözlerini devirerek fincana döndü. “Abdullah ikinize de çok sert davrandığımı düşünüyormuş. Ve tabii selamlarını ve tebriklerini falan da gönderiyor. Sonsuza dek sağlık falan benzeri dilekler işte.”

Güldüm. “Onunla konuşabilir miyiz, por favor?”

“Birkaç dakikanızı ayırmaya değmez miyim?” diye sordu Tío Ricardo.

Whit yemeğini yarıda kesti ve yatağa yanıma oturdu. Şakağını benimkine bastırıp fincana baktı. “Önemli, Ricardo.”

Dayım, “Hıh,” dedi ve sonra kayboldu. Bir saniye kadar sonra Abdullah belirdi fincanda, yorgun görünüyordu, yüzü incelmışti, sakalı yüzünün alt yarısını kaplamıştı.

Endişeyle, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Sizi görünce daha iyi oldum,” dedi Abdullah. “İkiniz için de çok mutluyum. Harika bir çiftsiniz. Ah, keşke Farida’yı da tanıştırbileceğim biri olsaydı. Doğru kişiyle birlikte olmasını çok isterdim...”

“Abdullah,” diyerek araya girdi Whit, kararlı bir şekilde. “Seninle konuşmamız gereken bir şey var.”

“Öyle mi?”

Deniz fenerindeki olayları atlayarak, gördüğüm anıların her birini Abdullah’a aktardık. Dayımın Isadora’yı veya Whit’in vurulduğunu duymasına gerek yoktu. Şimdi bir sürü soru sorardı ve ne Whit’in ne de benim ona güvence vermeye vaktimiz vardı.

Ki zaten söyleyeceklerimiz yalandan ibaret olurdu.

İkimizden birimiz şu anki tehlikeden sağ çıkar mıydık çıkmaz mıydık, bilmiyordum. Bu, midemde düğümler oluşturan bir gerçektir. Endişeyi bir kenara ittim, Abdullah’ın söylediklerine odaklandım.

“Yer altı kanalları mı?” diye sordu Abdullah. “İskenderiye’nin antik sarnıçlarından bahsediyor olmalısınız.”

“Sarnıçlar mı?” diye sordu Whit.

“Büyük İskender’in şehri kurup kendi adını verdiği zamandan beri, şehrin planlamasında sarnıçlar büyük rol oynamıştı ve buna şehir sakinlerinin suya erişiminin sağlanması da dâhildi. İskenderiyelilere su temin eden yüzlerce sarnıç vardı ve bunlar Nil Nehri’nden beslenen bir kanallar silsilesiyle birbirine bağlıydı. Ancak kanallar sadece su için kullanılmıyordu; sanırım Jül Sezar, askerlerini saklamak için yer altına göndermişti, Kleopatra’nın kardeşi XIII. Ptolemaios’un isyanını bastıracağı zaman.”

Whit ve ben birbirimize baktık, ikimizi etkileyenin de aynı düşünce olduğunu hissedebiliyordum. Sezar’a yer altı su yollarından bahseden Kleopatra’yı.

Whit, “Öyleyse yer altı kanalları şehrin her yerine uzanıyor,” diye belirtti.

“Evet,” dedi Abdullah. “Bu arada, bu yer altı kanal ağı hakkında bildiğim her şeyi, birçok yeteneğe sahip bir adam olan Mahmud el-Falaki’nin muazzam çalışmaları sayesinde öğrendim. Kendisi

saray astronomu, kazıcı, fizikçi ve haritacıdır. Antik İskenderiye'nin bir haritasını çıkarmakla görevlendirilmişti ve antik binaları antik çağda bulundukları yere doğru bir şekilde yerleştirebilmişti. Elbette, İngilizce konuşan dünyada kimse ona inanmıyor veya hak ettiği itibarı göstermiyor," dedi Abdullah, hüzünle başını sallayarak. Yüzü hareketten dolayı bulanıklaştı, su keskin bir şekilde dalgalandı.

Tüm bu bilgiler büyüleyici olsa da, Kleopatra'nın Jül Sezar'la görüşmek için kraliyet sarayına giderken simya yaprağını nereye saklamış olabileceğini saptamamıza yardımcı olmadı. "Herhâlde orada saklanan bir şeyler yoktur," dedim.

"Konuyu açmışken söyleyeyim," dedi Abdullah yavaşça, "bazı arkeologların kendi aralarında tekrarladıkları bir hikâye var. Ama bu sadece bir söylenti ve hiçbir kanıta dayanmıyor, sadece eski yazılı tarih kırıntısı."

Öne doğru eğildim, heyecan boğazımda zonkluyordu. "Hangi söylenti?"

"Büyük İskenderiye Kütüphanesi antik çağın en ünlü kütüphanelerinden biriydi. Sanatın dokuz ilham perisine adanmıştı ve bir öğrenme merkeziydi. Sadece Mısır tarihinden değil, düzinelerce ülkenin tarihlerinden binlerce parşömene ev sahipliği yapıyordu. Ne yazık ki Jül Sezar, Ptolemaios'un filosunu engellemeyi umarak limandaki Mısır gemilerini ateşe verdi ancak yangın binlerce parşömenin saklandığı kütüphaneye bağlı bir depoya sıçradı," dedi Abdullah. "Bazı tarihçiler yaklaşık kırk bin parşömenin kaybolduğunu tahmin ediyor."

Kleopatra'yı ve şehrinin bazı kısımlarının alevler içinde kaldığını gördüğünde ne hissetmiş olabileceğini düşünerek, "Çok korkunç," diye haykırdım.

"Neyse, o olaydan sonra, daha fazla sayıda paha biçilemez belge Serapis'e adanmış antik bir tapınak olan Serapeum'daki kardeş kütüphaneye gönderildi," dedi Abdullah. "Büyük Kütüphane'deki parşömenlerin çoğu güvenli bir şekilde saklanmak üzere oraya taşındı. Ancak ilginç olan, en değerli papirüslerden bazılarının gizli bir kütüphaneye saklandığı söylentisi."

"Gizli bir kütüphane mi?" diye tekrarladı Whit.

Abdullah gülümsedi. “Bilgiler, bir şekilde onun Serapeum ile bağlantılı olduğunu söylüyor.”

“Serapis ve sadık yoldaşı Kerberos,” dedim, bakışlarımı annemin eşyalarının bulunduğu, içinde antik İskenderiye şehrinin bir haritası ile küçük bir yan sokakta, birinin çizdiği üç başlı bir köpek resmini bulacağımı bildiğim kutuya doğru çevirdim.

“Evet, ikisi sıklıkla bağlantılıdır,” dedi Abdullah. “Aslında bakarsanız, deniz fenerinin bir yerinde Kerberos’un bir oymasının olduğunu düşünüyorum. İlginçtir ki, İskenderiye’ye gelen ziyaretçiler limana girmek için önce bir ücret ödemek zorundaydı. Yanlarında getirdikleri tüm parşömenler veya papirüsler kopyalanmak üzere kütüphaneye gönderilmek zorundaydı. Büyük Kütüphane bu şekilde olduğu hâline gelmişti.”

“Ve bu rulolardan bazıları gizli bir kütüphaneye taşındı,” dedi Whit. “Orası yer altında olabilir mi?”

Abdullah omuz silkerek başını yana eğdi. “Kütüphanenin nerede saklı olduğunu kim bilir?”

Whit, hemen Serapeum’u ziyaret etmek istedi ama onu görmeye kararlı olan doktoru çıkageldi. Sanırım Whit’i ölüm döşeginde bulacağına inanıyordu. Çizmelerini giymemesi için ona bağırdığımı görüne oldukça şaşırdı.

Doktor, hastasını sinirlendirdiğim için beni odadan çıkardı.

Koridorda durdum, kapı kapalı olduğu hâlde ikisi arasındaki konuşmayı duyuyordum. İçeri girmem gerektiğini biliyordum ama bir şey beni olduğum yerde tuttu. İçeri girmek yerine yavaş adımlarla lobiye gittim. Whit yaşayacaktı ve şimdi ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Gecenin bir vakti, elimi sertçe tuttuğunda, yaptığı hata için onu affetmiştim. Hayatındaki insanlara yardım etmek için daima uç şeyler yapabilecek birine benziyordu. Kız kardeşini kurtarmak için bir servet çalmak. Beni kurtarmak için bir kurşunun önüne atlamak. Timsahlarla dövüşmek.

Lobi sessizdi, misafirlerin dışarı çıkıp görülecek yerleri gezmeleri için henüz fazla erkendi. Boş sandalyelerden birine attım kendimi ve bunalmış bir hâlde boş boş etrafıma baktım. Düşünceler

zihnimde dönüp dururken görevlilerden biri bana acımış olacak ki bir demlik çay getirdi.

Isadora ölmüştü ve bir noktada Mamá ve sevgilisi ne yaptığımı öğreneceklerdi. Şüphesiz intikam için peşime düşeceklerdi. Annem ne yapacaktı, bilmiyordum. Bay Fincastle'ı ve onun geniş silah yelpazesini düşündüm.

Durumun gerçekliğiyle yüz yüzeydim. Elvira öldürülmüştü. Isadora benim yüzümden o merdivenlerdeydi. Gecenin uzun saatleri boyunca, Whit'in karnındaki yara yüzünden öleceği düşüncesinin umutsuzluğuyla uykularım kaçmıştı.

Ne yaparsam yapayım ölüm peşimi bırakmıyordu.

İçimi saran dehşetle vücudum titredi. Çünkü kalbimin derinliklerinde, bu yolda ısrar edersem birinin daha öleceğini *biliyordum*.

Whit'in hayatını bir daha asla riske atamazdım. İyileşiyordu ve düzeliyordu, inatla yanımda kalacak tek kişi oydu. Bu, ölümüne neden olsa bile.

İçimdeki her şey, annemin peşinden gitme fikrine isyan ediyordu. Ancak onu takip etmezsem, dayım ve Abdullah hayatlarının geri kalanını hapiste çürüyerek geçireceklerdi.

Ama neden bunu ben yapmak zorundaydım ki?

Bunu benim için yapabilecek başka biri vardı. Yavaşça Bay Sterling'in kartını çıkardım ve seçeneklerini düşünerek karta baktım. Whit benim onunla iletişime geçmemi istemezdi. Ama Bay Sterling'e annemi bulma imkânı verirsem, Whit ve benim bu korkunç, karmaşık durumdan canlı çıkmamız için gerçek bir şans yaratmış olurum. Whit'in yarını görüp görmeyeceğini merak ederek bir gün daha geçirmemek için her şeyi yapardım.

Ama yardım için Bay Sterling'e gitme fikri beni tiksindiriyordu.

Tüm hayatım boyunca ebeveynlerimin sevgisini ve onayını kazanmak için çaba göstermiştim. Gerçek beni görürlerse, değiştirmeye çalışacaklarından emin olduğum için olmamı istedikleri kişiye dönüşmüştüm. Sürekli rol yapmak, sürekli sözümü tutmak, fikirlerimi susturmak yorucuydu. Mısır'a geldiğimde kendi kararlarımı kendim vermiştim, bazen felaketle sonuçlanmışlardı ama sonuçta bunlar benim hatalarımdı.

Ama her zaman aynı kalıbın içinde bulmuştum kendimi. An-nem o eserlerle kaçtığında kendimi suçladım. Ne nezaket ne hoşgörü ne de anlayış. Mükemmel olmaya çalışmaktan, olmadığım biri olmaya çalışmaktan bıkmıştım. Güvenmeyi öğrenmem gerektiğine dair içgüdülerim vardı. Ve yanlış bir yola saparsam, daha iyi bir yol bulacak kadar akıllıydım.

Bu beni tekrar sinir bozucu bir kavşağa getirdi. Sevdiğim herkesi nasıl kurtacağımı hâlâ bilmiyordum.

Otel çalışanlarından biri, “Affedersiniz,” dedi. “Kocanız sizi çağırıyor.”

Kartı sıkıca kavrayarak otel girişine baktım. Sonra kartı yırttım.

Titrek bir nefesle ayağa kalktım ve çalışana yırttığım kâğıt parçalarını verdim. “Bunu benim için atar mısınız?”

“Elbette,” dedi.

Sonra adımlarımı Whit’in beklediği yöne çevirip yürümeye başladım.

Whit temiz çarşafların serildiği yatakta oturmuş, kahve içiyordu. Banyodan yeni çıktığı için saçları ıslaktı. Kapıyı arkamdan kapat-tığımda, neredeyse fark edilmeyecek şekilde fincanın sapını sıktı. Gergin görünüyordu. Whit yanındaki boşluğa vurarak oturmamı işaret ettiğinde sulu gözlerim bulanıklaştı. Ona doğru ilerledim, yatağa gömüldüm, sonra omzuna yaslandım. Whit kolunu kullanarak yüzümü sildi, yumuşak sözcükler mırıldandı. Bir şekilde beni daha da yakınına çekince, kucağına oturdum. Yüzümdeki saçları düzeltti ve dudaklarını dudaklarıma sürtmek için eğildi.

Aramızda bir tür ihtiyaç alevlendi.

“Buraya gel,” dedi, sesi arzudan kısılmıştı.

Oturuş pozisyonumuza baktım; bacaklarım uyluklarının üzerindeydi. “Nasıl daha yakın olabilirim?”

Whit talepkâr, sabırsız gözlerle bana baktı.

O bakış vücudumun her köşesine ateşli kıvılcımlar saçtı. Birlikte olduğumuz ilk seferden beri çok uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyordum. O gece ceketini ve çizmelerini çıkarmış, silahını komodinin üzerine koymuş ve sakladığı bıçağını çıkarmıştı. Şık bir cephanelik. Bu sefer üzerinde sadece pantolonu ve düğmeleri

neredeyse tamamen açılmış olan gömleği vardı. Aramızda silah yoktu.

Ona öylesine öfkeliyken, kabul etmek istemeyeceğim kadar özlemiştım onunla geçirdiğim her ânı.

Elimi kaldırıp boynuna doladım, o da beni ustaca kaldırarak kucağına çıkardı. Dudakları benim dudaklarıma değdi. Gerçekten iyi olduğunu, ölümden gerçekten kurtulduğunu bana göstermek istercesine derin derin ve açgözlülükle öptü beni. Parmaklarını saçlarına daldırdım, elleri sırtımdan aşağı doğru kayd ve kalçamı kavrayıp beni daha da yakınlaştırdı. Sıcak, ağzının açık olduğu öpücüklerini boynuma bastırınca, titredim.

Tenime karşı, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gözlerinin içine bakabileceğim kadar uzak ama kollarının arasında kalabileceğim kadar yakın olacak şekilde geriye doğru yastılandım. Eli uyluğuma kayd ve eteğimi dizimin üzerinden çekti. Yavaşça gömleğimdeki minik düğme sırasını açtım. Whit ortaya çıkardığım her santime odaklandı. Öne eğildi ve parmakları daha da yükseğe kayarken tenime yumuşak öpücükler kondurdu. Alnım omzuna düştüğünde, dudaklarımdan bir inleme çıktı. Ben pantolonuna uzandım, o da beni istediği yere yerleştirmeden önce kıyafetlerimi bir kenara çekmeme yardım etti.

Başını kaldırdığında mavi bakışlarının derinliklerinde sessiz bir soru vardı. Nefes nefese, başımla onayladım. Nikâh gecemiz sanki çok uzun zaman önceymiş gibiydi; o zaman gergindim, dayımı alt etmeye odaklanmıştım. Ama bu gece, benimle, Whit'le ve hayatımızın geri kalanıyla -ya da ne kadar zamanımız kaldıysa onunla- ilgiliydi. Güvendeydim, seviliyordum. Yanağımı avuçlayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı, çiğ ve savunmasız hissettiren bir şefkatle beni öptü. Üzerine çöktüğümde dudakları kulağımın kepçesine dokundu. "Aferin," diye fısıldadı. Sonra aramızdaki son mesafe de sonsuza dek yok oldu.

Whit benim kocamdı, en iyi arkadaşımdı.

Saçlarıma doğru rahatlatıcı sözler mırıldandı, elleri bir kez daha sırtımda kayd, beni yavaşça salladı. "Inez," dedi, adım ağzında bir dua fısıltısı gibiydi. Beni derinden, ateşli bir şekilde öptü.

Onu tekrar tekrar affettim.

Ellerini sıkıca belime koyunca, her düşünce erişemeyeceğim kadar uzağa kaydı. Sadece bana şefkatle bakışını, beni yakın tutuşunu ve vücudum kontrolü ele geçirdiğinde kaçınılmaz olarak kontrolü kaybetme hissini biliyordum. Buna razı oldum, ona özgürce teslim oldum.

Bu andan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu andan bir milyon tane daha istiyordum ve yaşamak için *her şeyi* yapardım.

Kendimize bir gün tanıdık.

Whit'in tamamen iyileşmesi, yarasının mümkün olduğunca düzelmesi, benim Isadora'nın ölümüyle ve bunun anlamıyla boğuşmam için bir gün. Günün çoğunu yatakta uyuyarak, bazen de uyumayarak ve aralarda bir yerde bundan sonra ne olacağına dair planlar yaparak geçirdik.

Ertesi sabah, odamızı aydınlatan keskin güneş ışığı beni uyandırdı. Gözlerimi kırıştırdım, yanağımı Whit'in sürekli inip kalan çıplak göğsüne bastırdım. Hâlâ dinleniyordu. Yarasına bakabilmek için dikkatlice ondan uzaklaştım. Yara büzülmüştü, tahrişi biraz daha azalmıştı, kızgın kırmızı ton daha solgundu. Sihir işe yaramıştı, tam bir dinlenme günü de iyileşmeyi desteklemişti. Hafif horlaması dikkatimin göğsünden yüzüne kaymasına neden oldu. Kestane rengi kirpikleri, elmacık kemiklerinin üzerinde çırpınıyordu. Ağzı yumuşaktı, dalgalı saçları alnına dökülüyordu.

Aç olarak uyanacaktı, tam bir kahvaltı ve sade kahve isteyecekti. Bunu kolaylıkla ayarlayabilirdim ve benim midem de guruldadığından, bunu ne kadar erken ayarlarsam o kadar iyi olacaktı. Onu uyandırmak istemediğimden yataktan dikkatlice kalktım. Elime geçen ilk gömleği ve özellikle sevdiğim zeytin yeşili tonlarındaki uzun keten eteğimi giydim. Sonra çoraplarımı ve çizmelerimi giydim ama saçlarımı açık ve dağınık bıraktım.

Sessizce bahşiş için çantamı aldım, sonra da kapıyı aralayıp odamızdan dışarı çıktım. Aşağı indiğim sırada koridor boş ve hareketsizdi ama lobide gündelik kıyafetlerini giymiş birkaç misafir

vardı. Bazıları sandıklarının yanında duruyordu, diğerleri ise gezi-leri için rehber kitapçıklar tutuyorlardı.

Bütün bu olaylar sona erdiğinde, Whit'in, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum ülkelerin hepsine beni götürmesini sağlayacaktım. Keşfetmek istediğim çok sayıda şehir ve harabe, denemek istediğim farklı yiyecekler vardı.

Tek yapmamız gereken bundan sonra olacaklara dayanmaktı.

Yine Alman olan bir otel çalışanına yanaştım, siparişimi bir kâğıda yazdırdı. "Çırpılmış yumurta, iki... hayır, üç porsiyon. Pide ekmeği, bal, tereyağı," dedim. "Kahve sade olsun lütfen ve herhangi bir mevsim meyvesi de olursa çok sevinirim."

"Pekâlâ, küçük hanım."

"Hanımefendi," diye düzelttim, gülümseyerek.

"Hepsi bu kadar mı?"

"206 numaralı oda," dedim. "Teşekkürler."

Başıyla onaylayıp mutfığa doğru yürüdü. Tam büyük merdivene doğru dönmüştüm ki, kulağıma gelen yumuşak bir ses beni durdurdu. Sırtımın alt kısmına bir şey battı.

"Merhaba, Inez," diye fısıldadı bir adam. "Hissettiğin şey tabancam. Yardım istemek için bağırarak olursan seni vururum. Herhangi biriyle göz teması kurarsan seni vururum." Dönmeye çalıştım ama silahını sırtıma daha da bastırdığı için nefessiz kaldım.

"Tek bir ses çıkarma," dedi. "Bu otelden hiçbir sorun yaratmadan çıkacağız. Anladın mı?" Silahının namlusunu tekrar bana doğrulttu. "Yoksa 206 numaralı odaya gidip kocanı vururum." Daha da yaklaştı, nefesi tüylerimi ürpertti.

"Oda numaranız buydu, değil mi?"

Zorla yutkunurken, Whit'in kam akarken ellerinin kırmızıya boyanmış, nefes almaya çalışan, solgun ve soğuk yüzlü hâlini aklımdan çıkaramadım.

"İş birliği yapacak mısın, Inez?"

Başımınla onayladım.

"Gidelim öyleyse," dedi yabancı. Yanıma gelip boştaki elini omzuma koydu, ceketinin altında saklı olan silahını hâlâ sıkıca yan tarafıma bastırıyordu. Onu tanıdım, Bay Sterling'in yanındaki

314 KÜTÜPHANENİN SAKLADIKLARI

adamlardan biriydi. İşte o zaman nasıl bir sorunun içinde olduğumu anladım.

“Bir ayak diğerinin önüne.”

Hem vücudum hem dizlerim titrerken ve avuç içlerim terden ıslanırken, emrettiğini yaptım. Tek düşüncem dünyada benim için en önemli olan kişiyi kurtarmaktı.

Whit. Whit. Whit.

DÖRDÜNCÜ KISIM

YER ALTINDAN
AKAN NEHİR

Uyandığımda karım gitmişti. Oturdum ve uykulu gözlerimi kırpttırarak onun uyuyor olması gereken yere baktım. Boş odaya, çekilmiş perdelere baktım ve bir şeylerin yolunda olmadığını hissettım. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtırken midem kasıldı.

İlk adımda canım acıdı.

Ama dengemi toparladım ve çizmelerimin bir sandalyenin altında olduğunu, gömleğiminse şifonyerin üzerine asıldığını gördüm. Gömleği üzerime geçirdikten sonra içeriye güneş ışığı girsın diye pencereyi açtım. Gözlerimi kısarak, aniden gelen aydınlığa alışmayı bekledim. Oda yavaş yavaş netleşti. Her şey normal görünüyordu, sandıkları üst üsteydi.

Çantası yoktu.

Inez neredeydi?

Dün gece zihnimde tekrar canlandı. Onu sevdiğimi söylemişim. Ama o bana hiç o kelimeleri söylememişti. Midemde korku hissettım. Belki de yaptıklarım yüzünden beni asla affedemeyeceğini anlamıştı.

Ve böylece beni terk etmişti.

Panik, içimi parçaladı. Ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, ceke-timi omuzlarıma alırken hafifçe irkildim. Kurşun yarası, üzerinden aylar geçmiş gibi iyileşmişti ama hâlâ biraz hassasiyet hissediyordum. Eğer isterse, peşinden gidip dizlerimin üzerine çökebilirdim.

Adını sayıklayarak kapıdan dışarı fırladım.

Inez. Inez. Inez.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Arabalar bir yukarı bir aşağı gümbürtüyle ilerliyordu. Sokakta, yüklü eşekler yolu doldurmuştu, meyve suyu, baharat ve ekmek satan satıcılar fiyatlarını bağııyordu. Gürültü etrafımı çevrelemişken, yardım için bağıırma isteğı kaplıyordu içimi.

“Burada bekliyoruz,” dedi adam.

Kuru dudaklarımı yaladım. “Bay Sterling ne istiyor?”

Elini omuzlarımdan çekerek, “Sessiz ol,” dedi. Silah olduğı yerde, yarı gizli bir şekilde duruyordu. Ceketinin cebine uzandı ve Bay Sterling’in bana verdiğı kartın aynısından çıkardı, sonra başparmağını kartın üzerindeki basılı harflerde gezdirdi. “Şimdi gelir.”

Daha yaşlıydı, tavırları sert ve bezgindi. Her şeyi aksiydi: kıyafetleri, ağzının kıvrılmış köşeleri, sulu mavi gözlerindeki boş bakış.

Sinirli bir şekilde etrafa baktım, tüylerim diken diken olmuştu. Sabah güneşine rağmen, omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. Siyaha boyanmış şık bir fayton yaklaştı. Bay Sterling’in mevcut en ürkütücü ulaşım aracını seçeceğini bilmeliydik. Arabacı önümüzde durdu ve tüm dünyada en az görmek istediğim kişiyi gördüm.

Kapı açıldı ve Bay Sterling öne eğildi, şapkasını bana doğru eğerek sahte bir selam verdi. “Merhaba, Bayan Olivera,” dedi burundan gelen sesiyle. “İçeri girmeyecek misin?”

Adamın belime dayadığı silahın bilincinde olarak ona temkinle baktım. Gerçekten de beni sokağın ortasında ortağına vurdurur muydu?

“Gerçekten yapardım,” dedi Bay Sterling, sanki soruyu yüksek sesle sormuşum gibi. “Korkarım ki geri dönüşü olmayan bir

noktadayım. Şimdi sana bir kez daha soracağım. İçeri girmeyecek misin?”

“Hayır, teşekkür ederim, olduğum yerde kalmayı tercih ederim,” dedim. “Eminim ki burada olmanın bir sebebi var. Neden konuşmamızı hemen şimdi yapmıyoruz?”

“Bay Graves, rica etsem?”

Adam kolumu tutup tabancasıyla beni yeniden dürttü. “İçeri geç, Inez.”

“Hayır,” dedim, kıvrınarak. Bay Sterling bir sebepten buradaydı ve blöf yapıyordu. Öyle olmalıydı. İstedikini elde etmeden beni vurmazdı. Ve açıkça bende onun ihtiyaç duyduğu bir şey vardı. Sakin kalamıyordum.

Ağzımı açtım, nefes aldım, göğsümün derinliklerinde bir çığlık toplandı.

“Kocanı unutma,” dedi Bay Graves. “İş birliği yapmazsan, kocan ölür.”

Sesim boğazıma kaçtı ve korkum geri döndü. Bay Graves çenesiyle arabayı işaret etti. Titrek bir adımla öne çıktım, sonra bir adım daha attım.

Tereddüt ettim. Whit, Bay Sterling ile birlikte herhangi bir yere gitmemi istemezdi, bunu onun için yapsam bile. Whit’in kükreyen itirazını zihnimde duydum. O belirgin haykırışı tekrar duyduğumda gözlerimi kırptırdım.

Kükreyen gerçekten de Whit’ti.

Yarım bir şekilde otele doğru döndüğümde bana doğru koşarak adımı haykırdığını gördüm. Bay Graves sert bir küfür savurdu. Belime baskı yapan silahın şiddeti azaldı. Bay Graves ayakları üzerinde kıpırdanarak döndü.

Hayır, hayır, hayır.

İçgüdüsel olarak dönüp arabaya bindim ve Bay Sterling’in karşısındaki koltuğa oturdum. Whit aniden durdu, kumlar havalandı. Çenesi düştü ve yüzünde bir ızdırap belirdi. Kalbim paramparça oldu. Bunun ona nasıl görüneceğini biliyordum. Bay Graves, elindeki tabancayı Whit’e doğrultarak arkamdan geliyordu.

“İş birliği yapacağım,” dedim. “Lütfen kapıyı kapat. Lütfen.”

Bay Sterling başını salladı, Bay Graves de söyleneni yaptı. Bay Sterling arabanın tavanına iki kez vurunca, arabacı dişlerini şıklat-tı. Hızlanarak öne doğru sendeledik. Pencereden dışarı baktım ve yanından geçtiğimiz sırada Whit'i gördüm.

Çılgınca bana ulaşmaya çalışarak, "Inez," diye bağırdı. Sahneye utanmaz bir şaşkınlıkla bakan otel misafirlerinin etrafından dolandı. "Yapma..."

"Lo siento," dedim. "Geri dön! Lütfen!"

Görünüşe göre bu yeterli bir özür değildi çünkü Whit her adımda Bay Sterling'e küfürler ederek peşimizden koşmaya devam etti.

"Kararlı bir genç adam," diye yorumladı Bay Sterling. "Şu vahşi adamın."

"O vahşi değil," dedim sertçe. "Vahşi olan sensin." Başımı çalışanına doğru eğdim.

"Bay Graves her yere benimle birlikte gelir," dedi Bay Sterling. "Hatta silahlarımı bile taşır."

Yaklaşan bir fırtınayı haber veren bir şimşek çakması gibi, asık suratıyla bana doğru gülümsedi. Whit, Bay Graves'in soğukkanlılıkla genç bir adamı öldürdüğünü görmüştü. Ondandır olabildiğince uzaklaştım, kapının kolunu öyle sıkı tutuyordum ki, eklemlerim beyazladı.

Araba hızlandı, midem düğümlendi. Tek düşündüğüm Whit'in ölmesini engellemekti ama içinde bulunduğum durumu tamamen kavradığımda, huzursuzluğum alevlendi. "Nereye gidiyoruz?"

"Ofisime."

"Neden?" diye sordum. "Whit beni aramayı bırakmayacak. Yetkilileri de işe dâhil edecek."

"Mısır'da bana kimse dokunamaz, Inez. Bunu bildiğini sanıyordum. Ayrıca ısrarcı kocana gelince, adamlarım onu bir sonraki blokta alacaklar."

Kanımda bir öfke filizlenirken öne eğildim. "Ona zarar verisen, iş birliği yapmam. Hayatını mahvederim, sana yemin ederim."

Bay Sterling bana pasif bir bakış attı. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini de nereden çıkardın?"

"Şöyle ki," dedim, "açıkça benden istediğin bir şey var. Eğer durum böyle olmasaydı, neden adam kaçırmakla uğraşasın ki?"

Şaşkınlıkla dudakları aralandı, sonra geniş bir sırtışı dönüş-
tü, gülünç bıyığı seğirdi. “Senin beni aramanı beklemekten yorul-
dum.”

“Kartını ortadan ikiye yırttım,” dedim öfkeyle.

Bay Sterling’in gözleri sessiz Bay Graves’e kaydı. Aralarında
sözsüz bir konuşma geçti, sonra Bay Graves başını salladı. Enseme
keskin bir korku sızısı battı. Kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açma-
yı başardım ama sert eller beni arkamdan yakalayıp geriye doğru
çekti. Bacaklarımla tekmeler savurarak mücadele ettim ve elimden
geldiğince yüksek sesle çığlık attım.

Bay Graves ağzıma ve burnuma nemli bir bez çarptı. Üç nefes
sonra görüşüm bulanıklaştı.

Ve bir sonrakinde, tamamen karardı.

Yavaşça uyandım, başım zonkluyordu. İnleyerek oturdum, alnımı
ovuşturup güçlkle yutkundum. Ayağa kalkarken görüşüm geri
geldi. Koyu panelli duvarları ve üst üste konmuş pahalı halıların
olduğu zarif bir odadaydım. Şık bir ahşap masa deri bir kanepeye
bakıyordu. Üzerinde yattığım buruşuk kadife yastığa baktım ve
birinin beni yatırıp üzerime bir battaniye örttüğünü fark edince
ürperdim.

Kapı açıldı ve Bay Sterling elinde dumanı tüten bir çaydanlık
ve iki boş fincanın olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi masaya
koyup, “Uyanmana sevindim. Umarım güzelce dinlenmişsindir,”
dedi.

Başımı iki yana sallayarak, “Güzelce dinlenmiş,” diye tekrarla-
dım, kendimi hâlsiz hissediyordum. “Bana uyuşturucu bir madde
verdin.”

“Ofisimin yerini keşfetmene izin veremezdim,” dedi, neredeyse
özür dilercesine. “Söylememe izin verirsen, bitkin görünüyorsun.
Zorla da olsa uyumanın sana iyi geldiğini düşünüyorum.”

“Otele geri dönmek istiyorum,” dedim kararlı bir şekilde. “Beni
hemen oraya götür.”

Bay Sterling masanın altına sıkıştırılmış sandalyeyi kanepeye
yaklaştırdı ve sonra oturdu. “Korkarım ki başka planlarım var. Çay

içelim ve tartışmamızı gerçekleştirelim. Hatırlarsan, Bay Graves'e iş birliği yapacağını söylemiştin."

Ağzımı açtım, sonra kapattım, *ilgili* denebilecek tavırları beni şaşırtmıştı. "Bitirdiğimizde, beni otele geri götüreceksin?"

Bay Sterling gülümseyip kanepeyi işaret etti. "Oturun, Bayan Olivera."

"Açıkçası, çaya bir şeyler koymuşsundur," dedim, bir mindere yerleşirken. "İkram ettiğin hiçbir şeyi içmeyeceğim veya yemeyeceğim."

"Hiçbir şey koymadım," dedi. "Dikkatli izle"

Çayı iki fincana da ağzına kadar doldurdu. Sonra kendi bardağını kaldırıp uzun bir yudum aldı.

"Ben yine de o lanet çayı içmeyeceğim," dedim.

"Şu an sadece inat ediyorsun," dedi. "Ama sen bilirsin."

Çayından bir yudum daha aldı, fincanını bıraktı ve sonra benimkinden içmeye başladı. İddiasını kanıtladıktan sonra sandalyeye yaslanıp kaşlarını kaldırdı. "Her zamanki numaralarını yaptın, ipuçları aradın, kazalara karıştın. Lourdes'in nerede olabileceğini bulmak adına hiçbir ilerleme kaydetmediğine inanmakta zorluk çekiyorum."

"Ben..."

Bir elini kaldırdı. "Bana yalan söylemeden önce, kiminle konuştuğunu unutma. Emrimde çok sayıda kaynak var, iyi bağlantılarım var ve istediğimi elde etmek için ihtiyacım olan kadar insan gücü istihdam edecek param var. Sadece bir kelimemle kocan ölür. Kontrol sende değil, bende." Elini indirip bana kurnaz bir bakış attı. "Şimdi, cevabını yeniden değerlendirmek ve söylediklerimi dikkate alarak düzenlemek ister misin?"

Sarsılmaz bakışları beni tedirgin ederken, Whit'in güvenliği konusunda hissettiğim panik soğuk terler dökmeme neden oldu. Bu adam bir yalancıydı, bir katildi. Tüm içgüdülerim bu odadan çıkmam ve hayatımı kurtarmak için kaçmam gerektiğini haykıırıyordu. Ama Whit'in güvende olduğundan emin olmadan yapamazdım.

"Dedektifliğime fazla güveniyorsun," dedim. "Ya annemin nerede olduğunu bilmiyorsam?"

“Ah, ama bir fikrinin olduğunu düşünüyorum.”

“Peki bu fikri payla ırsam Whit’i ve beni rahat bırakaca ını nereden bilece im?”

“   nk  başka seçeneğin yok,” dedi Bay Sterling. “Yolun sonuna geldin, *Inez*.”

Çenemi kaldırdım. “Whit’e zarar verirsen, bildiklerimi sana asla anlatmam. Beni   ld r rsen de ba ladı ın yere dönersin. Sanırım belli ettiğinden daha çok ihtiyacın var bana, *Bay Sterling*.”

Koyu renk gözleri bir duyguyla -yorumlayamadı ım bir duyguyla- parlıyordu. Dostane bir rekabetin tadını çıkarıyordu sanki, neredeyse e leniyor gibiydi.

“Tamam, Se orita Olivera.  artların nedir?”

“Birincisi, kendimi ve kocamı bu durumdan tamamen uzak tutmak istiyorum,” dedim. “Bugünden sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

“Başka?”

“ kincisi, annemin ve Bay Fincastle’ın  aldı ı tüm eserlerin Tarihî Eserler Dairesi’ne iade edilmesini istiyorum. Hiç sanmıyorum ama keşke bu tarihî eserleri herkes için erişilebilir hâle getir-seler. Ama ne olursa olsun, eserlerin ve Kleopatra’nın kendisinin h k metin elinde olması, en yüksek teklifi verene parça parça satılmasından daha iyidir.”

Bay Sterling cevap vermek için ağzını açtı ancak tam o sırada bir öksürük krizine girdi. Ceket cebinden bir mendil çıkarıp dudaklarını sildi. Mendili kaldırmadan önce, kumaşın üzerinde kan gördüm.

“Hastasın,” dedim.

“Hastayım,” diye onayladı. İfadesinde hiçbir duygu yoktu. “İsteklerin sadece bu kadar mı?”

“D   manın yeri karşılığında mı? Kesinlikle hayır,” diye alay ettim. “   nc s , dayım, Kleopatra’nın lahdini ve Filai’deki mezarında bulunan tüm eserleri  almakla suçlanıyor. İkimiz de bunları  alanın annem ve sevgilisi Bay Fincastle olduğunu biliyoruz. Annemi bulduğunda, onu Kahire’ye g ndermeni istiyorum, orada su ları nedeniyle yargılanacak, böylece dayım ve i  ortağı serbest kalıp itibarlarını geri alacaklar.”

“Ama ben Lourdes’in hapse girmesini istemiyorum,” dedi Bay Sterling yumuşak bir sesle. “Ben onun ve sinir bozucu ortağının ölmesini istiyorum.”

“O zaman pazarlık yapamayız,” dedim kararlı bir şekilde. “Sorgulama için yetkililerin onları canlı ele geçirmeleri gerek, annemin Kahire’ye canlı ulaşacağını güvencesini veremezsen, bildiklerimi seninle paylaşmayacağım.” Ayağa kalkıp eteğimi düzelttim ve herhangi bir itirazını durduracağını umduğum soğuk bakışlar attım ona. “Şimdi beni otele geri götür.”

Bay Sterling bana düşünceli bir bakış atarak, “Lütfen otur,” dedi.

Sesinin yumuşaklığından tedirgin oldum. Bağırsaydı daha iyi olurdu, o zaman kiminle başa çıkmak zorunda olduğumu gerçekten anlayabilirdim. Yine de çenemi yukarıda, omuzlarımı dik tuttum ve başımı salladım. “Otelime götürülmeyi talep ediyorum.”

“Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin. Karşı teklifin seni memnun edeceğini düşünüyorum,” dedi. “Şimdi, oturur musun?”

“Hayır. Beni geri götürmende ısrar ediyorum ve...” Merakım alevlenince sözümü yarıda kestim. “Nedir?”

Ben kanepeye çökerken başını salladı. Hüzünle boş fincana baktım ve *keşke bu kadar inatçı olmasaydım*, diye düşündüm. Susamıştım ama lanet olsun ki şimdi içecek bir şey isteyemezdim.

Bay Sterling öne eğildi ve çaydanlığın yanındaki sehpanın üzerindeki sürahidenden kendine viski koydu. “Annenin hapishanede çürümesine razı olacağım, Kleopatra’yı ve gizli hazinesini nerede sakladığını açıklaması için onu zorlayacağım. Ama Inez? Hepsini kendime saklayacağım.”

Dudaklarım inceldi. “Ama bu...”

“Bir düşün. Sen ve kocan güvende olacaksınız, dayın ve iş ortağı aklanıp serbest bırakılacak.”

İtiraz etmeye çalıştım ama elini kaldırdı.

“Ayrıca halanın ve kızının, kuzeninin cenazesıyla birlikte güvenli bir şekilde Arjantin’e geri dönmelerini bizzat ben sağlayacağım. Burada düşmanlar edindiğini unutma, Inez.”

Nefesim kesildi ve Elvira'nın ölümüyle ilgili anılar zihnimi doldurdu. Kumda yatarken, yüzünün tek bir kurşunla parçalandığını hatırlamamak için çok uğraştım.

"Beni kaçırmaya çalışmıştın," dedim öfkeyle, "ama bunun yerine yanlış kızı kaçırmıştın."

"Çünkü *Lourdes* onu işaret etti. Bencilce senin hayatını kurtarmaya çalışırken kuzenini feda etti." Sesi tatlı bir fısıltıya dönüştü. "Şartlarımı kabul et, önemsedğin herkes kurtulsun."

Konuşmamızın ağırlığı göğsüme bastırıyordu. Her şey daha sonra ne söyleyeceğime bağlıydı. Hata yapma korkusu beni altüst ediyordu. Whit'i, dayımı veya Abdullah'ı bulmak ve onlara, *Siz olsaydınız ne yapardınız?* diye sormak istiyordum.

Bay Sterling'in tek sözüne dayanarak her şeyi riske atıp atmayacaklarını sormak.

"Hadi ama, Inez," dedi aynı tatlı fısıltıyla. "Ne diyorsun?"

WHIT

Bu kadın benim ölümüne neden olacaktı.

Gözlerime inanamayarak karımın arkasından bakakaldım. Kendi isteğiyle o piçin faytonuna atlamıştı. Ciğerlerim yanana kadar adını haykırarak arkasından koştum. Neden Bay Sterling'le aynı safa geçmişti? Böyle bir şey yapmazdı. İçime geri püskürtmek için çok uğraştığım bir şüphe sızdı. Mantıklı bir şekilde düşünmem, hareketlerini anlamlandırmam bir dakikamı aldı.

Inez'i tanıyordum. Becerikli, pervasız ve meraklıydı. Karıma inancım vardı ve o, hayatındaki insanlara önem veren biriydi. Ailesine. Ve ben de öyleydim.

Ben onun ailesiydim.

Birlikte geçirdiğimiz gece geçti aklımdan. Beni nasıl tuttuğu, kaybetmekten korktuğu. Sihrin işe yaramayacağından, eskisinden daha kötü olacağından korktuğu. En kötü ânımda elimi sıkı sıkı tutmuştu, sanki sadece dokunuşuyla beni ölümden kurtaracakmış gibi.

Inez korkmuştu. Bu yüzden bir plan yapmıştı, umutsuz bir plan. Açıkça içinde benim olmadığım bir plan, fakat zorlu boktan bir plan. Tek yapabileceğim, bana ihtiyacı olduğunda orada olmaktı.

Tek yapmam gereken her türlü olasılığa hazırlıklı olmaktır.

Üç bıçak, iki tabanca ve bir tüfek. Tüfeği sırtıma bağladığım kınına yerleştirdim. Sihrin dokunduğu mürekkepten çok az kalmıştı; onu yaramın üzerine damlattım ve o berbat acıyla sessizce haykırdım. Gömleğimin kollarını sıvadım ve odaya son bir kez, ihtiyacım olabilecek başka herhangi bir şey var mı diye baktım, sonra da odayı arkamdan kilitledim. Resepsiyonun önünden geçerken lobi neredeyse boştu, ama girişe ulaştığımda, aniden gelen bir düşünceyle duruverdim.

Sessizce düşünerek donup kaldım.

Yanılıyorsam, sonuçları ağır olacaktı. Yani, Ricardo ve Abdullah çok uzun süre hapiste kalabilirlerdi. Ama Inez'i ve onun ne yapacağını düşündüm. Karım risk alan biriydi ama her şeyden önemlisi, kendine güvenirdi.

İçgüdülerim bana devam etmemi söyledi.

Döndüm ve otel görevlilerinden birini durdurdum.

"Bir telgraf çekmek istiyorum," dedim.

"Elbette, efendim," diye cevapladı. "Ne zaman?"

"Hemen."

Başını sallayıp bir kâğıt ve bir kalem almaya gitti. İkisini birden bana uzatıp, "Bitirir bitirmez, biri ile telgraf ofisine göndereceğim," dedi.

Boş kâğıda baktım, nefes aldım ve yazmaya başladım. Otel görevlisi bana bir zarf uzattı. Kâğıdı zarfın içine koyup ona geri verdim.

"Teşekkür ederim," dedim.

Otelden dışarı adım attığım anda, Bay Sterling'in beni bekleyen adamlarını gördüm. Üç kişiydiler; biri soluk mavi gözlü, diğeri kareli gömlek giymiş, sonuncusu ise cilalı ayakkabılar giymişti.

Her bir basamağı yavaş yavaş inerken, iki elimi de kaldırdım. "Selam, beyler," dedim nazikçe.

Gerildiler, kollarını kaldırdılar, ellerini yumruk yaptılar.

Burada sokağın ortasında herhangi bir şey yapmak oldukça gösterişli olurdu. Tüfeğimi kullanmam söz konusu bile olamazdı. Zaten birkaç izleyici toplanmıştı, kadınlar çocuklarını görüş

alanından uzaklaştırıyordu.  nce Cilalı Ayakkabı bana doğru geldi. Savurduğu yumruktan, yana çekilerek kolayca kaçındım. Kendi ivmesini ona karşı kullanarak onu öne doğru çektim, tökezledi ve gövdesi aşağı eğildi. Dirseğimi sırtının ortasına vurdum. Sertçe dizlerinin üzerine düştü. Kaburgalarına hızlı bir tekme savurdum, inleyerek yere serildi.

“Sıradaki kim?”

Diğer ikisi yumruklarını sallayarak öne doğru atıldılar. Bacağımı, kısa olanın boynuna doladım, birlikte yere düştük. Kareli Gömlek soluk soluğa kaldı, nefes almaya çalışıyordu; boynu, bükülmüş bacağımın kıvrımındaydı. Soluk Mavi Göz karnıma bir tekme atınca, her yanıma sert bir acı yayıldı. Homurdanarak uyluk kasımı sıktığımda, Kareli Gömlek mücadeleyi bıraktı.

Soluk Mavi Göz beni gömleğimin yakasından sürükledi ve tam doğrulduğumda göğüs kafesimin altına bir yumruk attı. Nefesim kesildi, keskin acıyla gözlerim sulandı. Nefes aldım,  fkeme odaklandım ve öne doğru sendeledim. Ensesinden tutup yüzüne dizimi indirirken hırladım. Kırılan burnundan kan akıyordu, sonra yere düştü. Dirseğimi diğer adamda yaptığım gibi kullandım ama bu sefer sırtının üst kısmını hedef aldım, yüksek bir sesle yere düştü.

Güçlükle nefes alarak doğruldu ve yüzümdeki teri elimin tersiyle sildim.

Adamlardan biri kaburgalarını tutarak yerde inliyordu, diğer ikisi ise baygındı. Kısa bir süre önce ölmek üzere olan birine göre hiç fena değildim. Sokağa baktım ama araba çoktan gitmişti. Bunun bir önemi yoktu.

O piçin Inez’i nereye götürdüğünü avucumun içi gibi biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Bay Sterling, “Sana bir kez daha sormayacağım, Inez,” dedi. “Oynadığın küçük oyunlara sabrım kalmadı.”

Denizcileri felaketlerine sürükleyen bir sirenden daha ikna ediciydi. Dudaklarımı ısırarak gözlerimi kaçırdım. İçimdeki hiçbir şey onun karşı teklifini kabul etmek istemiyordu. Ama dayım ve Abdullah serbest kaldıktan sonra, onlara gidip Basil Sterling hakkında bildiğim her şeyi anlatabilirdim. Nasıl çalıştığını, bilinen ortaklarının adını, en azından benim gittiğim Kapı'nın yerini. Bilgileri alırlardı, sonra da onu aramaya başlayabilirdik, hatta belki de sonu annemin yanındaki bir hücre olurdu. Yetkilileri işe dâhil etmek ve Kleopatra'nın gizlice sakladığı şeyi onun açgözlü ellerinden kurtarmak için hâlâ zaman vardı.

“Kabul ediyorum,” dedim.

“Şimdi, onu nerede bulabileceğimi söyle.”

“Bir kütüphanede kazı yapıyor.”

Doğrudu, öfkeden bıyığı seğiriyordu. “Sen beni aptal mı sanıyorsun? Kütüphane yıkıldı. Hem de birkaç kez.”

Yavaşça başımı salladım. “Yerin üstündeki, evet. Ama bir tane daha var.”

“Başka bir kütüphane mi?” diye sordu düz bir şekilde. “Nerede?”

“Koleksiyondan geriye kalanlar Serapeum'a taşındı,” dedim. “İskenderiye'nin kardeş kütüphanesi.”

Eliyle havayı iter gibi bir hareket yaptı. “Bunu herkes bilir.”

“Eminim ki haklısındır,” dedim. “Ama annemin bir zamanlar o kütüphanenin olduğu yerin altını kazdığını biliyor muydun?”

Bildiğim diğer her şeyi zorla da olsa söylemeye çalıştım. “Yer altındaki gizli bir kütüphaneye giden bir yer altı su kanalları sistemi var.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi. “Şehrin sokaklarının altında yüzlerce sarnıç olduğunu biliyorum ama Serapeum’un yer altına giden gizli bir girişi yok. Orası yüzyıllardır yağmalanıyor. Bir yer altı kütüphanesi olsaydı, sanırım onu Lourdes’ten çok önce keşfederdim.”

“Belki de o senden daha zekidir,” dedim soğukkanlılıkla. “Ben girişin Serapeum’dan olduğunu söylemedim. Giriş, harabelerden birkaç sokak ötede, bir şekilde Kerberos tarafından işaretlenmiş. Oradan kanallara iniliyor ve kütüphane de oraya yakın olabilir.”

“Olabilir,” diye tekrarladı. Ses tonu şüpheyi doğrulmuştu.

“Elimdeki en güçlü ipucu bu.”

“Yani bana bir yer altı kütüphanesinin olduğunu ve oraya ulaşmanın yolunun da İskenderiye’nin kanalizasyonlarında gezinmek olduğunu mu söylüyorsun?”

Başımla onayladım. “Dediğim gibi, elimdeki en iyi ipucu bu.”

“Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?” diye sordu. “Sen de bir dereceye kadar kurnazsın.”

“Peki ben sözünü tutacağını nereden bileceğim?” diye karşılık verdim. “Sen de bir dereceye kadar çok aşağılıksın.”

Bana uzun uzun baktı. Saniyeler geçerken, ben de gözlerimi onun yüzünde sabit tutarak ne düşündüğüne dair bir ipucu aradım.

“Peki öyleyse,” dedi sonunda. “Sanırım birbirimize güvenmek zorundayız. Bana bir dakika ver.” Bay Sterling ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. O gözden kaybolunca, ben de öne eğilip derin bir nefes verdim.

Kendimi şeytanla anlaşma yapmış gibi hissediyordum. Ayağa fırlayıp volta atmaya başladım, dudağımı öylesine çok ovuşturdum ki neredeyse kanatacaktım. Sonunda, bir tabak yemekle birlikte biraz daha çay getirdi. Pide, üzerinde zeytinyağı gezdirilmiş humus, doğranmış yeşilliklerle tamamlanmış taze domates ve salatalıklardan yemem için midem bana baskı yapıyordu. Ama bu cazibeden kaçındım.

Zehirli olabilirdi.

Bunun yerine, kilitli kapıya ve pencereye hoşnutsuz bir bakış atarak yürümeye devam ettim.

Bay Sterling saatler gibi gelen bir sürenin ardından sonunda döndüğünde, tabağı yüzüne fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

“Saatlerdir yoktun,” diye tısladım. “Artık gitme vaktim geldi.”

“Bay Graves’e verdiğin bilgileri doğrulamasını söyledim,” dedi yumuşak bir sesle.

Kararı duymayı beklerken nefesim boğazımda düğümlendi.

“Anlattığın gibi,” dedi Bay Sterling sonunda. “Her şeyi bir araya getirmen çok akıllıca. Girişte Kerberos’u bulduk. Görünüşe göre oradan daha büyük bir kanal sistemine bağlanılıyor.”

“İskenderiye’nin yer altı kütüphanesini buldunuz mu?”

Bay Sterling bir an bana baktı, sonra gözlerini yemeğe indirdi. Kaşlarını çatı. “Yemeğine dokunmamışsın.”

“Buldunuz mu?” diye üsteledim.

“Sanırım annenle konuşmamızın vakti geldi.”

“Ne?” Ona ağızım açık bakakaldım. “Onu buldun mu?” Şöyle düşündüm: Annem, bana birinci sınıf yolculuk biletleri gönderdikten sonra, Mısır’dan ayrılmadığım için öfkeliydi. Ayrıca onun silah tutkunu dengesiz sevgilisi Bay Fincastle, büyük ihtimalle Isadora’nın ölümünden beni sorumlu tutuyordu.

Whit ve ben arada sıkışıp kalmıştık.

“Sana söyledim,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bunun bir parçası olmak istemiyorum...”

“Ama sen zaten çoktan bunun bir parçasısın,” dedi nazikçe. “En başından beri planımın bir parçasıydın. Görüyorsun ya Inez, senin Mısır’da olma sebebin benim. Annenin canını yakacağını bildiğim tek şeyi yaptım.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Sen ve ben birden fazla şekilde bağlıyız,” dedi, çenesiyle parmağımdaki altın yüzüğü işaret ederek. “Yoksa o yüzüğü gerçekten sebepsiz yere mi sana verdiğimi sandın?”

Şaşkınlıkla ona baktım, zihnim buna itiraz ediyordu.

“Sihrin bir kısmı, yüzüğü taktığımda bana da yapıştı ve o yüzükle yeniden birleşmek için beni çağıran sihrin karnımda şarkı söyleyişine dikkat ederek seni takip edebildim. Şaşırtıcı, değil mi?”

Bu, elden ele geçen her nesnede gerçekleşmeyen bir olay ama gerçekleştiğinde, ilginç bir bağlantı oluşuyor. Kleopatra'nın mezarını keşfetmene yardımcı olanın da aynı bağlantı olduğuna inanıyorum. Öyle değil mi?"

"Bizi annemin dairesine kadar takip etmeni sağlayan da buydu. Nerede kaldığımızı da bu şekilde bildin." Yüzüğü parmağımdan çıkarıp, beni bir tavşanmışım gibi takip etmesinden iğrenerek sandalyeye fırlattım.

"ocuka bir öfke nöbeti geçirip geirmeyeceğini merak etmiştim," dedi, soğuk bir şekilde. "Yüzüğü geri tak."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Hayır."

"Tak, yoksa Bay Graves'i senin şu kaba geçen kocanın peşine gönderirim."

Boğazımda bir tiksinti yükseldi. Bu adamda vicdan yoktu. Ahlak hissi yoktu veya doğru ile yanlışı ayırt edemiyordu. Dişlerimi sıkarak yüzüğü almaya gittim ama takmayı reddettim. Onu kendimden olabildiğince uzağa fırlatmak istiyordum.

Bay Sterling, düşüncelerimi hissetmiş gibi hafifçe kıkırdadı. "Ah, sanırım hasarı çoktan verdi."

En kötü taraflarım onun ayaklarının dibine serilmişti sanki. Altın yüzüğü parmağıma yeniden takarken, bir suçluluk duygusu beni sıkıca kavradı. Kleopatra'nın mezarından bahsediyordu.

"Kendini kötü hissetme, se orita," dedi. "Başından beri onu senin bulmanı istiyordum."

Oda dönmeye başladı. Beni bayıltmak için kullandığı kloroform yüzünden belki de daha önce fark etmemiştim ama Bay Sterling'in konuşma şekli değişmişti. Artık yüksek sesle, abartılı bir tonla konuşmuyordu. Sesi yumuşamış, neredeyse sakinleşmişti. "Anlamıyorum," dedim nefessizce fısıldayarak. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Korkarım ki annene karşı verdiğim bir savaşın ortasında kaldın. Ama bence artık gerçeği söylemenin vakti geldi. Öyle değil mi?"

Sanki daha önce konuştuğum biri olmuştu. Zarif ve kibardı. Tütün dumanının girdabını, deri bir sandalyeyi ve rafta sıralanmış

viski sürahilerini hayal edebiliyordum. “Neden farklı konuşuyorsun?”

“Sana bir soru sorayım, Inez.”

Benimle daha önceki konuşma şekliyle çelişen gayriresmî tonu karşısında kaskatı kesildim.

“Sana tanıdık geliyor muyum?”

Sorusu kafamı karıştırdı. Aylar önce, İskenderiye’den Kahire’ye giden o korkunç trendeki yolculukta tanışmıştık. Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Hangi anlamda?”

Bay Sterling hafifçe gülümsedi. “Önem arz eden bir anlamda.” Şapkasını tutup yere fırlattı. Tamamen afallamış bir hâlde ona baktım.

Böyle bir şey yapmasını beklemiyordum...

Ellerini kel kafasına doğru kaldırıp derisini soymaya başladı. Yarı büyülenmiş, yarı iğrenmiş bir şekilde, koyu renk saçlarını ortaya çıkarmak için gümüş kaplı kafa derisini çekiştirmeye devam edişini izledim. Açık renk gözlerini gözlerime dikmiş, dikkatle bakıyordu. Saçları düzensiz bukleler hâlinde alına döküldü ve bir terdirginlik hissi tarafından ele geçirildim.

Bay Sterling bıyığının ucunu tutup yavaşça çekti. Bıyığını yere attı ama ben güçlükle fark ettim. Aramızda, yumuşak bir bezin tene değmesi gibi, belli belirsiz, büyülü bir enerji parıltısı nabız gibi atıyordu. Açık yeşil gözleri, koyu kahverengiye dönüştü.

Dehşet içinde bir sessizlikle Bay Sterling’in tamamen başka birine dönüşmesini izledim.

WHIT

Alnımdaki teri silip Türk Mahallesi’ndeki daha önce durduğum aynı arka sokağın köşesinden bakarken, zihnimde yaralarımı listeledim. Kurşun yarası mürekkep şişesi sayesinde hallolmuştu. Otelin dışındaki kavga yüzünden çenem ağrıyordu ve eklemlerim kanıyordu. Kaburgalarımda biraz hasar olabilirdi çünkü yan tarafımda derin bir çekilme hissi vardı.

Yani esas olarak iyiydim.

Sterling'in binası zararsız görünüyordu ama karımın içeride olduğunu biliyordum. Sokakta eğilerek yaklaştım. Ön kapı açılınca, girişe yakın park edilmiş bir eşek arabasının diğer tarafına koştum. Bay Graves evden çıktı.

"Mesajları gönderin hemen," dedi. "Giriş noktasında on adamla buluşabilirim. Kız yalan söylemiyorsa, tabii."

Bay Graves'in arkasında beliren Bay Sterling, "Sanmıyorum," dedi. "Araba nerede?"

"Köşenin hemen arkasında," diye cevapladı Bay Graves.

Gözlerim, açık bırakılmış ön kapıya kaydı. Inez'in dışarı çıktığını görmemiştim.

"Kızı da yanımıza almamı ister misin?"

Sterling başını iki yana salladı. "Hayır. O benimle evde kalacak. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anladıktan sonra onu da götüreceğiz. Onunla tekrar konuşmadan önce senin dönmeni bekleyeceğim. Çok uzun süre kalma, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum." Arkasını döndü ve evin içinde gözden kayboldu.

Fayton diğer arabanın arkasına yanaştı. Graves arabaya binerken, görünmemek için hareket ettim.

O evin içine girip Inez'i kurtarmak için yoluma çıkan herkesi vurabilirdim. Ama bu riskliydi, üstelik Inez çapraz ateşte kalabilirdi.

Ya da Bay Graves'i takip edip Inez'i nereye götüreceğini görebilirdim.

Sürücü dilini şaklattı ve atlar öne doğru sendeledi. Bir kez daha seçeneklerimi düşünerek yoldan çekildim.

Araba sokağa doğru dönerken ben de var gücümle koşarak peşine takıldım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Kafamda bir gök gürültüsü yankılandı. Oda tekrar dönerken, bir kez gözlerimi kırptım, sonra ikinci kez. Bay Sterling ömrüm boyunca en sevdiğim adama dönüşmüştü. Hayran olduğum, küçük bir çocukken birlikte oyun oynadığım, Buenos Aires'teki evimizi yöneten hane halkına Shakespeare oyunu sergilemek için giyinen adam.

Ceketini ve karnına taktığı yastıklı göbeği çıkarıp omzundan geriye attı ve böylece uzun boylu yapısını çıkardı ortaya. Ona bakarken gözlerimde yanan yaşlar, yanaklarımı yakarak çenemden aşağıya doğru akıyorlardı.

Babam hafifçe gülümseyerek bana baktı. Her yerde tanıyacağım yumuşak sesiyle, "Hola, hijita," dedi.

Karnımı tutarak öne eğildim. Nefesim boğazımda düğümlendi ve ayakta kalmak için mücadele ettim. Arjantin'de, Ricardo'nun mektubunu ilk okuduğum ânı hatırladım, saatlerce bağırmışım gibi boğazım sıkışmıştı. Şimdi de aynısı oluyordu ve tek bir kelime edemiyor, yeterince derin bir nefes alamıyordum.

Papá hayattaydı. Tam da umduğum gibi hayattaydı. Ama o, nefret ettiğim Basil Sterling'di. Tüccar Kapısı'nın kurucusu.

Bir suçlu, bir yalancı, bir dolandırıcı. Bir hırsız ve bir *katil*... Whit'in geçen geceki sözlerini hatırladım, Bay Sterling'in -aman Tanrım, yani Papá'nın- sokaktaki o genç adamı öldürme emrini verdiğini söylemişti.

Papá beni sandalyeye oturttu, ben de çöküp kaldım, farkındalığımın ağırlığı omuzlarımda granit gibi duruyordu. Kucağıma koyduğu mendiliyle yüzümü silip burnumu sümkürdüm. Sonra

eğilip kolunu omuzlarıma doladı. Farklı, kekremesi ve hafifçe kimyasal kokuyordu; kütüphane yerine bir laboratuvar geldi gözümün önüne. Papá sırtımı ovuşturdu ama onu ittim.

“Bana dokunma,” dedim.

Bana tekrar dokunursa, bir şekilde boğazımın çığlık atmama izin vereceğini biliyordum.

Kolu yana düştü ve bana temkinle baktı.

Onun rahatlığını, ekşi kokusunu veya lanet mendilini istemiyordum. Babamı istiyordum, kendisine ait olmayan tarih sayesinde kâr eden bu yabancıyı değil. *Katil* olan bu yabancıyı değil.

Ama babamın kim olduğunu düşündüysem, inandığım şey her neyse, sonsuza dek kayboldu benim için. Bunun için gereken tek şey birkaç saniye olmuştu, korkunç kılığını değiştirmesi sırasında geçen birkaç saniye. Hayatın bu kadar keskin bir şekilde dönebilmesi inanılmazdı. Tanıdığını sandığın birinin bir nefeslik sürede bir yabancıya dönüşebilmesi inanılmazdı.

“Ne zamandır Basil Sterling’sin?” diye sordum, boğazım hâlâ çok gergindi. “Ne zamandır bir *suçlusun*, Papá?”

Yüzümdeki hayal kırıklığını okumuş olmalı ki her kelimeyle daha da içine kapanık hâle geldi. Ebeveynlerim benim önümde hiç tartışmamışlardı ama benim onlara öfkelenmişim olmuştu. Mamá öfkelendiğinde soğuk bir sertliğe bürünür, hareketsizleşirdi. Zorlandığında, bağırıp çağıran biriydi. Papá ise asla bağırmazdı, sesini asla ılımlı bir tonun üzerine çıkarmazdı. Argümanlarımı zayıflatmak için mantığını kullanırdı. Mantık yürütür, ikna eder, gerçeklere döner veya argümanlarını desteklemek için edebiyat devlerinden alıntılar yapardı. İnsanın kendisinden daha zeki biriyle kavga etmesinin zor olduğunu erken yaşta öğrenmişim.

“Ne zamandır o’sun?” dedim inatçı sessizliğine. “*Ne zamandır?*”

“Uzun, çok uzun yıllardır Basil Sterling rolünü oynuyorum,” dedi. “Başta bunun nedeni Mısır’ın dışına çıkarılan eserlerin akışını durduramayan Tarihî Eserler Dairesi’nin yetersizliğinin beni gitgide daha fazla hayal kırıklığına uğratmasıydı. Bir hükûmet görevlisi olarak yolsuzluğa bizzat tanık oldum ve bunu içeriden durdurmaya yemin ettim.”

“Ne kadar da asilsin,” dedim alaycı bir şekilde.

Ses tonumu duymazdan geldi. “Tarihî değeri olan çokça kalıntı edindiğimde, kendime oldukça iyi bir isim yaptım. Artık gerçek gücü biliyordum.” Gözleri parladı. “Birdenbire, ileri gelenler ve koleksiyoncular elimdeki nesneleri istemeye başladılar. Başlangıçta, bir şekilde kırılmış veya kusurlu olan şeyleri sattım. Sonra kopyaları, fazlalıkları. Aynı tanrının birden fazla heykeli olduğunda falan.”

Babamın her zaman ticari zekâsı vardı. “Ve böylece para geldi,” dedim.

“Para geldi,” diyerek doğruladı. “Yürüyeceğimi asla düşünmediğim bir yoldaydım artık. Sonra bir gün geri dönemeyeceğimi fark ettim.” Kanepeye oturdu, ayağını sandalyemin ayağına dolayıp beni öne doğru sürükledi. En sevdiğimiz oyunları veya opera binasındaki son performansı tartışırken baktığımız gibi bakıyorduk birbirimize. Eskiden onun dikkatini, sevgisini özlerdim ama şimdi ona baktığımda sadece derin bir iğrenme hissediyordum. “O noktada artık çok geçti. Çok fazla şey yapmıştım ve geri dönüş yoktu,” dedi yumuşak bir sesle. “Rolümü sürdürmekten başka seçeneğim yoktu.”

“Her zaman bir seçenek vardır...”

“Beni yanlış anlama,” dedi sertçe. “Geri dönmek istemedim.”

“Yani hareket eden kapıyı sen kurdun,” dedim acı bir şekilde. “Ve bana öğrettiğin her şeyden -tarihimize saygı duymak, asla hile yapmamak, çalmamak veya cinayet işlememek- uzaklaştın. Mamá en başından beri bunun bir parçası mıydı?”

Kanepeye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Omuzlarının çizgisi gergindi, çenesi kaskatıydı. “Başlarda hayır ama sonunda anladı. Anladığında, onu planlarıma dâhil etmek zorunda kaldım. İnsanları bir araya getirmek konusunda yetenekliydi. Bağlantılar kurma konusunda da. Bazı imtiyazlar tanımam, indirim yapmam için beni ikna etti.” Dudakları büküldü. “Kısa sürede, en etkili insanlar avucumun içindeydi. Hepsi annenin sayesinde.”

“Sonra ne oldu?”

“Güvenilmez olduğunu kanıtladı.”

Bir kez daha, babamın ölümüne mahkûm ettiği adamı düşündüm. Muhtemelen şeytanla karşı karşıya olduğunu bilmeden had-dini aşan biriydi...

Birdenbire ona çok yakın oturduğumu fark ettim. Bu oda, babam buradayken çok küçükmüş gibi geliyordu. Ama sorulardan zihnim dönüyordu ve daha fazlasını bilmek istiyordum. "Yasak ilişkisini mi kastediyorsun?"

"Mesele bundan daha fazlasıydı," dedi. "Ama esasen o, evet. Düzenli raporlamalar yapmıyordu, ihtiyacım olduğunda gelmiyordu. Bana zaman ayıramayacak kadar meşguldü ve kazı alanlarına ziyaretleri seyrekti. Geldiğinde ise davranışları kabul edilemezdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Papá bana dikkatle baktı. "Bu kısım Lourdes ile benim aramda kalmalı. Soğuk tavırlarını itici bulduğumu söylemem yeterli. Son ziyaretinde onu Kahire'ye kadar takip ettim ve gizli ilişkisini öğrendim." Parmakları kollarına gömüldü, eklemleri beyaza döndü. "Küçük ailesini, bir kızı daha olduğunu öğrendim. Onu burada, İskenderiye'de senin yanında görene kadar kim olduğunu bilmiyordum. Sevimli küçük bir serseri. Adı Isadora'ydı, değil mi?"

Geçmiş zaman kullandığını fark ettim ve sessizce başımı salladım. Deniz fenerinde Isadora'nın başına gelenleri nasıl bildiğini bir anlığına merak ettim. Ama böyle bir olay uzun süre fark edilmeden kalmazdı.

"Pekâlâ," dedi Papá buz gibi bir gülümsemeyle, "öldüğü için üzüldüğümü söyleyemem. Nasıl öldü? Boynundaki morluklarla bir ilgisi var mı?"

Isadora'nın ellerini boğazıma dolayıp sıkıldığını, yeterli hava alamadığımı fark ettiğim anda hissettiğim paniği hatırladım. "Düştü," dedim, kısık bir sesle.

"Düştü," diye tekrarladı. "Peki morluklar?"

"Artık önemi yok," dedim.

"Benim için var."

Bunu bir kenara ittim. Eğer sözleri bana babalık bağlılığı ve koruması konusunda güvence verecekse, bunun için çok geçti. On-dan bunların hiçbirini istemiyordum.

“Bana Mamá’yla ilgili kısmın devamını anlat,” dedim. “Sana ihanet ettikten sonra ne oldu?”

Papá beni inceledi, zihninin çılgınca çalıştığını görebiliyordum. “Seni asla Mısır’a getirmeme kararımızı sorguladığını biliyorum. Yıllar boyunca yanımıza gelmene izin vermemiz için yalvarır, ağlar, sonra da bize öfkelenirdin.”

“Hatırlıyorum.”

“Bizimle gelmene asla izin vermeme fikri annene aitti, ben de ona uyduğum çünkü... yani onun mantığını anlıyordum. Sanırım Arjantin’de kalmanı istemesine kendince sebepler bulmuşsundur?” Kollarını açıp öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. Benzerliklerimiz, saçlarımızın çılgınca kıvrılışı, araştırmacı ve meraklı doğamız dikkatimi çekti. Kalbimde bir acı tomurcuklanıp, kalbimi parçaladı.

Asla düzgün bir şekilde iyileşmeyeceğini bildiğim kocaman bir yara.

“İnez?”

Düşüncelerimi toplamaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Annem bunun çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu,” diye tahminde bulundum.

Papá başıyla onayladı. “Evet. Ortak girişimimiz sırasında birçok düşman edinmiştik. Ama asıl sebep bu değildi. Ya da farklı bir şekilde ifade etmek gerekirse, ikimizin de senin Mısır’a gelmeni istemememizin gizli bir sebebi vardı. Annen, gerçekte kim olduğunu -kocasını aldatan bir kadın, bir hırsız- senin görmeni istemiyordu. Senin onu kendi şekillendirdiği her bakımdan mükemmel kadın olarak bilmeni istiyordu. Gerçek bir hanımefendi olarak.” Ses tonu alaycı bir hâl aldı. “Saygın, hayranlık duyulan.”

“Peki senin sebebin?”

Papá gülümsedi. “Bunun cevabı daha sonra. Ama her şey senin bundan sonra ne yapacağına bağlı.”

“Anlamıyorum.”

“Şu anda anlamana gerek yok,” dedi. “Anlamayı istediğim şey, annenin beni yok etmeye çalıştığı. Ben de misilleme yaptım ve aklıma gelebilecek en kötü şeyi yaparak onu en savunmasız olduğu yerden yaraladım.”

“Neydi o?”

“Mısır’a gelmeni sağladım.”

Kapı çalındı.

Papá yüzünü benden ayırmayıp, kapıya bakmadan, “Gir,” dedi.

Bay Graves içeri girdi. “Zamanı geldi. Her şey hazır.”

“Orada mı?” dedi Papá, koyu gözleri hâlâ gözlerime odaklıydı.

“İkisi de orada.”

Papá ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı. “Gitme vakti, Inez.”

“Ben bu savaşın... seninle Mamá arasındaki bu savaşın bir parçası olmak istemiyorum. Sana istediğini verdim. Şimdi de sen şartlarımıza uyup onu Kahire’ye göndermelisin, bu yüzden de...”

“Hırsızlarda onur diye bir şey yoktur,” dedi. “Benimle geliyor-sun, hijita.”

Bay Graves elinde bir tabancayla öne çıktı.

“Kendi kızını mı vuracaksın?” diye fısıldadım. Gerçekten bu kadar korkunç bir şey yapacağına inanamıyordum.

Papá yüzümün çizgilerini ve kıvrımlarını inceleyerek bana baktı. “Seni kendi kızım olarak yetiştirdim. Ama annenin ilişkisini öğrendiğimden beri seninle ilgili planlarım değişti. Annen orospunun teki, Bay Fincastle’ın onun ilk sevgilisi olduğuna bile inanmıyorum.”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Sen...”

“Bu soruyu sormamak aptallık olur,” dedi Papá ciddiyetle. “Sen kimin kızıydın? Benim mi yoksa başkasının mı? Pek tabii benim çocuğum olabilirsin. Kendi kanımdan.” Sonra yüzü sertleşti, gözlerinin köşelerinden dışarıya doğru derin çizgiler çıktı. “Ama olmayabilirsin de.” Başını kapıya doğru salladıktan sonra kalkmamı işaret etti. Bir tür sersemlikle itaat ettim. “Her iki durumda da, neden gidip annene sormuyoruz?”

Ölümcül bir darbe yemiş gibi hissediyordum ama nedense hâlâ yürümem, konuşmam ve emir almam bekleniyordu. Bana kendi kanından olmayabileceğimi söyledikten sonra hâlâ nefes almam bekleniyordu. Evet, çoğunlukla görünüş olarak anneme benziyordum ama babamın çocuğu olup olmadığımı hiç sorgulamamıştım. İkimiz de Shakespeare okumayı, hikâyelerin içinde kaybolmayı ve tarih öğrenmeyi seviyorduk.

Onun kızı olmadığım doğru olamazdı.

Ama öyle olsa bile, insan yetiştirdiği çocuğu öldürür müydü?

Bay Graves silahının ucunu sırtıma batırınca sıçradım. “Korkarım ki ben ondan daha sabırlıyım,” dedi Papá. “Ben olsam o ne diyorsa yapardım.”

Sonra yerden kılık değiştirme kıyafetlerini aldı ve bir kez daha Bay Sterling oldu. Korkunç bıyığını düzeltirken, gerçeklik yavaş yavaş kafama iyice dank ediyordu.

Babam, dayımın mektubunu aldığım gün ölmüştü. Papá’ya baktığımda, onun ikinci kişiliği olan Bay Sterling’i düşünmediğim bir an bile olmayacaktı. İstedğini elde etmek için şiddete başvuran, daha güçlü olmak için yalan söyleyen ve bilgi edinmek için baskı yapan, onun yarattığı adam.

Hayatım boyunca sevdiğim adam sonsuza dek gitmişti ve beni en çok öldüren, Papá’nın kim olduğunu ve ne yapabileceğini hiç bilmemiş olmamdı.

Bilseydim, belki de kendimi bir canavarı sevmekten koruyabilirdim.

Başka bir arabaya bindik ve kendimi bir kez daha Bay Graves’in yanında buldum. Gözlerimi bağladılar. Silah bana doğrultulmuşken yaygara koparmayacağıma inanmış olmalıydılar. Ama konuştuklarımızdan dolayı sersemlemiştim ve yerimde duramıyordum. Arabadan inmek istiyordum, babamın iğrenç planlarından kurtulmak istiyordum.

“Kıpırdama, Inez,” dedi Papá.

Yutkundum. “Neden kim olduğunu daha önce açıklamadın?”

“Daha yeni gelmiştin, nasıl ilerleyeceğini görmem gerekiyordu,” dedi. “Seni uzaktan izledim ve annen ya da ben davranışlarını yönlendirmek veya seni uyarmak için yanında olmadığımızda nasıl biri olduğunu gözlemledim. Sana altın yüzüğü gönderdim çünkü sihrin bana sızdığı gibi sana da sızıp sızmayacağını merak ettim.”

“Aradığın kanıt bu muydu?” diye sordum acı bir şekilde. “Aynı kandan olduğumuzu doğrulamak için.”

“Kesinlikle faydası oldu ama sihir değişkendir ve ona tamamen güvenemezdim,” dedi. “Çarşıda yürürken seni takip ettim ve

sihir, benim ziyaret ettiğim aynı biblo satıcısına seni de çektiğinde sevinç duydum.” Sesi hayal kırıklığı dolu bir sessizliğe büründü. “Ama sonra ortadan kayboldun. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Adamlarım otel odanı aradılar ve sandıklarını geride bıraktığını keşfettiler. Giysiler, kitaplar, sanat malzemelerinin çoğu.”

Elephantine’e gizlice bindiğim zamandı bu. “Sihir seni neden bana getirmedi?”

“Çok uzağa seyahat etmiştin,” dedi. “Ricardo ile gizli bir kazı alanına -ve burası Yukarı Mısır’daki herhangi bir yer olabilirdi- gitmiş olduğunu fark ettim. Nil Nehri boyunca birkaç kazı yeri söylentisi yayan yaveri sayesinde.”

Whitford... Küçük gülümsememi tutamadım.

“Onursuzca ordudan kovulmuş bir adamdan koca. Çok gurur duydum, Inez.”

Sert azarlama karşısında irkildim.

“İçindeki annen bu,” diye devam etti. “Kleopatra’yı benden çaldığını, ona yardım ettiğini öğrendiğimde itiraf etmeliyim ki sinirlendim.”

“Kleopatra hiç sana ait olmadı,” dedim. “Kimseye ait değil.”

“Eh, ama senin yüzünden annenin cahil ellerinde. İşte o zaman bana tahmin ettiğimden daha fazla zarar verdiğini fark ettim. Daha mantıklı hareket etmeni umardım. Ama beni hayal kırıklığına uğrattın, Inez.”

“O zaman mı kaçırılmamı emrettin?”

Papá gözümdeki bağı çıkardı. Işığa alışmayı bekleyerek birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Pencereden dışarı hızlı bir bakışla gökyüzünün karardığını görmem çok uzun sürmedi. İskenderiye’nin şehir sınırındaydık, harabeler dört bir yana uzanıyordu. Düşmüş sütunlar ve küçük tepeler geniş alanı kaplıyordu. Dikkatimi tekrar babama çevirdim.

“Öyle,” dedi. “Seni yılbaşı partisinde gördüm ve altın rengi elbiseli koyu saçlı genç kadının bana getirilmesini emrettim. Ama annen adamlarımı durdurup yanlış kızı gösterdi. Elvira’ya ihtiyacım yoktu.”

Öfkeden ellerim yumruk hâline geldi. “Onu sen öldürdün.”

“Hayır,” dedi. “Lourdes’in nereye gittiğini söylemeyi reddedersek dayın öldürdü.”

Öne eğilerek, “Bilmiyordu,” diye bağırdım.

Bay Graves kolunu öne doğru savurdu ve beni sert bir şekilde koltuğa geri itti. Nefes nefese kaldım, kıpırdanmaya çalıştım ama kıpırdayamadım.

“Öldüğünü duyunca üzüldüm,” diye kabul etti. “Tamamen önlenebilir bir şeydi.”

Gözlerimi kapatarak hıçkırıklara boğuldum. Bir önemi yoktu; gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve duygularımın, kırıl-ganlığımın sergilenmesinden nefret ettim. Babam bunu hak etmi-yordu.

Bay Graves beni bıraktığında, titreyerek öne doğru çöktüm.

“Lourdes’i aramamda bana katılman için teklifte bulundu-ğumda, samimiydim,” dedi Papá. “Onun tılsımını görüp, altında sakladığı yılanı keşfedeceğini ummuştum. Ama sana uzattığım zeytin dalına inatla direndin, hem de defalarca.”

“Öldüğüne inanmaya devam etseydim daha iyi olurdu,” diye fısıldadım. “Neden ölü kalmadın?”

Papá yanağıma okşadı ama ondan uzaklaştım. “Seni Arjantin’de tutmamın sebebini bilmek ister misin?”

Bu bir soru değildi. Ona bu memnuniyeti vermemeliydim ama, “Neydi?” diye sormaktan kendimi alamadım.

“Çok basit, Inez,” diye fısıldadı kulağıma. “Bir imparatorluk kurdum ve sana krallığının anahtarlarını verip veremeyeceğimi bilmiyordum.”

“Bu yüzden benden sana katılmamı isteyip durdun,” dedim. “Tam olarak ne görmeyi umuyordun? Yolsuzluğa meyilli olup ol-madığımı mı?”

“Bir varise ihtiyacım var. Mirasımı sürdürmeme yardımcı ola-bilecek güvenilebileceğim birine.”

Ondan biraz uzaklaşarak başımı iki yana salladım. “Seninle hiçbir işim olsun istemiyorum.”

“Fikrini değiştirebilirsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Annenle ya-pacağımız konuşmadan sonra.” Koltuğunda dönerek pencereden dışarı baktı. “Ah. Sanırım geldik. Yer altına inme vakti, Inez.”

Kapıyı açtı ve dirseğimin kıvrımını sıkıca kavrayarak beni dışarı çıkarıp sokağa doğru götürdü. Babam beni tek bir kişinin sığabileceği büyüklükte, basit bir kuyuya doğru çekerken, içimde tuğla üstüne tuğla koyar gibi korku birikti. Daha yakından bakınca, kuyunun ağzında *Cerberus*²⁶ yazdığını gördüm.

Arkamda, Bay Graves'in yaklaşan varlığını hissettim. Omzumun üzerinden attığım bir bakış, elinde iki fenerle yakınımda durduğunu doğruladı. Sonra fenerlerden birini babama uzattı.

Papá kıyafetlerime baktı. "Korkarım ki üstündeki elbiseyle kanallarda dolaşırken rahat edemeyeceksin."

"Sanki benim rahatım çok umurunda," diye çıkıştım.

Bay Graves kılıfında duran silahını işaret etti. "Önden o girmeli."

Papá delikten baktı. "Taşa oyulmuş basamaklar var gibi görünüyor. Önce ben ineceğim. Sen ona göz kulak ol. Ateş etmen gerekirse, sonrasında hâlâ yürüyebileceğinden emin ol."

O aşağıya doğru gözden kaybolurken, ağzım açık kaldı.

Bir süre sonra Bay Graves silahı yüzüme doğrultup, takip etmemi işaret etti. Tetiği çekerse yine de yürüyemeyeceğimden emindim. Feneri indirdi ve boştaki eliyle beni girişe doğru itti, eteğim bacaklarımın etrafına dolandı. İç çekerek eteği tutmak üzere eğildim.

"Yavaş," diye bağırdı.

Kumaşı topladım ve düzeltmek için biraz zaman harcadım. Sonra yukarı tırmanıp kendimi aşağıya bıraktım. Ayağım, aşağıdaki oyulmuş dünyaya doğru inen ilk basamağa kolayca ulaştı. Aşağıda, Papá bana yolun geri kalanında yardım etti ve Bay Graves ışıkları indirirken karanlıkta sessizce bekledik. Dikdörtgen şeklinde yükseltilmiş bir platformda duruyor gibiydik.

Zemine ulaştığında, alanın bazı kısımları aydınlandı. Akan suyun sesi yukarı akıntı gibiydi. Manzara karşısında nefesim kesildi. Sanki yer altında bulunan Gotik bir katedraldeydim. Üç katlı alanın üst katındaydık. Birbirinden eşit uzaklıkta, bir ızgara oluşturmak için yerleştirilmiş düzinelerce antik sütun, en üst kattaki tonozlu tavanları çerçeveleyen oyma kemerlerle birbirine bağlıydı.

26 *Cerberus*: Kerberos.

Her köşesinde bir sütunun bulunduğu, üst üste duran devasa bir dama tahtasına benziyordu. Sütunlar, çeşitli mimari stillerde (*Tuscan* ve *Corinthian*) zarif yaprakların olduğu süslü oymalı mermer başlıklarla taçlandırılmıştı. Zemin yoktu ama ikinci ve birinci katlardaki kemerlerin tepesi, geçişe izin verecek şekilde aşağı yukarı yarım metre genişliğinde dar bir yol oluşturuyordu. Parmaklarım alanın resmini çizmek için kaşınıyordu. Daha önce hiç buna benzer bir şey görmemiştim.

“Nereden?” diye sordu Papá.

Bay Graves fenerlerinden biriyle sol tarafı işaret etti. “Bu taraftan. Diğer adamlar gelişimizi bekliyor. Bu kısmı geçtikten sonra, gitmemiz gereken yere kadar uzanan geçici bir ahşap platform mevcut.”

Papá, dikkatlice yürürken, “Onları hangi katta bulacağız?” dedi.

“Nehir suyunun hemen üzerindeki,” dedi Bay Graves. “Bir noktada bir halatla aşağıya inmemiz gerekecek.”

Platformun kenarından baktım, fenerler tam altımızdaki sütunların görülebileceği kadar ışık sağlıyordu. Onlardan ötesi zifiri karanlıktı.

Yükseklik korkumu yeni keşfetmiş olmam üzücüydü.

Sallanarak, titreyen dizlerimle yavaş yavaş uzaklaştım. Papá yürüyüş yoluna çıktı ve çevik bir şekilde ilk kareyi geçti. Her iki tarafta da kemerlerin tepesiyle bölünerek kare oluşturmuş açıklık vardı. Diğer taraftaki sütuna ulaştığında, tabanın etrafından doluşmak ve karşı uçtaki yolu hedeflemek zorundaydı. Dikkat gerektiren bir danstı. Tek bir yanlış adımda yer çekiminin ölümcül eli, sizi üç kat aşağıya çekerdi. Bay Graves onu takip etmem gerektiğini söylediğinde, eteğimin dar geçitte ilerlememi zorlaştıracaklarını fark ettim.

Görgü kurallarının canı cehenneme. Kanalizasyona düşmek istemiyordum.

Uzun eteğimin düğmelerini açtım ama Bay Graves sert bir uyarıda bulundu: “Yapma. Baban uygunsuz kıyafetle olmanı istemez.”

“Ama düşebilirim.”

“Eteğini daha yukarı kaldır ve dikkatli yürü. Şimdi *ilerle*.”

Titrek bir nefes verdim ve bir kez daha kumaşı topladım. Korku, tenimin altında tırmanıyor, kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Suyun çağıltısı kulaklarımda uğulduyordu. Yutkunup babamın karanlığın içinden geçişini izleyerek yola ilk adımımı attım.

Sessizce yolumuza devam ettik. Eteğimi sıkıca kavradım, avuçlarım terlemeye başlamıştı. Hava bayat ve rutubetliydi, gizli Nil'in sesi durmaksızın yayılıyordu. Arada sırada, suyun aşağıdaki kanalizasyonla birleştiği yere fışkıran büyük bir çeşmeden geçiyorduk. Karanlıkta ürkütücü bir şelale.

"Olağanüstü," diye seslendi Papá geriye doğru. "Burası, şehrin kuruluşundan beri İskenderiye'nin su kaynağıydı. Elbette ki su artık içilebilir değil çünkü yıllardır bakımı yapılmıyor. Jül Sezar'ı aynı yolda yürürken hayal edebiliyor musun?"

Üstümüzdeki yıkık sütun başlıklarına baktım. Solumda, sıralamayı bozan eksik sütunlar vardı. "Bu yapılar güvenli mi?"

"Şüpheli," dedi Papá. "Senin yerinde olsam dikkat ederdim."

Bakışlarımı yola doğru çevirmeden önce sırtına dik dik baktım. Yanlış bir adım atmaya tahammülüm yoktu. İlerledikçe içimi korku sarıyordu.

"Daha hızlı ol," diye mırıldandı Bay Graves. "Az kaldı."

On dakika daha geçti ve Papá, etrafına uzun bir halat dolanmış bir kısma ulaştı. Daha yakından bakmak için feneri indirdi. Bir makara sistemi, ek destek ve kaldıraç sağlıyordu. Papá bizi İskenderiye şehrinin altından daha da derinlere götürürken korkusuz görünüyordu. Ama bir anda durdu ve arkamda bekleyen Bay Graves'e kaşlarını çatarak baktı.

"Elbette daha iyi bir seçenek vardır," diye tısladı Papá sessizce.

"Yok," diye fısıldadı Bay Graves boğuk sesiyle. "Çektiğinde, bir tür oturak görevi gören ek bir halka var. Elimizdeki zaman göz önüne alındığında, bulabildiğimiz en iyi şey buydu."

Papá'nın dudakları inceldi ama eğilip ek halka görünene kadar halatı çekti. Ses bir gök gürültüsü gibi yankılanma oldu. Babam hareketlerini yavaşlattı ve daha sessiz bir şekilde ilerledi. Oturağa benzer şeye yerleşti ve kendine daha fazla yer açmak için takma göbeğini beceriksizce itti. Papá genç bir adam değildi. Mısır'da

geçirdiği yıllar, aktif olmasını sağlamış ve onu sıcak iklimle başa çıkma konusunda usta yapmıştı.

Papá çıkıntıdan atlayınca, ben de bir nefes aldım. Ama halat, makarayla sabitlenmiş bir şekilde havada sallanırken, babam tutunup halatı çekti ve yavaş yavaş kendini aşağıya indirdi. Bu biraz zaman aldı, bu sırada bacaklarım dar yolda dengeyi korumaktan gergin bir şekilde ağrıyordu.

“Sıradaki sensin,” dedi Bay Graves.

“Feneri alabilir miyim?” diye sordum.

“Alamazsın,” dedi. “İşte, oturak geliyor. Hadi, çabuk.”

Boğazımdan yukarı tırmanan çığlık atma ihtiyacıyla savaşıarak yavaşça öne doğru bir adım attım ve halata doğru yürüdüm. Başımı ve omuzlarımı ilmeğin içinden geçirip, kalçamı kavrayana kadar aşağı doğru çektim. İlmeğin sıkılaştığını hissederek kısalttım. Bu, şimdiye kadar yaptığım yapacağım en korkutucu şeydi. Bundan emindim.

“Atla, Bayan Olivera,” dedi Bay Graves, tartışmaya yer bırakmayacak bir tonda.

Kenara doğru yaklaşırken bedenim titredi. Tek ışık kaynağı olan Bay Graves’ten oldukça uzakta duruyordum, bu yüzden aşağı baktığımda zifirî karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Havada tek bir sefil halatla asılı hâlde karanlığın içine adım atacaktım.

“Yap şunu,” dedi, silahını kurarken. “Sessizce.”

Gözümün önünde Whit’in yüzü belirdi, onun beni aşağıda beklediğini hayal ettim. Beni mağaraya götürüp duvarda yüzyıllardır saklı duran gizli bir resmi gösterdiğiindeki sıcak sesini duydum. Benim için bir Noel hediyesiydi. Halatı sıkıca tutarak güvende kalmamı sağlamıştı. Şimdi onun halatı yine tuttuğunu hayal ettim.

Hayal gücüm beni yanıltmazdı. Boşluğa atladım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ağlamamak için dudağımı ısırdım. Halat gerildi, kemere çarptı. Bir salıncağa tutunur gibi iki elimle ilmeği tuttum. Öne eğildim, dengemi sağladım ve fenerin ışığında güçlkle görünen halata uzandım. Sonra babamın hareketlerini taklit ederek halatı çektim ve yavaş yavaş kendimi aşağı indirdim. Her adımda ışık azaldı.

İkinci kata ulaştığımda artık hiç göremiyordum. Az önce atladığım yolun hemen altındaki diğer yolu sıyrıp geçtim ve inmeye devam ettim. Ellerim terden kayganlaşmıştı ve halat avuçlarımı yakıyordu ama bırakmaya cesaret edemedim.

Her şeyden çok, düşmem durumunda beni yakalaması için Whit'in aşağıda olmasını istiyordum.

Kendimi devam etmeye zorladım. Korkumu bastırmak için nefes aldım. Bu kısmın artık bitmesini istiyordum ve yaşadığım sürece bir daha aynı şeyi yapmayı istemiyordum.

Bir el diğerinin üstüne, halatı çek.

Adım adım.

“Neredeyse bitirdin,” diye seslendi Papá yumuşak bir sesle. “Sesimi takip et. Birkaç adım kaldı.”

Sonunda botlarım yere değdi. Gözyaşlarım gözlerimin köşelerini deliyordu. Derin bir nefes aldım, rahatlama ve bitkinlikten titriyordum. İlmeğin içinden çıkıp onu kıvrılmış bir yılan gibi kendimden uzağa fırlattığımda, tüm vücudum dik durmayı reddediyordu. Papá öne çıktı, kolunu belime doladı ve beni kaldırdı.

“Suya düşme,” dedi aceleyle. “Gerekirse duvara yaslan. Halatı Bay Graves’e geri göndermem gerek.”

Beni bıraktı, feneri bana uzattı, ben de taşa yaslandım. Üç adım önümde, yürüme yolu aniden sona eriyordu ve orada suyun hızlı akışını görebiliyordum. Bay Graves'in aramıza katılmasını bekledik ve *ekibimiz*, Papá'nın bir kez daha önde ve iğrenç Bay Graves'in arkada olduğu şekilde ilerledi. Neredeyse nefessiz kalmama neden olacak hızlı bir yürüyüşe başlarken, karmaşık bir şekilde tasarlanmış çevreye hayran kalmaya zaman yoktu.

"İleriden sağa dönün," diye bağırdı Bay Graves, suyun uğultusunun üzerinden.

Papá sağa döndü, ben de onu takip ettim ama gergin enerji tedirgin olmama neden oluyordu. Beni bekleyen şeye hazırlıksızdım: Siyahtan kasvetli griye kadar çeşitli koyu renkler giymiş on adam, kaşlarının üzerine kadar inen şapkalar takmışlardı ve çoğunun gömlek kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı.

"Kütüphane girişi nerede?" diye sordu Papá.

Grubun önüne gelen Bay Graves, "İleride," diye tekrarladı. "Bu adamların hepsi tüfek veya altıpatlar silah, bıçak ve hançerlerle silahlanmış durumda. Nasıl devam etmek istersin?"

"Alanın etrafını çevirmek mümkün mü?"

Bay Graves başıyla onayladı. "Kütüphanenin dış duvarı yok, sadece resmî giriş olarak belirlenmiş bir kemer var ama bu noktada birleşen diğer kanal yollarından girebilirsiniz. İçeri doğru ilerlediğinizde, sıra sıra raflarla kaplı duvarlar göreceksiniz. Bu alan ahşap zeminle kaplı ama bazı kısımlar çürümüş ve kırılmış, altındaki suyu ortaya çıkarmış. Görünüşe göre bir kütüphane için ilginç bir yer."

"Çaresiz bir hamle," diye düşüncesini ilette Papá. Fısıldamış olmasına rağmen sesindeki güçlü heyecanı hissedebiliyordum. "Ama kütüphanecilerin ve bilginlerin binlerce yıl boyunca biriktirdiği harikalar; sayısız yangın, savaş ve isyandan başka nasıl korunabilirdi ki? Dünyanın zenginliğini yer altına aktarmak ne kadar da sıra dışı bir girişim. Sanırım bu aşırı önlemin gerekli olduğuna karar verenler Yunanlılar olmalı..."

"Efendim," diye mırıldandı Bay Graves. "Sözünüzü kesmek istemezdim ama belki de avantaj bizdeyken devam etmeliyiz?"

Adamlar bir araya toplanmış, huzursuzca ayakta kıpırdanıyorlardı.

Bay Graves yollardan birini işaret etti. “İsterseniz, Bay Sterling’le iki adam yürüsün. Ben Bayan Olivera ile ortada kalacağım, geri kalanlar da arkadan gelecek. Hiçbirinizden ses istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Adamlar başlarını salladılar ve kendilerine söylenen konumlara yerleştiler. Papá, iki muhafızı eşliğinde yola koyuldu, ardından Bay Graves silahını doğrultup bana onu takip etmemi işaret etti. Ben de dediğini yaptım, silahının parıltısı fenerin ışığında yansırken, yakınımda olduğunun bilincindeydim. Solumda kükreyen su, bir buhar odasındaymışım gibi hissettiren nemli bir atmosfer yaratıyordu. Gömleğimin kolları nemli tenime yapışmıştı.

Birden fazla kez Whit’in yüzü düştü aklıma.

Birkaç dakika içinde otelden zorla çıkarılacağımı hiç düşünmeden kahvaltı siparişi vermek için odamızdan çıkmıştım. Çaresizce beni ararken öfkelenmiş olmalıydı. Anneme savaş açmış bir general gibi davranan babamı takip ederken, ayak seslerimizin sabit gürültüsü yerine Whit’in bana seslenmesini duymak için her şeyimi verirdim.

Sütunların yan yana devrildiği, uçlarının suya düştüğü enkazın arkasından yolumuzu seçmek zorundaydık. Devasa taş parçaları yolumuzu tıkamıştı, devam etmek için taşların üzerinden tırmanmak zorunda kaldık. Gömleğimin yakasından ter akıyordu, yüzümü kolumla sildim. Onur kırıcı bir durumdu ama umursamadım. Ne zaman olacağını görmenin zor olduğu şey...

Ayağım bir kayaya takıldı ve babamın peşinden yürüyen adamlardan birine çarptım. Kollarını döndürerek dengesini sağladı, sonra bana dik dik bakmak için arkasını döndü.

“Kaltak,” diye mırıldandı.

Bir saniye kadar sonra gözleri büyüyerek yana doğru sendeledi, kolları bana doğru uzandı ama suya düşmeden önce parmakları tutunacak bir şey bulamadı. Nehir onu sürüklerken çığlık attı ve ellerini çaresizce sallayarak suyun üzerinde kalmaya çalıştı.

“Dur,” diye bağırdı Bay Graves. Kolumu tuttu, tırnakları tenime battı ve beni kendisine doğru çevirdi. “Kahretsin, ne oluyor?”

Olay karşısında afallamış bir şekilde ona baktım. Çok hızlı olmuştu. “Düştü.”

Beni öne doğru fırlattı, sert nefesi yüzüme çarptı. “Sen onu ittin.”

“Hayır,” dedim, elinden kurtulmaya çalışarak ama tutuşu hiç gevşemedi. Sıkı tutuşundan tenimde morluklar oluşacaktı. “Yapmadım. *Yemin ederim* ki...”

“Ayağı takıldı,” dedi arkamdan alçak bir ses. “Açık bir şekilde gördüm.”

Donup kaldım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Her bir itiraz sözcüğü dilimde öldü. Bir titreme vücudumu sarsarken, aklımı korumak için mücadele ettim.

O ses.

Tenime fısıldadığını, karanlıkta yatıştırıcı bir şekilde mırıldandığını, bıkkınlıkla bağırdığını duymuştum. Her yerde tanırdım, yerin altında bile.

“Aptal,” dedi Bay Graves iğrenerek. Gözlerini kısarak arkamdaki adama baktı ama sonra dikkati etrafımızdaki diğerlerine kayd. “Devam edin ve Tanrı aşkına nereye bastığınıza dikkat edin.”

Beni öne doğru çektiğinde omzumun üzerinden bakmaya çalıştım. Ama buna gerek yoktu, beni almaya gelenin kim olduğunu biliyordum.

Whitford Simon Hayes.

Bir duygu dalgası çarptı üzerime. Artık yalnız olmadığım için bir rahatlama hissi... Ama ardından korkmaya başladım.

Ona bağırarak istedim.

Onu öpmek istedim.

Hiçbirini yapamadığım için sessiz kaldım ve buradan nasıl çıkacağımızı düşünmeye odaklandım. Papá'nın, Mamá'nın Kleopatra'yı ve eserleri nereye sakladığını öğrenene kadar beni bir koz olarak kullanacağını biliyordum. Ayrıca Bay Fincastle'ın, keşfedilmeleri durumunda savunma için büyük ihtimalle koca bir cephanelik getirdiğini de biliyordum.

Aşağıdan akan ve sık sık fışkıran sularla çevrili böylesine dengersiz bir ortamda silahlı bir çatışmanın patlak vermesi düşüncesi

titrememe neden oldu. Korku, karnımın derinliklerinde bir düğüm oluştırdı.

Ölüm beni burada bulacaktı, bundan emindim.

Üzerinde bir cübbe olan, elini üç başlı bir köpeğin üzerine koymuş uzun bir adam heykeline varana dek yürüdük. Parşömen rulo-larını tasvir eden süslü bir kemerin önüne yerleştirilmişti. Kemerin üstüne Yunan harfleri kazınmıştı.

“Serapis,” diye fısıldadı Papá. “Şaşırtıcı.”

Babamın yüzünde zafer dolu bir neşenin donmuş maskesi vardı. Sadece bir nesneden diğerine kayan, umutsuzca her santimini okuyan gözleri hareket ediyordu. Ama sonra omuzlarını dikleştirip Bay Graves’e baktı.

“Onları şaşırtacağız,” dedi. “İçeride kaç kişi var?”

“Elbette o ikisi,” dedi Bay Graves. “Ayrıca üç işçi ve bir muhafız. Benim izlenimim, keşiflerini gizli tutmayı umdukları yönünde.”

“Mükemmel,” dedi Papá. “Bölgeyi emniyete alın, Inez ve ben de sizi takip edeceğiz.”

Bay Graves başını sallayıp adamların içeri girmelerini işaret etti. Arkamdaki adamı işaret ederek, “Seni yanımda istiyorum,” dedi. Korkudan kalbim delindi. Whit’in tereddüdünü görmesem de hissettim. Gitmek istemediğini biliyordum ama babamın silahlı adamları etrafımızı sarmışken beni riske atamazdı.

Sonunda, yanımdan geçti, şapkası alnının hemen üstünde duruyordu. Parmağı bir anlığına benim serçe parmağımı kavradı. O tek temasta çaresizliğini, öfkesini hissettim. Sonra beni bıraktı ve Bay Graves ile birlikte kemerden içeri yürüdüler.

“Sadece bir anlık olacak,” dedi Papá.

Bakışlarımı Whit’in uzaklaşan sırtından ayırdım. O zaman babamın bana bir tabanca doğrulttuğunu fark ettim. Tüm dikkatim elindeki silaha kaydı. Beni küçükken tutan da aynı eldi. Gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluştum, beklentim bir duygu kıvılcımını görmekti. Belki pişmanlık. Keder. Ama ikisi de yoktu. Bana teslimiyet ve kararlılık karışımıyla bakıyordu, ifadesinde hiçbir yumuşaklık yoktu. Belki de bu ânı yaşayacağımızı hep biliyordu.

Kızının hayatını tehdit eden bir baba.

Bir süre birbirimize baktık. Ani bir hareket yapmaya cesaret edemedim; zorluk çıkarırsam, tetiği çekmekten çekinmeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordum.

“Neden?” diye sordum sonunda. Birkaç hayat yaşamışım gibi hissediyordum kendimi.

“Sen benim kozumsun,” diye açıkladı. “Annen seni hazinesinden daha çok önemsiyorsa, bu gece hayatta kalacağına inanıyorum.”

Bir el ateş edildi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Nil’in sesinden daha yüksek olan ses etrafımızda yankılandı. Nabzım damarlarımda zonkluyordu. Hızla döndüm.

Babam kolumu kavrayıp beni yanına çekti. “Ateş etmeyi durdurabilir miyiz bakalım, olur mu, querida?”²⁷

Papá tüfeğin namlusunu çenemin altına yerleştirdi ve kemerin altından yürüyerek dama tahtası deseninde yerleştirilmiş daha fazla sütunu geçtik. Bunlarda yolumuzu aydınlatan oluklu meşaleler vardı. Ayaklarımın altındaki zeminin bütün bölümleri çürümüştü. Kısa süre sonra, sütunlar arasındaki boşluklarda üst üste yığılmış yüzlerce parşömen rulosunun olduğu raflarla dolu bir yere geldik. İnanılmaz bir şekilde, babam beni yarı sürükleyerek götürürken, hepsini görmezden gelerek namluyu çenemin altına sertçe bastırdı. Hâlâ dama tahtası desenini takip ettiğimiz için, birinden diğerine geçişe izin veren dar kapılardan girerek kare şeklindeki odaları geçtik. Ne kadar derine inersek, duvarlar o kadar seyrekleşmeye başladı, kare odalar büyüyerek sonunda dikdörtgen şeklinde odalara dönüştüler. Yukarıdan bakıldığında, gerçek bir labirent gibi göründüğünü hayal ettim.

“Her oda konuya göre etiketlenmiş,” diye fısıldadı Papá. “Şiir, hukuk, tarih, trajedi ve tıp... Gerçekten *etkileyici*.”

“Benim için değil,” diye tısladım.

“Sessiz ol,” dedi Papá. “Sanırım duyuyorum... Evet o, Bay Graves.”

“Sola dönün, bizi bulacaksınız,” diye seslendi Bay Graves.

27 *İsp. Querida: Canım.*

Papá beni odaya çekti, tabancasının tenime değen namlusu soğuktu. Papá'nın sürekli dürtmesinden dolayı yarın yeni bir morluğum daha olacaktı.

Tabii yarını görebilirim.

Karşımdaki sahne korkunç bir tabloydu. Oda epeyce açılmıştı ve daha aşağıda kanal görüş alanımıza girmişti. Üç fiskiye den gürleyerek su akıyordu. Bana kütüphanenin dış çeperinde olduğumuzu düşündürdü. Düzinelerce meşaleden gelen ışık herkesin açıkça görünmesini sağlıyordu.

Üç Mısırlı işçi yerde oturuyordu ve babamın adamlarından biri elinde tüfekte onların başında duruyordu. Başından vurulmuş bir adam vardı. Yerde yatıyordu, kanı tahtayı lekeliyordu.

Bay Graves'in bahsettiği muhafız olmalıydı.

Babamın diğer adamları, yan yana duran iki kişiye silahlarını doğrultmuşlardı. Mamá ve Bay Fincastle. Ayaklarının önünde bir yığın bıçak, iki tabanca, el bombaları, dinamit çubukları ve deri kayışlı bir tüfek vardı. Hâlâ kılık değiştirmiş hâlde olan Whit'in, Papá'ya öfkeyle baktığını gördüm. Kanımı dondurdu. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske atacaktı. Yakın zamanda ölümden dönmüş olmasına rağmen, dişini tırnağına takarak savaşıyordu.

Bakışlarımı, beni Filai kıyılarında bıraktığından beri aradığım kişiye çevirdim.

Mamá...

WHIT

O lanet olası aptal buraya dinamit getirmişti. Hayır, sadece dinamit değil, ayrıca el bombaları da. Inez'e doğru koşmak istiyordum ama silah elimde sabit dururken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Yanımda duran adamlar huzursuzdu, yüzlerinden ter damlıyordu.

Gergin.

Acı dolu anılar doluştu zihnime. İlk atıştan hemen önce benim kadar gergin olan arkadaşlarım.

Bu işten nasıl sağ çıkacaktık?

Bu iş bittiğinde karımı ilgiye boğacaktım. Onu öptükten hemen sonra. Eğer sağ çıkarsak, onu asla görüş alanımdan çıkarmayacaktım.

Göz ucuyla Lourdes'in ayaklarını oynattığını gördüm ve dikkatim ona kaydı. Soğukkanlılıkla benimle göz göze geldi. Çenesindeki ani gerginlik beni tanıdığını gösteriyordu. Bakışlarını el bombalarına indirdi, sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirdi.

Ona belli belirsiz bir şekilde başımı salladım. Etrafımız suyla çevriliydi, botlarımın altındaki zemin çürüktü ve herhangi bir patlama sütunları devirirdi.

Bunu düşünmek aptalcaydı.

Sonra Bay Sterling konuştu, Inez'i öne doğru çekti, silahını narin çenesine bastırmıştı. Öfke, içimden ateşler çıkıyormuş, patlamadan hemen önceki cehennemmiş gibi yakıyordu bedenimi. Ellerim titriyordu.

Inez, bir Lourdes'e bir bana baktı, kılık değiştirmiş hâlimin -başıma düşük bir şapka takmış ve düzgün oturmayan bir ceket giymiştim- ötesini hatasız bir şekilde görebiliyordu. Karım beni her yerde tanırdı.

Ve gözlerimiz buluştuğu anda, yüksek sesle söyleyemediği her şeyi görebiliyordum.

Hayatım için korku. Geceyi atlatacağımıza dair umut. Ne olursa olsun yanında kalacağıma dair güven. Bana duyduğu sevgi.

Ellerimin titremesi geçti, tüm varlığım tek bir şeye odaklandı: Onun ölmesine izin vermeyecektim. Onun hayatını kurtarmak için dünyayı iki kez yakardım.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Mamá'nın ela gözleri, gözlerime kenetlendi. Yüzünü sakın tutuyordu ama hayal kırıklığını ve öfkesini hissettim. Bunların bir kısmı bana yönelikti. Kendince beni defalarca uyarmaya çalışmış ama ben onun tarafından kurtarılmayı reddetmişim.

“Hola, Lourdes,” dedi Papá, beni öne doğru sürüklerken. Ses tonu neredeyse sohbet eder gibiydi. Sadece onu tanıdığım için o ince öfke darbesini duyabiliyordum. “¿Espero que estés bien?”²⁸ Sonra tuhaf bir kahkaha attı. Nefesi yanağımı gıdıkladı. “Ama İspanyolca konuşarak kabalık ediyorum. Umarım iyisindir?”

“Neden buraya söylemeye geldiğin şeyi söylemiyorsun, Cayo?” dedi Mamá. “Nezaket faslını atlayabiliriz, hiçbirini samimi söylemediğini biliyorum.”

“Onu nereye sakladın?” diye sordu Papá yumuşak bir sesle. “Bana söylersen, daha fazla tatsızlıktan kaçınabiliriz.” Ölü muhafızı işaret etti. “Elbette bana gerçeği söylediğinden emin olmak için Inez'i yanımda tutacağım.”

Mamá'nın dikkati tekrar bana döndü. “Sana gönderdiğim biletleri aldığını biliyorum.”

“Ona cevap verme,” dedi Papá. “Lourdes, sabırlı değilimdir, unutma.”

Gözleri parladı. “Evet, hatırlıyorum.”

“Kleopatra nerede?”

“Sana bunu söylemeyecek,” diye çıkıştı Bay Fincastle. Sonra hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı. Gözleri sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibi omzumun üzerinden kaydı.

---

28 *İsp.* ¿Espero que estés bien? (Umarım iyisindir.)

İrkilerek, görmeyi beklediği kişinin kim olabileceğini anladım.

“Kızına mı bakıyorsun?” diye sordu Papá. “Onun nerede olduğunu biliyorum.”

Ah, olamaz. Kıvrandım ama babam beni daha sıkı tuttu.

Bay Fincastle’ın yanağında bir kas seğirdi. Yüzü soldu, kendini sağlamlaştırmaya çalışıyor gibiydi.

“Cesedini Pharos Adası’nda bulabilirsiniz. Kızım -yani muhtemelen kızım olan kişi- onu öldürdü.”

Bay Fincastle ölümcül bir darbe yemiş gibi görünüyordu. Sendeledi ve kısık bir sesle, “Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı.

Annem onay almak için bana baktı, yüzü bembeyazdı. Ben başımla onaylarken, dizleri titredi, omuzları çöktü. Yere yığılacağını düşündüm ama bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

“Inez’e sor,” dedi Papá. “Ona neler olduğunu anlat, hijita.”

“Ezildi,” diye fısıldadım. “Önce Isadora ateş etti bize.”

Bay Fincastle’dan harap bir kükreme yükseldi. Dizlerinin üzerine çöktü, böğürdü, acı çeken bir hayvan gibi inledi.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı Bay Graves.

“Isadora’yı sana asla göndermemeliydim,” diye bağırdı Bay Fincastle bana. Delice bir hareketle silah yığınınına doğru atladı. Elleri bulanık bir hareketle hızla hareket ederek tabancalardan birini aldı ve ateşledi.

Bay Graves sendeledi, sonra yere düştü. Tahta, ağırlığı altında parçalandı. Papá beni geriye doğru sürüklerken, kulağıma yüksek sesle küfretti. Dirseğimle karnına vurdum, inleyerek beni serbest bıraktı. Sertçe ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, gözlerim çarpmanın etkisiyle yaşarmıştı. Sırtüstü döndüm ve bana tekrar ulaşmaya çalışırken tekmeler savurdum. Bay Fincastle bir el daha ateş etti ve Papá, sütunlardan birinin arkasına eğilip omzunun üzerinden ateş etmeden önce tekrar bir küfür savurdu.

Mermilerden biri hızla omzumun yanından geçerek kolumun yakınındaki bir noktaya çarptı. Daha fazla atış sesi duyuldu, Bay Sterling’in adamları da çatışmaya katılmıştı. Mermiler başımın üzerinden geçerken ve ağzımı dolduran dehşet nefes almamı zorlaştırırken, cenin pozisyonu aldım.

“Inez, kaç!” diye bağırdı Mamá.

Uyarısına şaşırarak başımı kaldırdım. Bay Fincastle tüm hızıyla bana doğru koşuyordu, bir elinde bıçak, diğerinde silah vardı.

“Charles, yapma!” dedi Mamá, sesinde korku ve çaresizlik karışımı bir ton vardı.

Ama Bay Fincastle onu duymazlıktan gelerek tüm dikkatini bana verdi. Nişan aldı...

Vücudu aniden durdu. Gözleri büyüdü, gömleğindeki kan lekesine baktı. Omzunun üzerinden bakmayı başardı, ağzı açık bir şekilde yere yığılmadan önce dudaklarından hayvansı bir uluma sesi çıktı.

Arkasında, elinde dumanı tüten bir tabancayla annem duruyordu. Ona doğru koşarken yüksek sesle hıçkırıyor, tozlu yüzünden aşağı doğru yaşlar süzülüyordu. Beni kurtarmış olmasına şaşırarak, titreyen dizlerimin üzerinde şok içinde ayağa kalktım.

Ben, “Mamá,” diye fısıldarken, o da aynı anda “Ah, *Charlie*,” dedi. Yere düştü, gözleri kıpkırmızıydı. Ölen sevgilisine uzanırken eli titriyordu.

“Mamá?”

“Yapma,” dedi gözlerini sıkıp bana bakmayı reddederek. “Git! ¡Sal de aquí!”²⁹

Papá elinde tabancayla sütunun etrafından dolandı. Her şeyi kazanmanın eşiğinde bir adam olarak, muzaffer bir ifadeyle önümüzde duruyordu. Ağzının soğuk çizgisi içimi delip geçti.

“Öyleyse annenin tarafında mısın?” diye sordu Papá.

Bakışlarımı silahından ayırarak, hâlâ gözlerime bakmayı reddeden Mamá’ya baktım. Bay Fincastle’ın başını kucığında tutuyordu. “Mısır’ı terk etmiş olsaydın, o hâlâ hayatta olacaktı,” diye fısıldadı. “Bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı.”

“Sonu hep böyle bitecekti,” dedim. “Siz ikiniz savaş ilan ettiğinizde bunun bir bedeli olmayacak mı sandınız? Gerçekten sonuçlarının olmayacağını mı düşündünüz?”

“Yeter, Inez.” Papá kendini görünür şekilde hazırlayarak omuzlarını dikleştirdi. “Seç.”

Başımı iki yana salladım. Yeterince uzun süredir onların savaşının içine sürükleniyordum ve yaşamak için sadece bir dakikam

29 *İsp.* ¡Sal de aquí! (Git buradan!)

daha varsa, onu kendim için yaşayacaktım. “Ben kendimi seçiyorum.”

“Tıpkı annenin yaptığı gibi,” dedi tükürürcesine, sonra da Mamá’ya döndü. “Sen ve kızın benim için birer hiçsiniz,” dedi Papá sessizce, konuşmasında Bay Sterling’in İngiliz aksanından eser yoktu. “Önce onu öldüreceğim, Lourdes. Ve tetiği çeken ben olsam bile, onun ölümü başka kimsenin değil, sadece seni suçun. Umarım yaşadığın çifte hayat buna değmiştir.”

Papá duruşunu değiştirdi, nişan aldı. Benden üç adım ötede duruyordu. Kurşunu kalbimi ikiye bölerdi. Arkasında, uzakta, Papá’nın üç adamı ve Whit çatışıyorlardı, düşmüş sütunların arkasına eğiliyor ve birbirlerine yüksek sesle küfrediyorlardı. Keşke Whit’e onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilseydim. Onu her şey için affettiğimi.

Whit tüfeğiyle bir el daha ateş etti ve adamlardan biri geriye doğru uçarken elindeki küçük bir şeyi düşürdü.

“Lanet olsun!” diye kükredi Whit, başını bana doğru çevirince. “INE...”

BOM.

Kendime geldiğimde, yönümü kaybetmişim, kulaklarım çınılıyordu, yanağımı ahşap zemine bastırmıştım. Duman yükseliyor, burnuma doğru esiyordu. Ağzımda duman tadı vardı. Odada yankılanan gök gürültüsü gibi bir çarpma sesi vardı.

Gözlerimi kırptırdım, görüşüm yavaş yavaş netleşti. Birkaç deneme sonunda ayağa kalkabildim, düşmeden dolayı uzuvlarım ağrıyordu. Parçalanmış giysilerim uzun şeritler hâlinde sarkıyordu ve bazı kısımları yanmıştı. Etrafımda, kütüphanenin duvarları öfkeyle titriyordu. Ve bir sonraki nefes alışımında, oda sessizleşti, duman kayboldu; yeşil, altın ve ateş kırmızısı renklere boyanmış sütunlar dik duruyordu. Çeşitli odalara açılan kemerli girişler sağlamdı, oymalar ayrıntılı ve güzeldi.

Nefes nefeseydim, kesinlikle patlamadan dolayı bayılmıştım ve rüya görüyordum.

Kapılardan birinde sol elinde bir par  men rulosu taşıyan ince, kap  şonlu bir fig  r belirdi. Onu daha   nce bir  ok kez g  rm  şt  m, bu y  zden nerede oldu  ğumu anladım.

Kleopatra'nın anısının i  indeydim.

  leriye do  ru y  r  d  . Hepsi bir dizi parlak renge boyanmı   ve s  slenmi   olan kemerli giri  lerin   n  nde durdu. Bir adım attım, sonra bir adım daha, onun tam arkasına gelene kadar adımlarımı s  rd  rd  m. K  t  phaneye do  ru y  r  d   biraz daha, sonunda kemerli bir giri  in daha oldu  ğ   bir odaya geldi. Di  erleri gibi bu ta  a da Yunanca yazılar oyulmu  tu. Babam yanımda olsaydı, kelimeleri terc  me ederdi. Ama ben sadece tahmin y  r  tebiliyordum.

Kleopatra omzunun   zerinden baktı, koyu g  zleri sanki bir hayaletmi  im gibi i  imden ge  ti. Şöyle oldu  ğumu varsaydım. Aylardır onu rahatsız ediyordum. Sonra parmaklarını kemerin farklı yerlerine bastırdı.   nce altın damarlı mavi bir   ini. Onu bir yılan resmi takip etti, ardından da yakut kırmızısı fayansa bastı. Sonra, dikkatlice di  er tarafa ge  ti ve   zerinde Kerberos'un resmi olan bir   iniyi   ıkardı.

Bu bana k  t  phanenin i  teki kutsal alanına giden ge  idi g  steriyordu. Kleopatra parma  ındaki bir   eyi kaydırdı.   rkilerek tanıdım ve kendi elime baktım.

Aynı altın y  z  kt  .

Kleopatra onu   ninin oldu  ğ   yere yerle  tirdi, y  z  k y  kseltilmi   bir dairenin i  ine m  kemmek bir   ekilde oturdu. Kemerin arkasındaki bo  luk, her zamanki ola  an h  line d  nmeden   nce yarım saniyeli  ine altın gibi parladı. Kleopatra, topukları   zerine i  eri do  ru kayd  , ben de pe  inden.

Odanın tavanı y  ksekti ama alanı dardı. Parmak u  larımla her iki tarafına aynı anda dokunabiliyordum. Duvarlar, her biri sıkıca ba  lanmış par   men rulolarıyla dolu kare   eklinde b  lmele-re ayrılmı  tı. Sadece bu alanda binlercesi olabilirdi. Kleopatra, her b  lmedeki oyulmu   yazıların   zerinde i  aret parma  ğını gezdirdi ve b  y  k tarih   şahsiyetler   zerine yapt  ğım   alı  malardan bildi  im birkaç ismi fısıldadı: B  y  k   skender, Cicero, Ar  şimet, Tukidides ve Aristoteles.

Rulolara bakarken nefesim kesildi, her birini çıkarıp okuyabilmeyi diledim. Ama tabii ki asla yapamayacaktım. Bu yüzden, sadece bildiğim veya gördüğüm en harika şey olan bu kütüphaneye hayran kalmış bir şekilde olduğum yerde durma isteğimi yok sayarak kendimi Kleopatra'nın peşinden gitmeye zorladım.

Kleopatra bir bölmenin önünde diz çöktü ve kendi kendine, "Kleopatra," diye mırıldandı.

Bu, önümde duran kadından ziyade onun atası olan simyacı ve ünlü büyücü Kleopatra olmalıydı. Elindeki ruloyu -Hrisopoeia'ydı muhtemelen- bölmenin içine kaydırды. Sonra ayağa kalktı, farkında olmadan yüzünü bana döndü.

Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Koyu gözleri zekâyla parlıyordu. Uçucu yağlarla ovulmuş cildinde gençliğin nemi vardı, başlığının altına sıkıştırılmış saçlarından birkaç tutam yüksek elmacık kemiklerine değiyordu. Ağzının kıvrımı kararlılık ve cesaretle doluydu.

Zamanının ötesinde bir kadın.

Geride bırakacağı mirası bilseydi keşke.

Erkekleri baştan çıkaran kadın olarak anılmak onu ağlatırmıydı acaba? Zaferleri küçümsenen ve unutilan bir baştan çıkarıcı olmak? Bunu umursayıp umursamayacağını merak ediyordum. Bu kadının kurtaracağı bir şehri, koruyacağı bir tahtı, zamanın tahribatına katlanmak zorunda olan bir ismi vardı.

Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve kemerli girişin karşı tarafındaki çıkışı kullanarak odadan çıktı.

"Inez!" diye bağırdı Whit, yüzüme. "Beni duyabiliyor musun?"

Beni sertçe salladı ve ben öksürürken, anı zihnimin köşelerine doğru solup gitti. Yıkık kütüphaneye geri dönmüştüm, ateşin ve havayı yoğunlaştıran duman kıvrımlarının içindeydim.

"Evet," demeyi başardım, sonra tekrar öksürdüm.

"Gitmeliyiz," dedi, elimi yakalayarak. "Şimdi."

Arkasından bir kaya düştü, ahşap zemini parçaladı. Aşağıdaki suyun içine çöktü. Birkaç kişinin çığlık attığını, geldiğimiz yoldan geri koştuklarını duydum belli belirsiz.

Whit beni çekiştirdi ve dar bir kapıdan koştuk. Sütunlar etrafımızda domino taşları gibi düşerken zemin ayaklarımın altında sallanıyordu. Arkama baktığımda annemle babamı gördüm, annem hızla koşuyordu, babam da kıpkırmızı bir yüzle onun peşinden topallıyordu. Sol yanağı, molozla vurulmuş gibi kan içindeydi.

Duvarlar sallanıp çatlarken odalarda dolaştık. Bir noktada, Mamá bu odalardan birine geri döndü ve parşömen rulolarından birini kaptı. Onu parlayan bir bezin içine koyarken adımlarını kesmedi. Babam durdu ve cebini parşömenlerle, taşıyabildiğı her şeyle doldurmaya başladı.

“Deli misin?” diye bağırdı Whit omzunun üzerinden. “Bırak onları! Bırak onları!”

Ama babam durmadı, sadece yavaşladı.

Annem de aynı büyüünün etkisine kapılmış gibiydi çünkü o da daha fazla parşömen kapmak için acele ediyordu. İkisi artık birbiriyle savaşmıyordu, çaresizlik içinde paha biçilmez parşömenleri toplarken kendilerini kaybetmişlerdi.

“Ona ihtiyacımız var,” dedim.

Whit bana öfkeli bir bakış attı ama elimi bıraktı, sonra Mamá’nın olduğı yere doğru geri koştu. Onu kucakladı ve tek-meler savurup çığlıklar atan annemi benim beklediğim yere taşıdı. Birlikte hızla kütüphanenin odalarından geçtik, kollarında bir to-mar parşömen olan Papá topallayarak arkamızdan geliyordu.

Göz ucuyla dar bir kemer gördüm. Düzdü, üzerindeki oymalar çoktan düzelmişti. Çinilerin bir kısmı, ufalanmış ve çatlamış olsalar da duruyordu. Eskisi gibi değildi ama yine de biliyordum.

Ona doğru koştum, kayaların üzerinden çevikçe tırmandım, kırık sütunların ve şiddetli ateşini yakmak için kullanılacak gevşek papirüslerin etrafından fırladım.

“Tanrı aşkına, Inez!” diye kükredi Whit.

Büyülenmiş gibi kemerin içinde durdum. “Bu odanın içinde.”

“Ne?” diye hırladı kocam. Bir ara annemi serbest bırakmış olmalıydı ki boş ellerle geldi yanıma. “Inez, yemin ederim...”

“Hrisopoeia, Whit,” diye sözünü kestim, çinilere basarak. Altın damarlı mavi, yılanlı ve kırmızı çiniler artık solmuştu. Üç başlı köpeğin olduğı çiniyi çıkardım ve parmağımdaki altın yüzüğü

çektim. Zemin ayaklarımın altında sallanıyordu. Zamanımız tükeniyordu.

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedim, mücevheri yerleştirmem gereken yere bakarak.

Arkamızda bir sütun daha çökerken irkilerek kendime geldim. Bu, hayatımıza değmezdi.

Whit yüzümdeki tereddüdü görmüş olmalı ki yüzüğü alıp boşluğa yerleştirdi. Hâlâ oraya tam oturuyordu.

“Aramızdaki her şeyi yoluna koymak için buna ihtiyacım var,” dedi Whit, kütüphanenin parçalanma sesinin üzerinden. “Sana borcumu ödeyebilmemin tek yolu bu.”

Yüzüne baktım, tozla kaplıydı, yanağında bir morluk vardı, alt dudağı kanlıydı. “Anladığımı sanıyordum.”

“Inez...”

“Para benim için önemli değil,” dedim. “Önemli olan tek şey sensin, biziz, ailemiz. *Sen* hayatımın aşkısın ve seni şimdi kaybetmeyeceğim.”

Gözlerini kapattı, nefesi titriyordu. Tekrar açtığında, bana dikkatle baktı, eli yanağımın kıvrımına değdi. “Seni seviyorum.”

Gözlerim sulu sulu gülümsedim ona. “Buradaki en değerli şey sensin, Whit.”

“Tatlım, benimle evlenir misin?”

Ona endişeyle göz kırptım. Belki de kafasına bir şey çarpıp unutulmasına neden olmuştu.

“Zaten evli olduğumuzu biliyorum,” dedi. “Ama sana tekrar soruyorum, Inez. Bu sefer gerçekten. Bunu düzgün yapmak istiyorum. Çiçek almanı istiyorum.”

“Gül?” diye fısıldadım.

“İstedğin gülse, her renkten.” Beni kendine çekti, çenemi yukarı kaldırdım ve derin öpücüğüne karşılık verdikten sonra ağzına doğru gülümseyip, “Evet, evet, evet,” diye fısıldadım.

“Bu çok dokunaklı,” dedi arkamızdan bir ses. “Ama korkarım ki hâlâ o yaprağı istiyorum.”

Babam ve annem omuz omuza duruyorlardı, giysileri en az benimkiler kadar yırtık ve yanık olduğu hâlde, ikisi de sanki birkaç savaş vermemiş gibi görünüyorlardı. Papá'nın bıyığı düştü

düşecekti, eğri bir şekilde sarkıyordu. Gözlüğünü ve dolgu göbeğini kaybetmişti.

Ama ne yazık ki tabancası elindeydi.

Bana doğrulttu, Whit içgüdüsel olarak hareket ederek Papá'nın görüşünü engelledi. Babam onu benden çalmadan önce harekete geçmem için sadece birkaç saniyem vardı. Parmaklarımı Whit'in deri kemerinin etrafına doladım ve elimi yükseltilmiş dairesel platformdaki altın halkanın seviyesine yükselttim. Tüm gücümle Whit'in kemerini tuttum ve kemerli girişten geçene kadar onu geriye doğru çektim. Aynı nefeste yüzüğü kaptım ve sihrin etrafımızı sarışını hissettim.

Papá silahını ateşledi ve kurşun bize doğru fırladı. Whit kollarını kaldırıp etrafıma saracakken, yüksek bir çıtırtı sesi hareketini durdurdu. İçeriye giden yolu koruyan sihir kurşunu parçalamıştı.

Bir zafer çılgılığı attım.

Papá tabancasını annemin şakağına dayadı. "Eğer bana parşömeni vermezsen, onu öldürürüm, Inez."

Annem gözlerini bana kilitledi. Nefesini boşa harcayacağını biliyormuş gibi hayatı için yalvarmadı. Onu kurtarmak isteyeceğimi hayal bile edemezdi. Ama yanılıyordu.

O olmadan dayım ve Abdullah asla serbest kalamazdı.

"Ben alırım," dedim.

Annemin dudakları aralandı, kaşları saç çizgisine kadar yükseldi.

Döndüğümde zemin tekrar sallandı ve Whit ellerini sımsıkı yumruk yaptı. "Bunun için zamanımız yok. Bu odadan çıkmanın tek bir yolu var ve..."

"Hayır. Diğer tarafta da bir çıkış var," diye fısıldadım. "Gidip hâlâ geçilebilir olup olmadığına bakabilir misin?"

"Seni yalnız bırakmam..."

"Whit, *lütfen*."

"Hızlı bir bakış atıp döneceğim," dedi huysuzca.

Ben dizlerimin üzerine çökerken o aceleyle öne doğru yürüdü. Birçok bölme yok olmuştu ama birkaç tanesi hâlâ sağlamdı: tahtaya oyulmuş antik mühendislerin, filozofların ve büyücülerin isimleri. Aradığım ismi buldum: Kleopatra.

“Bunun için çok üzgünüm,” dedim kendi kendime.

Parşömen diğerlerinden farklıydı, daha inceydi. Dokunduğumda sihir kıvılcımlandı ve güllerin tadı dilimde patladı. Sanki sihir benimle konuşuyor, telaşla kulağıma fısıldıyordu.

Bu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kleopatra için değerli olan bir şeyi verecek olmaktan *nefret* ediyordum. Ama dayımın ve Abdullah'ın bana ihtiyacı vardı.

“Inez, sabrım tükeniyor,” diye seslendi Papá.

Ayağa kalktım, bir elimle Hrisopoeia'yı, diğeriyle altın yüzüğü sıkıca kavradım. Onların yanına geri dönüş yürüyüşüm sanki saatler sürdü, oysa sadece birkaç saniyeydi. Ama zamanın miktarı ne olursa olsun; yıkıcı ebeveynlerimin, silahıyla babamın ve ona ters ters bakan annemin görüntüsüne beni hazırlamaya yetmeyecekti. Annemin günlüğü, Tío Ricardo ve güvenliğinden nasıl korktuğu, dayımın suç ortakları konusundaki endişeleriyle ilgili sayfalarla doluydu. Aslında onca zaman boyunca bahsettiği babammış. Onun düzenbaz ellerindeki kaderi konusunda endişeliymiş.

Sonunda onu yenmek için onun gibi olmuş.

Ve onlar birbirlerine nefretle bakarken, şüphesiz ki onlara hiç benzemediğimi ve benzemeyeceğimi biliyordum.

“Yüzüğü sana veriyorum,” dedim Papá'ya, “Ayrıca Hrisopoeia'yı da. Mamá ise benimle ve Whit'le geliyor. Anlaştık mı?”

“Anlaştık. Bu kadar mı?” Papá'nın tüm varlığı artık sol elimde olan parşömen rulosuna odaklanmıştı.

Dikkatlice açıp sayfayı ona gösterdim. Tıpkı Whit'in anlattığı gibiydi: Yunan harfleriyle çevrili Ouroboros, kurşunun altına nasıl çevrileceğine dair ayrıntılı talimatlar.

“Sonunda,” dedi Papá. Yüzü, vurulduğu yerden kanla ıslanmış bölge dışında tüm rengini kaybetmişti. Ölümcül derecede hasta görünüyordu ama gözlerinde ateşli bir heyecan parlıyordu.

“Bir doktora ihtiyacın var,” dedim taşa çarpan molozların gürültüsünün üzerinden. Bakışlarımı yukarı çevirdim, büyüyen bir çatlak görünce nefesim kesildi. “Başımızın üzerindeki çatı daha fazla dayanamaz.”

“Yüzüğü bana at!”

Anneme baktım. İfadesinde tam bir inanmazlık vardı. Yüzüğü bırakmama neden olan, o ifade oldu. Yüzük havada süzüldü ve sihrin yaratılmasında kullanıldığı için sihirli bariyeri kolaylıkla aştı.

“Önce sen,” dedi Papá, anneme.

“Korkak,” dedi soğuk bir şekilde, ama bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Nefes almadan izledim, hava genzimde sıkışmıştı. Mamá hiçbir sorun yaşamadan içeri girdi. Babam onu takip ederken, annem altın bilekliğinden sarkan bir tılsıma uzandı gizlice.

“Duvarın yanında dur,” dedi Papá, tabancasını anneme doğrultmuş bir şekilde. Annem ellerini hafifçe önünde birleştirip babamın dediğini yaptı. “Numara yok, Lourdes.”

Annem masumiyetin resmiydi âdeta. Bilekliğinden tılsımı çıkardığını görmeseydim, onun bu performansına inanırdım. Annem bir şeyler çeviriyordu.

Whit yanıma gelip, “Haklıymışsın. Bir çıkış var,” diye mırıldandı.

“Hrisopoeia’yı bana ver, Inez,” dedi Papá yüksek sesle. “Hemen.”

Mamá çenesini çok az bir miktar eğdi. Gözümü kırpsaydım, kaçırırdım. Duvarlar etrafımızda sarsılırken öne doğru bir adım atıp yaprağı ona verdim. Raflardan parşömen ruloları düştü ve annem bu ânı tılsımı yere atmak için kullandı.

“Sen ne...”

Annem tılsımın üzerine bastı ve tılsımda alevler patlarken geriye doğru sıçradı.

“Orospu!” dedi Papá hırlayarak ve bu sırada alevler giderek büyüyerek onu çevreledi. Silahını ateşledi ve alevlerden gelen ısı beni sararken yere düştüm.

“Inez!” Whit beni ayağa kaldırdı. Çatının bir bölümü çökerken beni göğsüne doğru çekti. “Gitmeliyiz!”

“Annem ne olacak?”

Omzumun üzerinden gizlice bir bakış attım ve parşömen için kavga ettiklerini gördüm. Papá silahını kaybetmişti ama annemin saçlarını çekiştiriyordu.

“Gitmeliyiz,” diye tekrarladı Whit, yüzünün yanlarından aşağı ter damlıyordu. “Bu artık senin savaşın değil! Hiçbir zaman da olmadı.”

Annem önce tekme attı sonra Papá’nın yüzünü tırmaladı. İki si de orada olduğumu bilmiyordu. Ateş gittikçe yükseliyor, onları görmemi engelliyordu. Ama acı dolu homurtularını, birbirlerine savurdıkları küfürleri duyabiliyordum. Whit elimi tuttu ve beni arka çıkıştan bir tünele sürüklemesine razı oldum. Ayakkabılarımız taşa çarpa çarpa kanala ulaşana dek tüm yol boyunca koştuk.

“Burası bizi nehre çıkarmalı,” dedi Whit.

“Emin değil misin?”

Göz kırptı. “Bana güven.”

Whit beni kıyıya götürdü ve birlikte Nil’in sıcak sularına atladık. Beni uzun kollarıyla tutarak dışarı, kütüphanenin yıkılan kalıntılarından uzağa çekti. O kütüphaneyi bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Kimse göremeyecekti.

Akıntı beni altına çekip suyun derinliklerine sürükledi ama Whit elimi tuttu ve yüzeye çıkmama yardım etti. Sıçrayarak çıktım. Suyun güçlü akıntısına rağmen beni bırakmadı. Nehir bizi sürüklerken kolunu belime dolayıp beni daha da yakınına çekmeyi başardı.

“Seni yakaladım,” dedi. “Seni yakaladım.”

Limana, Kleopatra’nın daha önce bana gösterdiği Roma kalesinin yakınına çıktık. O sırada aradan sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi hissettim. Whit yaklaştı, kırıışık saçlarımı yüzümden nazikçe çekti.

“Onlardan ne kadar nefret etsem de, onlar senin ebeveynlerind i,” diye fısıldadı. “İçinde bulunduğun acı durumu anlayabiliyorum.”

“Gracias, Whit,” dedim, bakışlarım onun ve omzunun üzerinden arkaya kaydı. Sıradan ve basit bir kaya parçasından çıkmıştık. Ama gözlerimi o kaya parçasından alamıyordum çünkü bir şekilde annem ya da babamdan birini bana göndereceğini iliklerime kadar biliyordum.

Savaşı hangisinin kazandığını bilmiyordum.

Ama Tío Ricardo ve Abdullah için kazananın annem olmasını umuyordum.

Dios, por favor. Mamá olsun.

Lütfen, lütfen, *lütfen*.

Whit işaret parmağını çenemin altına koyup gözlerimi yine kendi gözlerine kaldırdı. Gözleri, bizi nazikçe kıyıya sürükleyen dalgalarla uyumlu bir şekilde soluk maviydi. “Kıyıya kadar yüz-meliyiz.”

“Ben yüzme bilmiyorum.”

“Bu, sana yardım edeceğim anlamına geliyor.”

Kırgın ses tonuna gülümsedim. “Beş dakika kadar bekleyebilir miyiz?”

Gözlerini kısarak baktı. “Neden, tatlım?”

“Çünkü annem her an o kanaldan çıkabilir.”

Sonraki sözleri inanılmaz derecede nazikti: “Sanırım ikisi de başaramadı.”

“Galiba haklısın,” dedim. “Ama emin olmam gerek.”

“Inez...” Sesi azaldı, sonra başıyla onayladı. “Beş dakika. İki-mizi bundan daha uzun süre su üstünde tutamam.”

Suyun altında çırpıtığı bacakları ara sıra benim bacaklarıma değiyordu. “Gerçekten mi?”

Gözlerini devirdi. “Hayır.”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Peki. *Biraz* yorgunum.” Dudaklarını büktü. “Ve açım.”

Biraz daha yanaşıp yanağını öptüm. “Bundan sonra sana fela-fel yedireceğime söz veriyorum.”

Başını eğip gülümsedi. Gürültülü bir sıçrama sesi, sese doğru dönmemize neden oldu.

“Lütfen,” dedim.

Bir saniye sonra Mamá'nın kafası suyun üzerinde belirdi. Bizi görüp kolunu çılgınca salladı. “¡Ayuda!”³⁰

“Sanırım ona yardım etsek iyi olur.”

“Ahh,” dedi Whit.

---

30 *İsp.* ¡Ayuda! (İmdat!)

Whit bizi kumluktan yukarı sürükledi. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp nehrin suyunu öksürdüm. Mamá'yı yanıma bıraktıktan sonra ağır ağır nefes alıp vererek diğer tarafımda yere oturdu.

Bir an sonra, "Eğer kaçarsan," dedi, "seni yakalarım."

"Hiç değişmemişsin, Whit," diye mırıldandı Mamá.

Suyun yükselip alçalışını görene kadar yerimde kıpırdanarak ıslak kumun üzerinde oturdum. Dalgalar kıyıya çarpıyordu ve su ayak parmaklarıma kadar ulaşmıştı. Whit hafifçe öne eğildi, gözlerini kıstı ve annemi görmek için yanımdan eğilerek baktı. Islak kirpikleri sivri oklara benziyordu.

Annem ona ihtiyatla bakarken, gözleri omzunun üzerinden kaydı. Ay ışığı sadece İskenderiye'nin gölgeli hatlarını değil, aynı zamanda annemin hesapçı ifadesini de aydınlatıyordu. Kolunu tutmak için uzandım.

"Kanıyor," dedim, alnındaki kesiği işaret ederek. "Otele dönmemiz gerek. Bir doktor çağırırız."

Umursamazca elini salladı. "Sorun yok."

Whit ceketinin içinden küçük bir kap çıkardı, ardından da silahını almak için kılıfına uzandı. Hızlı ve etkili hareketlerle silahını doldurdu. "Kızın seninle daha fazla zaman geçirmek istiyor. Gerçekten onu red mi edeceksin?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Annemin gözleri Whit'in elindeki tabancaya kaydı. "O çalışmaz. O barut artık işe yaramaz."

Whit kolunu kaldırıp tetiği çekti. Atış zararsızca gece göğüne doğru gürledi. "Şükürler olsun ki su geçirmez kılıflar var."

Annemin dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı. "Kesinlikle hazırlıklısın."

"Ne sevimli, değil mi?" dedim.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, bacaklarını altına toplayarak.

Annem kaçışını planlamaya başlamıştı bile. Şimdiden beni nasıl terk edeceğini düşünüyor, hazineleriyle yeniden bir araya gelmesini sağlayacak bir hamle için planlar ve entrikalar kuruyordu. "Kleopatra nerede?" diye sordum aniden. "Eserleri nereye sakladın?"

Annem ayağa kalkarken boğuk bir çığlık attı. Dizleri titriyordu ama bir şekilde gözlerini silerek, üzerinden sular damlarken ayakta kalmayı başardı. “Sadece bununla mı ilgileniyorsun?”

Ona doğru eğik bir bakış attım, öfke içimi yakıyordu. “Abdullah ve *kardeşin* hapiste.” Ben de ayağa kalktım. Artan hayal kırıklığım, yorgunluğumu süpürmüştü. “Senin işlediğin bir suç onların üstüne kaldığı için.”

“Korkarım ki bizimle gelmek zorunda kalacaksın,” dedi Whit, aynı hafif tonda. Silahı ona doğrulttu.

“Beni vurmazsın, Whit,” dedi yumuşak bir sesle. “Hele de onun hayatını kurtarmışken asla.”

“Neden ne yapacağımı kızına sormuyorsun?” diye sordu. “O beni herkesten iyi tanır.”

“Amacı öldürmek olmayacak,” dedim hemen. “Ama seni bir yerinden vurarak yardım almadan kaçmanı imkânsız kılacak. Belki de bacağından vurur ki uzağa kaçamayasın.”

Whit gülümsedi ama gözleri soğuktu. Bana o şekilde baksaydı, titrerdim. “Gördün mü?”

Mamá ağzını büktü. “Belki bir doktora görünmek akıllıca olur.”

Şehrin sınırına doğru yürüdüğümüz sırada, Whit onu yakınında tutup dikkatle izliyordu. Birkaç blok yürüdük, Whit bizi bir fayton ile arabacının beklediği bir sokağa yönlendirdi. Ona dönüp şaşkınlıkla baktım.

“Nasıl...”

“Bay Sterling’in adamlarını bu faytonla yer altı kanallarının girişine kadar takip ettim. Arabacıya -gerekirse bütün gece- beklemesi için para ödedim.”

Arabaya bindik. Whit ve ben yan yana oturmuş, anneme bakıyorduk. Silahı sol dizinin üzerine koymuştu, silahın kabzasını sıkıca tutuyordu. Gözlerini annemden ayırmadan elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetledi.

Ona baktım. “Gerçekten ona öfkeli olacağını düşünmüştüm.”

“Ah,” dedi, mavi gözlerinde öfke kıvılcımları parlıyordu. “Çok öfkeliyim, canım.” Ama sonra kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp bileğimin iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ama aynı

zamanda hayatta olduğun için de mutluyum. Bay Sterling ile...” Başını iki yana salladı. “...Cayo ile gidişini izlerken ömrümden ömür gitti.”

“Başka seçeneğim yoktu.”

“Ömrümden,” diye tekrarladı, “ömür gitti.” Sonra eğilip beni sert ve hızlı bir şekilde öptü. “Bir daha bana asla böyle şeyler yapma, Olivera,” diye fısıldadı, dudaklarına doğru. Aylar önce yeni tanıştığımız sıralarda da benzer bir şey söylemişti.

Ona hafifçe gülümsedim. Belki birkaç ay sonra benim ayarlarımın nasıl olduğunu öğrenirdi.

Mamá dudakları düzleşmiş bir şekilde bize baktı. Mısır’a gelmemden önce olsaydı, sadece bu ifadesi bile beni umutsuzluğa sürüklerdi. Onun gerçekten onaylamadığını duymak bana birkaç gece uykusuna mal olurdu. Ama şimdi ona dik dik baktım. Onun imkânsız standartlarını karşılayamadığım için kendimi kötü hissedecek değildim, sonuçta o da kendi standartlarına uymuyordu. Bilinçaltında bunu biliyor olmalıydı. Babam ondan mükemmellik talep etmişti, o da mükemmel eşi oynamıştı. Kendini bir kafese sokmuştu, babam ise o kafesin anahtarını alacak kadar acımasızdı.

Araba otele yanaştı. Tam kapıyı açacakken, Whit’in sesi beni durdurdu.

“Bir dakika bekle, Inez.” Silahı bana uzattı ve gırtlığımdan küçük bir şaşkınlık sesi çıktı. “Hemen döneceğim.”

“Gidiyor musun? Şimdi mi?” diye sordum.

Mamá gözlerini kısarak Whit’e baktı. “Bir şey planlamış.”

Ah, tabii ya. Omuzlarımı gevşetip yastığa yaslandım. Whit kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı. Dikkatini anneme çevirip sert bir sesle, “Ona herhangi bir şekilde zarar verersen, sonuçlarından pek memnun kalmayacağına söz veriyorum,” dedi.

Mamá kaskatı kesildi.

Whit kapıyı kapattı, arabanın etrafından koştu ve otele doğru gözden kayboldu. Mamá pencereden dışarı baktı. Köşeye sıkışmış bir tavşan gibi ürkek ve gergindi, gözleri sağa sola kayıyor, kaçmak için fırsat kolluyordu. Sonra elimdeki silaha bakıp alaycı bir şekilde güldü.

“Tetiği gerçekten çekecekmişsin gibi davranmayalım, tesoro,” dedi, koltuğa yaslanıp duruşumu taklit ederek. “Sen şiddet yanlısı bir insan değilsin.”

“Ben aptal değilim,” dedim sessizce. “Hayatımı kurtardıktan sonra, şimdi bana zarar vermezsin.”

Gözleri bulutlandı. “Charlie.”

“İkiniz nasıl tanıştınız?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Cayo onu operasyonlarda yardım etmesi için tutmuştu. Öyle başladı.”

“Papá’nın hasta olduğunu biliyor muydun?”

Başıyla onayladı. “Bu yüzden Kleopatra’yı çok istiyordu. Onun, vücudunu iyileştireceğine inanıyordu.”

“Onu nereye sakladığını bana söyleyeceksin,” dedim. “Eserleri zulaladığın yeri de.”

İnatla sessiz kaldı.

“Kardeşinin hapiste ölmesine izin mi vereceksin?” diye sordum düz bir şekilde. “Ya da Abdullah’ın?”

Mamá çenesini kaldırdı, yüzü taş gibiydi. “Maspero ve ortaklarının elinde onları orada tutmak için yeterli kanıtı yok. Sen, Mısır’a geldiğinden beri sadece stres, keder ve kalp ağrısına neden oldun. Bence yaptıklarının sonuçlarıyla başa çıkabilirsin.”

“Ne cüret?” diye bağırdım öfkeyle.

“Hayatını kurtarma cüretinde bulundum,” diye bağırdı. “Charlie’yi öldürdüm. Bunun bana neye mal olduğunu biliyor musun?”

“Sen Elvira’yı ölüme mahkûm ettin,” diye bağırdım. “Sen bunun bana neye mal olduğunu biliyor musun?”

Birbirimize baktık, ağır nefesler alıyorduk, birbirimizin aynasıydık. Aynı ela gözler. Burun köprümüzün üzerinde aynı çiller. Maceraya, plan yapmaya, risk almaya olan ortak sevgi. İkimiz de yaptığımız şeylerle başkalarını incitmiştik.

“Annem olmana ihtiyacım var,” diye fısıldadım. “Bunu düzeltmene ihtiyacım var.”

Bana temkinli bir şekilde baktı. “Nasıl bir şey olacak bu? Hayatımın geri kalanında beni hapiste mi göreceksin?”

“Bütün bunlardan vazgeçebileceğine inanmıyorum,” dedim sessizce. “Tüccar Kapısı, eser çalmak. Bunların getirdiği zenginlikten vazgeçebileceğini sanmıyorum, bu yaptıkların ruhunu yozlaştırıp seni tanımadığım birine dönüştürse de.” Derin bir nefes aldım. “Herkesin iyiliği için, benim huzurum için, Elvira için... sen hapiste olmalısın. Kleopatra’yı ve gizli hazinesini Tarihî Eserler Dairesi’ne geri götürmeni de istiyorum.”

Kaşları kalktı. “Hani şu yabancı memurlar tarafından yönetilen mi? O mu? Kesinlikle bu kadar saf olamazsın. Bunun gerçekten faydalı olacağını mı sanıyorsun? Her şey para, nüfuz ve güç sahibi insanlara fayda sağlamak için dağıtılacak. Bilmiyorsan söyleyeyim, o insanlar illaki Mısırlı da değil.”

Sözleri sert bir tokat gibiydi. “Yani sistem çürümüş olduğu için, en iyi seçenek oyuna dâhil olmak mı? Neden değiştirmeye çalışmak değil?”

Omuzlarını silkti.

Farklı bir taktik denedim. “Gelecek nesillerin Kleopatra’nın gizli hazinesinden faydalanıp ders çıkarma şansı var,” dedim. “Ama senin yüzünden bunun olma şansı yok.”

Mamá saçlarını düzeltmek için kollarını kaldırdı, tutam tutam saçları örgüsüne soktu. Tokalarından birini çıkarıp saçlarının farklı bir yerine taktı. Hareketinde alışılmış bir şey vardı.

“Yeter artık,” dedim sertçe, silahı öylesine sıkı tutuyordum ki eklem yerlerim beyazlamıştı.

“Bir dakika,” diye mırıldandı, dişlerinin arasında bir toka daha vardı. Tokayı çıkardı, kaşları sertçe çatıldı. “Sanırım bu kırılmış.” Kasıtlı kayıtsız tonu gerilmeme neden oldu. İçgüdülerim onun bir şeyler çevirdiğini haykırıyordu.

Tokayı büküp kucığıma fırlattı. Yükselen duman beni kalın bir tüy tabakası gibi sardı. Gözlerimi kapattım. Bağırmaya çalıştım ama hemen öksürmeye başladım. Önümü göremesem de ellerim ona uzandı ama kapı açıldı ve annem dışarı atladı. Öksürmeye devam ederek, gözyaşlarım yüzümden aşağıya akarken onun peşinden sendeledim. Ani bir çığlık ve bir bardak fırlatma sesi geldi. Bardak yere çarpınca paramparça oldu.

“Seni uyarmıştım,” diye hırladı Whit.

Beni kollarına aldı ve gözlerimi gömleğine sildi. Duman sonunda kaybolduğunda, annemi görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım ama tanıdık başka bir yüzle karşılaştım.

“Bonsoir, Mademoiselle Olivera,”³¹ diye haykırdı Mösyö Maspero. “Oldukça ilginç, n’est-ce pas?”³²

Ona aptala dönmüş hâlde baktım. “Burada ne işiniz var, efendim?”

“Onu ben getirdim.” Farida, kuzenim Amaranta ve hatta Tía Lorena, daha önce hiç görmediğim ve ellerinde tabanca olan iki adamın arasında duruyorlardı. İkisinin de silahları, kaşlarını çatıp kocama bakarken eliyle gömleğini silen anneme doğrultulmuştu.

“Ona limonata fırlattım,” diye açıkladı Whit.

“Limonata mı?” diye tekrarladım.

“Onu en çok bunun sinirlendireceğini düşündüm,” dedi Whit. “Yine de elimde *kaynar bir fincan çay* olmadığı için şükretmelisin, Lourdes.”

“Neden elinde limonata vardı? Ailem neden burada? Ve Farida? Mösyö Maspero? Kafam çok karıştı.” Alnımı ovuşturdum. “Önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum.”

“Whit bana bir telgraf yazmış,” dedi Farida. “Mösyö Maspero’ya Kleopatra’nın kayıp hazinesinin arkasındaki gerçek suçluyu bilmek istiyorsa İskenderiye’ye gelmesi gerektiğini söylememi istedi. Bu yüzden elbette Tarihi Eserler Dairesi’ne gittim, o sırada katıldığımız müzayedenin tüm fotoğraflarını banyo etmiştim.” Çantasını karıştırdı ve kalın bir zarf çıkardı. “Biz de mümkün olduğunca çabuk buraya geldik.”

“Böylece ben de geldim,” dedi Mösyö Maspero. Pişmanlıkla gülümsedi. “Bu kadar çok...” Kaşlarını çatı. “...*büyüleyici* kadına eşlik edeceğimi bilmiyordum.”

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Yaşayan hiç kimse Amaranta’yı *büyüleyici* olarak tanımlamazdı.

“Fotoğrafları getirmem gerekiyordu,” dedi Farida savunmacı bir şekilde.

31 Fr. Bonsoir, Mademoiselle Olivera. (İyi akşamlar, Bayan Olivera.)

32 Fr. N’est ce pas? (Değil mi?)

“Ben de,” dedi Amaranta soğukkanlılıkla, “Lourdes’in tutuklandığını görmesem olmazdı.”

Tía Lorena soğuk bir şekilde abisinin eşine baktı. “Ben de öyle.”

Whit ve ben birbirimize baktık. Bakışları, *Ona Cayo’dan bahsedecek misin?* diye sorar gibiydi. Ben de sessizce, *Bugün olmaz,* diye cevapladım.

O da onaylarcasına başını salladı. Yavaş ve şefkatli bir şekilde gülümsedi. Yüksek sesli bir sohbet patlak verirken, halam anneme bağıırıyordu, Amaranta ve Farida, onlara sersemlemiş bir şekilde bakan Mösyö Maspero ile canlı bir şekilde konuşuyorlardı. Muhtemelen daha önce iki kadın tarafından hiç bu kadar sıkıştırılıp zorla konuşturulmamıştı.

Bir ses yükseldi gürültünün üzerinden.

“Bu saçmalık!” diye haykırdı Mamá. “Hiçbir kanıtın yok.”

Farida zarfın içinden fotoğrafları çıkarıp önce bir karıştırdı, sonra zafer kazanmış bir edayla herkesin görebileceği şekilde bir tanesini havaya kaldırdı. Hepimiz -silahlarını hâlâ anneme doğrultmuş olan iki adam dışında- daha iyi görebilmek için onun etrafında toplandık.

Bu, Filai’de çekilmiş bir fotoğraftı. Mamá tek başına portatif bir masada oturuyordu ve arkasında duran birinin taşınabilir bir fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekme pratikleri yaptığından tamamen habersizdi. Fotoğrafta Mamá kare şeklinde bir kart tutuyordu.

Bir Tüccar Kapısı davetiyesi. Özel olarak, ona hitaben gönderilmiş.

WHIT

Maspero’nun adamları Lourdes’i arabaya sürüklediler. Inez kararlı bir şekilde ters yöne baktı, çenesi gergindi ama titreyen alt dudağı kederini ele veriyordu. Lourdes son bir darbe indirmeye istekli gibi kızına baktı ama ben karımı onun görüş alanında saklamak için hareket ettim. Çekilip götürülmeden önce gördüğü son yüzün benim yüzüm olmasını istiyordum.

İçeri tırmanmasına yardım etmek için elimi uzattım.

“Çok yiğitçe,” dedi alaycı bir tavırla.

Ama avucumu kavrayıp bir adım öne çıktığında, “Ceket cebime uzan,” diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptıştırıp onun istediğini yaptım. Sıkıca sarılmış ve saten bir kurdeleyle tutturulmuş bir parşömen buldum. Hemen çıkarıp kendi cebime koydum.

“Bu...” dedim nefes vererek, kalbim delice çarpıyordu. “Neden bana veriyorsun?”

“Inez’in çeyizi olarak, diyelim,” dedi. “Ona iyi bak.” Lourdes arabaya binip yumuşak koltuğa oturdu, muhafızları da arkasından binip karşıdaki banka oturdular. Bakışlarını kucağına indirmeden önce onlara sertçe baktı.

Mösyö Maspero kapıyı çarparak kapattı ve arabacıya, “Ben başka arabayla gelirim,” diye seslendi. Sonra bana döndü, kaşları hafifçe kalktı. “Sana ne dedi?”

Cebimde parşömen rulosu yanıyordu. “Saçmalıklar.”

Başını sallayarak gruba veda etti ve bekleyen başka bir arabaya bindi. Arabacılar kükreyen ve yankılanan bir ses eşliğinde arabaları hareket ettirirken, arkalarından baktım. Sonra serin bir elin elime değdiğini hissettim. Gözlerimi kırptıştırarak bakışlarımı indirdim, önümde karımın yukarı dönük yüzü vardı.

“Bitti mi?” diye sordu sulu bir sesle.

“Bitti,” diye söz verdim ona ve kollarımı omuzlarına doladım. Bana yaslanınca saçlarını öptüm.

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Gözlerinin kenarları kırmızıydı, göz kapakları şişmişti. “Kedilerimiz olabilir mi?”

“Kediler mi? Çoğul mu?” diye sordum dehşet içinde.

“Kedileri kim sevmez ki?”

“Ben köpekleri severim,” dedim. Sonra başımı salladım. Neden onunla tartıştığımı bilmiyordum. Eğer isterse ona lanet olasıca ayı bile verirdim. “Inez, kaç tane istiyorsan alabiliriz.”

O tam başını eğmeden önce dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi yakaladım. “Şimdi ne yapmak istiyorsun, tatlım?”

Soruyu düşündü. “Canımız ne isterse.”

BEŞİNCİ KISIM

YER ALTINDAN
AKAN NEHİR

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

İKİ HAFTA SONRA

Yumuşak mum ışığı, ustaca pişirilmiş, kızartılmış ve haşlanmış et ve sebzelerin bulunduğu tepsilerle dolu yemek masasını aydınlatıyordu. Birkaç şişe şarap açılmış ve ince saplı kadehlere konmuştu. Mutluluk bedenimin her köşesinde yankılanıyordu. Masanın etrafında, Shepheard's'taki özel bir salonda, dünyadaki en çok önemseydiğim insanlar oturuyordu.

Whit solumdaydı, eli kar beyazı masa örtüsünün altında, bacağımdaydı. Masanın diğer ucunda, Porter, kız kardeşi Arabella'nın yanında oturuyordu. Whit onları ziyarete davet etmişti ve Whit'i şaşırtarak, onun beklediğinden daha erken ve yanlarında birkaç sandıkla gelmişlerdi. Belli ki uzun bir ziyaret için gelmişlerdi, hatta otelin yakınında bir ev kiralayacak kadar ileri gitmişlerdi.

Arabella beni ilk andan kazanmıştı. Bana sarılıp, Whit'i bir kedi insanı yaptığım için bana bol bol teşekkür etmişti. Beş dakikalık sohbetin ardından en sevdiğimiz sanat eserleri hakkında konuşmaya başlamıştık ve bana muhteşem sulu boyalarıyla dolu bir defter göstermişti. Nadide bir yeteneği vardı, en yeni kız kardeşimin.

Porter'ın kadehinden şarap yudumladığı sırada onu göz ucuyla izliyordum, kızıl saçları mum ışığında cilalı kehribar gibi parlıyordu. Porter sonunda onun maskaralık yaptığını anlayıp Arabella'ya dik dik baktı, ben de Arabella ona gamzelerini gösterdiğinde kahkahamı bastırdım. Ama sonra dikkati sağındaki yakışıklı adama kaydı ve yanaklarında derin bir kızarıklık oluştu. Whit'in arkadaşı

Leo bunu fark etmemişti ama akşam yemeğinin başında oturduğundan beri onunla göz göze gelmekten tuhaf bir şekilde kaçınıyordu.

Onu kasıtlı olarak görmezden gelmeye çalıştığı izlenimine kapıldım.

Ne kadar da büyüleyici. Acaba...

“Bunu aklından bile geçirme,” diye mırıldandı Whit, bakışlarımı takip ederek. “Yaşı ona göre çok büyük.”

“O kadar da yaşlı değil,” diye fısıldadım, göz kırparak.

Bacağımı çimdikledi, ben de peçetemi yüzüne fırlattım. Karşımda Tío Ricardo ve Tía Lorena, puolar hakkında İspanyolca tartışıyorlardı.

“Hep bir duman sütunuyla çevrilisin,” diye şikâyet etti halam. “Seninle basit bir sohbet etmek için -gerçi elbette seninle sohbet hiçbir zaman basit olmaz, nasıl olsun ki?- saçlarıma ve kıyafetime senin berbat alışkanlığının kokusunun sinmesine kendimi hazırlamam gerektiğinin farkında mısın?”

Dayım ona sert sert baktı. “Señora, olası bir çözüm, ilk başta benimle sohbete girmemek. Bunun bu kadar basit olmasına ne dersin?”

Kendi kendime gülümsedim, sonra dikkatim Abdullah’a kaydı. Farida onun tabağını yemeklerle dolduruyordu. “Bu kadarı yeter,” diye itiraz etti Abdullah. “Ben kesinlikle...”

“Közlenmiş patlıcan lezzetli görünüyor,” dedi Farida geniş bir gülümsemeyle. “İsrar ediyorum.”

“Peki madem, ısrar ediyorsan,” diye homurdandı Abdullah. “Biraz daha ekmek istiyorum...”

“Tahine ne dersin?” dedi Farida, gülümsemesi hâlâ sabitti. “Öncesinde sebze?”

Abdullah önce iç çekti ama sonra şefkatle kıkırdadı. Farida dirseğinin dibinde duran fotoğraf makinesini aldı ve onun gülümsediği bir fotoğrafını çekti. Amaranta ona doğru eğilerek, “Bir sonrakini ben çekebilir miyim?” diye sordu.

Farida başını sallayarak makineyi ona uzattı. “Yiyeceğin şeylerden birini çek.”

“Yemeğimi mi?” Amaranta burnunu kırıstırdı, dolu tabağına baktı. “Kim benim ne yediğimi görmeye ilgi duyar ki?”

“İlgilenen olabilir,” dedi Farida gülerek. “Ya da belki de kimse-
nin ilgisini çekmez ama bu kesinlikle pratik yapmak için harika bir
nesne. En azından aniden bacakları çıkıp masadan kalkıp gitmez.”
İkisi, Abdullah ve Tío Ricardo’yu kontrol etmek için hapishane-
ye yaptıkları günlük ziyaretler sırasında iyi arkadaş olmuşlardı.
Amaranta makineyi eline alıp bir fotoğraf çekti. Sonra bana doğru
baktı, makineyi çevirdi ve hemen bir fotoğrafımı çekti.

“Hazır değildim,” diye itiraz ettim.

“Biliyorum,” dedi Amaranta soğukkanlılıkla. “Kesinlikle en
çirkin fotoğrafın olacak.”

Ben masanın karşısından kuzenime dik dik bakarken, Whit
bir kahkaha attı. Kadehimi ona fırlatmayı düşündüm ama bu mü-
kemmeli şarabı israf etmiş olurdum. İç çektim ve bunun yerine ça-
talımı aldım, hepimiz farklı yönere dağılmadan önce herkesle bu
son yemeğin tadını çıkarmak için can atıyordum.

“Bay Whit!” diye haykırdı Kareem.

Kocam sandalyesinde dönerek, diğer tarafında oturan Kareem’e
baktı. “Evet?”

“Abdullah bana üç kavanoz bal aldı,” dedi.

“Yani sana rüşvet verdi,” dedi Whit gülerek. “Mezarlarda bul-
duğün balları asla yiyemeyeceğini de söyledi mi?”

Kareem bilgece başını salladı. “Antik kalıntıları tüketmemeli-
yim.”

“Harika bir yaşam mottosu,” dedi Whit, aynı bilgelikle.

Kareem kaşlarını çatı. “Motto nedir?”

“İtalyanca bir kelimedir, anlamı ise...” diyerek söze girdi Porter.

Kapı açıldı ve bir şişe daha şarap sipariş etmek için ağzımı aç-
tım ama gelen garsonumuz değildi. Mösyö Maspero, bir garson eş-
liğinde içeri girdi. Hepimizi bir arada görünce kızardı. Hiçbirimi-
zin özellikle arkadaş canlısı veya davetkâr görünmediğini anlamak
için her bir kişiyi yakından incelememe gerek yoktu.

“Ah,” dedi. “Affedersiniz. Bilmiyordum...”

“Ne istiyorsunuz, efendim?” diye sordum soğuk bir şekilde. Da-
yımın ve Abdullah’ın başına gelenler için onu asla affetmeyecektim.

Başını iki yana salladı, yanakları kızarmıştı. “Böldüğüm için özür dilerim. Bunun bir aile...” Kareem’in küstah gülümsemesine şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sözünü kesti. “...bir aile etkinliği olduğunu görebiliyorum. Sadece Lourdes meselesindeki gelişmeleri size bildirmek için uğramıştım.”

Hepimizi aniden bir sessizlik sardı. Çatal bıçakların tabaklara çarpması, yumuşak gevezelikler veya Farida’nın fotoğraf makinesinin tıklama sesi yoktu. Whit’in eli bacağına daha sıkı kavradı.

Derin bir nefes aldım, sinirlerim karnımın derinliklerinde çırpınırken garsona, “Lütfen bir sandalye daha getirin,” dedim.

Sandalye getirilip Abdullah’ın yanına yerleştirilirken, Mösyö Maspero ellerini ceplerine sokmuş, masanın yanında garip bir şekilde duruyordu.

“Lourdes, Kleopatra’nın yerini de onunla birlikte gömülen gizli hazineninkini de açıkladı,” diye söze girdi Mösyö Maspero. Gözlerim doğrudan Abdullah’ın yüzüne kaydı. Şaşkınlık, alnındaki her bir çizgiye kazınmıştı. “Sir Evelyn ile bir anlaşma yaptı ve bunun üzerine hapisneden çıkarılıp ev hapsine alındı, hayatının geri kalanını orada geçirecek.”

Whit gerildi, bacağının sapını kavradı. “Peki kaçmayı başarması ne kadar sürecek?”

“Bir sürü gardiyan olacak,” dedi Mösyö Maspero savunmacı bir şekilde.

“Sanki onları rüşvetle kandıramayacak,” dedi Tío Ricardo küçümseyerek. “Kız kardeşim usta bir manipülatördür ve bir ağacı bile büyüleyebilir.”

“Belki de hapishaneye geri dönmesi gerek,” diye ekledi Abdullah. “Habercileriyle sohbet etmek için çok fazla giriş noktası ve fırsat olmaz.”

“Denedim,” diye itiraf etti Mösyö Maspero. “Ancak Sir Evelyn, Lourdes’in bildiklerini açıkladıktan sonra rahatına kavuşması konusunda ısrar etti. Ama endişelenmeyin, kaçışının imkânsız olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Whit yanımda sessiz bir öfkeyle kıvranıyordu. Annemin tutuklanmasından sonra, tanıştığımızdan beri olan her şey hakkında, uzun süredir saklanan sırlar ve dayım için çalışırken rolünün ne olduğu hakkında, uzun uzun konuşmuştuk. Sir Evelyn’in dayımın

ve Abdullah'ın hareketlerini gözlemlemek için bir casus tuttuğunu duyduğu ânı düşündüğünü biliyordum. Şu âna dek, konuyu bunun için kimi kullanmış olabileceği üzerine daraltmıştık.

Bu kişi Bay Basil Sterling olarak hareket eden babam veya annemle ortak çalışan Bay Fincastle olabilirdi. Sir Evelyn şimdi Mamá'ya yardım ettiğine göre, tutuklanmadan önce annemle ve sevgiliyle biraz hukukunun olduğu barızdı. Kazı alanını dayımdan veya Abdullah'tan alma fikriyle ona yaklaşmış olabilirlerdi. Belki de Sir Evelyn'in planı başından beri buydu.

Asla emin olamayacaktık. Bildiğimiz şey Sir Evelyn'in artık bu yüzyılın en büyük tarihî buluntularından birine erişebildiği. Whit'in kasvetli ifadesine bakınca, onun da aynı sonuca vardığını düşündüm.

"Sir Evelyn'in Lourdes ve sevgiliyle birlikte çalışmış olabileceğini bilmeniz gerek," diye hırladı Whit. "Bay Fincastle'ın kazı alanını ele geçirmek için birinin gücüne ihtiyacı olmalıydı!"

"Tarihî Eserler Dairesi'ne bildirilmeyen bir alan mı?" diye karşılık verdi Mösyö Maspero. "Hadi ama. Her şeyin en iyi şekilde sona erdiğini düşünüyorum. Eserler olması gereken yerde, doğru ellerde. Hırsızlıktan sorumlu olanın tamamen Lourdes olması sizin için büyük bir şans."

"Ne?" diye sordu Ricardo.

Mösyö Maspero başını salladı. "Ekibin kazıya karar verdiği yer konusunda şeffaflık olmamasının kendi fikri olduğunu itiraf etti. Sizi ve ortağınızı serbest bırakmam konusunda ısrar etti." Ellerini açtı. "Ben de öyle yaptım ve şimdi tutuklanmanız için özür dilemeye geldim."

Dayım ağzını kapattı.

"Peki onlara gösterilen muamele?" diye sordu Farida çelik gibi bir sesle.

"Oui, ah, talihsiz bir kaza," diye mırıldandı Mösyö Maspero. "Konuyu araştırmaya ve tam bir soruşturma yürütmeye çalışacağım."

"Gerek yok," dedi Abdullah ipeksi bir sesle. "Belki gelecek sezon istediğimiz yerde kazı yapmamız için bir ruhsat olabilir?"

Mösyö Maspero'nun dudakları seğirdi. "Bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum."

Sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Akşam yemeği davetinizde bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Meraktan soruyorum, neden yapıyorsunuz?”

“Bu bir veda yemeği,” dedi Tía Lorena. “Yarın sabah Arjantin’e doğru yola çıkıyoruz.”

“Ah, iyi yolculuklar öyleyse,” dedi Mösyö Maspero ve sonra bana bakmak için döndü. “Mısır büyük bir cevher kaybedecek, matmazel. Umarım bir gün geri dönersiniz?”

“Ah, ben gitmiyorum,” dedim neşeyle.

Whit başparmağını bacağıma dayayarak bir daire çizdi. “Ricardo ve Abdullah ile çalışmak için Mısır’da kalacağız.” Bana sevgi dolu bir bakış attı, ben de başımı omzuna yasladım.

“Balayımızın ardından gelecek yılın ruhsatını güvence altına almak için sizi ziyaret edeceğim,” dedim. “Sanırım gözümüzü piramitlere diktik.”

Mösyö Maspero bembeyaz kesildi, ben de yüzüne bakarak güldüm.

WHIT

Sabahın erken saatlerinin güneş ışığı çalışma masamın üzerine vuruyordu. Laboratuvarımın birçok penceresinden birinin dışında, kilometrelerce, sularında felukaların ve dahabiyaların sallandığı Nil Nehri uzanıyordu. Inez’in bahçede inatçı kedilerimiz Archimedes ve Memphis’i çağırdığını duydum belli belirsiz. Kedilerimiz, kendilerine ne yapacaklarının söylenmesinden nefret ediyorlardı.

Tıpkı karım gibi.

Sürekli kendini tüketen ve yenileyen yılan Ouroboros’a bakarken, kendimi Kleopatra’nın Hrisopoeia’sına dikkatimi vermeye zorladım. Yaprığın yanında kimya kitapları ve benden önce yaşamış, imkânsız başarmaya çalışan simyacılara ait kadim metinler vardı.

Simyanın büyüü buydu işte. Bir şeyi başka bir şeye dönüştürmek.

Bakırı gümüşe.

Kurşunu altına.

Ama tam o sırada, simyanın temel prensiplerini yaygın bir bitki üzerinde uyguluyordum. Üç felsefi esası kendi kendime fısıldayarak okudum.

Kükürt (yağ). Cıva (likör). Tuz (alkali).

Bunlar temsil ettikleri şeylerle de bilinirler: Kükürt, can. Cıva, ruh. Tuz, beden.

Sabahın erken saatlerinde Inez'in bahçemizden topladığı fesleğeni bir tabağa koydum ve üç ana adımı tamamlamak için alanı temizledim. Önce bu temel taşları ayır, sonra arındır, son olarak da uyumlu yeni bir madde yaratmak için birleştir.

Doğru olursa, bu işlemi kurşuna uygulayabilir ve teorik olarak altın yaratabilirdim.

Bir avuç ince kıyılmış taze fesleğeni yarım bardak suyla macun hâline getirmek üzere koyduğum şişeye baktım. İçine dikkatlice buhar ekledim ve kaynar buharların kondansatöre yükselmesini izledim. Suyun yüzeyinde bir yağ tabakası oluştu, kükürtün maddi prensibi, diğer adıyla bitkinin canı.

İlk ayırıştırma tamamlanmış oldu.

Şimdi bitkinin fermente olması gerekiyordu ve bu birkaç uzun saat sürecekti. Inez'in kahkahası açık pencereden odanın içine süzüldü. Hâlâ bahçedeydi ve lanet kedileri bulmaya çalışıyordu. Derme çatma laboratuvarımdan ayrılırken, kendi kendime gülümsedim.

Zamanımı nasıl geçirmek istediğimi tam olarak biliyordum.

Gece yarısı olmuştu, laboratuvara geri dönmüştüm. Inez'i uyurken bırakmıştım, yatağımdan kalkmaktan nefret ediyordum ama içgüdülerim bana Kleopatra'nın Hrisopoeia'sını anlamaya yaklaştığımı söylüyordu. Fesleğen planladığım gibi fermente olmuştu veya gerçek bir simyacının söyleyeceği gibi, bitki ölmüştü. Artık bahsedilecek bir yaşam gücü kalmamıştı. Sulu lapayı sonunda alkole dönüştürdüm ve böylece bitkinin ruhunu ortaya çıkardım.

Esansiyel maddelerin ayırıştırılması tamamlanmıştı.

Son adıma, yani arıtmaya geçecektim. Fesleğeni aldım, fazla nemini gidermek için bir bezle tamamen kuruladım, sonra ateşe verdim, sonuç olarak gri bir kül oluştu. Kendi kendime gülümse-dim, ellerim heyecandan titriyordu. Bu, en sevdiğim viskinin dolu olduğu bir şişeden daha iyiydi. Külü dikkatlice su dolu şişeye geri döktüm, hızlı bir karıştırmanın ardından hemen çözüldü. Oradan sıvıyı filtreledim. Buharlaşarak, kristalleşmiş beyaz tuz bıraktı ge-riye.

Bitkinin bedeni.

İşlemi tamamlamak için sadece temel bileşenleri yeniden bir-leştirmem veya diriltmem gerekiyordu. Daha sonra tuzu bir ecza şişesine aktaracak, içine kükürdü, ardından da cıvayı dökecektim.

Bu benim ilk iksirim olacaktı.

Dikkatim çalışma masamdaki kurşuna kaydı. Kurşunu altı-na dönüştürmek için aynı prensipleri, aynı adımları izlemem ge-rekecekti. Kleopatra'nın Hrisopoeia'sına doğru yürüdüm, onu ta-mamen ezberlemiştim. Sabah ışığı odaya süzülürken, asil sanata başladım.

Gözlerim yuvarlak tabaktaki, güneş ışığında parıldayan minik al-tın parçasına kaydı.

İmkânsız başarıydım.

Bu artık bir simyacı olduğum anlamına mı geliyordu? Başımı salladım, sersemlemiş hissediyordum, karıma ondan aldığım ser-veti geri kazanabileceğimi nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Simya kâğıdı önümde duruyordu, ona son kez baktım. Her çizgiyi, her çizimi ve her sembolü ezbere biliyordum.

Artık öğrendiğime göre, onunla ne yapacağımı bulmam ge-rekiyordu. Bu kadar değerli, bu kadar değişken bir şeyi Inez'le birlikte sürdürdüğüm hayatta asla saklayamazdım. Kleopatra'nın Hrisopoeia'sı korunmayı, güvende tutulmayı ve onu kötü amaçlar için kullanabilecek insanlardan uzak tutulmayı hak ediyordu.

Yaprağı ne yapacağını bilecek tek bir kişi tanıyordum.

"Whit?" dedi Inez, kapıyı hafifçe vurarak açarken. Diğer ko-lunda ona öfkeyle bakan Memphis'i taşıyordu. "İyi misin?"

Gözlerimi kırıştıtarak, şaşkın bir şekilde bakışlarımı kaldırdım. “İyiyim?”

Mataralar ve cam şişelerle dolu masaya, kimya üzerine en sevdiğim kitaplara ve çalışırken yaptığım düzinelerce karalamayla dolu kâğıt yığınlarına merakla bakarak odaya girdi. Saçına beyaz bir gül sıkıştırmıştı, ona gülümsediğim sırada, o tatlı koku bana doğru geliyordu. Bahçemize onun için birkaç gül fidanı dikmişim ve o zamandan beri evimizin her yerinde beklenmedik yerlerde çiçekler bulabiliyordum. En sevdiğim kitabın sayfalarına saklanmış, bir resim çerçevesinin içine yerleştirilmiş veya güzelce yemek tabaklarımıza konmuş. Memphis gidip bir beherglassa vuracak oldu ama Inez zamanında dönüp felaketi önledi.

“Hayır, hayır, canım,” diye mırıldandı. “Lord Somerset’in deneylerini mahvedemeyiz.”

“Lord...”

“İki gündür tüm boş zamanını bu odada geçiriyorsun,” diyerek sözümü kesti Inez. “Balayımızda bu kadar çalışacağını düşünmemiştim.” Kaşlarını çatıp burnuyla nazikçe havayı kokladı. “Tuhaf kokuyor. Ne yapıyordun?”

Hafifçe sallanarak ayağa kalktım, tuhaf bir şekilde başım dönüyordu. Altın yaratmıştım. Altın. Bana endişeyle baktı ama onu kendime doğru çekerken gülümsedim. Yanağını, şakağını, saçlarını öptüm. Gül yaprakları burnumu hoş bir şekilde gıdıkladı. “Kahvaltı yapalım, sana her şeyi anlatacağım.”

“Akşam yemeği vakti geldi,” diye düzeltti hafifçe.

“Akşam yemeği yerken, öyleyse,” dedim. Öne eğildim, karımı -ve lanet kedi- kollarıma aldım. Onu laboratuvarından dışarı taşıdığım anda çığlık attı, Memphis ise sabırsız bir tıslamayla elinden kurtuldu. “Abdullah’ı bizimle yemeğe davet edebilir miyiz? Bende ona ait bir şey var. Kutlama yapacağız.”

“Tamam, Kareem ile bir not göndereyim.” Inez kaşlarını kaldırdı. “Neyi kutluyoruz?”

Eğildim ve onu bir, iki, üç kez öptüm, sonra dudaklarına doğru, “Hayatımızın geri kalanını,” diye fısıldadım.

BİTİŞ

GASTON MASPERO

Hayatının daha sonraki yıllarında Mısır'ın tarihi eserlerinin yasa dışı olarak yurt dışına çıkarılmasını engellemeye çalıştı. Meşhur bir olayda, Abd al-Russul kardeşleri tutukladı, sonunda bir dizi kraliyet mumyasını keşfettiklerini itiraf edene kadar gözaltında işkence gördüler. Buna rağmen Maspero popülerliğini korudu ve Sfenks'i ortaya çıkardı, Karnak Tapınağı'nı restore etti ve Kahire'deki Bulak Müzesi'ni yönetmeye devam etti. Yetmiş yaşında öldü.

SIR EVELYN BARING

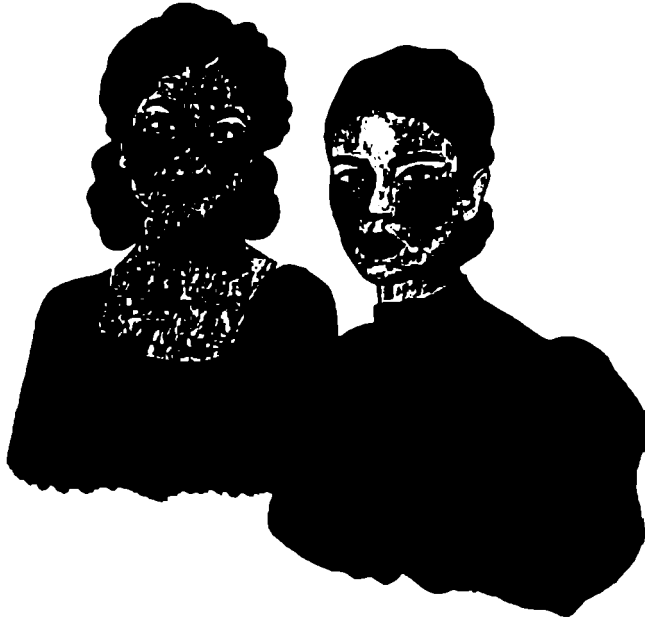
Sonraları Lord Cromer olarak tanınan Baring, 1907 yılına kadar Mısır Başkonsolosu olarak görev yaptı. Yakışıksız görüşleri, Mısır'ın birçok politikasını şekillendirdi ve bu konumu, İngiltere'nin Mısır'ı uzun süre denetlemesi ve işgal etmesi gerektiğine olan inancı da dâhil olmak üzere, önerdiği reformların önünde hiçbir engelin olmamasını garanti altına aldı. Ayrıca Granville Doktrini sayesinde Baring ve diğer İngiliz yetkililere, İngiliz çıkarlarını ve direktiflerini destekleyen Mısırlı politikacıları göreve getirme yetkisi verildi. Sonunda, altmış altı yaşında, Mısır'dan ayrıldı ve yetmiş beş yaşında 1917'de öldü.

SHEPHEARD'S

*Otel, 1952'de, İngiltere'nin Mısır'daki varlığını sürdürmesi
yüzünden çıkan isyanlar ve siyasi kargaşa sırasında gerçekleşen
Kahire yangınında tamamen yok oldu.*

AMARANTA & TÍA LORENA

*Lorena, Ricardo'yu dehşete düşürerek, sık sık Mısır'ı ziyaret etti.
Sıklıkla, ne yapacağını asla bilemediği hediyelerle
dolu sandıklar getirdi.*

Amaranta, Ernesto ile evlendi. Altı çocukları oldu.

*En küçük kızı -annesinin sonsuz korkusuna rağmen- teyzesi
Inez'in izinden giderek bir Mısırbilimci oldu.*

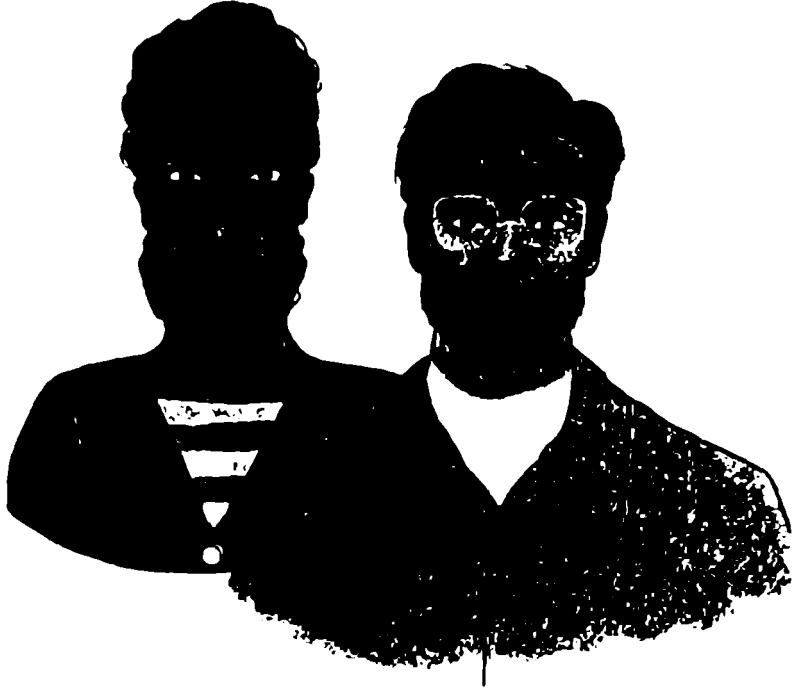

FARIDA

*Kahire'de, Groppi'nin birkaç adım yakınında,
kendi portre fotoğraf stüdyosunu açtı.*

RICARDO & ABDULLAH

Yaşlanana dek iş ortağı kaldılar.

Birlikte Büyük İskender'in ve Nefertiti'nin mezarlarını keşfettiler.

Ama ikisi de bunu asla kabul etmedi.

ARABELLA

Whit'in maddi katkısı ve Porter'in onu düşüncesiz ve bencil ebeveynlerine karşı koruması sayesinde, İngiltere'de biraz bağımsız ve özerk bir hayat sürdü. Sonunda Mısır'a kaçıp o da kendi macerasını yaşadı.

Ama o hikâye başka zaman.

INEZ & WHIT

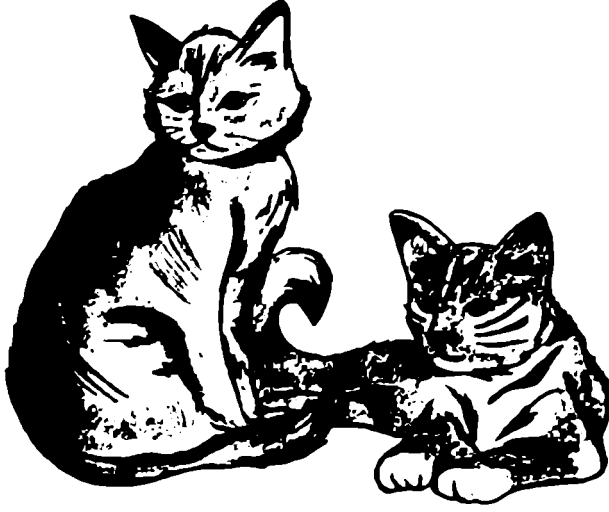

Hayatlarının geri kalanını Mısır'da geçirdiler, ikizleri Elvira ve Porter'ı büyüttüler, Abdullah ve Ricardo'nun kazılarında onlara yardım ettiler.

Elvira büyüyünce çağının önde gelen papirologlarından biri oldu.

*Porter, fahri teyzesi Farida tarafından eğitildi
ve fotoğrafçılık üzerine çalıştı.*

ARCHIMEDES & MEMPHIS

İkisi de uzun ve mutlu yaşadılar ve bahçede fazlasıyla keşif yaptılar.

Ama Memphis, ayrıca, Whit'in birkaç beherglasını da yok etti.

YAZARIN NOTU

İskenderiye şehrinin uzun ve katmanlı bir tarihi vardır ve *Kütüphanenin Sakladıkları*, her ne kadar tarihî bir fantezi olsa da, anlatıma olabildiğince çok ayrıntı eklemek istedim. İskenderiye’de gerçekten de antik sarnıçlarla birbirine bağlanan bir su altı kanalları ve geçit sistemi vardır ve bu sarnıçların sayısı bir zamanlar yüzlerceydi. (Mahmoud el-Falaki antik İskenderiye şehrinin ayrıntılı haritasında yedi yüz tane saymıştır.) Bunlar, tonozlu tavanlar, mermer ayrıntılar ve karmaşık bir şekilde oyulmuş başlıklarla taçlandırılmış sütunlarıyla “yer altı katedralleri” olarak tanımlanırdı. İngiliz donanması 1882’de İskenderiye’yi bombaladıktan sonra, turistler yer altı kanallarından yapılmış sokakları olan sarnıçlarla dolu su şehrinin keşfetmek için kasırga lambalarıyla yer altına indiler.

Mahmoud el-Falaki’den bahsetmişken, günümüz arkeolog ve kazıcılarının çoğu, antik İskenderiye hakkındaki bilgilerini, modern kentleşme yüzünden kaybolması muhtemel olan şehrin ayrıntılı bir haritasını oluşturma konusundaki öncü çalışmalarına borçludur. O gerçek bir *Rönesans* adamıydı, çeşitli alanlarda yetenekliydi: astronomi, mühendislik, matematik ve fen. Araştırmacı, kartograf ve kazıcı da olduğunu söylemeye gerek yok. Çalışmaları İngilizce konuşan dünyada sıklıkla göz ardı edilmiştir ama günümüz arkeologları ve tarihçileri, antik çağda nasıl görüldüğüne dair somut bir görüntü elde etmek için antik İskenderiye şehrinin haritasını tekrar tekrar kullanmışlardır.

İskenderiye, 1885’te, İngiliz donanmasının bombardımanının ardından yeniden inşa aşamasındaydı ve şehrin bazı bölümleri, özellikle de kıyıya yakın kesimleri, hâlâ harabe hâlindeydi. Fakat kitapta sanatsal özgürlüğümü kullandığım iki yer var: İskenderiye Feneri ve Serapeum. İskenderiye Feneri, Kleopatra’nın atalarından biri tarafından inşa edilmiş ve Antik Dünyanın Yedi Harikası’ndan biri olarak kabul edilmiştir. Kireç

taşı ve granitten yapılmıştı ve yüksekliği 103 ila 118 metre arasındı; en tepesinde, gündüzleri güneş ışığını yansıtan devasa bir ayna vardı, geceleri ise bir ateş yanıyordu. Ne yazık ki, birkaç deprem İskenderiye Feneri'ni yok etti, kalan tabanı ise orta çağda bir kaleye dönüştürüldü.

Serapeum gerçekten de Büyük İskenderiye Kütüphanesi'nin yavrusu kabul ediliyordu. Çok büyük bir tapınaktı ve Büyük İskenderiye Kütüphanesi'nde gruplandırılıp saklanan eserlerin fazlalıkları Serapeum'da bulunuyordu. 391 yılında Roma askerleri tarafından yıkıldı, günümüzde ayakta kalan tek bir sütunu vardır. Bununla birlikte, bir yer altı bölümü de bulunuyor ve işte, hayal gücümün en yoğun olduğu yer de burasıydı. Bu yer altı kütüphanesini İskenderiye'nin altından akan yer altı kanalları şehrine bağlamak zor değildi.

Büyük İskenderiye Kütüphanesi'ne gelince: Jül Sezar'ın askerleri, Kleopatra'nın kardeşi XIII. Ptolemy'nin kıyıya ulaşmasını engellemek amacıyla limanda demirli gemileri ateşe verdiğinde çıkan bir yangında yok oldu. Felakette kırk bin kadar parşömen rulosunun kaybolduğu tahmin ediliyor. İşte tam da burada, Serapeum'un altında bulunan, eski bilginlerin başka bir felaket olması durumunda paha biçilmez tomarları sakladıkları gizli yer altı kütüphanesi fikrine tutundum.

Simyacı Kleopatra, muhtemelen üçüncü veya dördüncü yüzyılda yaşamış gerçek bir kadındı. Antik dünyada felsefe taşını üretebilen dört kadından biri olarak kabul edilir ve belki de modern kimyaya giden yolu açmaya yardımcı olan bilimsel araçların mucidiydi. Adının bir lakap olup olmadığı konusunda tartışmalar olsa da, *Kütüphanenin Sakladıkları* âleminde, onu (aslında VII. Kleopatra'dan sonra doğduğu hâlde) VII. Kleopatra'nın bir atası, bir tür akıl hocası olarak hayal ettim.

Kahire Hapishanesi'ne gelince, orası gerçekten eski bir askerî hastaneydi fakat 1886'dan sonra hapishaneye dönüştürülmüştür.

TEŞEKKÜR

Kendimi bildim bileli, ebeveynlerim uyuduğumu zannederken, yorganın altında kitap okuyan o küçük kızken bile, Mısır'da geçen bir kitap yazmayı hayal ederdim hep. Elinizde tuttuğunuz kitap en başından beri bir sevginin emeği... Benimle birlikte bu destansı yolculuğa çıkan herkese teşekkür etme vaktinin geldiğine inanamıyorum.

Tüm zaferlerimi kutlayan ve tekrar tekrar yanımda olan harika temsilcim Sarah Landis'e. Her güzel haberde -ki bunların sayısı oldukça fazlaydı, her seferinde ağlamış bile olabiliriz- beni arayan ve mesaj atan editörüm, arkadaşım ve destekçim Eileen Rothchild'a yürekten teşekkürler. Bu iki kitaptan oluşan seride seninle çalışmak kariyerimin en önemli olayıydı. Darısı sonraki kitaplara...

Wednesday Books ekibine, görünen ve görünmeyen her şey için koca bir teşekkür: Zoe Miller, Char Dreyer, Alexis Neuville, Brant Janeway, Kerri Resnick, Sara Goodman, Devan Norman, Eric Meyer, Cassie Gutman ve Lena Shekhter. Bu iki kitaplık seri, sizin sıkı çalışmanız, içgörünüz ve rehberliğiniz olmadan mümkün olamazdı. Bir kez daha, kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum. Hepiniz harikasınız. Ayrıca ses ekibine, Ally Demeter, Maria Snelling, Isabella Narvaez, bu kitaba hayat verdiğiniz için teşekkür ederim.

Mısır'la ilgili her şey konusunda rehberlik ve yardımları için: Adel Abuelhagag ve Mısırbilimci Nabil Reda, tüm bitmeyen sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim. Bir kez daha, antik İskenderiye hakkında muazzam miktarda bilgi ve rehberlik sunan Mısırbilimci Dr. Chris Naunton'a çok büyük bir teşekkür sunuyorum.

Ruh kardeşim ve eleştiri ortağım Rebecca Ross, her zamanki gibi benimle birlikte okuyup fikir alışverişinde bulunduğu için çok teşekkür ederim. Dostluğun benim için dünyalara değer. Kitabı bir çırpıda okuyan Renée Blankenship'e milyonlarca teşekkür. Harika bir beta okuyucusun. En yakın arkadaşlarıma ve yazar topluluğuma: Sevginiz ve desteğiniz olmasa, kayboldurdum. Okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz kendinizi biliyorsunuz. Hepinize kocaman bir kucaklama ve dostluğunuz için sonsuz minnettarlık gönderiyorum. <3 <3 <3

Ailem ve arkadaşlarım harika desteklerini benden esirgemedikleri için inanılmaz derecede şanslıyım. Beni destekliyorlar, başarılarımı kutluyorlar, iniş çıkışlarımda ve tüm teslim tarihlerimde yanımda oluyorlar.

Her zaman bir hikâye anlatıcısı olacağımı bilen anne ve babama... Bana, benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemeyi asla unutmayan Rodrigo'ya... Değerli ailem Andrew, Alistair ve August'a... Hayatıma anlam, neşe ve umut katıyorsunuz. Üçünüz benim için her şeysiniz. Sonsuza dek tüm sevgimle.

Ve İsa'ya, her zaman kalbimin gücü olacaksın.

1